

СЕЙИЧИ МОРИМУРА

КОНТЕЙНЕРИ НА СМЪРТТА

СЕЙИЧИ МОРИМУРА КОНТЕЙНЕРИ НА СМЪРТТА

Превод: Иван Бояджиев

chitanka.info

Опитвайки се да разкрие уставно престъпление, журналистът Хирано прониква в една разновидност на престъпния свят: корупцията във висшите сфери, тайните машинации на военните и политическите лидери, стремящи се в противовес на Конституцията да снабдят японските „сили за самоотбрана“ с най-нова военна техника, с ядрено и бактериологическо оръжие. Така наглед традиционният детективски роман на известния японски писател Моримура се превръща в остро публицистично произведение, опиращо се на неоспорими факти, взети от политическия живот на съвременна Япония. Изобличавайки безогледността на империалистическите сили ратуващи за военно надмощие, романът звучи изключително съвременно.

ПРЕДГОВОР

„Ние загубихме. Но това е само временно. Грешката на Япония се състоеше в недостига на материална сила, научни знания и въоръжение. Ще поправим тази грешка.“

Ликуващите победители, разгромили в кръвопролитната битка японския милитаризъм, и смазаният от трагедията японски народ, който бе обречен от военщината на позора на капитулацията, не възприеха сериозно тези думи, прозвучали по радиото на 15 август 1945 година, веднага след императорската заповед до въоръжените сили на Япония да сложат оръжието. А когато през 1947 година японският парламент прие новата Конституция, съгласно която „японският народ се отказва за вечни времена от войната като суверенно право на нацията, а също така от заплахата или използването на въоръжена сила като средство за разрешаване на международните спорове“, зловещото предсказание по радиото беше забравено съвсем. Забравиха го, защото бе невъзможно дори да се предположи, че жестокият урок ще бъде пренебрегнат, а мирният текст на Конституцията ще бъде потъпкан. Сега вече си спомниха тези изпълнени с мрачен смисъл думи. До голяма степен за това спомогна и романът на Сейичи Моримура, който се готвите да прочетете.

„Думата «военен» стана в Япония символ на поражението, на краха и срамните действия както на национално, така и на лично равнище“ — с тези думи американските специалисти оценяваха моралната атмосфера в Япония през първите следвоенни години. Сега, четирийсет години по-късно — един твърде нищожен срок от гледище на историята, — управляващата класа в Япония вече открито и упорито обгражда думата „военен“ с диаметрално противоположна символика. И в послеслова към „Контейнери на смъртта“ Моримура пише: „Ако, четейки романа, читателят се разтревожи за съдбата на Япония, зад чийто сегашен мирен живот и процъфтяване се крие страшният опит, извлечен от миналата война, ако пред читателя се възправи образът на една страна, която наблъскват в гигантски

контейнер на смъртта — може да се смята, че целта, която си поставя авторът, е постигната.“ Романът, който е едно изложено в криминалния жанр изобличение на пътищата и средствата за „поправка на грешката“, попречила от гледна точка на военщината да бъде създадена японска колониална империя в Азия и на Тихия океан, е написан толкова документално, а следователно и убедително, че съмненията на автора, дали е постигнал целта си, са съвсем напразни.

„По своята отбранителна мощ Япония в никой случай не е «книжен тигър», както твърдят някои военни наблюдатели. С нея не могат да не се съобразяват в целия свят. Благодарение на високото промишлено развитие на страната — тук Япония в много отношения вече започва да изпреварва Америка — военният ѝ потенциал достигна страшна сила.“

Това заявява с доста голямо самодоволство един от героите на романа — сътрудник на корпорацията „Кокубу джукогьо“, в която не е трудно да бъде открита реално съществуващата „Мицубиши джукогьо“, главен производител на оръжие в Япония. И наистина със съдействието на САЩ съвкупната бойна мощ на Япония достигна седмо място сред капиталистическите страни. Подканяна от Америка, Япония изпревари по абсолютния размер на военните си разходи всички държави — членки на НАТО, с изключение на самите САЩ, а също така ФРГ, Франция и Великобритания.

В едно от публицистичните отстъпления на книгата си Моримура посочва защо САЩ се стремят към бързо превръщане на Япония във военна държава. В романа четем: „Ашенбренър (това име е дал авторът на министъра на отбраната на САЩ. — В. Ц.) изискваше особено настойчиво от Япония да увеличава военните си усилия и да поеме функциите по охраната на морските комуникации в района на Югоизточна Азия, които сега изпълнява Седми флот на САЩ“ Както е известно, това разпределение на военното бреме е предизвикано от обстоятелството, че след като обявиха петролните райони на Близкия изток за „сфера на своите жизнени интереси“, САЩ изпратиха част от бойните кораби на своя Седми флот от Тихия в Индийския океан.

„Контейнери на смъртта“ е художествено произведение, а не военнополитическо изследване, затова Моримура се е ограничил да спомене само една от най-близките цели на Съединените щати, стимулиращи въоръжаването на Япония. Другата тяхна цел е да

превърнат Япония в позиция за разгръщане на изнесените напред американски ядрени средства и по-специално крилатите ракети и изстребителите бомбардировачи F-16. Както смята Вашингтон, за защитата на този ядрен аванпост е необходимо да бъдат засилени японските войски за самоотбрана. Ако се съди от изказванията на най-войнствените вашингтонски стратегии, на тези войски могат да бъдат възложени не само защитни задачи.

Въпреки силното въздействие на публицистичните страници, разбира се, не те придават на романа, нека се изразим с думите на Н. Г. Чернишевски, „значението на присъда над явления в живота“^[1]. Моримура постига това с художествени образи и преди всичко отразявайки точно и ярко съдържанието на мислите и смисъла на действията на героите, в които са изобразени достоверно реално съществуващи японски политици и бизнесмени.

Необикновената прилика на персонажите с действителни лица ни кара не само да следим внимателно увлекателната интрига, а и да си припомним живите прототипи. Например един от началниците на Управлението за национална отбрана (УНО), който заяви: „Външна политика без мощен военен потенциал е лишена от всякакъв смисъл.“ Или един друг ръководител на военното ведомство, който конкретизира за какво е нужен на Япония военен потенциал: „Аз искам японският народ да се обедини под великия лозунг на антикомунизма и да не забравя, че трябва да бъдем готови за борба с комунистическия лагер.“ Или един от най-големите японски промишлени магнати, чието всесилие му позволи да каже безнаказано: „За да излезем от икономическата депресия, нужна ни е някъде още една война.“

Рискувайки да наруша неписаната конвенция между автора на предговора и читателя, изискваща да не се цитира прекалено много онова, което ще бъде прочетено след няколко страници, все пак ми се иска да си послужи с диалога между главния герой на романа, журналиста Тацуши Хирано, и един от сътрудниците на корпорацията „Кокубу джукогьо“, в който се обяснява как тежестта на депресията отслабва благодарение на военните приготовления.

„— Но нима е възможно всичко да се сведе само до процента на продажбите? Нали ненапразно се казва, че военните доставки не

познават кризи, тъй като клиентът действа под знамето на Изгрыващото слънце (т. е. от името на правителството. — В. Ц.).

— Да, откровено казано, тази работа е стабилна. Ако, да речем, бъдат направени поръчки по четвъртия и петия отбранителен план, печалбата на фирмата за няколко години е осигурена и няма никакъв риск. Може дори общата сума да не е много голяма, но доставчикът е сигурен в нея, а това е особено примамливо на фона на застоя в сделките.“

Ще илюстрирам този отговор на сътрудника на „Кокубу джукогьо“ пред журналиста с данни от японски правителствени източници.

Изпълнението на четвъртия отбранителен план струваше на японските данъкоплатци 4,6 трилиона йени. Японските „сили за самоотбрана“ сега разполагат с над 1600 танкове, бронирани коли и самоходни оръдия, над 1300 самолети и вертолети, 170 бойни кораба. В изпълнение на сегашния пореден петгодишен отбранителен план промишлените корпорации вече получиха поръчки за 16,5 трилиона йени и изработват нови стотици танкове, ракети „земя-земя“, десетки нови ескадрени миноносци и подводници, нова авиационна техника, включително и първата партида изстребителни бомбардировачи F-15, произвеждани по американски лиценз.

„Помня първата бомбардировка. Ескадрилата американски B-29 изглеждаше прекрасно. Нашите изстребителни не можеха да се издигнат на тяхната височина.“ С такъв възторг директорът на корпорацията „Мицубиши джукогьо“ Кийоши Хашимото разказваше пред журналисти за бомбения удар на американската авиация над град Нагоя през декември 1944 година, сякаш си спомняше за веселия празник „Хамамацу одакоаге“, по време на който пускат в небето гигантски ярко оцветени хвърчила.

Хашимото изпада в екстаз пред американските самолети и днес — сега пред изстребителя бомбардировач F-15. Хашимото ръководи завода, в който се сглобяват този тип американски самолети. Екзалтацията му е разбираема: японските сили за самоотбрана възнамеряват да закупят 155 такива самолета. Стойността на всеки от тях е 10 милиарда йени. Преди да бъде изравнен със земята от американските „летящи крепости“, сега възстановеният и ръководен от Хашимото завод произведе 17500 изстребителя „Зеро“ — оръжието, с

което японските милитаристи воюваха в Тихия океан. „Нашите производствени възможности са изключително големи — продължи интервюто си пред журналистите Хашимото, — но заводът не е натоварен напълно, защото поръчката на Управлението за национална отбрана не е достатъчно голяма.“ Изглеждаше, че директорът е готов да заплаче. Повишаването на доходите на неговата корпорация за сметка на военното производство през 1988 година със 163 на сто в сравнение с предишната година му е малко.

Бизнесменът загуби приетата в японските делови кръгове съдържаност не само защото производството на изстребителите бомбардировачи F-15 обещава трилиони йени доходи. Имаше и друга причина: „Мицубиши джукогьо“ не получи тази поръчка веднага, лесно и което е най-важно, съвсем не евтино. Изобразените в романа политически интриги около самолета „Черното копие“, подкупите сред онези, които решават съдбата на този самолет, в много отношения напомнят събитията, предшествуващи решението на Япония да въведе на въоръжение изстребителя бомбардировач F-15 и възлагането на поръчката за монтирането му на корпорацията „Мицубиши джукогьо“. Ето защо собствениците на корпорацията се стремят към максимално използване мощностите на авиационните си предприятия и следователно към максимална ефективност на вложените усилия и средства.

„САЩ. Вашингтон. Белия дом. За президента.“ В плика с този адрес е сложено кратко писмо: „Ние, японските деца, сме против производството на ядрено оръжие. Молим ви, не унищожавайте нашата Земя! Забранете ядреното оръжие!“ Японската поща изпрати отвъд океана десетки хиляди подобни писма. Веднага след децата започнаха да ги пишат и възрастните. В страната, където един на всеки 240 жители загина от американските атомни бомби — в резултат на самите взривове и от последиците на радиоактивното облъчване, — отношението на народа към ядреното оръжие е единодушно: то трябва да бъде унищожено.

Правителството не можеше да не се съобрази с това и провъзгласи трите „неядрени принципа“: да не създава, да не притежава и да не внася в страната ядрено оръжие. Струва ми се обаче, че правителствените лидери забравиха японската поговорка: „Лъжата е добра само за далечни краища.“ Първа ЯКП разкри и разгласи графика

за доставяне на американски ядрени бомби на остров Окинава и американската инструкция как да се съхранява ядреното оръжие във военната база Ивакуни, която се намира на главния японски остров Хоншу. След това самите САЩ, за които трите „неядрени принципа“ станаха пречка при изпълнението на плановете им за разполагане на ядрено оръжие в Япония, заявиха публично чрез устата на бивши чиновници в държавния департамент в Пентагона, че още през 1960 година между японското и американското правителство е постигнато тайно споразумение за свободно внасяне на ядрени бомби и заряди в Япония. Американският печат нарече тези разобличения оскърбителни по отношение чувствата на японците, използвайки медицинския термин „шокова терапия на ядрената алергия“.

Японското правителство продължаваше да се кълне, че няма да допусне оскверняване паметта на жертвите на Хирошима и Нагасаки чрез внос на ядрено оръжие в страната. Хората може би щяха да повярват на клетвата, ако „Белите книги по въпросите на отбраната“ се издаваха от японското военно ведомство не под самия нос на правителството, а в някакви далечни краища. В „Белите книги“ е заявено съвсем откровено и не по-малко кощунствено: „Създаването на тактическо ядрено оръжие изключително за отбранителни цели не противоречи на японската Конституция.“

Сметките на САЩ, че японците ще се вцепенят в резултат на „шоковата терапия“, не се оправдаха. Двама от всеки трима японци участваха в антиядреното движение. Едни от първите, които надигнаха глас на протест, бяха писателите. Сред тях беше и Сейичи Моримура. Страниците на романа, в които са показани прокрадващите се стъпки на Япония към ядреното оръжие, са принос на писателя във всенародната борба.

Когато прочетох в романа за съдбата на Нобушиге Нагасава, облъчен в резултат на авария в атомна електроцентрала, почувствувах се донякъде излъган. Става дума за това, че бях се срещнал и разговарял с реална жертва на радиоактивно облъчване в АЕЦ, наистина не с надничар, какъвто е Нагасава, а с инженер, но не публикувах интервюто си с него, тъй като обещах да не разкривам източника на получената информация. Достигащите до подробности съвпадения между разказа на Нагасава, описан в романа, и отговорите на действително съществуващия инженер на моите въпроси бяха

толкова изумителни, че неволно си помислих: А дали това не е едно и също лице? Може би инженерът, който не ми разреши да публикувам интервюто си с него, е направил изключение за Моримура.

Сега, когато романът е издаден, и аз мога да съобщя на читателя какво чух от инженера.

Инженерът ми показва книгата „Договорът за сигурност и военната промишленост“. Виждаше се, че я е проучил от кора до кора, тъй като намери веднага мястото, с което искаше да ме запознае. „Можете да бъдете сигурни: Япония притежава скрити технически възможности, за да създаде ядрено оръжие. Те съответствуват на възможностите на онези страни, които вече имат такова оръжие — така пишеше в книгата. — Следователно — подчертавах авторите й, — развивайки по-нататък атомната си енергетика, Япония би могла, ако се сметне за необходимо, да създаде във всеки момент собствено ядрено оръжие.“

„Какво и колко ядрено оръжие е в състояние да произведе сега Япония?“ — това бе следващият ми въпрос. Инженерът каза, че от регенерираните отпадъци на горивото за атомните реактори на японските електроцентрали — в страната има двайсет и четири АЕЦ — всяка година се получава толкова плутоний, колкото е необходимо, за да бъдат произведени около четиристотин ядрени заряда със средна мощност. В последния петгодишен отбранителен план е наблегнато върху производството на изстребители бомбардировачи F-15 и ракети „земя-земя“. Според японския печат те са способни да пренасят ядрено оръжие.

Важно е да научите за действително случилата се авария в атомната централа в залива Цуруга, преди да прочетете романа.

Според изчисленията на инженера през 1981 година всеки десет дни в японските АЕЦ е ставала авария. Двайсет и пет от тези аварии са били големи, включително и аварията в АЕЦ в залива Цуруга. В резултат от престъпната немарливост на администрацията на централата изтекла навън четирийсет тона силно радиоактивна течност. В продължение на четирийсет дни администрацията криела аварията от властите и от околните жители. Шейсет работници изчерпвали течността с кофи. Не е ли истински трагичен фарс: ламаринената кофа съжителствува с атомния реактор! Инженерът каза

това с тъжна усмивка и болезнено добави, че сега всеки от шейсетте работници е пациент на такава болница, в каквата лежи той.

Но докато за създаването на ядрено оръжие в Япония засега говорят с интонациите на предположенията, относно производството на друго средство за масово унищожение на хора — бактериологичното оръжие — се изказват съвсем определено. „Ние сме длъжни да произведеме бактериологично оръжие“ — заяви депутатът от управляващата Либералнодемократична партия Масааки Накаяма. „Длъжни“ са — ни повече, ни по-малко. Другояче не може да бъде. В романа, който разобличава домогванията на „търговците със смъртта“ — промишлените магнати и техните политически протежета, Моримура, разбира се, не можеше да отмине с мълчание подготовката на Япония и САЩ и за бактериологична война. Но събраният от писателя материал се е оказал толкова много и е бил толкова злободневен и сензационен, че веднага след „Контейнери на смъртта“ се появи още една самостоятелна книга документалната повест „Кухнята на дявола“, вече позната на съветския читател.

„Контейнери на смъртта“ и първата част на „Кухнята на дявола“ вече бяха станали в Япония бестселъри, когато Моримура най-последно успя да отдели време и да даде интервю за Съветската телевизия. Срегнахме се в една стая на токийския хотел „Ню Отани“, наета специално за снимане на интервюто. Предпазливостта, с която писателят пристигна в хотела, намери обяснение в отговорите на моите въпроси. „Опитва ли се някой да пречи на работата ви?“ — попитах го аз. „И още как!“ — каза Моримура. „А кой?“ — „Тези, които ме обвиняват, че моите книги опозорявали Япония“ Моримура имаше предвид членовете на десните и фашистките организации.

„Има ли връзка между сегашната разработка на бактериологично оръжие от Съединените щати и резултатите от експериментите на «отряд 731»?“ — попитах писателя. „Отряд 731“ от състава на японската Квантунска армия се е занимавал в Манджурия с изучаване на начините за водене на бактериологична война срещу СССР и Китай. В романа „Контейнери на смъртта“ Моримура изтъква съвсем определено тесните връзки между бивши служещи в „отряд 731“ и специалисти по бактериологичната война в американската армия. Но романът е художествено произведение. А аз исках да науча от писателя намерил ли е документално потвърждение на написаното в книгата.

„Установих съвсем точно, а и самите Съединени щати признават, че след края на Втората световна война резултатите от експериментите на «отряд 731» са попаднали у американците — каза Моримура. — Освен това началникът на отряда генерал-лейтенант Широ Ишии е дал лично на американците подробни обяснения. САЩ са използвали данните от «отряд 731» — подчерта Моримура — за собствените си разработки на бактериологично оръжие. В една шифрована телеграма на американското разузнаване от Токио до Вашингтон се казва следното: «Стойността на японските данни за бактериологичното оръжие е толкова висока — процитира телеграмата Моримура, — че надминава многократно ползата от преследването на Широ Ишии за военните му престъпления. Тези данни се отнасят — продължи да цитира по-нататъшния текст на телеграмата писателят — до изработването на бактериологични средства, които са най-подходящи за условията на Далечния изток и сибирските райони със студен климат.» Резултатите от това престъпно съучастничество тепърва ще карат света да изтръпва неведнъж от ужас.“ — завърши уверено Моримура.

И наистина през лятото на 1981 година в Куба избухна епидемия от хеморагична треска — болест, която не се е срещала никога по-рано на острова. За седем седмици епидемията обхвана над 270 хиляди души. Сто и трийсет от тях починаха, между които и осемдесет деца. Методиката за масово производство на вируса на хеморагичната треска е била изпробвана в „отряд 731“ и модифицирана в САЩ във Форт Детрик — американския център за производство на бактериологично оръжие.

През февруари 1982 година САЩ използваха вируса на хеморагичния конюнктивит против салвадорските патриоти. Над този вирус също е работено в „отряд 731“.

В началото на 1983 година беше доказано напълно, че под ръководството на американци в Пакистанския медицински изследователски център е извършвана проверка на начините за масово заразяване на населението с жълта треска, хепатит — болести, чиито причинители са отглеждани в огромни количества в лабораториите на „отряд 731“.

Корените на тези престъпления на САЩ трябва да се търсят в историята, която е записана с точния и документално потвърден език

на юристите. Присъдата на хабаровския съдебен процес по делото срещу бившите японски военнослужещи в „отряд 731“ определи: „В престъпните си планове за агресивни войни против миролюбивите народи японските империалисти предвиждали да използват бактериологично оръжие за масово унищожение на войските и мирното население, включително старците, жените и децата, чрез разпространяване на смъртоносни епидемии на чума, холера, сибирска язва и други тежки болести.“ Три хиляди души, три хиляди военни престъпници, чиито отвратителни образи читателят ще открие в романа на Моримура, са се занимавали в „отряд 731“ с подготовката за употреба на бактериологично оръжие.

Но с реалните участници в отряда — съдът в Хабаровск наказва малцина от тях — не е лесно да се срещнеш. По заповед на началника на отряда Широ Ишии след капитулацията на Япония те се притулили в най-отдалечените кътчета на страната и решително отказвали да признаят пред когото и да било, дори пред властите, че са имали някакво отношение към „отряд 731“. И това е било заповед на Ишии. И все пак успях да откроя един от бившите служещи в отряда. Той отказваше дълго да отговаря на въпросите ми, а когато най-после отстъпи пред настоятелното ми искане, постави условие, че ще седне с гръб към камерата и аз няма да откроя в репортажа си името му.

„С какво се занимавахте в «отряд 731»?“ — попитах бившия офицер.

„Превеждах съветска медицинска литература от руски на японски — каза той. Интересът му към нашата медицинска литература очевидно не бе изчезнал и досега, защото забелязах по рафтовете на библиотеката му много съветски медицински книги. — Ние правехме изследвания, засягащи разпространението на манджурския енцефалит — продължи той, наричайки със скромната дума «изследвания» експериментите за заразяване на хора с тази тежка болест. — Подобен вид енцефалит се срещаше в зоната на тайгата на съветския Сибир — обясни той по-нататък — и отрядът трябваше да знае какви са методите за борба срещу енцефалитните епидемии в СССР, за да създаде такава разновидност на болестта, срещу която съветските лекари нямат средства за противодействие. Точно затова превеждах съветска медицинска литература. — Той направи пауза и като се сепна

изведнъж, побърза да завърши: — Само превеждах. С опити не съм се занимавал.“

„Какво знаете за провежданите в отряда опити?“ — попитах го.

„Опитите се провеждаха от изследователския отдел на отряда — пак побърза да отговори той. — Аз нямах непосредствена връзка с този отдел. Нищо не съм виждал. Нищо не съм правил. Нищо не зная. Само чувах да се говори.“

„За какво говореха?“

„Разказвах, че се правят опити за замразяване на хора, за заразяването им с газова гангрена, с различни вируси, кожно-венерически болести. Не съм се вслушвал много в разговорите.“

Трудно беше да се повярва на седящия с гръб към камерата човек. На вратата на къщата му бе окачена табелка, която уведомяваше, че тук приема специалист по инфекциозни кожни болести. През стъклената врата виждах лекарски кабинет, чието обзавеждане свидетелствуваше, че стопанинът е дерматолог.

„Над кого се провеждаха опитите?“

„Доколкото съм чувал — той повдигна очи към тавана, сякаш наистина бе мъчително за него да си спомня за събитията от онова време, — хората бяха руснаци, китайци и от други националности.“

„А защо наричаха хората, върху които се правят опити, «греди»?“

„Не зная точно. — В гласа му се усетиха умоляващи нотки. — Моля ви, разберете ме. Аз бях мобилизиран. Принуждавах ме да произнасям тази дума. Сигурно започнаха да употребяват термина «греди», защото зверствата, на които подлагаха опитния материал, бяха прекалено страшни и езикът не можеше да се преобърне да го нарече «хора». — Съзливостта в гласа на моя събеседник се смени с престорено негодувание, но то изчезна веднага, защото явно не можеше да предизвика доверие, и бившият офицер от «отряд 731» отново побърза да каже: — Не зная нищо точно. Бях далеч от опитите...“

През 1946 година американското разузнаване тури ръка на началника на „отряд 731“ генерал-майор Широ И ши, а на 28 януари 1952 година армията на САЩ използва за пръв път на Корейския полуостров бактериологични средства за воюване.

„И досега в Корея от време на време се отбелязват огнища на хеморагична треска, точно такава, каквато разпространяваше в Китай «отряд 731» през годините на Втората световна война — каза ми видният японски специалист по международно право и изследовател на историята на американската агресия в Корея професор Шинджиро Хатада. — Съединените щати употребиха на Корейския полуостров така наречените «порцеланови бомби», конструирани в «отряд 731» — продължи професорът. — В бомба с метална обвивка бактериите загивали, преди тя да достигне земята, а «порцелановата бомба», която не се нагрива, падала долу, лесно се разчупвала от удара и заразените с бактерии насекоми се разпространявали на големи пространства. Американците осъществиха практически това, което «отряд 731» разработи експериментално“ — изтъкна Хатада.

„В японските «сили за самоотбрана» съществуват химически войски — напомних аз на професора. — Имат ли те някакво отношение към бактериологичното оръжие?“

„Разбира се, че имат — Хатада каза това с тон, който изключваше всяко съмнение. — Въоръжението на «силите за самоотбрана» и методите за тяхното обучение са заимствувани от САЩ. Естествено американските разработки на бактериологично оръжие също се предават на японските «сили за самоотбрана».“

Великият Гьоте казва, че „всеки писател до известна степен изобразява в своите съчинения самия себе си, често дори против волята си“. В романа „Контейнери на смъртта“ Сейичи Моримура е представил себе си съвсем съзнателно. Та нали всъщност самият той, писателят, а не неговата героиня произнася страстния монолог:

„... Ако започне война, ще загинат хора, ще горят къщи, цялата страна ще се превърне в развалини. Какъв е смисълът от тези разговори за защита на мира, за съветската заплаха! Нека има само мир и щастие във всеки дом, във всяко семейство. А така какво излиза: увеличават оръжията, като ни уверяват, че това е необходимо за защитата на мира и сигурността на нашата страна пред лицето на вероятния противник, който няма и намерение да ни напада ...“

Може би никога през всичките следвоенни години Япония не е крачила по-широко към милитаризма, отколкото напоследък. И може би никога досега в Япония не се е говорило толкова често и с такава готовност за защитата на мира и сигурността на страната, С гръмка

реторика се оправдава усърдното „немаваши“, с което се е заел министър-председателят по въпроса за милитаризацията на Япония. С термина „немаваши“ овощарите наричат подготовката на почвата за засаждане на фиданки, а политиците — създаването на атмосфера за вземане на някакви решения, в дадения случай решението за превръщане на Япония в мощна военна държава.

„Всичко това се натрупва полека-лека — изразява мислите на писателя една от героините на романа — и изведнъж ще се окаже, че сме готови да започнем война под предлог за «защита на родината».“

За да не стане това, за да не загиват отново хора, за да не горят къщи и страната да не се превърне в развалини — ето защо Сейичи Моримура е написал своя роман „Контейнери на смъртта“.

Владмир Цветов

[1] Чернишевский, Н. Г. Полн. собр. соч. Т. II, с. 92. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ДЕТСТВО БЕЗ БАЩА

Момчето беше съвсем самотно. Когато навърши шест години, нещастен случай отне баща му. Оттогава живееха само двамата с майка си. По-рано баща му го откарваше всеки ден с кола в детската градина, а в неделя тримата се разхождаха в парка. Събудеше ли се сутрин, момчето намираще в леглото си играчка. Баща му се връщаше късно вечерта от работа и пъхаше под възглавницата подарък. Но детето си мислеше, че при него идва всяка нощ Дядо Коледа.

Но една зла машина уби бащата, След неговата смърт всички грижи се стовариха на гърба на майката. Тя работеше от зори до късна нощ, а момчето я чакаше търпеливо да се върне в мрачната и празна стаичка. Майка му оставяше малко пари, то си купуваше кифличка — и това беше храната му за целия ден.

Играчките, подарени от бащата, останаха, но момчето не си играеше никога с тях. За него те умряха заедно с баща му. Всичко, което напомняше за бащата и за предишните щастливи дни, само го караше да страда.

След като се върнеше от училище, момчето вече не излизаше от къщи. То нямаше другарчета. Не му се искаше да дружи с никого. Всички деца имаха бащи. У дома всяко от тях го посрещаше майка му, която бе стотвила вкусен обед и подредила къщата. Можеш ли да дружиш с ония, които си имат бащи? Та те живеят в съвсем друг свят. Те няма да разберат никога колко ужасно и тъжно е да чака ден след ден до късно през нощта майка си, само в печалната квартира, колко са му омръзнали всекидневните кифлички.

Най-после момчето се затвори съвсем в себе си. Така му беше по-хубаво — живееше в света на спомените, където баща му бе до него. Мръкнеше ли се, то не палеше лампата, а сядаше на пода в тъмната стая и му се струваше, че е с баща си и той си играе с него.

Майка му забеляза това и почна да го кара да играе на двора. Ако знаеше, че няма да се върне много късно, тя вече дори не му оставяше ключ от вратата. Но децата са упорити. Макар и оставено на улицата,

момчето не бързаше да си намери приятели. А и връстниците му не показваха желание да дружат с него.

Сгушено в гъстата трева, момчето гледаше как прехвърчат щурците. И нищо не се промени освен това, че вече не чакаше майка си в къщи, а навън.

Веднъж за момчето се лепна едно кученце. Мършаво, мръсно, с проскубана козина. Изглежда, че бяха го изхвърлили на улицата наскоро след като се е родило. Момчето му отчупи залък от кифличката си и гладното кученце го нагълта лакомо. Те се сприятелиха. Сега момчето носеше всеки ден на кученцето остатъците от вечерята си.

Щом излезеше от вратата, кученцето довтасваше веднага при него. Момчето го кръсти Гомбе — на името на любимия си герой от една детска приказка. Гомбе смяташе момчето за свой господар. Но в къщата бе забранено да се отглеждат животни и се наложи детето да крие приятеля си в съседния парк.

Една зима, когато беше в първи клас, момчето избяга от къщи заедно с Гомбе — разсърди се на майка си, защото му се скара.

То дълго се мъкна нанякъде, без да знае накъде — все по-далеч и по-далеч от къщи, и не забеляза как се дотътра и заблуди в планината. Заваля студен дъжд, примесен със сняг, и двамата с Гомбе се приютиха в един полуразрушен храм. Там ги и намериха на другия ден. Момчето спеше, притиснато до кучето. Ако Гомбе не беше с него, сигурно би замръзнало.

Оттогава момчето и Гомбе станаха неразделни приятели. Майката разбра това и реши да се преместят в друга къща, където е разрешено да се гледат кучета. Тя беше готова да плаща много повече, стига да стопли сърцето на момчето си.

Майката намери в квартала Накано това, което търсеше — къща с много квартири и малка площадка за разходки, с кучешки колибки и кафези за птици в дворчето. И макар че хазаинът вземаше за всичко това двоен наем, наемателите не се свършваха: в обикновените къщи просто отказваха да приемат наематели, които имат животни.

На майката се наложи да се премести на друга работа, по-близо до новото жилище. Едва когато поотрасна, момчето разбра какво е струвало на майка му да се преместят в скъпата квартира.

Оттогава то можеше да се занимава със своя любимец, без да се крие. Освен това тук момчето си намери ново другарче. Момиченцето Мари. То живееше в същата къща, само през една врата.

Мари беше малко по-малка, с големи очи и пухкави бузки. И тя нямаше баща. Момчето не знаеше какво е станало с него, но някъде в широко отворените очи на Мари се таеше вечна тъга.

Мари беше изоставено дете. Свечереше ли се, майка ѝ обличаше пъстра рокля, изчервяваше се и излизаше нанякъде. Връщаше се късно нощем. Майката на момчето също се прибираше често след полунощ и вървежът ѝ беше също такъв несигурен, затова то понякога отваряше вратата, защото си мислеше, че се връща майка му, но покрай него преминаваше съседката и от нея се разнасяше силна миризма на алкохол. Случваше се и момчето да отвори тяхната врата към коридора, когато се връща майката на момчето, и като разбереше, че е сгрешило, затваряше, стараяйки се да не заплаче от мъка.

Мари имаше сиамска котка. И тъкмо от нея започна всичко. Отначало Гомбе се сприятели с котката, а след това се запознаха и малките им стопани. Както се знае, кучетата рядко се погаждат с котките, но Гомбе и Мичиру бяха неразделни — препичаха се един до друг на слънце, ядяха от една паничка. Дори лакомствата им бяха едни и същи. Хрумнеше ли някому да засегне с нещо Мичиру, Гомбе веднага се спускаше да я защити. Момчето учеше в началното училище, а Мари още ходеше в детската градина. След като се приберяха в къщи, те се срещаха и чакаха заедно да си дойдат майките им.

Самотата вече не ги измъчваше. Понякога дори им се струваше, че майките им се връщат много рано. Щом бяха заедно — тъгата и мъката изчезваха далеч от тях.

Но ето че дойде и денят на раздялата, когато момчето загуби не само съседката си, но и верния си приятел.

В големите градове хората се карат често помежду си. Този път кавгата пламна заради домашните животни. Живеещите в съседните сгради се възмутиха: на какво прилича туй — развъдили разни гадина, разнасят навсякъде мръсотия и воня. Никой не искаше да отстъпи.

Накрая преминаха от заплахи към действия. Една нощ някой беше се промъкнал в двора и подхвърлил на кучетата отрова.

Нещастните животни лаеха цялата нощ, но стопаните им не обърнаха внимание на това.

Печалната съдба не отмина и Гомбе. Сутринта го намериха мъртъв. Майката искаше да купи на момчето друго куче, но то отказа твърдо. Нима някое друго куче можеше да замени верния му приятел?

Без Гомбе нямаше защо да остават в същата квартира. Майката и синът се преместиха в друга, по-евтина къща. Момчето трябваше да се раздели и с малката си приятелка. Когато тръгваха към новата квартира, Мари, понесла на ръце Мичиру, излезе до входната врата и дълго гледа след колата, която откарваше приятеля на нейното детство. Плувалите ѝ в сълзи очи останаха завинаги в паметта на момчето.

След няколко месеца умря майка му. Прекалено тежък бе за нея товарът, който мъкнеше след смъртта на бащата. Момчето остана съвсем само.

То реши да не завъжда никога кучета. Докато са с теб, животът ти не е толкова самотен, но рано или късно идва денят на раздялата. Та то бе живяло толкова малко, а вече трябваше да се раздели с четири близки, скъпи същества. Скръбта от тези загуби остави незаличима следа в сърцето му, което вече беше винаги открито за чуждите сълзи и страдания...

— Интересно, Руки днес не иска да яде... — каза недоумяващо Кадзуко.

— Наистина ... Та той всяка сутрин се разлайва в седем... — По-малкият брат на Кадзуко, Шоичи, надникна през прозореца. Но в забуления от утринна мъгла двор не се забелязваше никакво движение. Майското утро беше подозрително тихо. Кучето дори не бе излязло от колибката си. Изгладняло през нощта, по това време то обикновено започваше да дрънчи със синджира си, да лае и да тича около колибката, същински жив будилник.

— Нима още спи?

— Такова нещо не се е случвало.

— Шо-чан^[1], изтичай да видиш какво става с него.

В сърцата на децата се прокрадна тревожно предчувствие. Шоичи слезе от измокрената от дъжд веранда и притича до колибката. И тутакси се чу отчаяният му вик.

— Какво, какво е станало? — уплашено попита от верандата Кадзуко.

— Умрял е! Руки е мъртъв! — извика преbledнелият Шоичи.

— Как тъй мъртъв?... — Кадзуко просто се смрази на мястото си. Чули виковете на децата, излязоха и родителите. Трупът на кучето вече бе изстинал, изглежда, беше умряло още през нощта. Виждаше се, че смъртта му е била мъчителна — сламената постелка на колибката бе разхвърляна, на устата на кучето имаше засъхнала кръв.

Руки беше най-обикновено домашно куче; преди три години Шоичи и Кадзуко го намериха и прибраха от пясъчния бряг на река Сагами. Но Руки служеше предано на семейство Комияма — веднъж дори прогони един крадец, от когото се страхуваше цялата околност. След този случай започнаха да се отнасят към кучето като към член на семейството.

Та нали снощи му нямаше нищо, когато го изведоха на вечерна разходка, тичаше весело пред стопаните си. После Кадзуко го нахрани, Нима е могла да му даде нещо лошо?

А може би Руки е изял нещо, докато се разхождаха? Не, едва ли — кучето беше научено да не взема храна от ръцете на чужди хора. Може би някой се е промъкнал през нощта в двора и му е подхвърлил отрова? Но, ако е така, защо дори не излая? Руки не би пуснал до себе си чужд човек.

Храната в паничката си стоеше почти недокосната. Значи кучето се е разболяло още снощи. Нима все пак е изяло нещо, докато се разхождаха?

Членовете на семейство Комияма потъгуваха и погребяха Руки в кучешкото гробище в Какио.

Но с това работата не се свърши. Мряха не само кучетата на хълмовете Тама, където живееше семейство Комияма, но и в съседните райони на град Сагами. Смъртта им приличаше на смъртта на Руки — умираха мъчително, повръщаха кръв. Извикваха лекари от ветеринарната служба, но те само повдигаха рамене — ясно беше единствено това, че кучетата са отровени с много силна отрова.

Тайнствената смърт на кучетата разтревожи целия град. Та нали от тази отрова можеха да загинат и хора. Щом някой, който не може да търпи животни, избива кучетата, той може да отмъщава и на стопаните им...

С разследването се зае полицията. В градската ветеринарна лечебница аутопсираха трупите на умрели кучета. В тях бяха

открити остатъци от разложен паратион — препарат, който съдържа органичен фосфор.

Паратионът е откритие на дваия век. Това е силно действащ отровен химикал, употребяван в селското стопанство. Отличава се с високата си способност да прониква и да се акумулира. Отровата прониква през лигавицата или дори през кожата при просто съприкосновение с нея и се натрупва постепенно в организма.

Умираха кучетата в новите микрорайони на Сагами, построени на мястото на нивите, заобикалящи някога града. Наоколо имаше овощни градини. Може би разпръснатият в прекалено големи количества отровен химикал е станал причина за смъртта на кучетата?

Но в лабораторията за растителна защита към Министерството на земеделието и горското стопанство и в общинския отдел за опазване на околната среда отхвърлиха тази версия: „Химикалите, съдържащи органичен фосфор — казаха специалистите, — не се използват в концентриран вид, а в много слаб разтвор и не могат да навредят ни най-малко на животните. Причината за смъртта на кучетата не е тая.“

[1] Чан — фамилиарна умалителна частица, поставяна след името или Фамилията — Бел. ред. ↑

ПОЛУЧАТЕЛЯТ НА СКОРПИОНИТЕ

Полицията на Сагами прекрати следственото дело за отравянето на кучетата като „неподдаващо се на изясняване“. Но сътрудникът на вестник „Сагами шимпо“ Тацуши Хирано не можеше да приеме този извод. Умираха само кучета в новите райони на Сагами. В други градове не беше се случвало нищо подобно, а това значеше, че отровата, от която умират животните, се намира само тук.

Първото куче беше умряло по средата на май. Значи точно тогава се е появил източникът на смъртта и на останалите.

Град Сагами е разположен в северната част на префектурата Канагава, почти на границата с префектурата Токио. Градът се простира между река Сагами и хълмовете Тама. По време на Втората световна война, когато тук се строяли военни обекти и пътища, градът започнал бързо да се разраства. Тогава Сагами бил свързан с Токио и Йокохама с държавни и частни железопътни линии, в града бързо заприиждали жители от околните села. Новите жилищни райони израстваха на мястото на някогашните хълмове. Заселващите се тук хора пътуваха всеки ден на работа в Токио или Йокохама. Сагами бе типичен „град за спане“.

Може би тъкмо в това трябва да се търси разгадката?...

Хирано се опита да си представи кой от новите жители на града би могъл да донесе паратиона. Ако се съди по обширността на района, в който мряха кучетата, това не може да е един човек, а по-скоро някое предприятие или изследователски институт, занимаващи се с производство на отрови.

Интересът на Хирано към произшествието надхвърляше рамките на професионалното любопитство. Някога, много отдавна, някой отрови неговото куче Гомбе и сега загадъчната история с паратиона събуди полузабравената болка от далечното му детство. Той беше длъжен да открие истината.

Но издирванията му не доведоха до никакви резултати. Абсолютно нищо, което би могло да го насочи по някаква следа...

Разтоварването на либерийския товарен кораб „Пасифик стардъст“ с водоизместимост седем хиляди тона, акостирал на дванайсети юли на пристанище Йокохама, вървеше с пълен ход. Товарът беше смесен — пшеница, фуражно зърно, дървен материал, тръстикова захар, промишлени стоки. Разтоварваха го две бригади докери от по петнайсет души.

На втория ден вече бяха разтоварили хиляда тона. Но през същия ден в трюма с дървен материал от Тайланд стана неприятно произшествие. Един работник откри сред гредите някакво странно насекомо — жълто, дълго десетина сантиметра, с щипковидни крайници като на рак и остро вдигната нагоре опашка.

— Каква е тази гадина?! — Той разглеждаше боязливо насекомото от доста голямо разстояние, не се решаваше да отиде по-близо — то беше вирнало дългите си щипки много застрашително...

— Какво има там? — надникна в трюма друг докер.

— Ами че ей го, не мога да разбера каква е тази буболечка.

— Буболечка ли?! Та това е скорпион!

— Скорпион?! — дръпна се първият докер, изпаднал в ужас. Той виждаше за пръв път скорпион, но знаеше колко е опасно неговото ухапване.

Двамата докери съобщиха на началството си какво са открили. Новината се разнесе веднага по пристанището. Обзети от паника, докерите отказаха да работят, докато не бъдат уловени всичките скорпиони.

Колкото и да е голяма ролята на пристанищната механизация, нито една работа не може да бъде свършена без човешките ръце. Огледаха внимателно трюма и намериха още десетина скорпиона. Но кой можеше да знае още колко се крият в другите натоварени трюмове.

Тъй като скорпионите не причиняват никаква вреда на растенията, внасянето им в Япония не е забранено. Освен това разправят, че това, което се говори за отровата на скорпионите — с изключение на няколко вида, — е доста преувеличено, в някои зоологически магазини дори ги продават на любители. А продължителното пътуване на тези скорпиони сигурно ги е изтощило и тяхното ухапване едва ли беше опасно.

Въпреки това работниците толкова се страхуваха, че се наложи да херметизират и дезинсекцират трюмовете. Разтоварването бе спряно

за два дни. Загубите, заедно с разходите за дезинсекцията и глобата за престой на кораба, достигнаха около два милиона йени.

„Пасифик стардъст“ беше излязъл преди шест седмици от австралийското пристанище Брисбейн, натоварен с пшеница и фуражно зърно. По пътя се отби в Банкок, където натоварил дървен материал и захар, а на Тайван, в пристанище Килуна, разтоварил част от пшеницата и взел на борда си стоки за потребление.

Скорпионите се въдят в тропическите и субтропическите области, най-близо до Япония се срещат в континентален Китай и на остров Тайван. Възможно е да са внесени на кораба тъкмо там. Нямаше от кого да бъде търсена компенсация за загубите: когато товарът е смесен, откриването на виновника е практически невъзможно.

Но скоро след като бе подновено разтоварването, гнездото на скорпионите беше открито. В петия трюм, натоварен с фураж, докерите неволно разбиха един от петте сандъка, взети в Килуна, и от него се изсипаха мъртви скорпиони. Съдържанието на останалите четири сандъка очевидно беше същото. Изпращачът беше един тайвански търговец. А като получател на товара бе вписан полковник Джо Шанклин от американския „отряд 1003“, дислоциран в Амадерагахара, град Сагами, префектура Канагава.

Вестниците вдигнаха шум — защо са притрябвали на американците скорпиони? Полковник Шанклин се ограничи с късия отговор: „За изследвания“, но не пожела да навлиза в подробности.

След произшествието в пристанището на Йокохама „отряд 1003“ се оказа неочаквано в центъра на вниманието. Той е създаден през март 1955 година — „за изучаване на азиатските болести“ — и настанен в едно складово помещение в град Кавасаки, квартал Сайвай, а през август 1959 година е преместен в една сграда на корпорацията „Кокубу джукогьо“, намиращо се в деловия квартал на Токио — Маруноучи. Но и сградата на „Кокубу джукогьо“ скоро се оказала тясна и през април 1960 година „отрядът“ се предислоцирал в Сагами, където беше построен специално за него изследователски център.

Официално отрядът се наричаше „Институт за комплексни медицински изследвания N1003 при сухопътните войски на САЩ в Япония“. Под тази благоприлична фирма явно се криеше съмнителна организация.

В паметта на хората още бяха запазени вестникарските съобщения за разпръснатите дефолианти. Американците ги използваха по време на войната във Виетнам наравно с отровните газове. По онова време световното обществено мнение осъди гневно тези операции на САЩ. Американците използваха Виетнам като полигон за изпробване на нови видове оръжия. Огромни количества химически препарати — сред които паратион и фосфорни съединения — биваха разпръсквани в джунглите, където се намираха партизанските убежища. Срещу партизаните бяха използвани и отровни газове.

Отровните вещества не избират само войниците: те причиняваха огромни щети на местното население, унищожаваша добитъка, селскостопанските растения. Последниците се отразяват и до днес — отровата се натрупва във водата и почвата, запазва се в човешкия организъм и въздейства пагубно върху генетичния код.

А след като в Южен Виетнам избухна чумна епидемия, породи се съмнението, че американците са изпробвали във Виетнам и бактериологично оръжие.

Ето защо комунистическият вестник „Акахата“ публикува статии, в които се разкриваше тайната на „историята със скорпионите“. Вестникът разобличи истинската същност на „отряд 1003“. „Акахата“ писа, че всъщност това е строго секретна лаборатория, която разработва и произвежда биологично и химическо оръжие и очевидно скорпионите — по-точно казано, отделяният от тях токсин — са били нужни за военни цели. Обществеността негодуваше. В чуждестранния печат също се появиха гневни отзиви. Всички обвиняваха американците, че разработват биологични и химически оръжия.

Дори щабът на американските войски на Япония не можа да игнорира тези съобщения. Беше публикувана официална декларация, в която се твърдеше, че „отряд 1003“ е „чисто изследователско медицинско заведение“. За доказателство част от лабораториите бяха открити за разглеждане. И все пак американците не успяха да разсеят напълно подозренията.

Разбира се, новината научи и сътрудникът на вестник „Сагами шимпо“ Тацуши Хирано.

И така вносителят на скорпионите беше се настанил в родния му град Сагами. А нали тъкмо около Амадерагахара измираща кучетата!

Хирано прелисти още веднъж подвързаните броеве; на „Акахата“, Да, тъкмо „отряд 1003“ подготвя „бактериологичните“ и „химическите“ операции във Виетнам. Какво беше например „дефолиацията“. Разпръскваха над джунглите големи количества паратион, който унищожаваше клоните на дърветата, за да прогонят виетнамските партизани от гъстите гори. Странно съвпадение! ... Тъкмо паратионът, използван за унищожаване на листата във виетнамските джунгли, беше открит в труповете на умрелите кучета в Сагами! И още едно съвпадение: морът по кучетата започна в средата на май, а „отряд 1003“ се е настанил в града през последното десетдневие на април.

Но дори на него, репортера в местния вестник, не беше известно нищо за този факт. А това значи, че всичко се е вършило под най-строга тайна! Ето защо всички опити да се изясни източникът за отравянето на кучетата излязоха неуспешни. Не е ясно само едно, по какъв начин отравата е попаднала при кучетата?

Но колкото и силни да бяха подозренията, преки улики против „отряд 1003“ нямаше, морът по кучетата престана — възможно е след скандала „отрядът“ да е прекратил временно дейността си. Очевидно беше само едно: кучетата умираха от „кучешка смърт“,

Ала в душата на Хирано вече лумна пламъкът на журналистическата страст: той трябва да се добере до истината, каквото и да му струва това! Той ще разкрие истинската същност на американския „отряд 1003“,

„Сагами шимпо“ бе скромнен провинциален вестник, но точно това му развързваше ръцете, даваше му свобода за действие. Освен това той можеше да разчита на подкрепата на местното население, възмутено от това, че чужденци отравят родния му град.

И Хирано реши да се възползва от единствената възможност да проникне в тайната — да посети откритите след скандалната история лаборатории на „отряда“. „Какво ли не става на този свят, току-виж, че ми се удало да се заловя за нещо“ — помисли си той.

ОТХВЪРЛЕНАТА ДРУЖБА

„Отряд 1003“ се намираше в района Амадерагахара, на два километра западно от спирка Собудай по железопътната линия Одакю. Отдалеч в околността се виждаше красивото му бяло здание, напomniaщо луксозен хотел; то бе построено на една височина; околните хълмове, навремето обрасли с гъсти гори, бяха сринати с булдозери, а живописните им склонове превърнати в еднообразни тераси. Всички нови жилищни райони на Сагами бяха изградени върху останките на погубената природа — хълмовете сринати, гората изсечена, сладкопойните птици прокудени.

Но в принадлежащия на „отряд 1003“ участък още бяха запазени остатъци от предишната гора — дъбове, кестени, елхи. Само чуруликане на птици не се чуваше — над тези стотина декара площ цареше зловеца тишина.

Сградата на института представляваше ансамбъл от триетажен цилиндричен корпус, до който бяха долепени други три, също триетажни корпуса, съединени с главния чрез галерии. Посетителят преминаваше най-напред през портала, където дежуреше пазач японец, след това го придружаваха до приемната в главния корпус и едва след грижлива проверка на документите го пускаха в сградата.

В главния корпус беше настанено ръководството на института, там се намираха и столовата, стая за почивка, стаи за гости на института, библиотека, апаратна. В северния корпус бяха разположени бактериологичната и химическата лаборатория, в западния — ветеринарното отделение и отделенията по ентомология и зоологическа медицина, и най-последно в източния корпус — отделенията по патология, серология, радиохимия.

В института вече бяха свикнали с посещения на журналисти. Водачът, американец от японски произход, издекламирваше бодро на изкълчен японски език „официалните обяснения“. От неговите думи излизаше, че „отряд 1003“ е чисто научно заведение, в което работят десет професори — офицери от американската армия, трима

асистенти, тридесет лаборанти и около двеста обикновени научни работници японци.

Институтът сътрудничи тясно с японски медицински заведения, като им възлага разработката на отделни задачи и ги субсидира. Към института е създадена „подвижна лаборатория“ — група от тридесет души професори и лаборанти. Появи ли се необходимост, тя може да бъде изпратена във всяка точка на земното кълбо и е готова да започне незабавно работа.

От всичко това следваше заключението, че „отряд 1003“ не се занимава с никаква осъдителна дейност. Но дори в откритите за посетители лаборатории бяха окачени табелки: „Вход за външни лица забранен“, „Без разрешение на отговорните лица от американската армия ...“ Последното явно бе предназначено за работниците японци. От думите на водача излизаше, че в института работят над двеста японци, но на практика по-голямата част от тях се оказваха пазачи или чисто технически персонал, а всичко бе поставено под ръководството на американски офицери.

В края на краищата на Хирано стана ясно, че „свободният достъп в института“ не е нищо друго освен измама; а неговата светая светих както преди е скрита от посетителите зад плътната стена на секретността.

В края на юни, през един от слънчевите дни, които се случват толкова рядко в сезона на продължителните проливни дъждове, Хирано отиде в Парламентарната библиотека, за да събере допълнителен материал за статия. На връщане към къщи реши да се отбие към „Акасака Мицке“. Изобщо от Парламентарната библиотека бе еднакво близо и до спирката на метрото „Парламент“ и до „Акасака Мицке“, но Хирано дори не забеляза как тръгна натам, където залязващото слънце изчезваше зад покривите на сградите.

Хирано не бързаше за никъде и се мъкнеше бавно в тълпата, връщащи се от работа хора, любувайки се на красивата лятна вечер. Когато стигна до кръстовището на „Акасака Мицке“, той се разколеба — струваше ли си сега, в най-натовареното време, да слиза в метрото и да се друса в претъпкания вагон. Вече е късно да се връща в редакцията, в къщи никой не го чака...

Спря се пред един хотел, още не решил какво да прави. Покрай него бързаха за някъде весели двойки. Вниманието на Хирано бе

привлечено от уютното кафене на терасата на втория етаж на хотела — шестоъгълник със стени от кехлибарено стъкло.

Слънчевите лъчи падаха направо на улицата, прозирайки се между стърчащите една до друга многоетажни сгради. Тези минути бяха редки — слънцето надниква в този район на Токио само лете и само преди залез.

Хирано пресече бързо улицата и се вля в насрещния човешки поток. Сред тълпата имаше много предизвикателно ярко облечени жени. Идваше времето на вечерната им работа. Една от тях изуми Хирано с красотата си. Като сравняваше във въображението си срещнатото момиче с момичетата от Сагами, също красиви, но все пак малко провинциални, той си помисли, че жените от този квартал се отличават с някакъв особен блясък.

Всичко е обмислено грижливо, всяка подробност на тоалета и грима отговаря на вкусовете в съвременния голям град, където дава тон изкуствената красота. Хирано вървеше и разглеждаше крадешком девойката. Нещо привличаше погледа му и го караше да се заглежда в нея. Някакъв полузабравен спомен... А девойката все повече и повече се отдалечаваше.

Изведнъж Хирано забеляза, че тя носи в кошничката си котенце и неволно извика. Момичето се озърна недоволно. Хирано рязко се обърна и се втурна към него:

— Извинете, не се ли казвате Мари?!

Девойката трепна и погледна изненадано Хирано. Да, тя беше се променила много, макар че чертите на лицето ѝ са се запазили същите — като на момиченцето от далечното му детство.

— Аз съм Тацуши Хирано. Сигурно си спомняте, аз имах кученце — Гомбе. А вие сте Мари, нали, имахте котка — Мичиру! Помните ли къщата, в която живеехме, в Накано?!

— Да, да! — възкликна радостно девойката и се усмихна.

— Колко се радвам! — Хирано се почувствува безкрайно щастлив. Той гледаше възхитено елегантната Мари. — Толкова време се мина! Как е майка ви, здрава ли е? — Хирано вече се канеше да покани Мари в кафенето, но тя изведнъж каза неочаквано студено:

— Сигурно сте се припознали. Ние не се познаваме.

Хирано дори се обърка.

— Извинете ме, но аз бързам. — Мари обърна гръб на Хирано и побърза да продължи пътя си.

— Мо... моля ви... почакайте! Вие сте Мари! Не бих могъл да сгреша ... — извика след нея Хирано, като се опитваше все още да я задържи.

— Грешите.

— А как се казвате?

— Има ли някакво значение?

— Но ... — Хирано напразно се мъчеше да намери нужните думи, а девойката вече изчезна сред тълпата минавачи. Сега не би могъл да я наближи. А ако тръгне след нея — току-виж извикала полицай.

И въпреки всичко Хирано можеше да се закълне, че срещна Мари. Та тя в първия миг явно го позна. Значи нещо ѝ е попречило да признае това. Какво би могло да накара Мари да го отблъсне, да обърне гръб на своя приятел от детските години? Тази загадка измъчваше Хирано, разпалваше репортерското му любопитство. И не само това. Каква красавица е станало момиченцето с пълничките бузки, което го изпрати някога с плувнали в сълзи очи!

Хирано не знаеше нищо за нея, дори фамилното ѝ име. Какво е правила, как е живяла през цялото това време? Изминаха почти двайсет години и ето че едва сега се срещнаха случайно на улицата. Изпусне ли този случай, едва ли ще я види някога. Нищо, че не пожела да го познае, поне да разбере къде живее, какво работи. А после може би ще му се удаде да се срещне с нея.

И като се стараеше да остане незабелязан, Хирано се спусна след Мари, която все още се мяркаше сред тълпата. Тя отмина спирката на метрото и се отби от улица Сотобори в една тясна уличка по посока на Акасака. Това беше кварталът на скъпите барове и ресторанти ... Хирано вече се досещаше каква е професията на Мари. Ето къде работела. Но, разбира се, как не му дойде по-рано на ум? Предизвикателно ярката рокля и заучено изисканите движения говореха достатъчно ясно.

Нима го избягва, защото се срамува? Какво значение има къде работи! В края на краищата би могла да не му казва къде.

В това време девойката уверено вървеше по пътя си, без да подозира нещо. И все пак в целия ѝ облик се усещаше онова

напрежение, което е присъщо на бързачия за работа човек. Онзи, който се връща в къщи след работния ден, крачи съвсем другояче.

Без да забележи, че е следена, Мари влезе през служебния вход в облицования с мрамор вестибюл на една великолепна сграда. Край вратите учтиво се кланяше на посетителите портиер в обшита в злато униформа. Отпред на улицата вече бяха спрели няколко коли чуждестранни марки.

Над входа блестеше с чудновато преплетените си букви името на заведението — „Валпургия“. Хирано не бе влизал никога в този луксозен нощен клуб, само бе чувал за него. Името му се мяркаше често във вестниците — тук се събираха най-големите богаташи и политически „звезди“, клубът беше своего рода международен салон. Славеше се с фантастично високите си цени.

Мари влезе през служебния вход. Това значеше, че не е гостенка тук. Сигурно работи в клуба ... Но защо трябва да крие това? Всъщност Мари не криеше нищо — просто не искаше да разговаря с Хирано, когато идваше насам. Защо? Хирано тръгна решително към портиера.

— Моля ви, кажете ми... Тук ли работи момичето, което току-що влезе през служебния вход?

— Мари-чан ли? Да, тя е наша хостес. — отговори на драго сърце портиерът.

„Значи тя дори работи под истинското си име“ — помисли си Хирано. Вижда се, че не е сгрешил — това е Мари.

— Тя е звездата на нашия клуб! — обясни гордо портиерът.

— А не знаете ли къде живее? — приказливостта на портиера окуражи Хирано да почне да го разпитва.

— Някъде в района на Роппонги, там има квартира. А защо питате? — сепна се портиерът.

— Ами, ей така. Просто ми напомни за една стара позната.

— Хм... позната, а? — Пазачът се взря подозрително в Хирано, явно се прокланаше заради своята бързивост. Спасението дойде от една спряла пред входа кола. Портиерът се втурна да отвори вратите ѝ, а Хирано се възползва от момента, за да се изплъзне незабелязано.

И така, това е Мари. Работи във „Валпургия“. Сега вече е лесно — остава само да научи от администрацията адреса ѝ. Но може да не бърза да прави това, важното е, че сега знае къде да я търси. Трябва да

се опита да се срещне още веднъж с нея, може би ще успее да поднови познанството си. Та нали девойката отначало дори се зарадва, че го среща...

Хирано реши да почака. Но образът на новата Мари не изчезваше от очите му.

ИЗЧЕЗВАНЕТО ОТ „ВАЛПУРГИЯ“

Залисан в делничните си задължения, Хирано не се зае веднага да издири Мари. Но щом се поосвободи малко от работата си, незабавно се залови енергично да я търси.

Момичета, които обслужват посетителите в нощните клубове, баровете и ресторантите.

След като научи телефона на „Валпургия“, той се обади на администратора на заведението. Отговорът беше неочакван — Мари отдавна се уволнила оттам.

— Как тъй се уволнила? Кога? — Хирано се смая.

— Преди около един месец — отговориха му студено от другия край на телефонната жица.

— Не може да бъде! Преди десетина дни я видях да влиза във вашия клуб!

— Възможно е. Нашите хостес се сменят често. „Че е така, така е — помисли си Хирано, че нали Мари е «звезда» ...“

— И къде се премести? — попита разочаровано той.

— Това не ни интересува — отговориха му грубо. Той се уплаши, че могат да затворят веднага телефона. Затова побърза да попита:

— А бихте ли ми съобщили адреса й?

— Адресът й не ни е известен. Предпочитаме да не се интересуваме от личния живот на нашите момичета.

Металното изщракване на изключения телефон звуча дълго в ушите на Хирано. Всичко е свършено. Той вече няма да намери никога Мари в човешкото море на огромния град.

И все пак е странно, че в нощния клуб не знаят адреса на първата си хостес. Та нали доходите на подобни заведения зависят преди всичко от работещите в тях момичета. Точно заради това собствениците най-безсрамно ги примамват един от друг. Не щадят парите си, за да отмъкнат „звездата“ на някой чужд бар, а не по-малко се стараят да запазят и своите ...

Веднъж Хирано чу да се разказва, че собственикът на някакъв клуб откарвал лично по цяла кола подаръци за рождените дни на всяка

от десетте си „звезди“. А щом е така, едва ли е възможно във „Валпургия“ да не знаят къде живеят техните момичета.

Очевидно, има причини, които ги карат да крият адреса на Мари. На Хирано изведнъж му хрумна мисълта, че всичко това е свързано със странното поведение на Мари, която не пожела да го познае. Изведнъж му се прииска много силно да се добере до истината, но той нямаше свободно време. А и имаше ли за какво? Заради сантименталните си спомени от някогашното детство? Хирано реши да не се рови в миналото.

— Зная, че дъщеря ми е убита! — каза с изпълнен от отчаяние глас жената.

Рюджи Катаяма я погледна крадешком. Скромно облечена. Веднага се вижда, че от нея не може да очаква някакво особено възнаграждение. Близко петдесетгодишна е, повяхналото ѝ лице още пази следите на прецъфтяла красота. Да, вижда се, че животът ѝ не е бил сладък... Боядисаната ѝ коса е израсла, забелязва се, че космите никнат отдолу бели. Роклята ѝ е чиста, спретната, но не нова, много пъти преобръщана и преправяна. Да, какви ти пари от нея ... Но Катаяма беше такъв човек — никога не можеше да откаже услугите си на бедняци.

... При него идваха хора, загубили всяка надежда. Когато полицията отказваше да им помогне или беше невъзможно да се обърнат към нея, тогава се залавяха за Катаяма, като удавник за сламка.

Кантората на Катаяма беше единствена по рода си в Япония. Самотен детектив и специалист по „частното разследване“, той издирваше „изпарили се хора“ — безследно изчезнали.

В САЩ, където всяка година изчезват от домовете си от триста до петстотин хиляди души, са създадени многобройни и при това доста доходни частни агенции за издирване, с голям щат от сътрудници. А в Япония с беглеците се занимава полицията. Частните детективи се заемат с такива дела само понякога, като странична работа.

Но напоследък броят на безследно изчезналите в Япония достигна стотина хиляди годишно, нарасна и броят на особено опасните престъпления. Оказа се, че полицията вече не е в състояние да се справи с издирването на избягалите от домовете си. Ако се

вземеше под внимание броят на населението, в това отношение Япония почти бе достигнала Америка.

И точно тогава Катаяма създаде първата в Япония агенция за издирване на безследно изчезнали. Засега тя още не бе станала доходно предприятие, но благодарение на разпространяващата се за него мътва напоследък клиентите на Катаяма се увеличиха. Разбира се, това бяха главно хора, притеснени от различни обстоятелства. Катаяма трябваше да бъде постоянно нащрек. Случваше се да работи на загуба, но и това не бе най-лошото.

Понякога се оказваха и клиенти престъпници, които фактически го молеха да издири съучастника им, отмъкнал цялата плячка. Нямаше как да се обърнат към полицията. Излизаше, че след като издири изчезнал човек, Катаяма неведнъж помага неволно на престъпник.

„Директор на детективската агенция Катаяма“ — това звучеше гръмко, но той беше единственият сътрудник в щата на „агенцията“. До неотдавна му помагаше една секретарка, но мъжът ѝ настоя тя да напусне работата си при него.

И ето че днес дойде тази жена, която го молеше да намери безследно изчезналата ѝ дъщеря.

— С мъжа си се разведох наскоро след сватбата, Няколко мъже искаха да се оженят за мен, но аз реших да се посветя на дъщеря си. Къде ли не ми се налагаше да работя, но навсякъде я водех със себе си. Тя още от дете мечтаеше да работи в ресторант. След като завърши училище, настани се на работа в една солидна фирма. Но тази служба скоро ѝ омръзна. Започна да припечелва допълнително вечер в кабаре. Там ѝ харесваше повече, а и парите бяха по-много. В края на краищата напусна предишната си работа и стана хостес. Отначало работеше в едно кабаре в Шинджуку, а после, преди около година, се премести в нощния клуб „Валпургия“ — казваше, че щом е хванала веднъж този път, ще е по-добре поне да работи в първокласно заведение.

На Катаяма беше се случвало да слуша и по-рано за „Валпургия“.

— Дъщеря ми казваше, че там ѝ харесва: хем плащат хубаво, хем е интересно — може да се среща с най-различни знаменитости. А аз зная много добре колко струва този външен блясък, какъв е краят на този живот... Как ли не я придумвах да напусне това място, но тя — не и не, не искаше дори да ме слуша. После веднъж ми каза, че са я

свързали с някакви „много важни лица“ и я преместили на квартира в Роппонги. Изглежда, че ѝ стана неудобно да приема гостите си у нас, в къщи. Наемът за квартирата плащаше клубът. Сградата беше чудесна, просто дворец. Дъщеря ми ми забрани да ходя при нея. Не искаше. А нали навремето и аз съм работила вечер, тъй че разбирах много добре с какво се занимава. Мари започна да живее нашироко, да се облича елегантно. Нали знаете, жената привиква бързо с разкоша, дори ако трябва да плаща скъпо за него. Разбирах, много добре разбирах по какъв път е тръгнала Мари, но какво можех да направя? За последен път разговарях с нея преди месец. Тя ми се обаждаше постоянно по телефона на всеки два-три дни, а тогава неочаквано се мина цяла седмица — и не се обади нито веднъж. Позвъних и аз, но никой не вдигна слушалката. Помислих, че може да е заминала някъде. И порано беше се случвало, та не се безпокоях особено много. Но се обади една нейна приятелка от клуба и ме пита: къде е Мари, отдавна не се вижда във „Валпургия“, а и в квартирата ѝ я няма? Тогава се разтревожих и реших да отида, където живееше, макар че беше ми забранила много строго. Обясних всичко на домоуправителя и той ме пусна да вляза в квартирата ѝ. Всичките ѝ неща и дрехи бяха на местата си, като че ли Мари бе излязла някъде за минутка. Отидох във „Валпургия“, а там ми казаха, че още преди един месец се била уволнила по лични причини.

— Уволнила се? Но нали приятелката ѝ ви каза, че тя не ходи на работа.

— Кейко ли? Била сгрешила, сигурно си е мислела, че Мари отсъства безпричинно от работа ...

— Кой ви каза това, Кейко ли?

— Не, управителят на клуба. Освен това той добави, че когато напускали работа, момичетата от нощните клубове никога не обяснявали защо го правят, та Кейко сигурно си е помислила, че и Мари просто не идва в клуба.

— Странно ... Поне с приятелката си сигурно е щяла да се сбогува. А какво казва Кейко?

— Тя казва, че Мари в никой случай не би се уволнила, без да сподели с нея. И наистина на нея непременно щеше да съобщи това.

— Разбира се. Но щом е така, защо е трябвало администрацията на клуба да държи квартирата ѝ цял месец?...

— Казаха ми, че не знаели моя адрес и затова не пипали нищо в квартирата.

— Нима дъщеря ви не им е оставила вашия адрес?

— Знаеше го само Кейко.

— Дъщеря ви имаше ли любовници?

— Не зная какви са били отношенията ѝ с клиентите на клуба, но приятел нямаше.

— Не е ли боледувала от нещо?

— Не, какво говорите. Здравето ѝ винаги е било чудесно, само дето боледува от дребна шарка като дете.

— А да е имала някакви неприятности в работата?

— Не. Нали ви казах, че работата ѝ харесваше. Какви неприятности може да има.

— Не ви ли е казвала някога, че се кани да напусне?

— Моля ви се! — жената поклати отрицателно глава.

— И в клуба не знаят къде се е преместила, така ли?

— Казват, че нищо не им е известно.

— Странно... Тя е обслужвала „важни личности“. Такива като нея на пръсти се броят. Неслучайно клубът ѝ е наел квартира. Когато напуска заведението такава „звезда“, и при това неочаквано, най-напред ѝ задават въпроса — къде отиваш?

— И на мен всичко това ми се стори странно. Зададох им този въпрос, а те казаха, че изобщо никой не я е прикрепял към почетни гости ...

— Виж ги ти, какво са почнали да разправят! ... А защо са я настанили в такова разкошно жилище?

— Казаха, че всички клиенти на „Валпургия“ били почетни гости и че дават такива жилища почти на всичките си момичета.

— Наистина ли е така?

— Не, Кейко живее под наем за своя сметка някъде в Цукиджи. Казва, че клубът давал такива апартаменти само на момичета като Мари. Наричали ги групата на „безумните“. Те били готови на всичко.

Катаяма се засмя:

— Бре да му се не види! Значи „безумните“... Тогава е още по-чудно, че са я пуснали толкова лесно... Вие смятате, че е убита. Защо?

— Малко преди да изчезне, Мари се изпусна да ми каже, че се забъркала в някаква опасна игра.

— Така ли?

— Започнах да я разпитвам, а тя ми отговори, че не може да каже нищо дори на мен.

— Обърнахте ли се за помощ към полицията?

— Преди около две седмици подадох молба за издирване, но без никакъв резултат.

— А казахте ли им какви са вашите подозрения?

— Разбира се. Но ми отговориха, че това са глупости, че нямало никакви основания да я смятат за жертва на престъпление.

— Да... Полицията си е полиция ... А какво стана с апартамента?

— В клуба ми казаха, че повече не могат да го задържат, и ме помолиха да прибера по-бързо нещата на Мари.

— Мръсници ... Но все пак трябва да вземете вещите ѝ. Току-виж сред тях се открила някаква следа. Дневник, писма, бележник... Ако е имала, трябва да си ги осигурим! — Катаяма каза последните думи по-скоро на себе си.

— Е, какво, ще се заемете ли? — жената погледна неспокойно Катаяма.

— Възможно е опасенията ви да са напразни .. Но ако сте права, страх ме е, че това дело не е за мен.

— Аз искам просто да разбера какво е станало с дъщеря ми. Полицията няма да си помръдне пръста, докато не стане ясно, че е извършено престъпление. Моля ви. Аз имам достатъчно пари, за да ви платя. — Жената погледна отчаяно Катаяма.

— Добре. Ще направя всичко възможно. Ще се наложи да имам работа с „Валпургия“, а това няма да излезе евтино... — подметна за всеки случай Катаяма.

— Не се безпокойте ...

— Е, какво да се прави. Щом е тъй, заемам се. Но имайте предвид, че не ви гарантирам успех.

Името на клиентката беше Таки Фуджикура, а на безследно изчезналата ѝ дъщеря — Мари; двайсет и три годишна.

През 1980 година са подадени 101 318 заявления за издирване на изчезнали лица. 52 920 от тях са жени. Жените изчезват по-често.

В полицейската статистика са публикувани данни за мотивите — най-често различни увлечения, спречквания със съпрузите, кавги с

близките, склонност към скитничество. Мари Фуджикура е неомъжена, живеела е отделно от майка си, не е забелязано да има склонност към скитничество. Следователно тези мотиви са изключени. Причина за изчезването могат да бъдат и нервни сътресения, житейски трудности, болести, неприятности в работата. Но от това, което разказа майката, не можеше да се съди за нищо подобно.

Мари е обслужвала важни особи. Ами ако изчезването ѝ е свързано с някого от тях? Мари е „знаела прекалено много“ ... И все пак ако Мари е избягала с любовника си, могла е да се сбогува поне с майка си...

Но не е оставила нито една дума, нито някаква бележчица. Очевидно, момичето не е изчезнало по свое желание.

Катаяма се замисли. Къде може да бъде търсена една изчезнала жена? При любовника ѝ, при близък приятел, при гангстери, у роднини и другари — ако участва в студентското движение или в театрален кръжок.

Как да я търси? Да разпитва колегите ѝ, купувачите в околните магазини, да посети фризьорските салони, болниците, да разговаря с шофьорите на автобусите или такситата, с които е отивала на работа изчезналата. Ключ за разгадаване на тайната може да стане всяка дреболия, всяка незначителна подробност. Имало ли е сред клиентите на Мари някой, на когото е можела да попречи нещо?

„Валпургия“ е международен салон, в който се заплитат задкулисни истории, възможно е дори да се сключват престъпни сделки. Търговия с наркотици, машинации с приемни изпити — с какво ли не се занимават клиентите на клуба ...

Рюджи Катаяма си даваше сметка, че клиентката му не е богата и ще трябва да работи на загуба. Но делото на „жената от «Валпургия»“ предизвикваше честолюбието му. Някакво странно предчувствие му подсказваше, че го очакват много изненади.

МЕЧТАТА ЗА ГИНДЗА

Катаяма започна издирванията си от Кейко. Щом тя е вдигнала първа тревога и се е обадила на майката, значи в нейно лице може да се намери вероятен съюзник. За Кейко ще бъде неудобно да разговаря с него в клуба, по-добре ще е да я потърси в квартирата ѝ.

Жените, които работят в нощни заведения, не обичат да стават рано. Катаяма позвъни по телефона на Кейко в четири часа след обед, но по съннения ѝ глас можеше да се разбере, че я е вдигнал от леглото. Катаяма се представи и помоли да бъде извинен, че звъни толкова рано. Кейко отговори неочаквано приветливо: „Моля ви се, аз вече се готвех да ставам.“ Катаяма се окуражи и я помоли да се срещнат.

— Какво бихте казали, ако ви поканя да дойдете при мен, макар че не е подредено... — съгласи се на драго сърце Кейко, За Катаяма това бе най-доброто, което можеше да желае. Работата на Кейко започваше в осем часа вечерта, затова той побърза да отиде веднага в Цукиджи.

Кейко живееше недалеч от моста Катидоки, на предпоследния етаж на четиринайсететажна сграда. На вратата беше закована табелка — Кейко Накамура. Значи това е истинското ѝ име... Катаяма натисна звънеца. Вратата се отвори тутакси. В коридора излезе момиче. Наглед беше на малко повече от двайсет.

— Заповядайте — каза тя приветливо и като отвори широко вратата, покани Катаяма да влезе.

Апартаментчето ѝ беше обикновено — двустайно, с голяма кухня. Стаите — уютно подредени, както у всяка млада жена. През дръпнатите прозрачни завеси и през прозорците се виждаше далеко долу Гиндза. Стараейки се да прикрие любопитството си, Катаяма огледа незабелязано подредената по европейски стая и се убеди, че тук не живее мъж. Мебелите бяха разположени удобно, не претрупваха малката стаичка — тоалетка, гардероб, бюфетче, полички с книги, телевизор, стереограмофон.

— Извинете ме, че е толкова разхвърляно — Кейко го покани да седне на дивана, като се усмихваше смутено. Съседната стая, чиито

прозорци гледаха към морето, очевидно беше спалнята. В домашното си облекло Кейко изглеждаше скромна млада къщовница. Никаква козметика — трудно бе човек да си представи, че във „Валпургия“ и тя като другите се превръща в „изкуствена красавица“.

За една хостес козметиката е нещо като оръжие. Но Кейко се харесваше на госта много повече такава, каквато е сега.

Когато Катаяма ѝ напомни за целта на посещението си, Кейко посърна.

— Загадъчна история. С Мари бяхме много добри приятелки, ходехме си на гости. Тя не би могла да изчезне, без да се сбогува с мен — каза разпалено Кейко, чувствуваше се, че отдавна ѝ се е искало да разкаже всичко.

— Казват, че Мари обслужвала важни личности, така ли е?

— Когато при нас постъпва нова хостес, винаги я питат не би ли искала да обслужва важни гости. Разбира се, ако е привлекателна. И мен ме придумваха, но аз отказах, не смеех да се реша. Съгласиш ли се, дават ти апартамент, за който плаща клубът, а след това те карат да забавляваш госта, когото ти посочи съдържателят. Разбира се, ясно е какви са тези забавления... Повечето от гостите са чужденци, наистина идват и японци — политици, търговци, висши чиновници. Но на нас не ни казват нищо за тях.

— Мари не ви ли е разказвала нещо за гостите си?

— Изглежда, че бяха ѝ забранили много строго да говори за такива неща. И все пак веднъж се изпусна да каже, че срещите с гостите се уреждат в „Амарилис“ — в Роппонги.

— „Амарилис“ ли? Та това е кафе-сладкарница.

— Да, те имат много заведения из целия град.

Катаяма беше ходил неведнъж в „Амарилис“. Пастите там не му харесваха — бяха прекалено сладки, но в същата сграда се помещаваше забележителността на Роппонги — едно кафене, отворено през цялата нощ. В него гуляеха до разсъмване богати младежи.

— Нима там ходят солидни хора? — отново попита недоверчиво Катаяма. — Мястото не е подходящо за важни особи ...

— Мари веднъж спомена, че там имало някаква хитрост.

— Какво значи „хитрост“?

— Не зная. Мари не ми каза нищо повече. Но скоро ще науча всичко.

Кейко се засмя закачливо, сякаш питаше: „Е, какво, сетихте ли се?“ Сега в маниерите ѝ се усещаше школовката на „момиче от бара“.

— Не разбирам. — Катаяма все още не се сещаше за какво намеква Кейко.

— Премествам се в квартирата на Мари-чан!

— Вие?!

— Да. Аз ще заменя Мари ... Изглеждам момиченце, нали? А съм вече на двайсет и четири. Скоро ще навърша двайсет и пет. Докога трябва да работя като хостес? Искам да събера пари, докато съм млада, да открия собствено заведение. Нима някой би искал да помирише повяхнало цвете?! Цветята трябва да се продават по-скъпо, докато имат купувачи!

Катаяма явно бе сгрешил, като я взе за простичка.

— Значи ще обслужвате почетни гости?

— Така ми заповяда управителят. Изглежда, че след като изчезна Мари-чан, се е открило свободно място. Разбира се, можех да откажа, но се съгласих. Отначало бях се заклела, че няма да отида никога да работя в групата на „безумните“, но веднъж погледнах светлините на Гиндза от тази мизерна квартирка и реших да си завоювам поне едно кътче от нея, на всяка цена. Прозорецът ми гледа на север. Слънцето не надниква никога през него, затова пък се виждат много хубаво неоновите светлини. Те ме правят славолюбива. Сигурно ще кажете — гръмки думи, нали? Не, съвсем не е така.

Кейко гледаше като омагьосана през прозореца. Свечеряваше се. Изпаренията на големия град се съгъстяваха, прибулваха с лека мъгла улицата, замрежвайки силуетите на сградите. Ноновите реклами вече разлистяха цветовете си на фона на вечерния здрач. След малко разпукнатите им пъпки щяха да разцъфтят и цялата нощна Гиндза ще заблести с ослепителните си светлини.

— Щом господарите ви заместват Мари с вас, значи са сигурни, че тя вече няма да се върне никога. Правилно ли ви разбрах?

Кейко кимна, загледана както преди през прозореца.

— Но Мари не се е уволнявала. Как може да се обясни това?

Кейко най-последно откъсна погледа си от неоновите цветове.

— Значи, че те знаят, какво е станало с Мари. Но не го казват на майка ѝ. Следователно имат някакви причини... Това е разбираемо: гостите на „Валпургия“ са важни птици.

— Майката на Мари смята, че са я убили. — Катаяма реши да действувa направо. — Тя е знаела прекалено много. Самата Мари ѝ каза, че се била забъркала в „опасна игра“.

— Какво?! — Лицето на Кейко се промени. — А на мен Мари не е споменавала нищо... Нима е могла да каже такова нещо на майка си?! — Кейко се замисли. А Катаяма добави:

— Не зная каква е тази тайна, но ако Мари не е изчезнала случайно, страх ме е, че опасенията на майка ѝ не са напразни.

— Но нима могат да убиват за това? ... — недоверчиво каза Кейко. Изглеждаше, че мисълта за убийство не бе и минавала през ума.

— Не искам да ви плаша, но имайте предвид — заемайки мястото на Мари, и вие ще се окажете замесена в тайната.

— Искате да кажете, че ме заплашва опасност? — Кейко пребледня.

— Та вие замествате Мари, а тя изчезна. Следователно можете да представлявате опасност за тези, които са я премахнали. Едва ли ще им се иска да се досетите за нещо.

— Но нали няма да ми се случи непременно да забавлявам същите гости.

— Разбира се. Но могат да ви се паднат и същите.

— Тогава ще науча къде е изчезнала Мари.

— Следователно опасността нараства.

— И аз ще стана жена, която знае прекалено много, така ли?

— Да.

— Е, какво, искате ли да ви помогна? — Кейко надзърна закачливо в очите на Катаяма, като се усмихваше със същата загадъчна усмивка.

— Да намеря Мари ли? Разбира се.

— Изглежда, че не ми вярвате много.

— Защо да не ви вярвам? Само че рискувате живота си ...

— Знаете ли, Мари ми е много скъпа. Когато се загуби милата ми рожбица, тя ми помагаше да я търсим. Мари беше истинска приятелка.

— Рожбица ли? Ваша? — Катаяма огледа недоумяващо стаята, но не откри нищо, напомнящо, че тук има дете.

— Не, не дете! — засмя се Кейко. — Котката ми, моята любимка. Хостес са много самотни и затова често си вземат някакви животни. Все пак — някой те чака, когато се връщаш от работа. А те наистина

чакат. Вие не можете да разберете колко е тъжно да се връщаш посред нощ у дома в тъмната празна квартира, а в нея да няма ни една жива душа. Някои дори гледат да си убият някак времето, докато се съмне, седят в някое нощно кафене ...

По лицето на Кейко пробяга острата тъга на самотата.

Кейко Накамура загубила любимата си котка и Мари си взела почивен ден, за да помогне на приятелката си.

Най-после намерили котката мъртва в една канавка близо до квартирата на Кейко. Мари скърбяла заедно с приятелката си и ѝ помогнала да погребее любимката си в гробището за животни.

Но няма честолюбивата Кейко, която е решила да не се спира пред нищо, за да си завоюва едно кътче от Гиндза, ще се съгласи да рискува толкова, че да му помогне, и то заради някаква си котка?! Катаяма се замисли. Може ли да се вярва на такъв помощник? Кейко сякаш прочете мислите му:

— Само този, който е изпитал нашата орис, знае колко ни е противно понякога на душата. В клуба е весело като на празник, а като се прибереш в къщи — студ и празнота. Докато си млада, не е толкова тежко, но след всяка година — не, след всяка вечер, чувствуваш това все по-остро и по-остро. Струва ти се, че така ще си умреш в тази студена, самотна постеля. Как ти се иска да има някой до теб. Мъжете, които прекарват с нас времето си, по-рано или по-късно се връщат у дома си и дори когато ни любят, не ни дават топлина. Тяхната жар идва от похотливостта. След като се наситят, стават още по-студени. Единственото спасение са парите. Те не ти заменят топлината на човешкото тяло, но никога няма да те предадат. За пари не можеш да си купиш само човешко сърце. — Кейко въздъхна. — Ето защо за такива като мен някаква си котка или куче са по-скъпи от дете. Понякога ти се струва, че работиш само заради тях. Ако искате вярвайте, ако искате — недейте, но нашата привързаност към тези същества ни заменя любовта. Единственото истинско чувство ...

Кейко сякаш разговаряше със себе си. Тя стана изведнъж, с което даде да се разбере, че е време да тръгва на работа. Навън вече се стъмни и светлините на рекламните разцъфтяха пищно. Сенките изчезнаха от лицето на Кейко, тя бе обзета от буйна дързост, като пред решително сражение.

НЕОЧАКВАНАТА СРЕЩА

В края на краищата Катаяма реши да се довери на Кейко. Във всеки човек има нещо хубаво. Освен това нямаше друг избор — издирването на Мари без помощта на Кейко беше безсмислено.

Разпитването на съседите не даде нищо. Грижливият оглед на вещите на Мари — също. Катаяма придружи лично майка ѝ, когато тя отиде в квартирата. Но багажът вече беше опакован, а мебелите разместени.

Ако са отвлекли Мари, престъпниците, разбира се, са се постарали да заличат следите си. Обаче явно някой бе ровил във вещите на момичето. Нямаше никакви дневници или бележки. Естествено напълно възможно бе Мари да не си е водила дневник или бележки, но тя е обслужвала високопоставени особи — нима не си е записвала дори датите на срещите си с тях? Катаяма успя да открие само пакет безразборно подредени любителски снимки, по-голямата част от които голям формат, и визитни картички. На всички снимки бе фотографирана Мари с приятелки и келнери. Сред останалите ѝ неща се оказа един любителски фотоапарат, с който очевидно бяха направени снимките.

Изглежда, че похитителите бяха изчистили компрометиращите ги снимки. Катаяма взе всички останали. Той се надяваше, че все ще открие в тях нещичко, за което да се залови — може би ще му подсказват нещо фонът или вещите, зафиксирани на снимките.

Проучвайки една след друга снимките на Мари, Катаяма обърна внимание на една стара фотография, на която бяха заснети пред входа на някаква жилищна сграда шест-седемгодишно момченце с куче и по-малко момиченце с котка.

Майката на Мари му обясни:

— Тогава живеехме в района Накано. До дъщеря ми е едно момче от съседната квартира. Не помня кой ги е снимал ... Мари и момчето много дружаха.

— А сградата запазена ли е?

— Не зная. Минали са двацет години.

— Как се казваше това момче?

— Струва ми се, Тат-чан ...

— Тат-чан ли? А цялото му име?

— Фамилията на майката беше Хирано, но нищо повече не мога да си спомня. А какво имате предвид?

— О, не, нищо особено. Не знаете ли къде живее сега това момче?

— Не. Ние с Хирано-сан почти не се виждахме, само децата другаруваха. Кучето на Тат-чан умря и те наскоро след това напуснаха квартирата. Хазаинът може би знае новия им адрес?

Разбира се, минали са се двацет години ... Малко вероятно е семейство Хирано да не е сменяло квартирата си и след това. И все пак... На Катаяма му се струваше, че пред него се отвори някаква пътечка.

Жилищната сграда в Накано си стоеше там, където е била преди двацет години. Наистина престроявали са я, укрепена е с железобетонен пояс, във вътрешното дворче и на покрива са направени нови колибки за кучета.

Хазаинът помнеше добре и двете семейства. Каза и пълното име на Тат-чан — Тацуши Хирано. За щастие се оказа, че семейство Хирано е регистрирано в общинските списъци, и Катаяма успя да научи новия им адрес. Но случайността го избави от необходимостта да търси Хирано.

Приблизително по същото време на Хирано му хрумна, че единствената възможност да намери Мари е да отиде в старата им квартира в Накано и да научи фамилното ѝ име. Може би се е запазило в старите списъци на живеещите в сградата, И ето че през един от свободните си дни той тръгна към мястото, където живееше някога с майка си и Гомбе.

Когато Хирано пристигна, при хазаина вече имаше някакъв посетител, около трийсет и пет годишен, с приятна външност. Погледът му беше остър, проникателен и Хирано се досети веднага: сигурно е детектив или журналист. Само че е облечен прекалено строго, като банков чиновник. Детективите и журналистите рядко носят сака посред лято.

Поканиха Хирано в малката приемна, където седна да почака, докато хазаинът завърши разговора си. Изглежда, че днес имаше много

желаещи да наемат тук квартира. Освен Хирано в приемната седеше някаква жена, която носеше със себе си пудел в малка кошница.

От кабинета на хазаина се чуваха гласовете на разговарящите. Хирано неволно се заслуша.

— Да, да. Тат-чан. А не помните ли цялото му име? — питаше развълнувано посетителят.

— Хирано. Тацуши Хирано. Ето как се пише името му — погледнете ей тук, в домовата книга.

Хирано беше изумен. Да чуе тук собственото си име... Може би е някакво съвпадение?

— Момчето имаше куче — Гомбе. Но някой го отрови. След този случай ми се наложи да преместя кучешките колибки на покрива. Къде са се преместили ли? Струва ми се, че семейството беше регистрирано в общинските списъци. Опитайте се да проверите в районната управа.

Нямаше никакво съмнение. Разговаряха за него, за Хирано. Непознатият посетител го търсеше! Хирано го разгледа внимателно. Не, не бе го виждал никога досега. За какво е притрябвало на този тип да го издирва!

Хирано стана. Разговорът се прекъсна, собственикът на сградата и неговият събеседник се обърнаха. Въпреки изключителната си памет, хазаинът не можа да познае в Хирано малкия стопанин на Гомбе.

— Тацуши Хирано съм аз.

Внезапното появяване на Хирано беше зашеметяващо.

Хазаинът го гледаше учудено.

— Ама че чудеса! Току-що говорехме за вас, а вие вече сте тук. Та нали са се минали цели двацет години! Кой би могъл да помисли, че...

— Струва ми се, че този господин търси мен? — Хирано се обърна към непознатия посетител, без да влиза в започнатия от хазаина разговор.

— ... Значи Мари наистина е изчезнала... — посърна Хирано. Излизаше, че предчувствието му не го е излъгало. Едва сега той научи фамилното й име. Хирано разказа на Катаяма всичко, което знаеше — за последната си среща с Мари, за необяснимото й нежелание да го познае, за неочакваното й заминаване от „Валпургия“,

— Няма съмнение, че нежеланието ѝ да ви познае е свързано по някакъв начин с изчезването. — Катаяма погледна внимателно Хирано.

— Съгласен съм — кимна Хирано, — Изглежда, че е имало причини, които не са ѝ позволявали да разговаря с мен.

— С други думи, искала е да се скрие от вас.

— Искате да кажете, че съм могъл да попреча на плановете ѝ?

— Точно така. Искане да изчезне, а точно тогава се появява насреща ѝ стар познат ...

— Но майка ѝ смята, че Мари е убита. Това не се връзва с вашата версия.

— Може да не е знаела, че ще я убият. Сигурно са я мамили.

— Вие казахте, че от Мари са останали снимки.

— Да, аз попаднах и на вас благодарение на една снимка.

— Искане ми се да ги погледна...

— Разбира се. Мислите ли, че това ще ви насочи към нещо?

— Може да се открие нещо, нещо подсещащо ... — Всъщност Хирано не толкова търсеше за нещо да се залови, колкото му се искаше да види каква е станала Мари, да проследи по снимките жизнения ѝ път. Освен всичко останало тази история го заинтересува и като журналист.

Катаяма не носеше със себе си снимките и покани Хирано да наминае към него по-късно.

Кантората на Катаяма се намиреше на Гиндза. Там бяха долепени една до друга продълговати многоетажни сгради, които се даваха под наем. Половината от помещенията в тях бяха заети от барове, а останалите — от различни агенции, редакции на малки вестници, зъболекарски кабинети, козметици, гледачи и врачки, адвокатски и брачни кантори, зали за игра на маджан^[1], бюра за даване под наем и т. н.

В „кантората“ — тя само носеше това име — не работеше никой друг освен Катаяма, който и живееше тук. По-рано офиса му се намирал в Ниши Окубо, но след като го напуснала секретарката му, Катаяма решил да се премести на Гиндза. Наемът тук беше значително по-висок, затова пък идваха по-често клиенти. Разбира се, това бе в самия край на Гиндза. Но какво от това. Важното е, че все пак е Гиндза.

— Кантора на Гиндза — това звучи престижно — засмя се безгрижно Катаяма, като подаваше на Хирано чашка нес кафе. Всъщност ако говорим за престиж и вестникът, в който работеше Хирано, нямаше кой знае какъв авторитет.

На младини Хирано мечтаеше да работи в солиден вестник или в голяма телевизионна компания. Но нима можеше да следва в университет, той, сиракът, завършил с огромен труд колеж — колко често му се случваше да работи нещо, за да се доизучи. Не, Хирано дори не смееше да мечтае за университет. А без висше образование беше почти невъзможно да станеш журналист. И Хирано бе готов да приеме всичко — Да работи където и да е като какъвто и да е, само да го забележат. А освен това трябваше и да печели, за да живее ...

Така попадна в „Сагами шимпо“, където изпита всички тежести на работата в малко вестниче. Това не ти е като в голям вестник — тук няма отдели и репортерът трябва да умее да пише на всяка тема. А понякога и да събира поръчки за реклами, да записва нови абонати.

По-голямата част от вестника заемаха местните новини. Хирано понякога се смайваше от глупостите, за които трябваше да пише. В голям вестник дори не биха обърнали внимание на тези неща.

В такива мигове не му позволяваше да се отчайва главният редактор — неукротимият Итецу Кенджо. В миналото той работел в един от големите токийски вестници, но го напуснал, защото му дотегнал конформисткият дух, властващ в централния печат.

Пресата трябва да играе ролята на независим наблюдател — това внушаваше постоянно на сътрудниците си Кенджо. Когато тя се превръща в придатък на системата и започне да ѝ угажда — изчезва самият смисъл на нейното съществуване. Освен това в своя страх да не понижат тиражите си големите японски вестници се нагаждат към читателските вкусове и в края на краищата престават да бъдат принципни, да съответствуват на високите идеали на печата. За разлика от тях „Сагами шимпо“ беше малък, но правдив вестник.

Навикът на Кенджо да говори направо това, което мисли, дразнеше влиятелните „покровители на града“, но читателите симпатизираха на вестника. Харесваше им упоритостта, с която Кенджо прокарваше линията си. Броят на абонатите постепенно растеше.

Малко преди да постъпи Хирано в редакцията, Кенджо организира кампания против управниците на града, които бяха подкупени от гангстерските синдикати. Той не се уплаши от заканите, които му отправяха, и резултатът от кампанията бе това, че сега градът се управляваше от честни хора. Може би именно поради това Хирано реши да работи в „Сагами шимпо“.

Хирано се засегна болезнено от това, което му каза веднъж един журналист във влиятелен вестник: „В наше време ще бъде чут само онзи, който има възможност да говори с широките маси. Ако той се обръща към нищожна група хора, всичките му думи само ще разклащат въздуха.“

Катаяма опровергаваше това с целия си живот. Макар и сам, той не губеше кураж и продължаваше да се бори. Хирано не можеше да не се възхити от неговото мъжество и упоритост. „А аз имам наглостта да се оплаквам от съдбата си“ — помисли си засрамено Хирано. Кафето, с което го почерпи Катаяма, му се стори особено горчиво.

След като изпи кафето си, той започна да разглежда внимателно снимките на Мари. Имаше само една детска снимка — тази, на която бяха фотографирани Мари и Хирано, всички останали бяха направени неотдавна.

Мари беше пазила тази снимка цели двайсет години — нима това е случайно? Тя не пожела да го познае, но е запазила спомена за детското им приятелство.

— Нито една снимка с клиенти ... — учуди се Хирано.

— Да... По всичко се вижда, че са снимали различни хора по различно време, а Мари, кой знае защо, не е заснета никъде заедно с гости на клуба. Това не ми харесва. Явно е, че някой е взел част от снимките.

— А тя имала ли е фотоапарат?

— Да. Повечето от снимките са направени с нейния апарат. Много млади жени, особено хубавичките, обичат да се снимат. Искат да се запазят в най-красивия си вид.

— Виж, това е вече нещо! — Хирано гледаше една снимка, без да откъсне погледа си от нея.

— Какво открихте?

— Виждам съм някъде това.

— А кое именно?

— Да, да, разбира се... Този фон... — На снимката Мари беше застанала пред бяла сграда, приличаща на болница. Беше облечена в бяла рокля на точици, може би доста лека за началото на лятото.

Катаяма погледна снимката:

— Като че ли е пред входа на болница ...

— Струва ми се, че съм виждал скоро тази сграда.

— Помъчете се да си спомните. Я погледнете, вижда се крайт на табела. Някакви цифри... Отгоре е отрязано, не може да се разбере точно... Единица, после два полукръга и нещо като тройка. Струва ми се, че прилича на „1003“.

И тогава Хирано се сети.

— Разбира се, „отряд 1003“! — извика той. Катаяма го погледна недоумяващо.

Нямаше никакво съмнение, това е сградата на „отряд 1003“, където Хирано ходи наскоро да събира материал за статия! На снимката се вижда само част от зданието — главният корпус. Как е попаднала там Мари?

— А какъв е този „отряд 1003“? — интересува се Катаяма и след като изслуша Хирано, възкликна, сякаш бе прочел мислите му.

— Какво е търсила там ли? Та нали този отряд беше тайна база на американците по време на войната срещу Виетнам!

Разбира се, Мари е могла да отиде там на екскурзия. Но едва ли една хостес от нощен бар би имала подобни интереси. Следователно някой я е поканил там. Но кой?

Една и съща мисъл хрумна едновременно на Хирано и на Катаяма.

— А дали някой от „отряд 1003“ не посещава „Валпургия“?

— И аз си помислих това. За щастие аз имам във „Валпургия“ мой човек. Ще се опитам да изясня чрез него.

Кейко отговори веднага на въпроса на Катаяма:

— Да. Сред гостите на Мари имаше един американски военен. Струва ми се, че се казваше Шанклин полковник. Смешно име, затова съм го запомнила.

— Шанклин ли? А къде служи?

— Не зная. Виждала съм го само един път, когато Мари ме покани на тяхната маса.

— А напоследък идваше ли?

— Кой, Шанклин? След като изчезна Мари, като че ли не помня да съм го виждала. А какво е станало с него?

— С него е свързана една загадка ... А бихте ли могли да разберете дали Шанклин има някаква връзка с „отряд 1003“?

— „Отряд 1003“?

— Да, пълното му название е: „Институт за комплексни медицински изследвания N1003 на медицинския отдел при американските сухопътни войски в Япония“.

— Ама че именце! Хубава задача ми дадохте... Та на нас ни е забранено най-строго да разпитваме с какво се занимават гостите.

— И все пак. Много ви моля. Сам ли беше Шанклин?

— Не, с компания японци. Чужденците обикновено идват придружени от наши.

— А кои бяха тези японци? С какво се занимават?

— Не зная. — Кейко повдигна рамене. — Това малко ме интересуваше. С чужденците обикновено идват представители на търговски фирми.

Катаяма разказа веднага на Хирано за разговора си с Кейко. Хирано едва не подскочи от учудване.

— Сигурен ли сте, че се казва Шанклин? Та той е тъкмо от „отряд 1003“! — обясни развълнувано Хирано и от своя страна разказа на Катаяма за историята със скорпионите.

— Ах, да. Спомням си нещо — каза проточено Катаяма.

— Значи Мари наистина е била свързана с „отряд 1003“! — побърза да възкликне Хирано.

— Но от това не следва, че отрядът има отношение към нейното изчезване ... — възрази Катаяма. Хирано се замисли.

— Да, може би сте прав. Но тя е обслужвала Шанклин! Следователно имаме право да го подозираме. Та нали Мари не е изчезнала по собствено желание. Мисля, че просто са я премахнали. Възможно е да е научила прекалено много. Този отряд е толкова секретен, че всяко изтичане на информация е катастрофа за него.

— Значи ще се наложи да си имаме работа с американската армия ...

— Не само с нея. Нишката от Шанклин непременно трябва да ни отведе до японци, които сътрудничат с американските военни.

— Разбира се... Покрай армията винаги може да се докопа нещо.

— Около Шанклин непременно трябва да се навъртат търговски агенти, чиновници, политикани.

Сега Катаяма знаеше, че не бе търсил напразно Хирано — репортерът от местния вестник не беше от страхливите.

[1] Китайска хазартна игра. ↑

ЖЕНИТЕ ОТ „АМАРИЛИС“

Наскоро след като Кейко Накамура се премести в бившата квартира на Мари, извика я управителят Фунаки.

— Довечера, след работа в клуба, ще отидеш в „Амарилис“, на третия етаж.

Кейко разбра веднага: ето, започва се „работата“ с важните особи. Тя си спомни думите на Мари за тайната на „Амарилис“.

— Добре — кимна послушно Кейко. А Фунаки добави:

— Само да не си посмяла да минеш през главния вход. Ще минеш през задната врата и ще кажеш, че си от „Валпургия“, Ще те придружат веднага до третия етаж.

И управителят пхна нещо в ръката ѝ. Бяха няколко банкноти от по 10 хиляди йени — заплащането за тази нощ.

Късно вечерта, след като свърши работата си в клуба, Кейко тръгна към Роппонги, „Амарилис“ беше почти до самото кръстовище; нощем тук се събираха гуляйджиите и най-елегантните жени от цяло Токио. Какво ли не можеше да види човек на това място!

Кейко понякога също определяше срещите си тук, но със специална задача идваше за пръв път и много се вълнуваше. Както винаги пред „Амарилис“ се тълпяха любители на развратния живот. Кейко влезе през задния вход и както ѝ бе наредил Фунаки, каза на портиера, един висок момък с тъмен костюм, че е от „Валпургия“.

След като доложи учтиво, че „господин директорът чака“, портиерът я поведе към третия етаж. Стълбата беше стръмна и тясна, но тъмносиният пухкав килим, с който бе застлана, свидетелствуваше, че е предназначена за почетни гости.

Приближиха се до масивна дъбова врата, над която бе окачено чукче. Портиерът чукна два пъти с него и вратата се отвори. Сякаш задействува автомат, който се подчиняваше на този сигнал. Кейко гледаше с широко отворени очи.

Пред нея се откри удивителен свят — от тавана висяха кристални полилеи, чиято мека светлина заливаше залата. Подът беше

застлан с дебел бежов килим, а стените — облицовани с мрамор и украсени с глави на елени и великолепни рога. Стаята благоухаеше.

— Госпожа Кейко Накамура! — провикна се тържествено портиерът и се изпъна край вратата. Кейко много се учуди — нали не бе казвала името си...

— Нека влезе! — чу се от стаята. Гласът очевидно принадлежеше на директора. Кейко разбра едва сега, че по грешка бе взела секретаря на директора за портиер. Тя понечи да пристъпи след него, но тутакси извика от уплаха и се дръпна назад. В ъгъла лежеше огромен тигър.

— Ха-ха-ха ... Той е препариран! Хубаво е направен, нали? — засмя се директорът. И наистина, макар че лежеше неподвижно, свирепата поза на тигъра, който сякаш се готвеше за скок, внушаваше страх дори и сега, когато Кейко разбра, че звярът не е истински.

— Вие не сте първата, всички се плашат. А който не се страхува от него, самият той е чудовище. Заповядайте, седнете. — Директорът стана да посрещне Кейко и ѝ премести по-близо креслото да седне. — Драго ми е да се запозная с вас. Казвам се Котаки — представи се той и ѝ подаде визитната си картичка. На нея пишеше: „Фумиюки Котаки, президент на фирмата, директор на сладкарница «Амарилис».“ Той беше солиден възрастен господин. Слепоочията му бяха прошарени, но лицето му — загладено и младолико. Спокойните му внимателни очи поглеждаха Кейко през слабо затъмнените стъкла на очилата. Погледът му беше мек, но като че ли по навик оценяващ стоката.

Кейко искаше да му се представи, но Котаки я спря:

— Сигурно още не сте вечеряли. Заповядайте, хапнете. Котаки даде знак и една преградка, отделяща кът от залата, веднага се отдръпна, също като в приказките. Там имаше наредена маса. На нея доподреждаха нещо двама облечени в бяло келнери. Всичко беше предвидено до най-малките подробности, види се, и самата Кейко бе преминала през строга проверка.

Единият келнер поднесе аперитива. Мекият коктейл ободри приятно Кейко, разливайки по тялото ѝ топлина, и я освободи от напрежението.

— А сега заповядайте на масата — покани я Котаки. Това всъщност беше богата вечеря. Ястията очевидно бяха донесени от

първокласен ресторант. Котаки забавляваше Кейко със светски разговор и тя постепенно се успокои.

Някак си между другото Котаки я попита колко е получавала във „Валпургия“ и каза:

— Гарантирам ви три пъти повече. Но от днес нататък сте длъжна да се отзовавате преди всичко на нашите повиквания.

— А какво ще стане с клуба? — попита плахо Кейко.

Тя беше заета във „Валпургия“ през цялата седмица — от понеделник до петък, от осем до дванайсет часа през нощта.

— За работата си във „Валпургия“ няма защо да се безпокоите. С Фунаки вече се договорихме за всичко. Ще ходите там, когато пожелаете, ако не сте заета при нас, можете да си почивате.

Тройно заплащане и свободно работно време — за това можеше само да се мечтае, но и изискванията сигурно нямаше да бъдат леки.

— А тук идвайте, когато си поискате. Можете да се забавлявате при нас винаги, дори ако аз не съм тук, Кийохара е запознат с всичко. — Котаки посочи секретаря си, който следеше всяко движение на своя господар. Вечерята завърши, заедно с десерта поднесоха ликьор.

„Сега вече ще започне работата“ — помисли си Кейко. Но това, което каза Котаки, дори я поразочарова.

— Драго ми беше да се запознаем. Вече е късно, следващия път ще ви поканя по-рано. Нали живеете наблизо. Кийохара ще ви изпрати.

Значи сега всичко завърши с една вечеря. Но едва ли ще ѝ плащат за това. Днес може би е била сгледата.

Кийохара знаеше къде живее Кейко, макар че тя не беше му казала адреса си. Той караше колата уверено, ориентираше се лесно из улиците. Навярно преди това бе возил неведнъж по същия път Мари.

Така започна новият живот на Кейко. За нейно учудване Котаки дори с пръст не я докосна. Той само ѝ казваше кого трябва да обслужва.

С някои от гостите тя само вечеряше, а с други работата отиваше по-нататък. Клиентите бяха преди всичко чужденци. Понякога ѝ се случваше да забавлява и японци — политически дейци, правителствени чиновници. Котаки я предупреди много строго, че не бива в никой случай да говори за това, което види или чуе. Но тя най-често дори не можеше да схване за какво говорят гостите.

Ала Котаки все по-често я извикваше на третия етаж на „Амарилис“ и Кейко много скоро се научи да разпознава кой какъв е. Тук се забавляваха председателите на най-големите корпорации и компании — автомобилни, машиностроителни, енергетични, газови, електротехнически, металургични, транспортни ... Наминаваха и начинаещи политически дейци, и „ястреби“ от Либералнодемократичната партия; идваха и известни с реакционните си възгледи литератори, популярни коментатори, говорители от Ен-Ейч-Кей^[1], известни фотожурналисти. Тук можеха да влязат само подбрани хора — членове на клуба „Амарилис“. Сегиз-тогиз през задния вход на заведението се опитваха да проникнат и обикновени смъртни, но Кийохара и едрият мъжага портиер обясняваха набързо на неразбраните кое как е и що е.

Обикновено посетителите на третия етаж на „Амарилис“ бяха възрастни хора. Обслужваха ги красиви млади момичета, сред които Кейко разпозна лесно три категории: танцьорки от „Такарадзука“; актриси или кандидатки за артистична кариера; хостес от нощните клубове, барове и кабарета.

Мъжете и жените идваха поотделно. Много от клиентите се познаваха помежду си и понякога няколко компании се обединяваха в една. Котаки запознаваше лично новите членове на клуба с жените.

Нравите на третия етаж на „Амарилис“ имаха една съществена особеност. Макар че гостите — мъже и жени — идваха поотделно, цялата сметка след срещата им в клуба биваше заплащана само от мъжете.

С други думи, „Амарилис“ беше своего рода дом за любовни срещи на „особено важни личности“. За такива хора беше рисковано да си имат работа с несигурни момичета. Тъкмо това обстоятелство използваше Котаки. Той издирваше „сигурни“ и красиви жени, които умеят да държат езика си зад зъбите, и парите се изливаха като река в джобовете му.

В „Амарилис“ ставаше запознаването, а след като си избереше партньорка, гостът отиваше с нея в хотел или в някоя квартира. Запознаванията обикновено се уреждаха два пъти седмично — всеки вторник и петък. А за особено почетни гости — и в други дни.

Дори сградата, в която живееше Кейко, принадлежеше на Котаки. Но тя научи това по-късно.

Не всяка жена можеше да попадне в „Амарилис“, ако поиска това. Преди всичко трябваше да е красива. Не бе толкова лесно да се задоволят изискванията на капризните клиенти. Освен това жената трябваше да притежава безупречна репутация. Сред роднините и приятелите ѝ не биваше да има нито гангстери, нито леви. Котаки предпочиташе да не наема лошо възпитани момичета или момичета с подозрително минало.

Кейко забелязваше, че след като постъпи в „Амарилис“, започнаха постоянно да я следят. Но това и други подобни неудобства се компенсираха напълно от разкоша, който ѝ бе предоставен. Живееше в комфортен апартамент и получаваше по два милиона йени месечно плюс възнагражденията от клиентите. Два пъти месечно Котаки ѝ поръчваше дрехи при първокласен шивач, подаряваше ѝ скъпоценности, С една дума, собственикът на заведението плащаше за всичко и стига да иска, Кейко можеше да пести по двайсетина милиона годишно.

Тя си направи сметката, че ако се подчинява на Котаки, доста скоро ще може да си завоюва жадуваното кътче от Гиндза.

Между другото Кейко се опита да научи незабелязано нещо за Мари. Едно от момичетата каза, че я виждало два-три пъти в „Амарилис“, но оттогава беше минало много време. Освен това момичетата се сменяха често. Такава беше политиката на съдържателя. Първо, за да не омръзнат на клиентите, и, второ, да не знаят прекалено много.

Котаки и Кийохара не обичаха момичетата от „Амарилис“ да се сближават помежду си. По тази причина, когато ги представяха на гостите, те не ги запознаваха една с друга. Ето защо никой не знаеше нищо за Мари. А какво можеше да каже за другите момичета и самата Кейко! Тя се срещаше наредко с някои от тях само когато обслужваше големи компании.

... Около два месеца след първото си посещение в „Амарилис“ Кейко получи кратка бележка от Котаки:

„Моля ви да дойдете утре вечер при нас. Ще ви запозная с един човек. Той е много полезен и ви моля да бъдете по-внимателна с него.“

Когато Кейко се появи на другия ден на третия етаж на „Амарилис“, Котаки вече я чакаше заедно с гостите. Бяха двама чужденци и двама японци. Тя вече бе виждала някъде единия от

европейците. Да, разбира се, веднъж седна на масата му във „Валпургия“. Заедно с Мари. Кейко застана нащрек. Ако не грешеше, това е Шанклин, американецът, за когото я разпитваше Катаяма. Спомни си молбата на Катаяма да научи къде работи Шанклин.

Кейко се постара да прикрие вълнението си ...

Освен нея гостите обслужваше още едно момиче — Сатоми, което работеше в бар на Гиндза. Кейко разбра, че придружаващите чужденците японци играят ролята на домакини.

Котаки запозна с радушна усмивка присъстващите, като говореше ту на японски, ту на английски:

— Ето, това са момичетата. Запознайте се — мистър Джордж Охара, полковник Джо Шанклин. Омине-сан и Ошима-сан. Мис Кейко и мис Сатоми. Надявам се, че ще прекарате хубаво тази вечер.

Котаки предполагаше, че всички се срещат за пръв път. Но Кейко не бе сгрешила — това беше Шанклин. Затова пък той явно не я помнеше. Наистина тогава Кейко поседя малко на масата му, за да помогне на приятелката си, а очите на полковника, който дори не я погледна, бяха вперени само в Мари.

Кейко реши да се държи така, като че ли никога не го е виждала.

— Радвам се, че можем да се запознаем, казвам се Охара — обърна се към нея на най-чист японски език единият от европейците. Кейко не се съмняваше, че пред нея седи чужденец, и затова просто се изуми, като чу японска реч. Той се усмихна:

— Често ме вземат за американец. Но всъщност съм японец. Просто майка ми е американка и аз много приличам на нея и ни най-малко на баща си.

Охара беше прехвърлил четиридесетте; държеше се свободно, непринудено.

На пръв поглед нищо в полковник Шанклин не издаваше военния. Сериозен възрастен джентълмен. Цивилният му костюм не бие на очи. Шанклин поздрави останалите гости на изискан английски език. Омине и Ошима изглеждаха четиридесетина годишни, от типа на завеждащи отдели в някоя акционерна компания. Виждаше се, че те се стараят с всички сили да угодят на гостите, а Охара явно заема по-висок ранг от полковник Шанклин.

Започнаха вечерята. Кейко не разбираше всичко, за което се говореше. Често се повтаряха загадъчните думи: „Джей-ей-еф“^[2], „Ии-

си-си“^[3], „вирус“. Понякога в разговора се чуваха имената на известни политици.

Някак от само себе си се получи, че Охара общуваше с Кейко, а Шанклин — със Сатоми. След вечерята Котаки съобщи, че стаите им в хотел „Ню Отани“ са приготвени. Всички станаха, придружени от Омине и Ошима, и тръгнаха към хотела, където бяха заангажирани две стаи „лукс“ на петнайсетия етаж. След като изпратиха гостите, Омине и Ошима си отидоха.

След тази нощ Кейко се оказа „на разположение“ на Охара. Тя явно му харесваше.

— Напуснете „Валпургия“ и се пренесете при мен. А на Котаки ще кажа аз.

Кейко нямаше никаква представа кой е Охара, с какво се занимава, но той заемаше един великолепен апартамент на най-горния етаж на хотел „Ню Отани“, където приемаше всеки ден тълпи от посетители. Стаята „лукс“, в която Кейко прекара първата нощ с Охара, също се оказа наета от самия него за неопределен срок. Дори само това бе достатъчно, за да се види какво е богатството му.

Сред ония, които приемаше Охара, имаше много постоянни посетители на „Амарилис“. Почти всички бяха крупни индустриалци и търговци. Охара очевидно заемаше високо положение в обществото. Но Шанклин, който знае защо, вече не се появи у него и Кейко така и не можа да разбере какво ги свързваше.

Тя се пренесе у Охара и наминаваше само от време на време в квартирата си в Роппонги. Уволни се от „Валпургия“, не се появяваше и в „Амарилис“...

[1] Най-голямата държавна радиотелевизионна компания в Япония. ↑

[2] Японските военновъздушни сили. — Бел. ред. ↑

[3] Международната търговска палата. — Бел. ред. ↑

БАЦИЛИ ОТ НЕБЕТО

Земята се раздруса, стъклата на прозорците в планинската хижа издрънчаха. Сендзо Кияма помисли, че започва земетресение. Но нови трусове не последваха. Не приличаше и на поройно свличане или планинско срутване.

Сендзо погледна през прозореца. Ясното време, задържало се няколко дни, свършваше, небето беше се покрило с облаци, предвещаващи приближаване на циклон. Есенният алпинистки сезон приключи и Сендзо се готвеше утре да заключи хижата и да слезе в долината.

Хижата се намираше на склона на връх Ванакура, в центъра на националния парк Оку Чичибу. Казват, че това е последното незасегнато от цивилизацията място в Оку Чичибу, където се извършва голямо строителство. Ванакура е самотен връх, който се издига отдалечено от главния планински хребет. Алпинистите рядко го изкачват. Релефът на Оку Чичибу е сложен, планините и долините тук са преплетени като пипалата на октопод. Дори местните жители се ориентират трудно в причудливите им плетеници.

Сендзо живееше в затънтеното планинско селце Хикаге Якуши, на около четири часа пешком от връх Ванакура. Той беше собственик на приют за алпинисти. Но тук идват малко хора дори в разгара на сезона. Едва по няколко души на денонощие, ала Сендзо смяташе, че върши добра работа.

И все пак грошовете, които му носеше хижата, не стигаха да преживее цялата година, затова през мъртвия сезон слизаше в долината и се наемаше да работи на надница. Алпинистите бяха нарекли Сендзо „отшелникът от Ванакура“.

Загадъчният трус и грохот разтревожиха Сендзо. В планината нещо се срути. И то някъде наблизо. Той се смяташе стопанин на този планински край и беше длъжен да знае какво е станало. При това носеше отговорност за живота на алпинистите.

Сендзо се стегна бързо и излезе от хижата. Той познаваше всяко кътче в околността. Трусът трая само няколко секунди, но Сендзо успя

да долови посоката — това беше някъде край билото Ширинаши, което се отделяше от връх Ванакура на изток, към връх Мицумине.

Малко по-ниско се разклонява планинското бърдо Нитагоя. Когато Сендзо се добра до това място, спря, втрещен от зрелището, което се откри пред него.

По склона лежаха, сякаш пресечени с гигантска брадва, букове, борове, брези и други дървета. Охраняваната девствена гора беше обезобразена. По прекършените върхари и клонове висяха някакви дрипи. От дълбоките рани по стъблата на дърветата течеше гъста ароматна смола. От юг към север напреко на планинското бърдо беше се проточила ивица от повалени дървета, широка няколко десетки метра. Когато навлезе по-навътре в нея, Сендзо усети, че с горския аромат се смесва воня на изгоряло машинно масло и някакви химикали...

Най-после той видя какво е станало. В епицентъра на поломената гора се виждаше смачканият скелет на самолет, който приличаше повече на купчина метални отпадъци. Крилата бяха прекършени, перката изкривена — самолетът беше се ударил в дънера на огромна ела. За щастие взривът не бе предизвикал пожар. Ако се е запалила сухата трева, никой не би могъл да спре пламъците, особено в такава суша.

Дали е останал някой жив? Носовата част на самолета, където трябваше да се намира пилотът, бе изпотрошена ужасяващо. Скелетът ѝ бе смачкан като хармоника. След като се убеди, че пътниците са мъртви, Сендзо реши да слезе в долината и да съобщи за катастрофата в полицията. И без друго не можеше да направи нищо сам.

Приблизително по същото време от главната кантора на компанията „Кокубу джукогьо“, намираща се в Токио, район Чийода, улица Маруноучи — 2, в щаба на спасителните операции при дирекцията на международното летище Токио се получи искане да бъде издирен принадлежащ на компанията самолет „Чесна-180“. Самолетът беше излетял в 12,00 часа същия ден от летище Чофу и поел курс към летище Мацумото, но в 12,32 часа връзката на радиостанцията на компанията със самолета се прекъсна. На борда на самолета се намирали пилотът Шоичи Хакода и четирима пътници; запасът от гориво бил предвиден за шест часа полет.

В съответствие с плана, представен в навигационния отдел на Управлението за въздушни съобщения, полетът трябвало да бъде осъществен с начална височина две хиляди фута със скорост деветстотин мили в час, в пределите на видимостта, с кацане на летище Мацумото.

Преди излитането пилотът Хакода получил метеорологична сводка за Чофу и Мацумото през следващите дванайсет часа и за посоката на вятъра в горните слоеве на атмосферата над Токио. Сводката предвиждаше влошаване на климатичните условия по крайбрежието във връзка с приближаващ се циклон.

Диспечерската служба на летището се свързва с щаба на силите за самоотбрана, с Управлението за сигурност в морето, с полицейските управления на префектурите Канагава и Сайтама и организира радиопредаване. Тъй като не се получи никакви съобщения, решено беше да се започне търсене от въздуха и по море.

В около 18,00 часа на 22 ноември в полицейския участък на околия Собу бе получено съобщение от собственика на една алпинистка хижа, че в района на връх Ванакура, в националния парк Оку Чичибу, са открити останките на самолет. Сведението беше предадено незабавно в полицейското управление на префектура Сайтама. Организиран бе отряд за издирване от сто и двама души, в който влизаха полицаи от участъка в Собу, оперативна група от полицейското управление на префектурата и работници от горското ведомство. В 11,00 часа на другия ден отрядът пристигна на местопроизшествието.

В резултат на огледа беше установено, че катастрофиралият самолет е тъкмо търсеният „Чесна-180“ на компанията „Кокубу джукогьо“. Идентифицирана бе и личността на загиналите: пилота Шоичи Хакода и пътниците — Ясуюки Камея, сътрудник на научно-техническия отдел за изследвания в областта на атомната енергетика при „Кокубу джукогьо“; Такудзи Оя, сътрудник на Медицинския институт за комплексна радиология при компанията „Кокубу джукогьо“; полковник Джо Шанклин от „отряд 1003“ и Шигемицу Гокан, живеещ в Токио, район Сетагая, улица Китадзава 5-3х.

Прелитайки над планинското било на бръснещ полет, самолетът засегнал едно дърво и паднал в гората. От удара моторът беше хлътнал

в кабината на пилота, шасито и таванът се деформирали и отхвъркнали настрани.

Перката беше разкривена от удара в дървото, дясното крило се бе откършило от корпуса на самолета в основата си, а лявото — пречупено наполовина. Хоризонталните опасни плоскости бяха откъснати, а горната част на вертикалната плоскост пречупена. Премазаните от мотора трупове бяха в ужасно състояние.

Отломките на самолета се оказали разхвърляни в една ивица с дължина сто метра и ширина десет метра. Цялата околност била омирисана на бензин и изгоряло масло, а към тази воня се прибавял острият мирис на прясна дървесина.

На място се оказало невъзможно да бъдат определени причините за катастрофата, но една от възможните версии беше загубата на видимост поради лошите климатични условия.

Вестникарското съобщение за катастрофата накара Тацуши Хирано от „Сагами шимпо“ да се замисли. Името на един от загиналите пътници му беше познато добре. Полковник Джо Шанклин. Не можеше да има съвпадение. Именно той е получателят на пратката със скорпионите. Нали фамилията му се струваше смешна на Кейко. Освен всичко останало беше напечатано черно на бяло мястото на службата му — „отряд 1003“ на американската армия.

Защо началникът на ентомологичния отдел на тази секретна част на американската армия се е оказал в самолета на японската фирма „Кокубу джукогьо“?

Именно „Кокубу джукогьо“ е доставяла оръжие и бойни припаси на императорската армия по време на войната в Тихия океан, а и сега произвежда седемдесет на сто от военната техника за „силите за самоотбрана“. Това е най-големият производител на оръжие в Япония. Освен това фирмата ремонтира разположената в страната американска военна техника. И тесните ѝ връзки с американците са съвсем логични. Но на Хирано досега не беше се случвало да чуе за контакти на „Кокубу джукогьо“ с Медицинския институт на американската армия. И ето че сега служещи на фирмата са загинали на един самолет с офицер от зловещия „отряд 1003“ ... Вълнуваща дружба! Какво означава всичко това?

Будеше подозрение и това, че сред загиналите пътници са се оказали сътрудници на научно-техническия отдел за изследвания в

областта на атомната енергетика и Института за комплексна радиология. Каква връзка може да има между насекомите, атомната енергия и радиоактивността? И кой е петият пътник на „Чесна“, за чиято специалност не се казва нито дума? Какво го е свързвало с „отряд 1003“ и компанията „Кокубу“?

И най-после подозрително изглеждаше и това, че командването на отряда и дирекцията на „Кокубу“ се постараха да скрият целите на полета, представяйки го за обикновена „разходка“ със самолет. За каква разходка до Мацумото може да се говори, когато там се приближава циклон?

Професионалният усет подсказваше на Хирано, че тази работа не е чиста, и той реши тайно да започне разследване на своя отговорност. За разлика от големите печатни органи едно вестниче от типа на „Сагами шимпо“ може да действа по-гъвкаво. Но редакцията, разбира се, няма да му разреши да събира материал за статия само на основание на неясните си подозрения. Ще трябва да измисли убедителен предлог.

През първата десетдневка на декември в градовете Урава, Собу и Кавагое от префектурата Сайтама, а също така и в префектурите Канагава и Яманаши избухна епидемия на хеморагична треска от неизвестен произход, придружена от редица общи симптоми.

Отначало болните се оплакваха от главоболие и отпадналост, след това се повишаваше рязко температурата; по кожата — на хълбоците, на гърба и раменете, под мишниците и по лигавицата на устата се появяваше едър обрив, колкото главичка на топлийки. Рязко се нарушаваше функцията на бъбреците, в урината се появяваха еритроцити и белтък. С нарастването на бъбречната недостатъчност количеството на отделяната от организма урина рязко намаляваше и болестта понякога завършваше със смърт. Някои болни умираха след пет-шест дни от задушаване.

Хеморагичната треска е неконтakтно заболяване, неин преносител са кърлежите. Досега са забелязани случаи на заболяване от хеморагична треска само в Северна и Североизточна Манджурия и в някои граничещи с нея райони на Далечния изток, а напоследък и в Корея; но в Япония не е избухвала никога хеморагична треска.

Особено много болни бяха регистрирани в градовете Урава и Собу. В продължение на дванайсет дни в Урава заболяха четирийсет и

шест души, в Собу — трийсет и осем, в околия Чичибу на префектурата Сайтама — шест, в префектурата Токио — четирима, в префектурата Яманаши — двама.

Хеморагичната треска е регионално заболяване, обикновено има местен характер, природните ѝ огнища са строго локализирани, броят на болните обикновено не е голям. Но този път епидемията обхвана огромна територия от страната, в райони, където не е наблюдавана никога. Това положение не би могло да се създаде случайно, от само себе си, всичко говореше, че епидемията не е възникнала без човешко участие.

Най-после на 17 декември Министерството на здравеопазването създаде комисия за борба с епидемията. Оглави я директорът на Института по хигиена на труда. Бяха организирани специални щабове в градовете Урава и Собу, ръководени от техните кметове. На Държавния институт по хигиена и санитарно дело беше възложено да установи източника на епидемията. В института бе изпратена за бактериологично изследване кръв от болните. По-голяма част от болните бяха полицаи от оперативния отряд и от участъка в Собу, префектура Сайтама, а също така работници от лесничейството в околия Собу.

Всички бяха здрави и млади хора — не повече от трийсет и пет годишни. Установено бе, че почти всички са участвували в търсенето на самолета на компанията „Кокубу джукогьо“, катастрофирал на 22 ноември в планините Чичибу. Деветдесет от сто и двама души, влизали в спасителния отряд, вече бяха заболели и нямаше никаква гаранция, че няма да заболят и останалите.

Заболяваха и странични хора, които не са влизали в отряда, но също са се изкачвали в планинския район, където падна самолетът. Мястото на катастрофата — това бе общият белег на всички случаи.

Изразено бе предположението, че огнището на инфекцията се намира в Чичибу, в района на катастрофата на самолета. Никога преди това в планините Чичибу не са отбелязвани заболявания от хеморагична треска. Появи се и предположение, че огнището на заразата съвпада с мястото, където се е взривил самолетът. С други думи, източникът на инфекцията се е намирал тъкмо в самолета и при това той е бил изкуствено създаден източник.

Сега вниманието на обществеността се насочи към пътниците на разбилия се самолет „Чесна“. Един от загиналите бе печално известният получател на скорпионите полковник Джо Шанклин — началник на ентомологичния отдел в „отряд 1003“. А вече отдавна се бе породило подозрението, че на японска територия действа американски център за изследвания и разработване на биологическо и химическо оръжие.

Обществеността се развълнува: излизаше, че в самолета е превозвано секретно бактериологично оръжие на американската армия; а в резултат на взрива по японската земя са се разпръснали смъртоносни бацили!

Вълненията предизвикаха явна суматоха в щаба на американските войски. Въпреки това американците отхвърлиха обвинението, че са причастни към епидемията. „Отношенията на полковник Шанклин със загиналите на «Чесна» служители на компанията «Кокубу» са имали изключително личен характер, а самият той се е намирал в самолета като частно лице — казваше се в специално изявление на щаба. — На самолета не е имало нищо, което би могло да предизвика епидемия. Американските войски, базирани в Япония, нямат никакво отношение към разработката на биологични и химически оръжия. Изразените по този повод подозрения са абсолютно безпочвени.“

Концернът „Кокубу“ също потвърди това. „Разходката е била увеселителна, в нея са участвували полковник Шанклин и нашите служители Ясуюки Камея и Такуджи Оя.“ Но компанията не си даде труд да обясни факта, че е бил използван служебен самолет за лични цели.

И все пак нито американското командване, нито ръководството на компанията „Кокубу“ успяха да разсеят подозренията.

В това време Държавният институт по хигиена и санитарно дело публикува съобщение, в което се казваше, че при анализа на кръвта, взета от болните, не се е удало да бъде отделен причинителят на болестта. Изказваше се мнението, че симптомите на болестта напомнят твърде много „виетнамския вирус“, епидемия, върлувала в Южен Виетнам от началото на октомври 1965 до юли 1966 година.

По време на тази епидемия заболяха трийсет хиляди души и две хиляди от тях умряха.

По това време виетнамските вестници писаха, че по-рано не е имало такава епидемия в целия Виетнам и че вирусът е разпространен от американците, за да изпробват ново бактериологично оръжие.

За „виетнамския вирус“ стана известно само това, че той е нов мутиран вирус и сред известните на науката причинители на хеморагична треска не се среща подобен на него. В природата не е съществувал никога такъв причинител, фактически този вирус е „усъвършенствуван“ от човека и е още по-смъртоносен.

Съобщението на института предизвика различни разговори. Ако причинителят е наистина „виетнамският вирус“, от това следва, че съществуващите методи на лечение са неефикасни. За всяка отрова има противоотрова, но в Япония никога не са изследвани и разработвани методи за лекуване на „виетнамския вирус“.

Ако някой знаеше как да се води борба с него, това бяха самите американци, които са го създали. Но те не бързаха да споделят знанията си с японците. И не просто защото това беше военна тайна. Та нали ако признаеха, че притежават ефикасни средства за лечение на епидемията, предполагаемата причина за която е катастрофираният в планините Чичибу самолет, едновременно с това биха признали, че причинителят наистина е „виетнамският вирус“ и източникът на инфекцията се е намирал в самолета, а следователно тъкмо те са създали причинителя на болестта. Така в края на краищата самите те биха разобличили същността на „отряд 1003“.

В Държавния институт по хигиена и санитарно дело новият вирус беше наречен условно „чичибуски“, Там решиха, че ако заболяването е идентично с „виетнамския вирус“, тогава неговият причинител е смес от вируса, предизвикващ хеморагична треска, и аденовируса, причиняващ заболяване от остра пневмония. От това следва, че основният път за предаване на инфекцията е въздушно-капков и за да се избегне пренасянето на болестта, необходимо е болните да бъдат изолирани. Съответни на това предположение препоръки бяха изпратени до щабове за борба с епидемията.

Противоепидемичната комисия при министерството на здравеопазването взе решение да забрани достъпа на хора в района на катастрофата и да изгори растителността в радиус два километра от мястото, където е паднал самолетът, а също така да разпръсне ДДТ от въздуха. Но и това не гарантираше, че болестта няма да се

разпространи, тъй като заразените гризачи и насекоми са могли да мигрират в други райони.

И най-последно съвсем вероятно бе новият вирус да е устойчив против действието на високите температури и ДДТ. Японското правителство се обърна към представителите на американската армия с молба за помощ, която те вече не можеха да игнорират. В резултат на това американски вертолети разпръсваха ДДТ, а американските медици препоръчваха няколко антибиотика, ефикасни при лекуването на този вид треска.

По този начин самите американци признаха косвено, че болестта наистина е „виетнамски вирус“ и че „отряд 1003“ е база за производство на бактериологично оръжие в Япония.

ЧЕРНОТО КОПИЕ

Кейко започна постепенно да изпълнява задълженията на лична секретарка на Охара. Естествено основната си работа Охара вършеше сам, а използваше Кейко да я праща насам-натам за различни дребни услуги. И все пак тя беше за Охара нещо повече, отколкото обикновена купена с пари жена.

Охара ѝ възлагаше все по-отговорни и по-отговорни задачи. Кейко пътуваше до различни хотели и търговски фирми, за да получи или да предаде някакви документи. Понякога Охара я изпращаше по работа при правителствени чиновници. Случваше ѝ се да ходи и в „Амарилис“, но вече не по заповед на Котаки, а заедно с Охара.

Тук, в „Амарилис“, тесен кръг хора вземаха решения, за които светът узнаваше едва след официалните съобщения. Придружавайки Охара, Кейко постепенно вникна в могъществото на „Амарилис“ — тези задкулисни властелини на Япония, и в мащабите на сключваните тъмни сделки. По всичко се виждаше, че Охара е главна фигура в тази компания.

Освен „Амарилис“ Охара и Кейко посещаваха ресторант „Сушичо“ в Ниши Адзабу, стейкхауз^[1] „Роял“, който се намираше в подземния етаж на сградата на телевизионната компания Ти Би Ес в Акасака, наминаваха в бар „Хитоми“ на Гиндза, в ресторант „Ной“ в Роппонги, където сервираха теппаняки^[2]. Всичките тези заведения се контролираха от Котаки: те влизаха в орбитата на „Амарилис“. Кейко стигна постепенно до мисълта, че и цялата страна, цяла Япония, се намира под контрола на хората от „Амарилис“.

Разбира се, Кейко виждаше само нищожна част от това, което ставаше. Тя просто не бе способна да схване мащабите на машинациите, но дори по откъслечните разговори се досещаше смътно за тяхното значение.

За онези, които са придобили богатство и власт, красивата жена винаги е бивала считана за мерило на успеха им в живота. „Амарилис“ беше заведението, където те можеха да превърнат парите си в стока. Нещо като банка, която разменя банкноти за злато във времената на

златния стандарт. Жените бяха бляскави златни монети. Те биваха получавани срещу омирисаните на кръв и пот банкноти, които донасяха в джобовете си богатшите.

Кейко, като най-близка помощничка на Охара, придобиваше все по-голяма тежест. Тя разбираше това по погледите, които ѝ хвърляха познатите на Охара. Макар че все още не знаеше точно с какво се занимава нейният покровител, тя виждаше, че влиянието му е огромно. Без да се показва на сцената, той управляваше видни личности, както се управляват марионетки иззад кулисите. Кейко забеляза, че солидните хора, които никога не я удостояваха във „Валпургия“ дори с един поглед, сега се домогваха упорито към благоразположението ѝ. Любовницата на един могъщ човек понякога разполага с не по-малка власт, отколкото самият той.

Веднъж Охара замина за няколко дни по работа в Америка и в хотелската му стая се обаждаха няколко пъти по телефона, интересувайки се от фирмата „Саки ентърпрайз“. От това можеше да се съди, че Охара е представител на тази компания и се занимава с внос на машини. Ония, които се обаждаха, говореха на английски, но търсеха Охара.

Кейко знаеше слабо английски и това ѝ попречи да научи повече подробности за компанията. Тя още не беше попаднала на никакви следи от Мари Фуджикура и реши, че е безсмислено да бъде търсена тук. Охара се държеше мило с Кейко. Той я представяше на познатите си не като „приятелка“, а като „лична секретарка“.

Хората, които отначало виждаха в нея само негова държанка, сега вече се отнасяха към нея по-иначе. А на нея ѝ ставаше все по-трудно и неприятно да подозира този човек, да го следи, рискувайки да загуби доверието и доброто му отношение — и всичко заради бившата ѝ приятелка. Едва ли някога ще ѝ се падне друг такъв покровител. Та нали ако съумее да го подхване както трябва, много скоро може да има своето кътче от Гиндза! ...

Рюджи Катаяма ненапразно се страхуваше да се довери на Кейко — той знаеше колко лесно се променят настроенятия на подобни жени. „Какво ме засяга Мари? Във «Валпургия» идват много важни хора. Никак не е задължително Мари да е обслужвала Охара. Струва ли си да губя такъв покровител?“ — мислеше си Кейко. Обаче едно неочаквано произшествие до известна степен промени нейното

отношение. Охара получаваше най-важните японски вестници и много вестници на западните страни. По негово нареждане Кейко подшиваше в специално досие интересуващите го статии.

В резултат на това тя започна да разбира по-добре неговите интереси. А интересите му бяха доста разнообразни — от международната политика до незначителни на пръв поглед съобщения, но въпреки всичко преобладаваха статиите от военен характер. Особено впечатление правеха онези от тях, в които ставаше дума за Управлението за национална отбрана и концерна „Кокубу“. Въз основа на това можеше да бъде направен изводът, че „Саки ентърпрайз“ поддържа връзки и с Управлението за национална отбрана, и с „Кокубу“.

Веднъж, то беше в средата на декември, Охара нареди на Кейко да изреже статии от няколко вестника. Във всяка от отбелязаните статии се говореше за избухване на епидемия от хеморагична треска в префектурата Сайтама, а също така и в префектурите Токио и Яманаши. Изглеждаше, че тези статии не засягат работата, с която се занимаваше Охара. На Кейко и по-рано се беше случвало да прави изрезки, които я караха да недоумява — нима и това му е нужно? Тя смяташе, че всичко това говори само за широтата на интересите, а следователно и на работата му. И все пак последната статия я накара да се замисли. В нея се казваше, че болестта очевидно е причинена от „виетнамския вирус“ — биологично оръжие, използвано от американската армия по време на войната във Виетнам. Вестникът съобщаваше, че „виетнамският вирус“ бил разработен в „отряд 1003“.

Понятието „отряд 1003“ беше познато на Кейко. Нали Катаяма я помоли да изясни какво отношение има към този отряд полковник Джо Шанклин.

Кейко се опита да вникне в същността на катастрофата, макар че това не влизаше в задълженията ѝ. Когато четеше изрязаните статии, тя откри между пътниците на разбилия се самолет името на Джо Шанклин. Съобщаваше се дори длъжността му — „началник на ентомологическия сектор в Института за комплексни медицински изследвания N1003 при медицинския отдел на американските сухопътни войски в Япония“.

Шанклин е работил в такъв отряд! Кейко беше смаяна. Разбира се, тя чу, че в планините Чичибу е катастрофирал самолет, но не

придаваше никакво значение на тази новина. Нали не знаеше, че на самолета се е намирал полковник Шанклин ...

Значи Охара неслучайно ѝ е наредил да изреже статиите за епидемията? А може би се е заинтересувал от тях, тъй като е бил лично познат с Шанклин? Все пак Охара има някаква връзка с изчезването на Мари... Желанието на Кейко да разучи всичко за тази история се разпали отново.

Но Кейко не отиде много далеч в своите разследвания. Нима можеше да разпита Охара за какво са му тези статии.

Той вече беше я предупредил да не проявява излишно любопитство.

В края на февруари Кейко получи от Охара нова задача: да отиде на гишето на „Панамерикън“ в летище Нарита и да получи някакви документи от Тони Фуджиширо — американец от японски произход. „Ще кажеш, че те праща Джордж Охара — каза ѝ той. — Документите са важни, затова бъди много внимателна.“

Кейко обикновено изпълняваше нарежданията на шефа си, без да каже нито дума, но този път попита уж ей така, ненадейно:

— Защо ми възлагате такава важна работа?

— Ти не биеш толкова силно в очи. На моите врагове никога няма да им мине през ума, че мога да изпратя жена — каза Охара с откровеност, която изненада Кейко.

— Олеле, колко е страшно! Врагове ли? — настръхна тя.

— Е, моля ти се! Това за враговете го преувеличих. Това са по-скоро конкуренти — каза смутено Охара.

— А какви са тези документи? — Досега Кейко не беше се решавала да задава такива въпроси.

— Каталог за автомобил нова марка. Чудесна кола, съвсем нов модел — суперавтомобил. Конкурентите се мъчат да се доберат до неговата тайна! — обясни ѝ Охара, като явно се стараяше да я успокои.

— Суперкола, така ли?

— Разбира се. Затова няма от какво да се страхуваш. Ще получиш каталога — и край.

Охара даде на Кейко предварително подписаната си визитна картичка, с която трябваше да удостовери получаването на документите, и ѝ кимна леко към вратата. Кейко отиде на летище Нарита, намери гишето на „Панамерикън“, подаде на чиновника

визитната картичка и каза, че я изпраща Охара. Чиновникът кимна разбиращо и ѝ връчи един тежък пакет, завит в кафява хартия и запечатан с червен восък. Като видя печата, Кейко бе обзета от неудържимо желание на всяка цена да погледне вътре. Инстинктът за самосъхранение я възпираше, но любопитството ѝ надделя.

Думата „враг“, която се изпусна да каже Охара, звучеше съвсем правдоподобно. „Аз получих опасната задача да измамя врага и това ми дава право да погледна какво има в пакета — оправдаваше любопитството си Кейко. — Нека това бъде възнаграждението ми за страха.“ Взела пакета в ръка, тя изтича в една стая на хотела на летището. След като се заключи, извади ножичките от несесера, който носеше винаги със себе си, и свали внимателно печата. Постави червения восък в пепелника. Направи всичко много грижливо.

Измъкна с разтуптяно сърце книжата от плика. Само един поглед беше достатъчен, за да се убеди, че няма нищо подобно на каталог за автомобили. Никакви чертежи или снимки на коли, само топ документи, написани на английски, нещо като договор.

Кейко започна да разглежда книжата, като извика на помощ всичките си скромни познания по английски език. Никъде не се споменаваха компанията „Саки ентърпрайз“, затова пък в горния край на всяка страница беше напечатано — „Дженерал електроникс“. Листовете бяха всичко двацет и пет. Правеха впечатление английските съкращения.

Кейко реши, че сега няма смисъл да си губи времето да превежда написаното. Разбра, че в хотела има служба за копиране на ксерокс, и след като отпечата едно копие от документите, нагря червения восък на запалката си и отново запечата грижливо плика. След това се върна в хотела и спокойно го подаде на Охара. Той не забеляза нищо и дори ѝ благодари.

На другия ден Кейко издебна подходящ момент да се измъкне от Охара, купи си англо-японски речник и влезе в едно кафене. Като поглеждаше непрекъснато в речника, тя четеше документите и след всеки ред все повече се разтреперваше.

В ръцете на Кейко бе попаднал доклад за изпробването на ново оръжие. Накратко съдържанието на доклада се състоеше в следното. Извършени са изпробвания на военния самолет RPV-81^[3] „Черно копие“, в които са участвували десет летци изпитатели от

американските ВВС. Извършени били и опити за далечно управление на самолета. Многократните изпробвания са показали, че продукцията на „Дженеръл електроникс“ задоволява изискванията на клиента — японските „сили за самоотбрана“, както по отношение на стойността, така и по отношение на тактико-техническите данни на самолета.

В документите се казваше, че по време на изпробването на „Черното копие“, извършено в САЩ, са присъствували като наблюдатели сътрудници на някои от службите на „силите за самоотбрана“ — на снабдителния отдел в Управлението на военната техника, на отдела за авиационна техника и на щаба за технически изследвания.

Между документите беше поставена и снимка — черен самолет с делтовидни криле и изострена като копие носова част. На корпуса на самолета имаше надпис „U. S. AIR FORCE“^[4] и голяма звезда. Самолетът приличаше на хищен звяр. Сега Кейко разбра с какво се занимава „Саки ентърпрайз“. Фирмата търгува с оръжие, а Охара е главният ѝ търговски представител в Япония.

Тя се досети и за това какво свързваше Охара с полковник Шанклин. Както се виждаше от вестниците, „отряд 1003“ се занимава с подготовка за бактериологична и химическа война. А връзката между биохимическата война и търговията с оръжие е очевидна. Очевидно с това е свързано и изчезването на Мари. Била е държанка на Шанклин или на Охара, проявила е излишна любознателност и в края на краищата се е оказала „жена, която знае прекалено много“.

Излиза, че Кейко е тръгнала по пътя, по който някога вървеше Мари. Какво ще направи с нея Охара, когато научи за постъпката ѝ? Няма да ѝ отдели някое кътче от Гиндза, а ще отреже главата ѝ.

Кейко изтръпна от страх. Тя гледаше с ужас копията на тайните документи, които направи от най-обикновено любопитство. Достатъчно е Охара да научи нещо и я очаква съдбата на приятелката ѝ. Необходимо е да се отърве колкото е възможно по-бързо от тях и да се прави на ни чула, ни видяла.

Но мислите на Кейко скоро потекоха в друга посока. Всичко това съвсем не значи, че Мари е изчезнала непременно по тази причина. Шанклин се е срещал с нея само веднъж във „Валпургия“, нищо не говори, че връзката им е продължила. Катаяма каза, че на една снимка

Мари е фотографирана на фона на сградата на американския институт, но това не е много убедително доказателство.

Може би изобщо няма от какво да се страхува? Съвсем възможно е Мари просто да е избягала по други, чисто лични причини, които нямат нищо общо с Шанклин или с Охара. Да, разбира се, така е.

Кейко се успокои бързо. Така или иначе, нищо не ѝ налага да унищожавя копието от свръхсекретните документи, с което се сдоби толкова трудно.

Няколко дни по-късно Охара отстрани Кейко от хотела. Това беше ставало и по-рано. Когато му предстояха поверителни разговори с посетители, Охара предлагаше на Кейко „да отиде някъде на кино“. Макар и да я ценеше като своя лична секретарка, в тия работи неговото доверие имаше граници.

Днешният гост на Охара се казваше Шиндзо Мацуока, началник на Управлението за национална отбрана. Очевидно въпросът беше изключително важен, щом като толкова високопоставен държавник дойде лично в хотела. Кейко се досети веднага, че тема на тайните разговори ще бъде самолетът RPV-81.

Така или иначе, благодарение на тези разговори беше свободна целия следобед. Откакто я „придадоха“ към Охара, тя не се нуждаеше от нищо, но загуби напълно свободата си. Нямахше определена работа, но трябваше да дежури непрекъснато в хотела и да чака нарежданията на шефа си. За пълна издръжка плюс милион и половина до два милиона йени на месец такова ограничение беше съвсем поносимо, но въпреки това Кейко се радваше на всяка минутка свобода.

Тя реши да поскита из луксозния квартал Хараджуку, където не беше ходила доста отдавна, и да гледа някой нашумял филм. Беше приятно просто да се поразходи по Омоте Сандо — главната улица на този район. Всичко по тази улица беше съвсем ново и модерно. Въпреки делничния ден много от разхождащите се, особено младите, бяха облечени по последната мода.

Ще намине в някое модно магазинче, ще изпие чашка кафе в някое уютно кафене, като усеща върху себе си нечий възхитен поглед — колко е важно за една жена да открадне мъничко свободно време за тези неща!

Кейко седна в едно кафене на открито. Постоянните посетители тук бяха чужденци, артисти, манекенки. Те се стараеха да заемат

масичка по-близо до улицата, за да покажат тоалетите си, и се заглеждаха надменно в минувачите.

На Кейко не ѝ харесваха високомерните маниери на тукашната публика, но денят беше топъл като през пролетта, а тя беше облякла току-що купен костюм от най-добрия моделиер на Гиндза.

Макар и да се правеха на равнодушни, жените я поглеждаха крадешком. Погледите на мъжете бяха по-открити. Това повишаваше настроението ѝ. Заела елегантна поза, тя пиеше на малки глътки кафето си. На такива места трябва да знаеш дори как да изпиеш чашка кафе. Тук всичко е подчинено на модата. Във всеки свой жест, във всяко движение държиш сметка, че те гледат.

Един седнал наблизко младеж поднасяше чашката кафе към устните си с два пръста, а освен това държеше и цигара между показалеца и средния си пръст. Правеше го доста елегантно. Кейко наблюдаваше очаровано младежа. „Трябва да се науча да пия кафе като него“ — помисли си тя, когато към нейната масичка се приближи някакъв висок мъж. За разлика от другите посетители на кафенето, облечени ярко и пъстро, той беше със строг елегантен костюм. Още от пръв поглед се забелязваше, че костюмът му е шит от скъп шивач. Мъжът бе строен, със спортна фигура, мургаво лице, остър поглед. На тридесетина и нещо години. Приближаваше се уверено и се усмихваше на Кейко, което я накара да си помисли, че сигурно са познати. Навярно са се срещали във „Валпургия“ или в „Амарилис“, а може да е и някой от ония, които идват при Охара.

— Нали нямате нищо против? — попита той и посочи стола до Кейко.

„Да, познат е — помисли си тя, — в кафенето е пълно със свободни места, а той сяда на масичка, която е вече заета.“

— Моля! — отговори Кейко и се усмихна. Щом са познати, трябва да бъде учтива. След като почака, докато мъжът си поръча кафе, тя попита нерешително:

— Срещали ли сме се някъде?

Последва неочакван отговор:

— Не, днес се срещаме за пръв път. — Кейко за миг дори се обърка. — Наистина на мен ми се случи да ви видя — добави мъжът и изхъмка многозначително, но в очите му проблясваха студени пламъчета.

— Значи, все пак някъде... — додаде Кейко. Наистина началото не беше съвсем учтиво, но на нея, която бе свикнала да има работа с клиенти, не ѝ приличаше, пък и не ѝ се искаше да го укорява. Той правеше хубаво впечатление и можеше да ѝ прави компания по време на кратката ѝ „отпуска“. Тя просто се поуплаши ...

— Макар и да не сме се срещали никога, аз мога да ви кажа как се казвате. Кейко Накамура, нали? — Мъжът я гледаше право в очите.

— Откъде знаете? — стресна се Кейко.

— Вие може би не се сещате, но аз имах честта да ви видя. И знаете ли къде? — Мъжът явно намекваше нещо. Душата на Кейко трепна тревожно.

— Тези дни на летище Нарита край гишетото на „Панамерикън“.

Кейко възкликна. Като видя, че думите му предизвикаха очакваното впечатление, непознатият продължи:

— А след като получихте на гишетото един плик, вие отидохте с него в хотела на летището...

— Кой сте? Кажете ми кой сте? — попита нервно Кейко, макар и да разбираше, че в нейното положение ще бъде по-добре да не показва тревогата си.

— Какво направихте след това в стаята на хотела? Свалихте печата и прекопирахте документите, нали?

— За-защо ми казвате това? — Кейко се задъхваше от уплаха. Тя беше съвсем смазана.

— О, не, ако нямате нищо против, нека ви попитам. Защо направихте това? — Страхът скова Кейко. Тя се разтрепера и не можеше да се овладее. Пред погледа ѝ се мярна изчезналата Мари. Кейко вече не виждаше оживената улица, страхът и отчаянието замъгляваха очите ѝ.

— Не исках да направя нищо лошо! Само от любопитство...

— А какво направихте с копието?

— У мен е, пазя го...

— Веднага го върнете. Тия неща не са за вас.

— Никога вече няма да посмея. Ще го върна незабавно на Охара и ще му поискам прошка.

— Не, не, аз ще върна копието на господин Охара. сега го дайте на мен.

В гласа на непознатия ненадейно се прокрадна нотка на неувереност. А в Кейко, която бе объркана от резкия тон на своя събеседник, се породил неясно подозрение.

— А защо не бива да го дам самата аз на Охара?

— Ако направите така, както казах, може би всичко ще ви се размине. Господин Охара ще бъде възмутен, ако научи, че сте злоупотребили с доверието му.

— Значи Охара още не знае какво съм направила, така ли?

— Очевидно не.

На Кейко й олекна на душата и заедно с това подозренията й се засилиха.

— Тогава откъде знаете вие това? Кой ви заповяда да ме следите?

— Това е... как да ви кажа... нареждане на шефа на господин Охара.

— На шефа ли? Кажете ми името му. — Доколкото бе известно на Кейко, в Япония нямаше никой, който можеше да нарече себе си шеф на Охара.

— Това е тайна. Нямам право да я издавам.

— А как се нарича вашата фирма? Вие дори не се представихте. Покажете ми служебната си карта!

— Но нали разбирате... Моята работа е тайна и не нося никакви документи у себе си.

Очите на непознатия бяха все така остри, настойчиви, но някъде дълбоко в тях се мярна смущение, което Кейко не пропусна да забележи. Тя си спомни изведнъж, че когато я изпращаше да получи документите в летище Нарита, Охара се изпусна да спомене за някакви си „врагове“. Може би именно този човек е враг на Охара?

— Без служебна карта няма да ви дам копието.

— Щом е така, постъпката ви ще стане известна на Охара! — Непознатият удряше по слабото й място.

— Така да бъде.

Известно време и двамата мълчаха и се гледаха. После погледът на мъжа стана по-мек, промени се и тонът му.

— Добре, издържайте. Моля ви, дайте ми копието.

— Да ви го дам ли?

— Ще го купя от вас. Ще получите два милиона. Извинете ме за грубите думи, но то за вас не струва повече от тоалетна хартия.

— Кой сте вие?

— Това не ви засяга. Е, какво ще кажете? Та вие само ще спечелите от това...

— Значи Охара не ви е възлагал нищо!

— Не е ли все едно? Решавайте. Ако Охара разбере, че сте прекопирали документите, ще си изпатите. — В гласа на непознатия прозвуча заплаха.

— Какво имате предвид? — попита Кейко, едва прикривайки тревогата си.

— Няма да ви кажа нищо, нека ви отговори вашето въображение — усмихна се мъжът само с угълчетата на устните си. Зад злобната му усмивка Кейко почувствува мрака и безпощадността на света, който я заобикаляше.

Този път успя да се изплъзне. Непознатият ту ѝ искаше копието, ту я заплашваше, че ще разкаже всичко на Охара. Но Кейко чувствуваше инстинктивно, че ако отстъпи, ще си навреди много повече.

И все пак изтръпваше от страх само като си представи как ще застане пред Охара и ще го помоли да ѝ прости. Не можеше да си намери място, не знаеше какво да прави. И тогава си спомни за Катаяма, за онзи чудак, частния детектив. Може би той ще ѝ даде добър съвет? Смешен човек, а като поговориш с него, някак ти олеква на душата... В него има някаква несъкрусима сила, независимост, добротата на човек, изпитал всички горчивини на живота. Виж, той сигурно познава законите на тайния свят, с който се сблъска Кейко.

След като я изслуша, Катаяма каза.

— Постъпили сте много добре, че не сте дали копието. Иначе нямаше да можете да се оправдаете пред Охара.

— Непознатият обеща да не му казва.

— Той няма и да му каже. Каква ще им бъде ползата от това? Та нали, ако Охара научи за копието, веднага ще го вземе от вас и те ще изпуснат последния си шанс да го получат. А докато копието е у вас, имат някаква надежда.

— Значи няма да ме оставят на мира?

— Мисля, че да. Засега са действували като джентълмени, но дали и по-нататък ...

— Какво искате да кажете? Могат ли да ме отвлекат?

— Едва ли. Но ви съветвам да не излизате сама навън. А къде криете тези документи?

— В хотела, в стаята си.

— Това е рисковано. По-добре ще е да ги пазите в каса, в банката.

— А не бихте ли взели вие копието у себе си? Та нали аз го заснех, защото си мислех, че там може да бъде открита някаква следа за Мари.

— Нима ми имате такова доверие?

— Там всичко е написано на английски. Добре ще е да бъде преведено. Разбрах веднага, че е доклад за изпробването на някакво оръжие.

— И мен не ме бива много в английския. Но имам един приятел

...

— На кого би могло да потрябва това копие?

— Става дума за най-ново оръжие, което ще рече, че това е военна тайна. Разбира се, от него би могло да се заинтересува чуждото разузнаване.

— Значи ... значи аз съм се забъркала в някаква шпионска история, така ли?

— Много е възможно.

— Страх ме е ...

— Ще се постарая да ви помогна. Възможно е и Мари Фуджикура да е изчезнала, защото са я замесили в подобна история. Това е много опасно.

— Не искам!

— Вие си имате амулет — копието на документите. Те представляват огромна ценност за врага. Докато не са ги получили, не ви заплашва нищо. Освен това Охара не знае, че вие сте заснели копие. А ако научи, винаги можете да кажете, че това са интриги, клевети. Ако Охара не ви повярва, преминете в настъпление, попитайте го на кого вярва повече — на вас или на враговете.

— Добре. За мен ще е наистина по-добре да се отърва от тези документи ...

Тацуши Хирано дори се смая, когато Рюджи Катаяма го помоли да преведе някакви документи от английски.

— Защо аз, има толкова специалисти... — опита се да откаже той, но Катаяма възрази:

— Документите са секретни, не мога да ги покажа пред кого да е. Може би ще се открие и някаква следа за Мари Фуджикура ...

И Катаяма разказа на Хирано как е получил книгата.

— И аз не съм добре с английския, но имам един много добър познат, който знае езика съвършено.

— А можем ли да му се доверим?

— Да, той е главен редактор на нашия вестник. Навремето е бил кореспондент във Вашингтон. Езикът му е малко старомоден, но умее да псува на английски виртуозно.

— Значи, истински специалист — засмя се Катаяма. — Но имайте предвид, всичко трябва да остане в тайна...

— За това не се безпокойте. „Сагами шимпо“ не е вестник, който ще вземе да раздрънква държавни тайни. Каква полза ...

— Не съм съгласен. Вашето време ще дойде по-късно. Но засега подобна статия може да предизвика опасност за притежателката на документите.

— А какви са тези документи?

— Призовах на помощ всичките си мизерни познания по английски и се опитах да ги прочета. За всяка дума поглеждах в речника... Става дума за изпробване на съвсем нов самолет. Американците искат да го продадат на нашето Управление за национална отбрана.

— Работата е опасна. А тази жена, която ти ги е донесла ... Не я ли заплашва нещо?

— Нали точно затова ви моля да се въздържите от публикуване. Докато Охара не подозира нищо и жената от нищо не е застрашена, А тя ще ни потрябва и за друго.

Хирано получи документите от Катаяма и помоли Итецу Кенджо да ги преведе на японски. Редакторът се съгласи веднага, без да задава никакви въпроси.

Посред нощ Хирано бе събуден от иззвъняване на телефона. Той грабна слушалката, преди да се събуди както трябва. Чу се развълнуваният глас на Кенджо:

— Хирано, кажи ми откъде ги намери?

— Вие ли сте, господин редактор? Разбрахте ли каква е работата? — попита сънено Хирано. Той погледна будилника до възглавницата си — беше три часът през нощта.

— Стига си спал. Аз се разправам цяла нощ с речника, а ти ще ми спиш.

— Но нали казвахте, че можете да псувате на английски!

— Тебе те бива само да спиш и да дрънкаш глупости. Не знаеш ли, че да псуваш е едно, а да превеждаш технически текст — съвсем друго. С една дума — ужас.

— Виж, това вече зная ... — Хирано едва успя да сдържи прозявката си.

— Слушай, това е доклад за изпробването на безпилотен реактивен изстребител. Управлява се телевизионно. RPV-81 — „Черно копие“ — така се казва самолетът. Американската фирма „Дженерал електроникс“ е подготвила тези документи за УНО.

— Безпилотен реактивен изстребител ли? ... — Хирано почти беше се събудил, но все още не можеше да се съсредоточи. Ядосан от неговото безразличие, Кенджо обясни:

— Не самолет, а същински призрак! Може да бъде насочван от огромно разстояние, излита от сушата и от морето, лети три пъти по-бързо от звука. Но чакай, това не е за разговор по телефона. Ела веднага при мен! Не, чакай ме, аз ще дойда ей сега при теб, така ще стане по-бързо.

— Веднага ли? Един момент... — промърмори Хирано, но Кенджо вече бе затворил телефона.

Бяха изминали едва десет минути и редакторът се появи.

— Ама ти си лягал да спиш, така ли? — Кенджо огледа осъдително стаята и разстланото легло.

— Разбира се. Та вече е три часът след полунощ! — опита се да възрази Хирано.

— Вестникарят не може да си позволи да спи като другите хора. Когато хората спят, той пълзи по земята, когато те стават, той се провира през тревата.

— Добре, а кога да спя?

— Трябва да спиш с половин око! Теб не те бива за това. Но ще поживееш колкото мен и ще се научиш ...

— Е, много искате. Денем капвам от умора, защо да не поспя поне през нощта. Разбира се, ако е много нужно, може да се работи и нощем...

— Точно така, смятай, че е станало нужно. Иди да се умиеш със студена вода.

— Вече се умих.

— Добре. От мен да мине, прощавам ти, щом си намерил такова нещо.

Не стана ясно за какво главният редактор прощава на Хирано, но явно беше в чудесно настроение.

— Нима е толкова интересно?

— Разбира се! RPV-81 е безпилотен самолет с дистанционно управление, създаден в САЩ. Започнали са да го разработват още в средата на седемдесетте години. Ако се съди по тези документи, самолетът вече е готов. Това е един много подробен доклад за качествата на изстребителя и изпробването му.

Изпробването е станало с помощта на американските военноморски сили на три пъти — през август 1977, през март 1978 и през септември 1979 година в Атлантическия океан, край източното крайбрежие на САЩ и близо до южния край на Калифорния. По време на изпробването изстребителят е атакувал с радиоуправляеми ракети „Маверик“ ескадра от кораби мишени и е потопил три от тях. Самолетът избягнал лесно удара на ракета „кораб-въздух“ „Териър“, която била изстреляна срещу него от фрегата, и след като пикирал от височина петнайсет хиляди метра, заел изключително изгодна позиция за атака. Освен това бил осъществен учебен бой между изстребителя RPV-81 и изстребител на военноморските сили „Фантом“ F-4. За тридесет секунди изпробваният самолет минал в мъртвата зона над опашката на фантома и заел позиция, която дава възможност да бъде свален самолетът на „противника“ ... Всичко се дължи на обстоятелството, че на самолета няма пилот, това осигурява възможност да бъдат осъществявани непоносими за човешкия организъм претоварвания — невероятни виражи, рязко издигане и пикиране.

Бихме могли да си представим каква мощ ще придобие един такъв самолет, ако бъде въоръжен с ракети с ядрени бойни глави! Той е способен да носи на борда си и водородна бомба. Максимална скорост

— 3,5 маха^[5], таван — трийсет и пет хиляди метра, далечина на полета — пет хиляди и петстотин километра. Тези тактико-технически данни позволяват самолетът да бъде използван и като свръхвисочинен разузнавач, и като стратегически бомбардировач. Той може да промени коренно характера на военните действия.

— Охо, представи си! — Хирано дори подсвирна от учудване. — Излиза, че ние разполагаме с доклад за изпробването на свръхмощтен изстребител!

Неговата сънливост изчезна мигновено. Но той помнеше много добре предупреждението на Катаяма: засега документите не бива да се публикуват.

— И още нещо имай предвид — на изпробванията са присъствували представители на нашето УНО, специалисти по военната техника.

— И това означава, че американците се готвят да продадат това нещо на нашите сили за самоотбрана?

— Очевидно. В доклада са отбелязани само достоинства на самолета. Ако се вярва на документите, след като бъдат въоръжени с него, японските военновъздушни сили ще се издигнат веднага на световно равнище. Но и цената е баснословна — тринайсет милиарда йени за един самолет.

— Ако не се лъжа, стойността на изстребителя F-4EJ, който е сега на въоръжение в нашите военновъздушни сили, е три милиарда и четиристотин милиона йени. Да, цената наистина е баснословна.

— Ако самолетът „Черно копие“ бъде избран като изстребител от „ново поколение“ за японските ВВС през целия период след завършването на „четвъртия план за укрепване на отбраната“, представям си какви огромни печалби ще получат производителят и посредническата фирма.

— Но нали „Черното копие“ представлява огромна ценност и за американските военни! Та това е свръх-модерно оръжие, с което още не е снабдена напълно и собствената им армия, а те са готови да го продадат на чужда страна? Учудваща щедрост!

— О, не, всичко е много просто. Те искат да прехвърлят върху Япония част от собствения си товар за отбраната, да използват военната й мощ като своеобразен щит срещу Съветския съюз. За да

засилят Япония, американците са готови да ѝ продадат своето „съкровище“.

... През последните години американските военни говорят непрекъснато, че е необходимо да бъдат защитени комуникациите в района на Япония и Тихия океан. Във връзка с това САЩ настояват упорито Япония да укрепи военноморските си сили и да поеме изпълнението на част от функциите на техния Седми флот в района на неговите действия. Те предлагат да бъде създаден съвместен отбранителен фонд. „Нека Япония го финансира, а в замяна на това Съединените щати ще увеличават въоръженията си в този район.“ Като натрапват сега на Япония скъпоструващия свръх-модерен изтребител, американците се ръководят от същия план, имащ за цел да прехвърли върху нейните плещи тежкия товар на военните разходи, нарастването на нейната военна мощ.

Министър-председателят Охира предложи доктрината на „Тихоокеанската общност“. Тя предвиждаше създаване на обширна икономическа зона, обгръщаща като пръстен страните от Тихоокеанския басейн. Основа на тази „общност“ трябваше да станат Япония, САЩ и Австралия. Идеята беше възприета веднага от привържениците на въоръжаването на Япония. Те призоваха да бъде създаден общ военен флот, чиято цел щяла да е защитата на тихоокеанските комуникации. От това става ясно, че доктрината на Охира беше продиктувана от чисто военна цел — да бъде блокиран Съветският съюз в Азия и на Тихия океан. САЩ се опитват постоянно да използват Япония за своите военностратегически планове. Това доказват и първите съвместни маневри на японските военноморски сили с американския военен флот в Тихия океан, получили кодовото название „Римпак-80“. Итецу Кенджо се замисли.

— Само от този доклад трудно можем да преценим мащабите на задкулиските пазарлъци и тяхното равнище, но едно е ясно: щом Америка е готова да достави на Япония подобно свръхоръжие, това означава, че е много загрижена.

— От кого може да се плаши Америка?! — изуми се Хирано.

— Американците твърдят, че „Черното копие“ е единственият тип самолет, който може да бъде противопоставен на русите.

— Колкото повече ви слушам, толкова повече се убеждавам в изключителната важност на документите. Но за съжаление, те не могат

да бъдат публикувани...

— Те са прекалено тлъст кокал за нашето вестниче. Нещо като кит в обикновен тиган. Освен това само този доклад не е достатъчен, за да бъде написана статия. Виж, ако знаехме какво се крие зад него...

— А ако научим?

— Сигурно е някаква скандална сделка, свързана с продажбата на „Черното копие“. Нещо от рода на „аферата Локхийд“ или „Груман“. Ех, че хубава сензация може да излезе. Но каква полза, това не е лъжица за устата на „Сагами шимпо“. Най-много, което ние можем да си позволим, е да разобличаваме машинациите на „градските големци“. — Развълнувалият се Кенджо вече бе охладнял.

— Това е вече нещо, което не очаквах от моя главен редактор. Та няма самият вие не казвахте, че всички вестници са равни, че всички са задължени да пишат само истината, че вестниците трябва да бъдат органи на контрола над съществуващата система? — разочаровано произнесе Хирано.

— А какво мислиш ти за този доклад?

— Още не зная. Може би е наистина някаква афера. А може и да не е. Чувствувам само това, че тази история е свързана с изчезването на едно момиче. С него бяхме приятели като деца.

[1] Ресторант, който е специализиран за поднасяне на бифтек. (бел. авт.) ↑

[2] Месо, печено на тиган. (Бел. авт.) ↑

[3] Remote Piloted Vehicle (англ.) — безпилотен самолет, управляван по радиото. ↑

[4] Военновъздушни сили на САЩ. ↑

[5] Скоростта на летящото тяло спрямо скоростта на звука на определена височина. В дадения случай скоростта на самолета надвишава три и половина пъти скоростта на звука. (Бел. прев.) ↑

ЗАБАВНАТА ИГРАЧКА

Хирано разказа на шефа си историята на Мари Фуджикура.

— И ти мислиш, че твоята детска приятелка е изчезнала, защото е завряла носа си, където не трябва, в тайните на американския полковник? — попита го Кенджо.

— Да. Спомнете си какво е казала Мари на майка си. Ами сградата на „отряд 1003“ върху снимката...

— Слабичко е за доказателство.

— Уви, други доказателства засега няма.

— А каква е връзката между твоето момиче и документите?

— Този Охара ми се струва подозрителен. Той сигурно знае къде е изчезнала Мари.

— Но Кейко е видяла само веднъж Охара заедно с полковника.

— Да, но я си помислете по-хубаво. Не се ли получава интересна компания — търговец на оръжие, американски офицер от специалното поделение, занимаващо се със средства за бактериологична и химическа война, и скъпа метреса. А на всичко отгоре и това „Черно копие“... Струва си да разровим по-дълбоко.

— Разбира се, материалът не е за нашия вестник. Прекалено значителен е за нас. Но както виждам, ти си се запалил. Може би пък наистина да си струва? Дори да не открием къде е изчезнало твоето момиче, поне ще разберем какво се крие зад тези документи, Ще изстреляме нещо, което ще накара солидните вестници да се пръснат от завист. Ще измислим подходящо заглавие — „Управлението за национална отбрана закупува скришом от народа американско супероръжие“ — и ще го лепнем на първата колона, на най-лично място!

Хирано се усмихна. „На първата колона! В нашето мизерно вестниче!“ И въпреки това го обзе гордост. Скромнен провинциален вестник — и сензация от международен мащаб!

* * *

Когато Хирано запозна Катаяма със съдържанието на доклада, той едва не подскочи от почуда.

— Но само докладът не е достатъчен, нужни са доказателства — въздъхна Хирано.

— А как може да бъде доказана достоверността на доклада?

— Необходимо е да го потвърдят онези специалисти по военната техника от УНО, които са присъствували на изпробванията. Имената им са вписани в доклада. Освен това трябва да разберем кой е японецът, на когото Охара е предал тези документи. Мисля, че в тази история са замесени видни политици и търговски фирми. Нужно е да уточним имената им. Съобщението, че УНО се занимава, с покупката на такова свръхоръжие, ще стане най-сензационната новина. Японските военновъздушни сили получават изстребител без пилот, годен да носи ракети с ядрени бойни глави. Тази новина ще стресне не само японския народ, но и целия свят!

— Струва си да се заемем и с онзи непознат, който е шантажирал Кейко Накамура — предложи Катаяма.

— Много е възможно той да е от някой вестник...

— Кой вестник би предложил два милиона?! — учуди се детективът.

— А защо не? Всичко зависи от обстоятелствата. Ако са готови да заплатят такава сума, значи знаят цената на документите. Каквото щещ да казваш, това е сензация... Мисля, че съдържанието на доклада не е известно на онези, които са се опитали да го получат. Очевидно е, че конкурентите на Охара, също търговци на оръжие като него, са се опитали да получат информация за сделките му. А сумата, която са предложили, говори, че те си дават сметка за важността на документите. Струва ми се, че има смисъл тук да се разрови повече. Но може би има и още някакви следи?

— Охара е свързан тясно с концерна „Кокубу“. От това следва, че неговите врагове трябва да се търсят сред конкурентите на „Кокубу“. Може би и Кейко ще научи нещо от Охара — предположи Катаяма.

Дните на Кейко, след като прекопира доклада за „Черното копие“, бяха изпълнени с тревожно очакване. Охара можеше да научи всеки момент за постъпката ѝ и тя си представяше ясно колко ще го разяри това.

Но Охара бе зает както преди с работата си и не се забелязваше никаква промяна в отношението му към Кейко. Възлагаше ѝ неведнъж нови важни задачи, но тя вече не се реши да прекопира документите, които пренасяше, макар че очевидно бяха нужни на Катаяма. Тя усещаше постоянно върху себе си нечий поглед и затова изпълняваше добросъвестно куриерските си задължения.

Струваше ѝ се, че сега я следи не само Охара, но и враговете му. Непознатият повече не се появяваше, но той сигурно няма да изпусне възможността да се възползва от всяка нейна грешка. И все пак Кейко започна постепенно да се успокоява. „Врагът“ очевидно не искаше да осведомява Охара. Катаяма беше прав, когато ѝ каза, че това не е изгодно за него.

Бяха изминали около две седмици, когато Охара съобщи на Кейко, че същата вечер е насрочена вечеря с „важен човек“ в един ресторант в Акасака. „Щом самият Охара нарече госта «важен», значи наистина ще е някоя важна птица“ — помисли си Кейко и попита:

— А аз няма ли да ви преча?

— Разбира се, не. Ще вечеряме заедно, няма да разговаряме за сделки. Освен това нашият гост обича красивите момичета. Ще му се харесаш.

Кейко разбра, че ѝ предстои да играе ролята на гейша. В седем часа вечерта тя пристигна с кола заедно с Охара в Акасака — района на луксозните ресторанти. Край тротоара бяха застанали в редица блестящо Лакирани черни лимузини, взети под наем, комфортни чуждестранни автомобили. Имаше и служебни коли с табелки „парламент“ или „Министерски съвет“, поставени на предното стъкло.

Зад зиданата ограда, отделяща улицата от изящните къщички, построени в японски стил, царяха тишина и тайнственост. През страничния вход се промъкваха със ситна походка млади и възрастни жени, в които лесно можеха да бъдат познати гейши. Тези ресторанти са свързани неразривно с политическия живот на страната. Тук се водят задкулисни преговори, сключват се политически сделки, определящи съдбата на държавата, наречена Япония. Едва след като си бил тук, започваш да разбираш истински какво се крие зад гръмките думи за „политика, провеждана от народа, в името на народа и за народа“ ...

Колата спря пред една сграда, която се отличаваше със своята внушителност и красота дори тук, в прочутия район на увеселителните заведения. Хотелът, в който живееше Охара, беше на две крачки от това място, така че биха могли да дойдат за същото време и пеша. Върху окачените на корниза лампи светеше надписът „Сунада“. Кейко бе срещала няколко пъти това име: вестниците наричаха „Сунада“ „политическия ресторант“.

От входа излязоха да посрещнат гостите няколко прислужнички...

— О, вие благоволихте да дойдете — каза почти в ухото на Охара солидна възрастна жена, ако се съди По всичко — стопанката. Охара ѝ кимна снизходително и тръгна след нея. От увереността, с която вървеше по коридора, можеше да се разбере, че той не идва за пръв път тук. За това говореха и учтивите поклони на домакинята и на прислужниците, които явно го познаваха: ако не постоянен, Охара сигурно беше чест гост на заведението.

Чудновато виеща се покрита галерия преминаваше през цялото вътрешно дворче, засадено с дървета — такова нещо рядко можеше да се види в центъра на града; дворчето бе осветено от ярки лампи. Имаше и езерце със водопад. Ромонеше ручейче. Гостите бяха заведени в самостоятелен салон, който се намираше в старинно стилизирана дървена къща.

— Заповядайте тук!

В стаята седеше на възглавничка някакъв старец, обърнат гърбом към токонома^[1]. Оредялата посивяла коса и старческите петна по кожата издаваха напредналата му възраст. Въпреки това в погледа, с който посрещна влязлата Кейко, блестеше неприкрит мъжки интерес. Той дори не погледна Охара, който днес играеше ролята на домакин, а разглеждаше непрекъснато неговата спътничка. Кейко имаше усещането, че я събличат.

— Извинете ни, че ви накарахме да чакате — без да се смуцава, поздрави Охара и едва тогава старецът му обърна внимание.

— Ето каква била личната секретарка — гордостта на господин Охара!

— Гордост ли е, не е ли, не знам, но работи добре. — Охара леко се смути, което беше съвсем необичайно за него, и опипа с длан лицето си.

— Красавица, вярно са ми казвали. Завиждам ви!

— Казвам се Кейко. Драго ми е да се запознаем — поздрави Кейко и настръхна под нахалния му поглед. Малките му очички се притулваха в бръчки, но погледът им бе остър, хищен, пронизващ. Жълтите му зъби бяха издадени напред и се виждаха дори когато старецът затваряше устата си. Кейко беше го виждала някъде, но не можеше да си спомни къде.

— Домото — представи се само с една дума той и неочаквано попита: — И на колко години сте? — Той не се смущаваше ни най-малко, че задава такъв нескромнен въпрос на жена. Това бе навик да се гледа на жената като на стока. И възрастта определяше цената. Но Кейко бе свикнала да я разпитват така.

— На двайсет и четири — отговори честно тя, след като си помисли, че това не е случай, когато трябва да намалява.

— Охо, едва двайсет и четири... Още повече за завиждане. Охара-сан, а вие на колко сте?

— След трийсетте реших да не остарявам — отговори невъзмутимо Охара.

— Двайсет и четири и трийсет... Чудесна двойка — ухили се старецът.

Поднасяха им най-изтънчени блюда, но Кейко не можа да се наслади на ястията. Чувствуваше се ужасно от това, че старецът непрекъснато я опипва с поглед. Дойде собственичката на ресторанта и им прочете цяла лекция за ястията, които сервираха. Но старецът само хъмкаше и кимаше, без да отделя очите си от Кейко. Виждаше се, че много му е харесала.

— За да си остане млад, мъжът трябва да бъде винаги близо до млади момичета. Когато те изчезнат, значи вече си стар. Сетиш се, ама вече е късно. Вие постъпвате мъдро, господин Охара, винаги сте заобиколен от млади жени. А аз малко позакъснях, трябваше да се сетя по-рано.

— Какво говорите! За вас разправят такива работи ... — утеши го Охара.

— Приказки. Младите жени не ми обръщат никакво внимание...

— Шегувате се, господин депутат... А къде се загуби все пак онова момиче? — промърмори неочаквано Охара, сякаш разговаряше със себе си.

— Да, да, онова момиче, от „Джошоаку“... — кимна старецът.

. — Шанклин беше изпаднал в отчаяние. Той се влюби в нея.

Като чу познато име, Кейко наостри уши.

— Не се влюби, ами просто си загуби ума по нея. Да, като стана дума, заедно с Шанклин е загинал Гокан. Струва ми се, че за него още не е разбрал никой ...

— Когато научих, просто изтръпнах. И как можа да се случи точно така — да се качат в един самолет и да катастрофират! — оплака се Охара.

— Не дай боже вестникарите да надушат нещо за миналото му, не можем се отърва от тях. Нищо ли не се е чуло? — попита Домото.

— Засега нищо, но трябва да бъдем нащрек.

— Ще стане много лошо, ако излязат наяве връзките му с „Кокубу“. Това може да навреди на „Черното копие“.

— За това разчитам на вас... — Охара погледна многозначително стареца.

— Взел съм всички мерки.

— Няма да ви остана дължен, господин депутат.

— На моята възраст парите не са много нужни. Как беше казано в Библията — на този свят няма нищо, което можем да отнесем на оня свят. Не можеш да ги туриш до себе си в ковчега. Това е суета на суетите. — Завършил тирадата си, старецът погледна алчно Кейко. Най-последно тя разбра защо беше я довел Охара.

И все пак тази вечер Кейко не получи никакви специални нареждания от Охара и след като завърши вечерята, всички си отидоха „у дома“. Старецът си тръгна с повишено настроение. Макар и да разправяше, че не му трябвали пари, виждаше се, че на сбогуване е получил солиден рушвет в брой.

По всичко се виждаше, че вечерята е била „сгледа“, след което Кейко ще получи заповед и ще трябва да отиде при стареца като „награда“ за услугата. Тя притрепера, като си спомни петнистото лице и стърчащите пожълтели зъби, но след като беше се продала веднъж, вече бе загубила правото да избира купувача. Разтревожи я и страният разговор на Охара със стареца.

Преди всичко какво е това момиче от „Джошоаку“? Какво означават думите „къде изчезна все пак“? След това стана дума за някой си Гокан, който загинал заедно с Шанклин, и че ще бъде лошо,

ако репортерите надушат нещо за миналото му: това можело да повлияе върху закупуването на „Черното копие“...

Излиза, че оригиналът на документите, които тя прекопира, сега се намира у стареца?

Но най-много я безпокоеше самият старец. Кой е той? Очевидно е голям човек, щом като Охара, който нехае пред никого и нищо, толкова му се подмазва. И физиономията му ѝ е позната. Може би е виждала някъде снимката му? Той се запозна с името Домото. Кой от видните политици се казва така? Ще трябва да попита Катаяма...

— Старецът се запозна под името Домото, така ли? — попита я още веднъж Катаяма.

— Да.

— Лицето му покрито с петна, зъбите му стърчат напред, очите му опулени?

— Да, да. Точно така.

— Тогава той е Кенсей Домото.

— Кенсей Домото ли? Кой е той?

— Ветеран от партията „Приятели на народа“. Навремето беше министър-председател. Разправят, че води за носа и сегашния министър-председател. Фактически той е лидер на най-многобройната фракция в партията „Приятели на народа“.

— Аха, значи, това бил той! ... — Сега си спомни и Кейко. Не беше го познала, защото се е променил доста от времето, когато бе на власт. Разбира се, това е той. Още по времето, когато Домото беше министър-председател, се носеха упорито слухове за тъмните му връзки с финансовите кръгове. Но и след като напусна този пост, той запази влиянието си в управляващата партия. Неслучайно Домото е считан за неин задкулисен водач.

— Щом е замесен Домото, работата е сериозна — каза Катаяма с израз, който показваше, че разбира всичко.

— Нима има такава власт?

— Разбира се, та той е фактическият ръководител на правителството. Никой не може да стане министър-председател, докато той не каже „да“. Казват, че и сегашният министър-председател бил назначен само защото може да бъде управляван лесно. Той е човек, който няма да се противопостави никога на шефа си. „Дженерал електроникс“ очевидно иска да използва Домото като посредник при

продажбата на „Черното копие“ на Управлението за национална отбрана. Ясно е, че сегашният министър-председател е само марионетка на Домото, а началникът на УНО Шиндзо Мацумото — един от неговите протежета. „Дженерал електроникс“ е намерила сигурния път и чрез Охара към Домото текаат много пари, заплащане „за услугата“.

— А какво ще е това момиче от „Джошокаку“?

— Но нали самата вие вече се досетихте — Катаяма погледна укоряващо Кейко.

— И вие ли си помислихте за Мари?

— Имам такова предчувствие... Много ме безпокои фразата: „Къде изчезна все пак тя? ...“

— Нещо е станало, така ли?

— Възможно е майка ѝ да беше права. Преди всичко трябва да разберем какво е това — „Джошокаку“? Тогава бихме могли да разкрием и всичко останало.

— Прилича ми на име на хотел или ресторант...

— Хотел или ресторант ли? Е, да, възможно е. В Япония политиката се води в ресторантите. Ужасна традиция...

— Дали е в Токио? ... — попита Кейко.

— Ще се опитаме да разберем.

— Те разговаряха и за онзи човек, който е летял заедно с Шанклин ...

— Да, да, помня — кимна Катаяма, — неизвестния от петимата. За него не беше съобщено нищо освен името и фамилията му — Шигемицу Гокан. Домото се е безпокоял да не би журналистите да надушат нещо за миналото му. Впрочем аз съм чувал някъде това име... Мъча се да си спомня къде и не мога. Някъде много отдавна съм срещал това име ...

— А помните ли — те казаха, че това може да се отрази върху покупката на „Черното копие“?... — Кейко погледна изпитателно Катаяма.

— Ще се опитам да разбера кой е Гокан. Може би ще открия нещо.

След два дни Охара каза мрачно на Кейко:

— Искам да ти кажа нещо... Ще трябва да погостуваш на Домото.

На Кейко не беше нужно да ѝ обясняват какво значи „да погостуваш“. Тя беше купена и е длъжна да се подчинява, такива са задълженията на „личната секретарка“. Охара възприе мълчанието на Кейко като отказ и започна да я успокоява.

— Потърпи, това ще е за малко.

— Както заповядате. Кога и къде трябва да отида?

— Ще му съобщя, че си съгласна, и той ще изпрати кола да те вземе.

Кейко разбра, че всичко е решено предварително. Питаша я само привидно.

Същата вечер дойде да я вземе някаква удължена като пура чуждестранна кола с високо заострени задни калници, напомнящи плавниците на риба. Кейко едва се сдържа да не извика от учудване: беше дошъл да я вземе Ошима — същият, с когото вечеряха в „Амарилис“, когато се срещнаха за пръв път с Охара. Казваха, че Ошима работел в „Кокубу джукогьо“.

Той се здрависа равнодушно с Кейко. Затова пък изпрацащият я Охара беше явно ядосан. Сега ѝ стана съвсем ясно нейното положение: дават я като подкуп за сделката с „Черното копие“, свръхоръжието, което може да погуби цяла Япония.

Откараха я в същия японски ресторант, където се запозна преди няколко дни с Домото. Старецът я посрещна възторжено.

Кейко се хареса на Домото и оттогава той неведнъж молеше Охара „да му я заеме“.

— Дърта маймуна! — възмущаваше се Охара, но не смееше да му откаже. Види се, старецът се отплащаше щедро заради тази „услуга“.

След една от поредните срещи в „Сунада“, Домото предложи на Кейко:

— Хайде да се поразходим до някъде?

— Да пътуваме ли? С удоволствие! — възкликна Кейко, макар че перспективата да пътешествува в такава компания никак не я привличаше и тя се радваше само за приличие.

— Разбира се, аз съм много зает, не мога да пътувам надалеч, но все ще се намерят два-три дни да отдъхнем в някое живописно кътче на Япония... Ще прекараме времето си на морския бряг, а ако искаш, може някъде в планините.

— Искам до морето! — повлече капризно Кейко. Тя беше отраснала в глухо планинско място и още от дете мечтаеше да отиде на море.

— До морето ли? Е, щом е тъй, ще отидем в „Джошокаку“, там ще ти хареса.

Пак „Джошокаку“! Кейко си спомни за „момичето от «Джошокаку»“.

— А къде е това? — побърза да попита тя.

— Всъщност, не — сети се Домото. — Там е неудобно. Ще си намерим някое по-хубаво местенце. — Домото явно беше се изтървал да каже нещо, което не трябва да се казва, и сега бързаше да поправи грешката си.

— Какво е това „Джошокаку“, хотел ли е? Колко романтично звучи! — Кейко искаше да измъкне от стареца още нещо, но той не се изпускаше. Все пак, сигурно е край морето...

Когато се върна вечерта при Охара, Кейко каза:

— А господин Домото обеща да ме заведе в „Джошокаку“!

— Наистина ли ти каза това?! — попита учудено Охара.

— Да. Каза ми и че това е малко неудобно. А къде е това „Джошокаку“? Прилича ми на име на хотел или на ресторант. — Кейко погледна невинно Охара. Той беше явно смутен.

— Там няма нищо хубаво. Господин Домото е разбрал веднага, че това не е подходящо за теб, и както виждаш, сам се е отказал от намерението си.

— Значи това е хотел, така ли?

— Нещо такова.

Кейко почувствува, че е рисковано да разпитва повече. Но беше ясно, че „Джошокаку“ предизвиква у Охара и Домото неприятни спомени. А дали това не е свързано с изчезналото „момиче“? „Трябва да говоря по-скоро с Катаяма“ — помисли си тя.

[1] Ниша в стената, повдигнат под, където се оставят ваза с цветя, свитък с картина или калиграфски надпис. ↑

ПРИЗРАЦИТЕ НА „ОТРЯД 731“

Рюджи Катаяма се зае със Шигемицу Гокан. Във вестниците беше съобщен адресът му: район Сетагая, улица Китадзава-5-3. И Катаяма се отправи към този адрес. В тясната уличка бяха притиснати една до друга малки постройки и жилищни сгради с много квартири.

Но на посочения номер се оказа едва ли не цял жилищен квартал. Катаяма научи в най-близкия полицейски участък, че Гокан е живял в жилищна сграда с гръмкото название „Светлина и вятър“. Това бе овехтяла дървена постройка, която като че ли можеше да се сгромоляса всеки миг; противопожарната служба беше я определила за събаряне. Два етажа, входът по средата. Още от входната врата започва тъмен като пещера коридор. Сега рядко можеше да се срещне такава жилищна сграда — коридорна система с обща кухня и тоалетна. Катаяма не знаеше на коя врата да почука, а нямаше и кого да попита. На входната площадка бяха струпани грамада обувки, а до тях — безразборно оставени детски велосипедчета и колички, пазарски чанти с колела.

Отдясно на входа стърчеше дървена пощенска кутия с преградки за всяко семейство. На пощенската кутия бе поставен розов телефон. Катаяма потърси табелка с името Гокан, но не откри такава. Над някои преградки нямаше табелки, види се, бяха ги свалили след смъртта на наемателите. От това можеше да се заключи, че Гокан е живял сам.

Катаяма стоеше в коридора и се чудеше какво да прави. За негово щастие вратата на една от стаите се отвори и от нея излезе жена на средна възраст с пазарска чанта. Като видя Катаяма, тя се дръпна уплашено и продължи да стои на прилично разстояние от него, дори след като той я попита:

— Казаха ми, че в тази къща е живял господин Гокан^[1].

— Какъв бандит? — Жената се изплаши още повече.

— Не, не бандит, а господин Гокан, онзи, който загина през ноември миналата година при самолетна катастрофа — обясни Катаяма. „Какви странни асоциации предизвиква това име!“ — усмихна се той.

— А-а, ама вие за него ли питате! Но нали вече го няма.

— То се знае, че го няма, но може би е останал някой от роднините или приятелите му?

— Господин Гокан живееше сам, струва ми се, че нямаше никакви роднини.

— А какво е станало с нещата му?

— Не мога да ви кажа точно, но ми се струва, че всичко си стои в стаята му. Домоуправителят не знаеше какво да прави с имуществото му.

— А тук ли е домоуправителят?

— Ей тази стая е неговата. — Жената посочи една врата досами входа. Катаяма й благодари и почука. Излезе плешив мъж на около петдесет години. Изглежда, че Катаяма беше прекъснал обедата му: човекът още дъвчеше.

— Та вие сте познат на господин Гокан, така ли? — попита той. — А ние се чудехме какво да правим с нещата му — никой не идва да ги поиска. Имуществото му не е кой знае какво, но нали са чужди вещи, не можеш да ги изхвърлиш току-така.

Домоуправителят явно бе взел Катаяма за приятел на Гокан и той не пропусна да се възползва от това.

— Да, да, ние общувахме, но аз бях в чужбина, току-що се върнах и като научих за нещастieto, веднага дойдох тук. А той не остави ли семейство?

— Нима не знаете? — стресна се домоуправителят.

— Отдавна не бяхме се виждали, помислих си, че може да се е оженил след заминаването ми.

— Господин Гокан беше сам. Казваше, че някога бил женен, но жена му умряла.

— А кой го погребва?

— Не зная. На мен ми съобщиха от полицията още преди да пишат във вестниците за катастрофата. Представете си колко бях изумен. Разходите сигурно са заплатени от фирмата, на която е принадлежал самолетът.

— Но не съобщихте ли на роднините му?

— А къде да ги намеря? — Домоуправителят най-последно сдъвка хапката си. Миришеше на каша от елда с лук.

— Бихте могли да ги потърсите в адресната регистрация ...

— Защо ми е притрябвало? Освен това, струва ми се, че господин Гокан не се регистрираше никъде. Дори избирателни карти не му изпращаха.

Когато тялото на покойник не е взето от роднините му, кремират го, а после го погребват в градските гробища. Всичко става за сметка на общината.

— А с какво се занимаваше напоследък господин Гокан?

— Нямам представа. Споменаваше нещо за химия, но не съм го виждал да ходи на работа, по цял ден седеше заключен в стаята си. Наистина сегиз-тогиз заминаваше някъде, губеше се по няколко дни. Беше загадъчен човек... Не общуваше със съседите. Но наема си плащаше редовно.

— Самолетът е принадлежал на фирмата „Кокубу“. Може би и той е работел там?

— Предложих на компанията да дойдат да приберат вещите на покойния, но те отказаха категорично: казаха, че не е имал никакво отношение към фирмата, оказал се е случайно в самолета, имал някакви лични връзки със сътрудници на фирмата, така казаха.

— Лични връзки? Но с кого?

— Откъде да зная. Сигурно с никого от ония, които са били на самолета. Но защо задавате такива въпроси — уж ви е приятел, а не знаете нищо за него? — домоуправителят отново погледна подозрително Катаяма.

— Нали ви казах, че прекарах дълго време в чужбина. — Катаяма се придържаше упорито към измислената версия. Изглежда, че това успокои домоуправителя и той каза:

— Щом сте се познавали, приберете му нещата. Това ми създава само грижи — стаята заета, а никой не плаща наем.

— Бъдете така добър, покажете ми стаята — помоли го Катаяма.

— Моля! — И домоуправителят го поведе на драго сърце из коридора.

Стаята на Гокан не заемаше повече от шест джо^[2], с прозорец на запад. Човек можеше да си представи колко е горещо в нея през лятото. Вътре беше почистено, мебелите подредени грижливо: поличка за съдове, масичка за хранене със сгъваеми крака, бюро, телевизор, гардероб.

— Всичко е така, както си е било, нали? — Катаяма отправи въпросителен поглед към домоуправителя.

— Да, почти всичко е така, както го е оставил покойният. Наследници не се явиха, затова си позволих да огледам вещите. Нямаше никакви ценности, а в спестовната книжка — дреболия. Налични пари — само дванайсет хиляди йени. Взех ги срещу наема, но не стигнаха дори за един месец. Вземайте всичко, само да не забравите да платите дълга.

Сега стана ясно защо домоуправителят му предлага толкова упорито да вземе вещите на покойния.

— Бихте ли ми казали дали идваше някой при него? Може би са се запазили писма?

— Гости не му идваха. Понякога се получаваха писма, но не е останало нищо. Сигурно ги е изхвърлил преди заминаването си.

Катаяма погледна гардероба. Домоуправителят улови погледа му и побърза да отговори:

— Нищо особено. Само спално бельо и дрехи за пране.

Домоуправителят отвори сгъваемата врата. В гардероба бяха подредени чаршафи, одеяла и възглавници и смачкано мръсно бельо — следи от безрадостния живот на самотник. Сред бельото се намираха десетина или малко повече книги. Види се, стопанинът беше ги сложил там, тъй като нямаше библиотека.

Ако се съди по заглавията им, всичките книги се отнасяха за Втората световна война и при това предимно за бактериологичната война в Китай. „Охо, бактерии — сепна се Катаяма, — ето я и нишката към полковник Шанклин!“

— Изглежда, че господин Гокан е обичал да чете книги за войната — продума като че ли равнодушно Катаяма. Домоуправителят подхвана с готовност тази тема:

— Да, сега си спомних — преди около година се обадиха на господин Гокан, дори се наложи аз да го извикам на телефона. Казаха — моля, извикайте майор Гокан. Е, да, веднага се сетиха, че са сгрешили, и се поправиха, но аз разбрах, че е бил военен.

— А на колко години беше? — попита непредпазливо Катаяма.

Възрастта на Гокан не бе съобщена във вестниците.

— Ами че сигурно беше прехвърлил шейсетте. Ама вие и това ли не знаете?

— Просто не съм го питал никога за възрастта му. Запознах се с него едва през шейсет и пета година, а господин Гокан не ми е разказвал нищо за миналото си. Едва сега научих от вас, че е служил в армията, — И този път Катаяма успя да се измъкне.

Беглото оглеждане на стаята не беше достатъчно, за да се разбере какъв е бил все пак Шигемицу Гокан. Нямаше никакви документи. Ако вземеше цялото „наследство“ на Гокан, Катаяма би могъл да разгледа внимателно всичките му вещи. Тогава може би щеше да попадне на някаква следа. Но, за да направи всичко това, той трябваше да плати остатъка от неиздължения наем на Гокан, а работите му напоследък не вървяха толкова добре, че да си позволи такова разточителство, Освен това не му се искаше да мъкне със себе си тия вехтории, от които не би имал никаква полза.

Той пхна в ръцете на домоуправителя банкнота от десет хиляди йени и му обясни, че за съжаление не носи със себе си повече пари, но малко по-късно ще дойде за вещите и ще заплати дълга, а сега го моли да му даде само книгите на Гокан, защото се надява, че с тяхна помощ би могъл да намери роднини на покойния. За домоуправителя тези боклуци очевидно нямаха никаква стойност и той се съгласи да ги даде, без да каже нито дума.

Книгите се оказаха шестнайсет. Особено интересни за Катаяма бяха заглавията: „Биохимическото оръжие“, „Бактериологичната война“, „Секретният отряд във войната против Китай“, „История на японската бактериологична война“, „Жестоката война на територията на континентален Китай“, „Биологичната и химическата война на Япония против Китай“. Загиналият заедно с Гокан полковник Шанклин служеше в американския „отряд 1003“, за който е известно, че разработва и произвежда биологическо и химическо оръжие. А ето и библиотечката на Гокан... Може би тъкмо тук се крие ключът?!

Както и трябваше да се очаква, Катаяма откри изумяващи неща. Ето какво пишеше например в книгата „Бактериологичната война“, издадена от издателство „Баисейша“:

„... Японската армия използва първа в историята на войните бактериологично (биологично) оръжие. Както свидетелствува командувачият Квантунската армия генерал Отодзо Ямада, тя е водила бактериологична война главно в Североизточен Китай — Манджурия, в резултат на което са загинали хиляди китайци и е унищожен много

добитък. Според признанието на генерала методите за водене на тази война са били три: разпръскване на бактерии посредством артилерийски снаряди и мини; хвърляне на самолетни бомби, напълнени с бактерии; бактериологично заразяване на жилищни райони, водни източници, пасища.“

Воденето на бактериологичната война било възложено на „отряд 731“ под командването на генерал-лейтенанта от медицинската служба Широ Ишии. В книгата бяха цитирани думите на генерала за значението на бактериологичната война:

„Особеността на нападението с използване на бактериологично оръжие се състои преди всичко във високата му ефективност. По време на артилерийски обстрел мъртвият метал разрушава само определени обекти на конкретен боен участък, ранените оздравяват бързо и се връщат в строя. Живите бактерии са съвсем друго нещо. Тъй като се пренасят от човек на човек и се разпространяват от селата в градовете, те причиняват непрекъснато нарастващи поражения. Нещо повече, веднъж проникнали в човешкия организъм, бактериите действуват продължително време и дават висок процент смъртност. Засегнатите от бактериологично поражение хора оздравяват рядко. Втората особеност се състои в това, че бактериологичното оръжие е най-изгодно за Япония, която е бедна на полезни изкопаеми. Разработката и производството на това оръжие не изисква опити от голям мащаб и тежки съоръжения. Възможно е цялата работа върху бактериологичното оръжие да бъде замаскирана като медицински изследвания. Съответно на всичко това не са големи и разходите.“

В друга книга — „Биохимическото оръжие“ от Рьодзо Кубо (издателство „Сансейдо“) — се съобщаваха следните сведения: „Отряд Ишии“ бил сформиран под названието „Управление по водоснабдяването и профилактиката на частите на Квантунската армия“, а всъщност неговата цел били широкомащабните опити и изследвания в областта на забраненото от международното право бактериологично оръжие.

Отрядът бил дислоциран в района на селището Пинфан, провинция Биндзян, на двайсетина километра южно от Харбин. През 1935 година в градчето Мъндзятун било създадено „Ипоепизоотично управление на Квантунската армия“. През юни 1939 година в Централен Китай започнал да действува „отряд Тама“. Всичките тези

поделения на японската армия изпълнявали същите бойни задачи, каквито и „отряд Ишии“. „Ипоепизоотичното управление на Квантунската армия“ се наричало също така и „Манджурски отряд 100“. Той се занимавал с изследвания на микроорганизми, предназначени за заразяване на домашните животни.

Най-голям и най-жесток от трите поделения бил „отрядът Ишии“. В неговия състав влизали четири отдела, кодирани под номера, а също така отдел за материално снабдяване, учебен отдел и отрядна лечебница. Първият отдел се занимавал с фундаментални изследвания, главна функция на втория отдел били практическите експерименти, постоянно се провеждали опити над живи хора. Началникът на този отдел полковник Ота по-късно е назначен за командир на новия „отряд Тама“.

Във втори отдел експериментирали върху войници от съветската Червена армия, върху войници и офицери от китайската армия; за извършване на опити били използвани и така наречените „антияпонски елементи“ — китайски разузнавачи, учени, студенти, работници, журналисти, а също така и хора, задържани за криминални престъпления. Те били главно китайци, а също така и руски белогвардейци. За хората, предназначени за опити, съществувал специален затвор. Жандармерията и разузнаването се „грижели“ непрекъснато за доставката на „подопитен материал“ — специални камиони със закрити черни каросерии без прозорци докарвали все повече и повече нови жертви.

За да бъдат скрити следите на чудовищните престъпления, загиналите в резултат на опитите били изгаряни в пещи. Подопитните хора били означени с поредни номера; за конспирация ги наричали „греди“. Някои от военните лекари, участващи в експериментите, не могли да издържат ужасите и се побърквали. В книгата бяха дадени и конкретни примери: завързвали здраво жертвите на опита за железни колове, забити дълбоко в земята, и ги заразявали с чума — разпръсвали чумни бълхи от самолет; на други подопитни оставяли оголени само бедрата и на съвсем близко разстояние от тях взривявали бомба, в която имало шрапнел, заразен с причинител на газова гангрена.

За една „бойна“ операция „отрядът Ишии“ дори получил благодарност от командувачия 6-а отделна армия — през 1939 година

по време на втория етап от боевете при Халхъйн гол водоизточниците в целия район били заразени с тиф, холера и чума.

Бивши служещи в отряда бяха разказали за още една операция: на три хиляди китайци, намиращи се в лагер за военнопленници в Нанкин, дали да ядат банички, заразени с тифозни бактерии, а след това ги

освободили всичките, за да разнесат заразата на противниковата територия.

„Отряд Ишии“ представлявал гигантска „фабрика“ за производство на смъртоносни бактерии. Всеки месец били произвеждани около 300 килограма бактериална маса за чума; 500 до 600 килограма — за сибирска язва; 800 до 900 килограма — за коремен тиф, паратиф и дизентерия; около 1 тон — за холера. В отряда имало трима генерал-лейтенанти от медицинската служба, шестима генерал-майори, десет полковници, над два̀сет подполковници и майори, триста младши офицери и офицерски кандидати. Освен това тук били събрани учени бактериолози от цяла Япония и към края на войната общият числен състав на отряда надхвърлял две хиляди души.

Благодарение на всичко това „отрядът Ишии“ успял да създаде всички прототипове на сега съществуващото бактериологично оръжие.

Тук трябва да се каже, че американците се заели сериозно с разработката на бактериологично и химическо оръжие едва след края на Втората световна война. Към тази идея ги подтикнала бактериологичната война, водена в Китай от „отряда Ишии“. И те оценили веднага възможностите на това ново оръжие.

Тогава, вместо да предадат военнопръстъпниците на правосъдието, американците привлекли сътрудници на „отряда Ишии“ в разработката на средства за бактериологична война и използвали резултатите от техните опити над живи хора. Изследователската работа се извършвала във Форт Детрик — ръководен център за разработката на бактериологично оръжие на американската армия.

Освен това в Япония също била създадена секретна лаборатория, ръководена от бивши колеги на Широ Ишии. Тя заемала жилищна сграда в Токийския район Шинджуку, и имала свои „фабрики“ за производство на бактериологично оръжие в предградията на столицата и на далечния остров Тацуноотошиго — Морското конче, югозападно от остров Кюшу.

След като прегледа намерените книги, Катаяма стигна до убеждението, че техният притежател е имал отношение към „отряд 731“. Сега ставаше ясно защо Гокан се е оказал в един самолет с полковник Шанклин. По всичко се вижда, че той е служил под командуването на генерал Ишии. В книгата „Отряди на бактериологичната война на Япония“ беше изтъкнато, че „след войната много сътрудници на «отряда на Ишии» предложиха услугите си на американската армия и по време на войната в Корея произвеждаха бактериологично оръжие. Американците не бяха успели да проверят кои бактерии и кои техни преносители са най-подходящи за географските и климатичните условия на Корея, те не разполагаха с необходимите запаси и затова използваха на драго сърце данните, получени от «отряда Ишии», за да водят бактериологична война, на която станаха жертва хиляди корейски граждани.“ По-нататък в книгата за японските бактериологични отряди беше казано:

„... За разлика от артилерийските снаряди бактериологичното оръжие не е способно да убива мигновено живата сила, затова пък тези «неексплодиращи бомби» — снарядите, напълнени с бактерии — поразяват безшумно организмите на човека и животните, причинявайки бавна, но мъчителна смърт. Дори не е задължително да бъдат произведени снаряди, с бактерии могат да бъдат заразени и съвсем мирни вещи — дрехи, козметични средства, хранителни продукти и пиетата, животни, чието месо се яде, бактериите могат да бъдат разпръснати и от въздуха. Нищо от това, че първата атака няма да бъде масирана — бактериите ще започнат да се размножават и пак ще поразят целта.“

И накрая още едно място от книгата, което особено изуми Катаяма:

„Бактериологичните отряди предизвиквали ужас сред местното население, което виждало в тях източник на заразата. Ненаправно ги наричали «гокан-бутай» — «бандитски отряди», още повече че един от тези отряди командувал японски офицер на име Гокан. Достатъчно било местните жители да разберат, че към тях се приближава отряд на Управлението за водоснабдяване и профилактика на частите на Квантунската армия, и веднага се надигала паника, отвсякъде се чували крясъци: «Идва „гокан-бутай“!»...“

И така в „отряд Ишии“ е служил някой си Гокан.

Не е ли това Шигемицу Гокан? Засега беше трудно да се твърди, че става дума тъкмо за него, и въпреки това откритата нишка явно водеше към миналото...

Катаяма покани Хирано да отиде при него. Младият журналист прояви горещ интерес към биографията на Гокан.

— Значи той е служил в бактериологичен отряд на японската армия?! — удиви се той, като видя в ръцете на Катаяма книгите, донесени от квартирата на покойния.

— Съвсем възможно е. Наистина засега не съм напълно уверен.

— Ако е така, всичко застава на мястото си; ясно е защо Гокан се е оказал на един самолет с Шанклин.

— Нима „Кокубу джукогьо“ се интересува от бактериологичното оръжие? — учуди се Катаяма.

— „Кокубу“ е най-големият производител на оръжие в нашата страна. Няма нищо чудно в това, че концернът се е заинтересувал от бактериите.

— Всъщност нали в самолета е имало още един пътник — от Медицинския институт по комплексна радиология на концерна „Кокубу“. Между биологичното и химическото оръжие има връзка, а и разработките в тези сходни области в повечето случаи се водят паралелно. Ето защо са се страхували да не би вестникарите да надушат нещо за миналото на Гокан!...

— Домото дори казал, че всичко това може да попречи на покупката на „Черното копие“ — напомни Хирано.

— Не виждам тук пряка връзка.

— Защо да не виждаш? Световната общественост смята биологичното и химическото оръжие за антихуманни и настоява все по-упорито за тяхната забрана. Всъщност всяко оръжие се създава, за да убива, но се смята, че то може да бъде насочено само против армиите. А биохимическото оръжие е жестоко, защото убива безразборно — и войници, и мирни жители. А какво да кажем за последствията му, както близките, така и далечните? Точно затова биологичното и химическото оръжие се смятат за стратегически. А нали Япония пое задължението да няма собствена армия. Ако стане ясно, че японските фабриканти на оръжие са се заловили с подобни неща, на „Кокубу“ няма да ѝ се види сладък животът. Вижда се, че те са заинтересувани от закупуването на „Черното копие“.

— М-да... Кенсей Домото и „Кокубу“ отдавна са завързани с едно въже ... — каза замислено Катаяма.

— А „отрядът Ишии“ по време на войната е правил опити върху живи хора, върху военнопленници! Това ме безпокои особено.

— Защо?

— Мисля си какво е станало с Мари Фуджикура. Очевидно е била свързана с Шанклин. Ами ако и тя е станала жертва? Защото е знаела прекалено много... — Тревогата завладяваше все повече Хирано.

— Мари — и опитите върху живи хора?! Никога не бих повярвал! — усъмни се Катаяма.

— Разбира се, че е малко вероятно. Но като слушам тези разговори за „отряд 1003“, за „отряда Ишии“... Призлява ми от тези призраци — настръхна зиморничаво Хирано.

— Всъщност на нас дори не ни е известно дали Мари е била в това „Джошокаку“!

— Оказва се, че това е някъде на морския бряг. Домото и Охара ходят често. Трябва да се промъкна там. „Кокубу“ явно има пръст в тази история...

— Защо не, идеята е хубава! — одобри намеренията му частният детектив. — А засега трябва да разберем поне това, дали „Кокубу“ притежава ресторант, хотел, или друго някакво заведение с подобно название.

— Аз вече проверих в Токио и в предградията, но не открих нищо подобно. Сега трябва да се заловя с всички компании и предприятия, влизащи в концерна „Кокубу“. Някъде по-далеч от Токио. Концернът „Кокубу“ е същинска империя. Ще претършувам главните му фирми. Ще започна от „Кокубу джукогьо“ — Хирано беше настроен боево.

[1] Когато „гокан“ бъде произнесено с удължено „о“, на японски означава „насилник“, „бандит“. ↑

[2] Единица мярка за повърхност, равна на 1,5 квадратни метра. ↑

ДЯВОЛСКИЯТ КРЪГ

— Татко, та тази чанта не е твоята! — извика Кадзуко, когато посрещна баща си. Шодзо Комияма забеляза едва сега, че е сменил с някого чантата си. Наглед бе също като неговата, малка чанта за документи от синтетична кожа. Масово производство, всичките чанти са лика-прилика. — Много разсеян си станал. Миналия път си смени чадъра. Поне да беше донесъл някоя от истинска кожа ...

— Засрами се, не говори глупости — смутено се усмихна Комияма и се опита да си спомни къде е могъл да смени чантата си. Комияма преподаваше физика в частен колеж в град Кавасаки. Обикновено вземаше електрическия влак на гара Мидзунокучи в Мусаши и пътуваше по линията Намбу до Ноборито, където се прехвърляше на линията Одакю и пристигаше на своята спирка — Ебина. Точно там някъде беше сменил чантата си. Непростима небрежност. Как може да не забележи, че е взел чужда вещ. Ако не беше дъщеря му, сигурно щеше да открие грешката си чак утре сутринта, когато тръгне на работа.

— Къде съм могъл да я взема? От кого? — недоумяващо повдигна рамене Комияма. Жена му Йошие, която излезе от стаята, го укори:

— Пак ще е добре, ако само сте си разменили чантите. Ами ако онзи човек не е забелязал твоята. Всички ще си помислят, че си крадец.

— Ами, глупости. Сигурно сме ги разменили, чантите са съвсем еднакви. Взел съм неговата, той — моята. Добре, че в чантата ми нямаше нищо особено.

Наистина в чантата на Комияма имаше само учебни материали и един криминален роман за четене във влака.

— Ами я си представи, че в неговата чанта има някакви скъпи работи? Дай да видим, може да намерим и адреса му.

— Може би. — Комияма послуша жена си и отвори чантата. Вътре имаше някакви документи, два седмичника, атлас на Токио и две химикалки. Не се намери нищо, по което можеше да бъде открита личността на притежателя. — Ама че беля — каза объркано Комияма и

се направи да затвори чантата. Но съпругата му надникна любопитно над него.

— Та това са някакви важни документи! Я дай да ги видим! — На младина Йошия беше мечтала да стане писателка и възприе историята с чантата като увлекателен сюжет.

Извадиха документите. Върху папката имаше надпис: „За служебно ползване!“, и заглавие: „Резултати от пробното пускане в експлоатация по време на изпитанията на инсталацията за преработка на ядрено гориво по плана КАТ“.

— Засега не се разбира нищо.

— Да се опитаме ли да го прочетем?

— Шегуваш ли се? Това е чиста техника. Чакай! В моята чанта имаше визитна картичка, човекът ще я види и ще се обади сам.

— Май че си прав. — На Йошия изведнъж ѝ стана скучно от толкова много технически термини.

След около един час телефонът иззвъня. Комияма вече беше се изкъпал и вечеряше пред телевизора.

— Ето, виждаш ли. Сигурно е човекът с чантата — втурна се към телефона Кадзуко. Но лицето ѝ тутакси се удължи и тя предаде слушалката на баща си.

— За чантата. Но, кой знае защо, от полицията.

— От полицията?!

— Ето на, взели са те за крадец!

— Я стига си говорила глупости — прекъсна дъщеря си Комияма.

Но в душата му се промъкна някаква смътна тревога. Защо от полицията? В това време онзи, който бе позвънил, зададе няколко въпроса и след като се увери, че на телефона е наистина Комияма, каза:

— Обаждам ви се от участъка на Фуджисава. Познавате ли се с господин Минору Мидзутани?

— Мидзутани ли? ... — Комияма съвсем се обърка.

— Работи в компанията „Кокубу джукогьо“,

— Не, не го познавам.

— Много странно! До него беше намерена чанта с вашата визитна картичка.

— Та това е моята чанта! — Комияма въздъхна облекчено. — Разбирате ли, ние случайно сме си разменили чантите.

— Какво? Разменили сте си чантите?

— Ами ето какво стана... Открих, че съм донесъл чужда чанта, сигурно е на господин Мидзутани. Чантите ни много си приличат. И сме ги разменили, разбира се, по погрешка. Само че защо е трябвало да съобщава в полицията? Самият той можеше да надникне в чантата ми. Не съм го направил нарочно. Не знаех на кого е чантата, която съм взел, как да се свържа с него и чаках той да ми се обади.

Комияма се ядоса на Мидзутани — ама че човек, ще прави от мухата слон. Вместо да погледне в чантата, тича да се оплаква в полицията.

— Сега е ясно защо на пътническата абонаментна карта е написана една фамилия, а на визитната картичка друга. В такъв случай много ви молим да ни извините, че ви безпокоим, но не бихте ли дошли при нас да смените чантите? И колкото е възможно по-скоро.

За да отиде до Фуджисава, Комияма трябваше да се прехвърли на друг влак в Сагами Оно. Той обикновено пътуваше с електрическия експрес Синджуку — Одавара. Към влака прикачваха вагони до гара Катасе Еношима, а по пътя, в Сагами Оно, ги откачваха. Комияма си спомни: пътникът, който дремеше до него, изведнъж скочи от мястото си в Сагами Оно и изтича от вагона. Той дори не го запомни как изглежда, видя само, че е мъж на средна възраст и че беше леко пийнал — когато тичаше към изхода, краката му се преплитаха. Тъкмо той е отмъкнал чантата му.

— Господин Мидзутани е взел погрешно чантата ми. Нека той да ми я донесе и да вземе своята — заинати се Комияма.

— Той не би могъл да дойде, дори да искаше.

— Не може ли? Защо?

— Господин Мидзутани е мъртъв.

— Какво? ... — На Комияма му се стори, че го удариха по главата.

— Във влака е получил инсулт. Мигновена смърт. Огледахме чантата му и открихме вашата визитна картичка. Бихме искали да научим как е изглеждал преди смъртта си. Така че много ви моля да дойдете, макар че, разбира се, вече е късно. Но все пак обстоятелствата са малко необикновени... Трябва да поговорим с вас.

А ето как бе станало всичко: на един пътник, който се готви да слезе на гара Чого, му направила впечатление странната поза на неговия съсед. Струвало му се, че човекът спи, облегнат о него, но когато станал да слиза, съседът му се свлякъл на едната си страна. Пътникът и служители на гара Чого изнесли болния от вагона и той бил откаран от „Бърза помощ“ в най-близката болница.

В абонаментната пътническа карта на покойния прочели името, възрастта и адреса му: Минору Мидзутани, 43-годишен, град Ямато, улица Хигаши Ринкан. Станало ясно, че работи в компанията „Кокубу джукогьо“. За случилото се съобщили на семейството и в службата му. А тъй като в чантата открили и визитната картичка на Комияма, решили да разпитат и него.

Очевидно на Мидзутани беше му приляло още след прехвърлянето на другия влак в Сагами Оно и той е пропуснал спирката, на която е трябвало да слезе... Произшествието разстрои Комияма — ама че работа, инсулт във влака! Та покойният е почти негов връстник ...

— Къде тръгна?! — учуди се жена му, като видя, че Комияма се облича.

— Изглежда, че така е решила съдбата. Грешката беше негова и все пак аз трябва да отнеса на неговото семейство чантата му. Навярно съм бил последният, който е седял до него на този свят.

— Разбира се, трябва да заминеш — съгласи се йошие.

И тогава отново иззвъня телефонът. Жена му вдигна слушалката и поклати развълнувано глава.

— Пак тебе търсят. От „Кокубу джукогьо“. Какво им е нужно от теб?

— Това е от службата на покойния — обясни Комияма, като вземаше слушалката. Чу се някакъв странен, сякаш приглушен глас.

Тоя, който се обаждаше, най-напред поиска да се убеди, че разговаря с Комияма. след което го попита дали е поглеждал в чантата на Мидзутани.

— Да, погледнах. Нали бяхме си разменили чантите. А как иначе можех да разбера чия чанта съм взел? — Комияма се възмути. Разговарят с него така, като че ли е виновен за нещо!...

— Разберете, документите имат много голямо значение за нашата фирма, те са секретни. Преди да върнете чантата на

семейството на господин Мидзутани, молим ви да предадете документите на нас.

— Един момент. Чантата е принадлежала на господин Мидзутани. Каквото и да има в нея, то трябва да бъде предадено на семейството му.

— Съдържащото се в чантата не е собственост на семейството на покойния. Става дума за важни документи на фирмата.

— С какво ще докажете това?

— С какво ще го докажа ли? — Говорещият по телефона се запъна, не знаеше какво да отговори. Наистина, на корицата на документите не бе означено названието на фирмата. — Но това се вижда от съдържанието им — отговори нерешително той след малка пауза.

Някъде в текста се споменавало названието на фирмата и имало специални знаци. Но онзи, който говореше, не искаше никой да поглежда в документите.

— Няма какво да говорим повече, ще дам чантата или на роднините, или на полицията — отрязва Комияма.

— Но нали документите все пак ще бъдат върнати на нас.

— Щом е така, нека ви ги даде семейството на покойния.

— Бихме могли да ви заплатим известно възнаграждение ... — Представителят на фирмата очевидно сметна, че този аргумент ще бъде най-убедителен.

— Не ми трябва никакви пари. Нали просто сме разменили по погрешка чантите си — възмути се Комияма.

— Е, какво да се прави. — Събеседникът въздъхна. — Виждам, че с вас човек не може да се разбере. Бих искал поне да ви предупредя да не проявявате излишно любопитство.

— Кой ви е дал право да говорите с мене така? — избухна Комияма. — Аз не съм ваш чиновник. И хич не ме интересуват секретните ви документи!

— Следователно мога да бъда спокоен. Затворете чантата и не поглеждайте в нея.

Самонадеян идиот! Тъй и не е разбрал нищо!

— За кого ме вземате?! — Комияма затвори сърдито телефона. Кипеше целият от гняв. Тоя, който се обади, дори не сметна за нужно да се представи. Разговаряше с него като с шпионин. — Как смее! Не

отваряйте, не си завирайте носа ... Та ние можехме просто да захвърлим тази чанта! И ми говори всичко това, вместо да ми благодари!

— Щом е така, може би наистина си струва да прочетем тези документи? — каза застаналата до него Йошие.

Комияма се поколеба.

— А какво ще разберем от тях? Това са документи за специалисти.

— Ще извадим копие.

— Но за какво ни е това копие?

— Право да ти кажа, струва ми се, че тази работа е сериозна. Той ти каза, че работи в „Кокубу джукогьо“. Но дали наистина е така? Може би това не са техни документи. Ако ги предадем на роднините, тези типове ще ги измъкнат като нищо от тях. Хайде да заснемем копие и ако се обади истинският собственик, ще му ги дадем.

... Йошие не бе мечтала напразно за кариерата на писателка. Комияма не устоя на съблазънта.

Причината за смъртта на Минору Мидзутани не будеше никакви съмнения. Той страдал от хипертония и вземал постоянно лекарства. Изясняването на обстоятелствата не отне много време. Чантата беше върната на жената на Мидзутани. Човекът, който позвъни по телефона от името на „Кокубу джукогьо“, повече не се обади. За това, че чантата се е оказала в ръцете на Комияма, той е могъл да научи само от полицията.

Но Комияма разполагаше с копие от документите. Навремето той беше си купил копираща машина за учебни помагала и ето че сега тя неочаквано влезе в работа. И ако отначало Комияма просто отстъпи пред любопитството на жена си, сега, след като се запозна със съдържанието на документите, не можеше да не оцени тяхното значение. Те бяха пълни с трудноразбираеми технически термини, но смисълът им беше ясен. Та нали Комияма все пак преподаваше физика.

— Е, какво има там? — попита го нетърпеливо Йошие.

— Да, документите са наистина много важни...

— Видяш ли, нали ти казвах! — Тя се приближи.

— С една дума, това е секретен план за производство на компонентите на ядрено оръжие.

— Ядрено оръжие ли? Да нямаш предвид атомни и водородни бомби?

Комияма кимна.

— Какъв ужас! — провикна се уплашено Йошие, но беше очевидно, че не разбира истинското значение на документите.

— Ако тези документи бъдат публикувани, не завиждам на „Кокубу джукогьо“.

— А не би ли могъл да ми обясниш всичко това по-просто? — Лицето на Йошие придоби такъв израз, като че ли тя вече бе станала писателка и интервюираше собствения си мъж.

— Естествено ти знаеш, че сега в целия свят се отдава голямо значение на атомните електроцентрали: атомът трябва да замести нефта като източник на енергия. Но, за да стане този източник постоянен, необходим е така нареченият „затворен цикъл за възпроизводство на ядрено гориво“ — което ще рече да бъде преработвано вече използваното ядрено гориво, тоест остатъците от него, шлаката, от която се извличат плутоний и уран за повторно използване в ядрения реактор и да бъде повтаряна отново същата операция. Но се оказва, че извлеченият праховиден плутоний може да бъде използван и като материал за създаване на ядрено оръжие. Америка, която се страхува от разпространението на ядреното оръжие и се стреми да го монополизира, досега възразяваше категорично срещу регенерацията на ядрено гориво в Япония. Тъй като САЩ доставят на Япония обогатен уран — гориво за атомните й електроцентрали, — Япония е задължена да иска предварително съгласието на американците за регенерация на използваното ядрено гориво. По този повод се водят остри международни спорове, но едно е ясно — ако Япония остави американците да я водят вечно за ръка, това ще попречи на нашето самостоятелно развитие в областта на атомната енергетика. Доскоро Япония успяваше да успокоява американците с това, че равнището на техническото й развитие уж още не й позволявало да извлича прахообразен плутоний от използваното ядрено гориво. Но тук, в тези документи, е докладът за резултатите от извършените изпробвания. Излиза, че Япония е завършила разработката на собствен метод за регенерация на ядрено гориво!

— Значи сега Япония е способна да произвежда самостоятелно ядрено оръжие...

— Точно така! — Комияма подскочи развълнувано. — Япония може да започне всеки момент производство на ядрено оръжие, ето какво говорят тези документи!

— Смайващо! Но нали това е само доклад за изпробване, а не план за производство на компоненти за ядрено оръжие.

— Да, но в точка десета от доклада се предвижда строеж на голям завод за регенерация на ядрено гориво... Ето я на, виж.

Комияма прелисти доклада и показа на жена си.

— В Япония сега има двацет действуваци атомни електроцентрали, без да се броят строящите се. Ние заемаме второ място в света. И всеки месец се натрупва значително количество използвано ядрено гориво. Почти всичкото се изпраща за преработка в Англия. Но това задържа развитието на националната атомна енергетика, подкопава самостоятелността ѝ. Затова се е родил план за изграждане на собствено предприятие, което би преработвало всичкото гориво, използвано в японските атомни електроцентрали. Но както виждаш, кой знае защо, инициативата за това не е взела държавата, а частна компания, „Кокубу джукогьо“, най-големият производител на оръжие в Япония. Знаеш ли какво се крие зад това? Стремеж към самостоятелно производство на атомно оръжие!

— Както разбирам, ако имаш плутоний, лесно е да създадеш бомба, така ли?

— Да се направи атомна бомба не е чак толкова трудна работа, повярвай ми. В Америка се продава свободно една енциклопедия, в която е обяснено подробно как се прави това. Това е напълно възможно за едно частно предприятие или за група инженери. Писаха, че в Масачузетския технологически институт един двацетгодишен студент, химик, успял за пет седмици да изготви проект за атомна бомба. И при това ползвал само публикувани материали. А през октомври 1970 година в щата Флорида една атомна бомба беше използвана от престъпници за шантаж. Те заплашваха, че ще я взривят, ако не им бъде заплатен откуп. Ти си чувала за професор Едуард Телър — наричат го „бащата на водородната бомба“, — та той писа, че около десет килограма плутониев окис са достатъчни, за да бъде изработена най-простата ядрена бомба. И мощността ѝ ще бъде равна на най-малко сто тона динамит. При това тя може да бъде превозена в лека кола.

— Твоят злочест спътник Мидзутани очевидно е участвувал в изпробването.

— Така изглежда.

— Е, и какво се каниш да направиш с тези документи?

— Нищо. Заради твоето любопитство направих копие, но за какво ни е всичко това? Нека „Кокубу“ си произвежда ядрено оръжие, щом като ѝ се иска. От това няма да започне атомна война, а дори и да започне, ние с тебе не можем да направим нищо.

— А ако занесем тези документи във вестник.

— Във вестник ли? Защо? Пък и кой би се решил да напечата такова нещо? Нали нямаме други доказателства!

— А аз не искам нашия Шоичи да го пратят някога да воюва! Спомняш ли си какво каза министърът на правосъдието в парламента: „Нашата конституция има нужда от преразглеждане.“ Дори се просълзи пред камерата, когато твърдеше: „Това е позор, сегашната конституция ни беше натрапена от американците“, а аз мисля, че за нашата страна са позор такива като него! Нашата мирна конституция съответствува на интересите на страната. А щом той я счита за „позор“, това значи, че и сега не е съгласен с резултатите от войната! Разправят, че през ония години той служел в тайната полиция... Дори те хваща страх! Човек, който то е потискал политическите свободи, преследвал е онези, които са мислели прогресивно, сега заема креслото на министър на правосъдието, а Япония, единствената страна, пострадала от атомните бомби, се стреми към производство на ядрено оръжие! Всичко това се натрупва, напластява се и един чудесен ден ние ще бъдем готови да започнем война под предлог за „защита на родината“! Тогава защо се заклехме в конституцията си, че ще се откажем навеки от войната и няма да създаваме армия?! Горчивият опит ни научи какво е войната. Цяла Япония се превърна в пепелище, американците унищожиха Хиросима и Нагасаки с атомни бомби. А колко роднини и близки загубихме?! За глупаци ли ни смятат? Казват, че военните кораби, реактивните изстребителни ракети, танковете още не били армия!

— Но нали в силите за самоотбрана служат добри момчета. Сериозни, дисциплинирани, с чувство за отговорност. Те разбират какво е призиванието им — стоят в първите редици на защитниците на Япония. При стихийни бедствия бързат да се притекат на помощ на

хората, като рискуват живота си. Я си помисли колко хора вече спасиха!

— И аз нямам нищо против войничетата от силите за самоотбрана. Чудесни момчета! Нима можеш да ги сравниш с онези хаймани, които се шляят без работа из града. Но ние говорим за различни неща. Да, в силите за самоотбрана служат добри момчета, но защо трябва да се изопачава конституцията и да се създава армия? Нима нарушенията на конституцията могат да бъдат прикривани с успехите в борбата със стихийни бедствия? Дори ако народът признава силите за самоотбрана и смята, че са необходими, самият факт на съществуването им е равносилен на нарушение на Конституцията. Хищникът си остава хищник, колкото и да го храниш. Така става и със силите за самоотбрана. Не бива да забравяме, че те са предназначени за война, а не да спасяват жертви. У нас много често разменят тези понятия, когато ни убеждават, че народът трябва да обича силите за самоотбрана. Ако започне война, ще загиват хора, ще горят къщи, цялата страна ще се превърне в развалини. Приказките за защита на мира от съветската заплаха са чиста глупост! Нека има мир и щастие във всеки дом, във всяко семейство... Увеличават въоръженията, като ни уверяват, че това било нужно за защитата на мира и сигурността на страната срещу вероятния противник, който всъщност изобщо не се готви да ни напада! Така може да бъде предизвикана държава, която дори не си е помисляла да ни атакува.

Йошие си пое дъх.

— По време на войната в Тихия океан армията не защитаваше нито Япония, нито народа, а себе си. Води се война, загиват хора, страната се разорява, а армията не иска да отговаря за нищо! Положението няма да се промени дори в случай че страната завърши войната като победителка. Нима армията може да възкреси загиналите войници? С „интересите на отбраната“ войнолюбците прикриват нежеланието си да поемат отговорността за жертвите. Те обичат да говорят за необходимостта „да се готвим да отблъснем външната агресия“, но нали тъкмо те ни вмъкват във война. А на мен ми харесва сегашната конституция, която провъзгласява отказ от война! Нека си говорят, че ни била натрапена от американците. Нали именно по вина на военните Япония се превърна в развалини! Конституция, която съдържа отказ от война — това е много хубаво... — Йошие погледна

мъжа си. — Помисли си — какво искат да променят ония, които са за преразглеждане на конституцията? Преди всичко нейния член 9-и. Но нали те твърдят, че съществуването на силите за самоотбрана не противоречало на конституцията. Добре, ако не противоречи, защо трябва да я променяме? С това самите те признават незаконността на силите за самоотбрана! Получава се някаква глупост — създават армия в явно нарушение на действащата конституция, а след това постфактум я и променят. Пък и какво име само са измислили! „Сили за самоотбрана“... Пълна измама! По въоръжението и числения си състав те не отстъпват ни най-малко на една първокласна армия, а са ги нарекли така, като че ли са някаква селска пожарна команда или младежка дружина. Мене просто ме втриса само като си помисля, че може да има война. Не, аз не искам да загубя моя Шоичи!...

Комияма слушаше изумен задъхано говорещата си съпруга, в която неочаквано се откри такъв дар слово. Той знаеше, че Йошие мрази войната, но не очакваше, че този доклад за експерименталната преработка на ядрено гориво ще предизвика в нея такава бурна реакция.

— Разбира се, публикацията на доклада би била голяма неприятност за „Кокубу джукогьо“. Дори само да отнеса този документ в някоя редакция, непременно ще ме попитат откъде съм могъл да го взема. Нали не мога да им кажа, че съм взел чужда чанта и съм прекопирал доклада. Но дори да им кажа, къде са доказателствата? А без доказателства нито една редакция няма да се съгласи да публикува документите. И още нещо — нима читателят се интересува от това, че Япония е способна да регенерира ядрено гориво? Той няма да разбере нищо.

— А това, че една частна компания се е заела с производството на материали за ядрено оръжие, не е ли сензация? — Йошие повдигна недоумяващо рамене.

— Но нали тя всъщност още не се е заела. Това са само наши предположения. „Кокубу джукогьо“ е солиден доставчик на реклами във вестниците. Помисли си, кой вестник ще се осмели да разваля отношенията си с такъв доходен клиент?

Йошие се замисли.

— А не е ли възможно да уредим всичко и чрез по-големите вестници, които зависят от рекламодателите, и да отнесем

документите в някой местен вестник?

— В местен вестник? — учуди се Комияма.

— Разбира се! Местните вестници не са свързани с едрия бизнес и с политическите кръгове. Те имат по-голяма свобода на действие.

— Да допуснем, че някой местен вестник публикува такъв материал, но каква ще е ползата?

— Ще има полза — каза уверено Йошие. — Спомняш ли си, когато нашият Руки се отрови? Нали тогава „Сагами шимпо“ разкри цялата история — измирането на кучетата и американската база в Амандерагахара... Никой друг не посмя... Тогава американците дори не можаха да дадат опровержение. Вестникът улучи точно в целта. Нали и ти самият хвалеше онази статия. Вестничето е малко, но се списва много хубаво. Има си собствена линия, не е като солидните вестници. Та те се мъчат да угодят на всички.

— Добре, в „Сагами шимпо“ ... — Комияма най-после си спомни.

Наистина, в „Сагами шимпо“. Нали тъкмо те разкриха връзката между скандалната история със скорпионите и измирането на кучетата. Американския „отряд 1003“... секретната организация, занимаваща се със създаване на бактериологично и химическо оръжие.

„А събитията, които последваха, потвърдиха наистина тяхната правота! — помисли си Комияма. — В планините Чичибу катастрофира самолет, в който се намираше онзи военен, дете е получавал скорпионите: в цялата околност избухна някаква странна болест...“

— Спомни ли си? Тъкмо там трябва да отнесем всичко. Само това малко вестниче може да ни направи добра услуга. А силният помага само на силния. В живота става винаги така.

— Да, спомних си. Американецът, който беше получил скорпионите, загина на самолет на „Кокубу джукогьо“.

И така, тази огромна компания беше свързана с човека, който навярно е виновник за смъртта на тяхното любимо куче. Съпрузите Комияма си помислиха: „Това е съдба.“

Хирано беше много учуден, когато Шодзо Комияма, живеещ в района на Лъчезарните хълмове, донесе в редакцията документите. Журналистът помнеше Комияма от историята с кучетата. Тогава той

му помогна много да събере необходимите материали, а се отнесе с голямо уважение и към самия вестник.

Документите бяха смайващи, Хирано дори още не знаеше какво да направи с тях, но беше благодарен на човека, който помнеше тяхното скромно вестниче. Комияма спомена нещо за „съдбата“. Може би наистина е така. Бившият офицер от бактериологичния отряд на Квантунската армия имаше тесни връзки с „Кокубу джукогьо“, така се появи подозрението, че компанията е замесена в разработката на бактериологично оръжие. А след това този доклад за изпробването на „Черното копие“, който донесе Кейко Накамура. И ето че сега на разположение на редакцията се оказаха материали за регенерацията на ядрено гориво. Изумително стечение на обстоятелствата!

След като проучи внимателно доклада, Хирано стигна до извода, че развитието на атомната енергетика в Япония ѝ позволява още сега да започне производство на ядрено оръжие. Докладът говореше, че Япония вече се е наредила сред „най-напредналите атомни държави“.

Въпросът за регенериране на използваното ядрено гориво в Япония възниква веднага след като тя започва да изгражда АЕЦ. Първоначално било решено до 1968 година да бъде изградена инсталация, преработваща по 700 до 1000 кг на ден, но на това попречват различни усложнения — трудности при разработката на проекта, финансови проблеми, протестното движение на местното население срещу строителството на АЕЦ и т. н. Едва през октомври 1974 година се удало да бъде завършен един завод за преработка на ядрено гориво в село Токаймура, префектура Ибараки, с дневен капацитет 700 килограма.

Обаче заводът в Токаймура може да преработва едва 210 тона ядрено гориво годишно, което съответствува приблизително на седем милиона киловата. През юни 1979 година съответното законодателство е преразгледано, в резултат на което правото на регенерация, дотогава принадлежащо изключително на държавата, е дадено и на частни предприятия.

Вниманието на Хирано беше привлечено най-силно от първия раздел на доклада, в който се съдържаеше описание на пробното пускане на инсталацията в експлоатация, и от раздел десети — проекта за изграждане на втори завод.

В първия раздел се казваше: „Бяха изпробвани апаратурата и степента на подготовката на обслужващия персонал; по време на изпробването бяха използвани 24 комплекта ТОЕЛ (топлоотделящи елементи), предназначени за реактори с вряща вода.

Изпробването премина съгласно графика.

14 февруари 197X година: започва нарязването на горивните пръти; 9 март: нарязани са и са разтворени 24 пръта 4,7 tu; 4 март: по време на първия цикъл на разделянето беше добавен разтвор. В продължение на една седмица до 11 март протече процесът на разделяне и почистване, в резултат на което бяха отделени уранови продукти и плутоний. Впоследствие бяха екстрахирани продукти на ядреното разпадане и плутоний, а също така уран.

Резултати от изпробването:

В хода на експеримента всички агрегати действаха нормално. В процеса на разтварянето, а също така в процеса на сепарацията и почистването с цел отделяне на плутоний бяха достигнати проектните мощности. Период на достигане равновесие при екстрахирането — два дни, период на почистване продуктите от ядреното разпадане и отделянето на плутоний — около седем дни. Постигната беше висока чистота на изотопите на урана и плутония.

И така в хода на експеримента с използване на гориво за реактори с вряща вода (BWR) бяха постигнати поставените цели.“

В раздел десети бе направено заключението: „В случай, че бъде образувано смесено предприятие, ще е трудно да се спазва секретността, поради което е за предпочитане създаване на самостоятелно предприятие или строеж и управление по инициатива на единното предприятие.“ Тук прозираше доста явно стремежът на „Кокубу“ да заграби изцяло в свои ръце втория завод за регенерация.

И останалите раздели на доклада бяха също толкова подробни, но познанията на Хирано в областта на атомната енергия тук вече бяха явно недостатъчни. Изискваше се оценката на специалисти.

Междувременно Хирано бе изненадан от още една точка на доклада. Уморен от четене, той прелистваше страниците на осмия раздел, озаглавен „Подготовка на кадрите“, и тук пред погледа му попадна едно име, което го накара да се изуми: Ясуюки Камея! Един от пътниците, загинали в катастрофирания самолет на „Кокубу джукогьо“!

В доклада беше казано: „Обучението на кадрите бе извършено под наблюдението на най-опитните и подготвени инженери и сътрудници на корпорациите «Дженерал електроникс» и «Кокубу джукогьо».“ По-нататък се изреждаха имената на инструкторите, сред тях беше и Камея — сътрудник в научно-техническия отдел на атомната енергетика...

Но изненадите не се свършиха с това. В доклада пишеше, че знанията били организирани във филиала на „Джошокаку“ който се намира в принадлежащия на компанията „Кокубу джукогьо“ участък земя в село Шинономе в префектурата И. Курсистите изучавали законодателството, техниката на безопасността, съоръженията за регенерация, методите за боравене с ядреното гориво и с броячите на радиоактивността, действията в аварийна обстановка и т. н.

Отново „Джошокаку“! Потвърждава се предположението, че това е хотел или дом за приеми, принадлежащ за концерна „Кокубу“.

Село Шинономе се намираше на самия бряг на морето. Сега е ясно защо Кенсей Домото е избягнал да разговаря за „Джошокаку“, когато е поканил Кейко Накамура да пътуват заедно. Не е искал Кейко да знае, че там се обучават кадрите за новия завод.

СВЪРТАЛИЩЕТО НА ДЯВОЛА

Хирано реши да посети роднините на покойния притежател на документите Минору Мидзутани. Разбира се, той не се канеше да ги разпитва направо за доклада, макар че главната му цел беше тъкмо тая. Хирано трябваше да направи това дори само защото бе се закълел пред Комияма, когато той донесе копието от документите в редакцията, че ще запази името му в тайна. За самия Мидзутани знаеше, че е бил инженер в отдела за атомна енергетика към „Кокубу джукогьо“. и нищо повече.

По пътя Хирано си мислеше как да предразположи към себе си роднините на покойния и така пристигна неусетно до къщата на Мидзутани.

Това беше типова двуетажна къщичка в предградията, от ония, които се дават на изплащане на служещите във фирмата. Околните къщи бяха долепени плътно една до друга, без да остане нито педя свободна земя. Гъстотата на къщите беше невероятна. Притежателите на такива къщички ги придобиват, заемайки пари отвсякъде, където е възможно — от роднини и познати или като се заробят за много години със заеми от банките.

Този жилищен район ненапрасно се наричаше „Горски“ — беше построен на мястото на изсечени дъбови и букови горички. Миниатюрните къщички бяха стълпени нагъсто върху изкуствени тераси. Чужденците ги наричаха презрително „зайчарници“, но и те не бяха достъпни за всекиго — само за среднозаможни семейства.

Дори „зайчарниците“ не бяха за кесията на Хирано и на хора като него, те можеха да наемат само стаи в евтини многоквартирни сгради. Със заплатата, която получаваше от „Сагами шимпо“, той навярно няма да притежава никога собствена къщичка, па дори и най-най-мъничката...

Когато натисна звънеца, Хирано още не беше измислил предлог за посещението си. Отвори му късо подстригана шестнайсет-седемнайсетгодишна девойка с тъжно лице, навярно ученичка в колеж.

— Аз съм от „Сагами шимпо“. Искам да поговоря с майка ви — Хирано подаде визитната си картичка, като се опитваше да погледне какво има зад гърба на момичето.

— А по каква работа идвате? — В гласа на момичето се долавяше обичайната предпазливост пред непознат човек. Това, че Хирано е журналист, не я смути ни най-малко. Очевидно вестниците не бяха проявили интерес към смъртта на Мидзутани. Ако тук вече бяха идвали журналисти, реакцията на девойката щеше да е друга.

— Бяхме се уговорили с баща ви, че ще напише за нашия вестник статия за атомната енергия. Научих за нещастиято, което ви е сполетяло, и просто не мога да намеря думи...

— Един момент. — Девойката влезе в къщата с визитната картичка в ръце. Скоро след това отвътре излезе жена, която навярно приближаваше четирийсетте. Тя разглеждаше внимателно визитната картичка на Хирано. Сигурно беше съпругата на Мидзутани. Тъмно-жълтият цвят на лицето ѝ говореше, че още не е преживяла мъката си.

— За какво сте се уговорили с мъжа ми? — жената на Мидзутани погледна изпитателно Хирано.

— Как да ви кажа, напоследък нашите читатели проявяват голям интерес към въпросите на атомната енергетика и вашият съпруг, който работеше по тези проблеми, бе любезен да се съгласи да разкаже популярно за най-новите постижения в тази област — изтърси, без да му мисли много-много, Хирано.

— Но мъжът ми толкова неочаквано...

— О, да, да! Разбира се, ние знаем... Нашият вестник ви изразява своите най-искрени съболезнования. Но тъй като разчитахме на интервю с него, ние съобщихме предварително, че ще го поместим. Сега вече е късно да променяме темата и затова решихме да направим друго — да отпечатаме очерк за семейството на същия специалист по атомна енергетика, да посетим къщата му, та членовете на неговото семейство да разкажат лично на читателите за живота на онези, които развиват този важен отрасъл. Струва ни се, че по този начин ще почетем паметта на вашия съпруг, отдал целия си живот на такова благородно дело.

— Но точно какво трябва да ви разкажа за мъжа си? — вдовицата покани Хирано в малката гостна. Хирано не можа да разбере дали му повярва или не. Но неговото съболезнование я трогна.

Девојката донесе чай и бисквити... Хирано се измъчваше от мисълта, че е принуден да лъже близките на покойния.

— Къде се запознахте с мъжа ми? — попита вдовицата и седна насреща му.

— Запозна ни професор Т. от политехническият институт. Той ми е разказвал, че вашият съпруг е авторитет по преработката на ядрено гориво — опипа почвата Хирано. Той беше чувал за този професор от Кенджо.

— Дали е бил авторитет, не знам, но мога да ви кажа, че никога не се задържаше в къщи: ту изследвания, ту изпробване... Той страдаше отдавна от хипертония и аз все му се молах да се пази — вдовицата избърса крадешком очите си.

— Изпробване ли? Сигурно имате предвид Шинономе?

— Да, всеки месец прекарваше там по няколко седмици. Изследвания. Все се шегуваше, наричаше ме „атомната вдовичка“. И ето че ме направи истинска вдовица...

— Чувал съм, че в Шинономе имало хотел, Струва ми се, „Джошокаку“...

— Хотел за сътрудници на фирмата. Мъжът ми казваше, че бил обзаведен чудесно.

— Ако не се лъжа, това е филиал на хотела. А основната сграда е на друго място, нали?

— В Куресаки. Това е в префектура Хирошима, там е основното предприятие на компанията. Наистина аз не съм ходила в него, но мъжът ми е разказвал, че главният хотел бил построен за високопоставени хора, които идват да разглеждат завода. Той бил много по-разкошен от филиала.

— Казахте високопоставени хора. Навярно и политически дейци? — В паметта на Хирано се мярна Кенсей Домото.

— Казват, че и негово величество императорът благоволявал да отсяда там...

— Дори императорът?! Хотелът наистина трябва да е разкошен. Между другото кой ви съобщи за смъртта на съпруга ви?

— Полицията. Прилошало му във влака и го откарали в болницата в Чого; там и починал.

— А нещата му? Получихте ли всичко? — уж неволно попита Хирано за най-важното.

— Всичко, само че мъжът ми по погрешка си беше сменил с някого чантата във влака. Но този човек дойде веднага да я донесе.

— О, това е много добре. Та мъжът ви е бил такъв ценен специалист, в чантата му е можело да има важни документи.

— Точно това беше лошото. Щом научили за смъртта му, от компанията веднага довтасаха тук и при това не се интересуваха толкова за мъжа ми, колкото от чантата му. Какви коравосърдечни хора — помислих си тогава. А мъжът ми умря толкова млад, защото го разсипа работата му, не жалеше нищо за компанията. Сега ми се струва, че те просто го убиха с тази работа — тъжно каза тя.

— Ако искате, можем да им отмъстим за мъжа ви. Ще напишем поредица от статии, ще разобличим компанията, която се отнася толкова пренебрежително към хората...

— Да отмъстим за мъжа ми? — попита вдовицата и погледна развълнувано Хирано. Виждаше се, че в нея се е събрал много гняв срещу „Кокубу“. Интервюто получи неочакван поврат.

— Може би някога наистина ще ви помоля да направите това — тя овладя вълнението си. Очевидно си направи сметката каква сума ще загуби, ако се скара с компанията: помощ за уволнение^[1], която се полага на мъжа ѝ, парите за погребението. Сега, след смъртта на съпруга, грижите за семейството са се стоварили върху нея и тя няма право да дава свобода на чувствата си...

След като посети семейството на Мидзутани, Хирано показва доклада на главния редактор. Кенджо се оживи необичайно.

— Чудесно! Ще ударим едновременно от двете страни: „Черното копие“ и регенерацията на ядрено гориво. Ще пишем, че „Кокубу“ закупува най-нов изтребител и в същото време има намерение да монополизира строителството и експлоатацията на втори завод за регенерация. Един брой ще е достатъчен. Ето това се казва сензация!

— Но нали се договорихме да не пишем нищо за „Черното копие“. Ще подложим под удар информатора — възрази Хирано.

— Да, да, помня. Жалко ... С „Черното копие“ засега ще трябва да почакаме. Ще издадем брой за завода за регенерация. Добре. Стига им и това. Ще запълним всички страници.

Най-после могат да издадат специален брой! А „Черното копие“ ще държим готово. Непременно ще излезе наяве нещо любопитно. Само един самолет струва тринайсет милиарда йени! За да бъдат

получени толкова пари, нужни са посредници, големи хора. А където са парите, там са и тъмните афери... Може би шетнята вече е започнала, а ние не знаем, Всичко е скрито-покрито. Но нищо, сценарият в общи линии е ясен...

— Сценарият ли? Какъв сценарий? — Хирано погледна учудено редактора.

— Частна компания иска да построи огромен завод за регенерация, но има пречка — американците. Те се страхуват от разпространението на ядреното оръжие и едва ли биха дали толкова лесно съгласието си. Виж, ако Япония изразходва баснословни суми за закупуване на „Черното копие“ и по такъв начин поеме върху себе си част от военния товар на Америка, работата е друга. Тогава американците няма да възразяват против построяването на завода. Виждаш ли как се подреждат картите ... Компанията иска на всяка цена да угоди на американците, иначе капиталовложенията ѝ ще изгорят.

— Получава се, че „Черното копие“ е нещо като бремене...

— Нали разбра коя фирма е произвела реактора, използван при изпробването — „Дженерал електроникс“. А това е най-големият производител на атомни реактори не само в САЩ, но и в целия свят.

— Да, то се знае.

— Е, какво, не разбра ли? Атомните реактори и изтребителите произвежда една и съща фирма! Ето откъде идва този принудителен асортимент. Мисля, че сме попаднали на вярна следа.

Главният редактор явно гореше от желание за бой: материалите за втория завод потвърждаваха предположенията му за „Черното копие“. Тези предположения трудно можеха да бъдат доказани с достоверни факти. Друго нещо беше докладът за пробното пускане в експлоатация. Дори самият факт, че той съществува, вече неопровержимо доказателство. Невъзможно е да бъде изфабрикуван документ за технологията за регенериране на ядрено гориво. Публикацията ще подеждува като експлодирала бомба. Въпросът за закупуването на „Черното копие“ още нерешен, разработката на технологията вече е завършена.

Кенджо реши да покаже доклада на професор Т. от политехническият институт, с когото се познаваше още от времето, когато е работил в голям вестник. Професорът бе едно от светилата на

атомната енергетика и Кенджо искаше да знае мнението му, макар че всъщност се нуждаеше от неговия съвет само за успокоение на съвестта си. Главният редактор отиде лично при професора. Скоро след това той се обади в редакцията: „Професорът е изумен. Веднага изпратете всичко в печатницата. Да излезе още в утрешния брой.“

(Прочее, тук трябваше да се намеси партийният секретар, отговарящ за вестника, (или университета) или дори назначен на синекурна служба в него... Обаче май са си нямали, горките хора, партиен секретар... Е, нека им излизат вестниците тогава нецензурирани... Разчитали са може би на автоцензурата... Б. на Виктор от БезМонитор.ком)

Публикуваният в „Сагами шимпо“ доклад за изпробването на инсталацията за регенерация на ядрено гориво предизвика буря. Редакторите на големите вестници едва не се пръснаха от завист — някакво си провинциално вестниче публикува материал с международно значение!

В редакцията непрекъснато притичваха журналисти от телевизионните компании и ежедневниците. Големите вестници се държаха така, като че ли нищо не е станало, но се опитваха с всички сили чрез посредници да си изяснят кой е източникът на информацията.

Както и трябваше да се очаква, журналистите обсадиха компанията „Кокубу джукогьо“ и Корпорацията за обработка на ядрено гориво, обаче там ги посрещаха със стереотипния отговор: „Разяснения няма да има.“ Но това само потвърждаваше фактите.

Журналистите бяха озадачени преди всичко от това, по какъв начин „Сагами шимпо“, който няма никакво отношение към „Кокубу“ и корпорацията, е могъл да си осигури този сензационен материал.

Историята бързо се разрастваше. Вестниците и телевизионните компании си съперничеха в разобличенията. Опозиционните партии заявиха, че възнамеряват да направят парламентарно запитване, като се позовават на публикациите на „Сагами шимпо“.

(Какво!? Опозиционни партии!? ... Не може да бъде ... БЗНС!? Б. на Виктор от БезМонитор.ком)

Името на „Сагами шимпо“ гърмеше по цялата страна, изглеждаше, че е станало чудо — вестникът се е издигнал на челно място з журналистиката! Но уви! Плячката се оказа прекалено голяма.

Съдбата бе подхвърлила на „Сагами шимпо“ печеливш билет, но само толкова: оттук нататък той не можеше да съперничи с големите вестници, разполагащи с широка кореспондентска мрежа.

Позовавайки се на статията на „Сагами шимпо“, те започнаха да разплитат историята. Тъй като „Сагами шимпо“ не бе разкрил своите източници на информация, имената на Шодзо Комияма и Минору Мидзутани не фигурираха по страниците на вестниците. Остана незабелязана и връзката с покупката на „Черното копие“.

Няколко дни след публикацията в „Сагами шимпо“ при Хирано дойде неочаквана гостенка.

— О, това сте вие, госпожо... — промърмори смутено журналистът, когато посрещна посетителката в приемната — малко кътче от редакционната стая, преградено с параван и служещо едновременно и за кабинет на главния редактор, и за секретариат и за коректорска стая. Хирано беше готов да потъне в земята от срам — в редакцията бе дошла вдовицата на Мидзутани. Жената погледна презрително младия журналист и каза рязко:

— Вие ме излъгахте!

— Какво говорите, не съм имал никакво намерение да ви лъжа, ще поместим статия в памет на вашия съпруг — започна да се оправдава Хирано, но вдовицата не го слушаше.

— И доклада сте откраднали вие. Досрамяло ви е и дойдохте у нас, излъгахте ме за интервюто.

— Не, не съм откраднал доклада — оправдаваше се Хирано. Лицето му плувна в пот.

— Няма защо да отричате, зная откъде сте взели документите, но не съм дошла при вас да слушам оправданията ви.

Хирано, който стоеше с наведени очи, погледна за пръв път гостенката в лицето.

— Вие сте длъжни да поемете отговорността!

— Разбира се, разбира се. Ще напиша статия за съпруга ви.

— Не, с това няма да ми се отплатите.

— Да ви се отплатя? За какво? — обърка се Хирано.

— Заради вашата статия компанията отказа да изплати еднократната помощ на мъжа ми за напускане на работа. Казаха, че сме издали тайни на фирмата и сме й причинили големи щети. Дадоха ни съвсем мизерна помощ, просто трохи.

— Безобразие! Та вашият мъж няма никаква вина!

— Да, но компанията не смята така. Мъжът ми ѝ отдаде целия си живот. Откъде мислите, че са се взели тези тайни? Нали именно моят мъж ръководеше изследванията и постигна успех. А сега го смятат за шпионин. Мръсна неблагодарност!

Вдовицата на Мидзутани стисна устни, за да не заплаче. Хирано се чудеше как да я успокои. Разбира се, ужасно неприятно е, че статията на вестника е станала предлог за такава подлост — да откажат да изплатят на семейството на покойния законно полагащата му се помощ! Та нали редакцията не се позовава на източника на информацията, тя не споменава дори името на Мидзутани.

— Миналия път казвахте, че фирмата може да бъде наказана. Спомняте ли си? — вдовицата погледна изпитателно Хирано. Той кимна. — Добре. Искам да им отмъстя заради мъжа си, макар че това звучи старомодно. Иначе душата му няма да се успокои никога. „Кокубу“ го погуби.

— Ще се постарая да ви помогна. Повярвайте ми, ще направя всичко възможно. — Хирано се покуражи. Целта на посещението на вдовицата Мидзутани му допадна.

— Поради служебното си положение мъжът ми имаше достъп до тайните на фирмата. Може да се каже, че той се занимаваше с най-секретните ѝ работи. И то не само в областта на атомната енергия. Той беше свързан и с разработката на други видове оръжие, знаеше за поръчките.

— И той ви разказваше всичко? ... — Хирано буквално трепереше от нетърпение.

— Понякога. Но аз не разбирах много от това, което ми е казвал, сложно е. Ако знаех, че ще се получи така, щях да слушам повнимателно. Но ще ви запозная с колеги на мъжа ми. Те също отдадоха на компанията много години от живота си, а когато изстискаха от тях всичко, изхвърлиха ги на улицата като ненужни вехтории. Всичките до един ненавиждат „Кокубу“. Поговорете с тях и ще има с какво да допълните доклада на мъжа ми.

— Това е чудесно! Запознайте ме по-скоро! — Хирано дори се приближи към събеседницата си.

— Пишете за всичко, както си е. Това ще бъде най-добрата памет за мъжа ми. Ето, донесох ви негови книжа. Аз не разбирам нищо от

тях, това е чиста техника, но може би ще ви бъдат полезни? Честно казано, би трябвало да ги върна на компанията, но реших, че щом те постъпиха с мен толкова нечестно, и аз не съм им задължена с нищо.

И вдовицата Мидзутани подаде на Хирано цял топ книжа.

Почти всички документи, донесени от Мидзутани, се оказаха технически, но между тях бе открита географска карта на остров, заобиколен от пунктирна корабна линия. Името на острова не беше написано на картата. По форма той приличаше на морско конче, а на тесния провлак бе изписано кръстче.

На Хирано веднага му хрумна: а дали не се планира тъкмо тук изграждането на завода за регенерация на ядрено гориво?

Строежът на такова предприятие неизбежно би предизвикал вълна от протести сред местното население, Та нали става дума за плутоний, изключително токсичен елемент. Хората знаят, че плутоният може да бъде използван за производство на ядрено оръжие. А освен това съществува и проблемът за твърдите, течните и газообразните отпадъци, които са високотоксични и радиоактивни. Опасността е значително по-висока, отколкото при атомните електроцентрали.

И най-после не бива да се забравя, че плутоният може да бъде използван за производство на ядрено оръжие. С една дума, изграждането на подобно предприятие не обещава нищо хубаво на местното население.

Жителите на островите в южната част на Тихия океан са протестирали вече неведнъж, че на техните земи закопават радиоактивни отпадъци. Нима населението на този японски остров е длъжно да приеме съхраняването на „пепелта на смъртта“ в своите земи?!

Проектно допустимата радиоактивност която изхвърля заводът в Токаймура, надхвърля десетки и дори стотици пъти крайната граница, установена за атомните електроцентрали. А мощността на втория завод за регенерация ще бъде тон и половина, тоест седем пъти по-голяма от мощността на завода в Токаймура. Следователно толкова пъти ще нарасне и опасността.

Ами въпросът за транспортирането на използваното ядрено гориво, което е високорадиоактивно и отделя голяма топлина? То трябва да бъде превозвано в специални хладилни контейнери. Как ще

бъдат решени проблемите, свързани с транспорта, с безопасността, с маршрутите, по които ще стане извозването...

Хирано си спомни за плъзналите преди известно време слухове, че за място на строежа на втория завод за регенерация бил избран остров Токуношима в префектурата Кагошима^[2]. Слуховете не бяха потвърдени с факти, но въпреки това целият остров бе обхванат от протестно движение. Според съобщенията на печата трите градски управи на Токуношима приели протестна резолюция; създаден бил Съвет за защита на живота на островните жители от „пепелта на смъртта“, организиран бил масов митинг.

Борбата беше толкова разгорещена, че можеше да бъде сравнена само с движението за възвръщане на острова от САЩ на Япония. Не е изключено островните жители да пристъпят и към радикални средства — да нахлуват в района на бъдещия завод и да организират палежи.

„Компанията едва ли Ще се осмели да пренебрегне протеста и да започне строежа на предприятието — помисли си Хирано. — Най-вероятно е Токуношима да е само уловка, имаща за цел да измами народа, да насочи неговото негодувание в лъжлива посока.“

Хирано се замисли. Наистина не е ли възможно компанията да е решила да прибегне до хитрост? С помощта на организирано „изтичане на информация“ да убеди населението, че уж за място на строежа е избран остров Токуношима, да изчака, докато протестното движение достигне връхната си точка, и тогава да съобщи, че е решила да премести строежа другаде — някъде наблизо, на предварително набелязано, по-ненаселено и следователно по-спокойно място? Така или иначе, това островче, чиято форма напомня морско конче, трябва да се търси някъде близо до Токуношима!

Хирано се обади на Рюджи Катаяма. Всъщност те трябваше да се срещнат още в деня, когато „Сагами шимпо“ публикува доклада на Мидзутани, но, потънал във водовъртежа на събитията, Хирано отлагаше всеки ден срещата. Въпреки това той разбираше, че публикацията на доклада стана възможна само благодарение на това, че редакцията получи засега неподлежащия на разгласа материал за „Черното копие“...

Катаяма явно беше очаквал това обаждане.

— Време е да се срещнем.

— Тук станаха такива работи, че ... — похвали се Хирано.

— Зная, вдигнахте шум в цялата страна. Столичните вестникари позеленяха от завист.

— Всичко стана благодарение на вас.

— На мен ли?

— Този доклад има пряко отношение към „Черното копие“. Като се видим, ще ви разкажа по-подробно.

Когато пристигна в кантората на Катаяма на Гиндза, Хирано го запозна с версията на Кенджо, че атомният реактор и изстребителите „Черното копие“ са „стоки“ от една комплексна сделка.

— Ето какво се криело зад „Черното копие“!... — удиви се Катаяма. — А открихте ли потвърждение, че атомните реактори се произвеждат от „Дженерал електроникс“?

— Това е казано в публикуваните материали.

— Вашият главен редактор е велик човек!

— Ако можехме да публикуваме и съобщението за „Черното копие“, ефектът щеше да бъде още по-голям.

Хирано въздъхна със съжаление.

— Кейко Накамура сега се среща с Кенсей Домото. Тя му е фаворитка. Мисля, че въпросът с „Черното копие“ всеки момент ще почне да се придвижва. Домото ще му даде ход. Ненаправно му пробутаха Кейко, тя е нещо като рушвет.

— А нашите разобличения не я ли уплашиха?

— Струва ми се, не.

— Не е ли възможно да се запозная с нея? Кажете и, че няма да публикуваме статията, преди да сме получили нейното съгласие.

Катаяма се замисли.

— Добре. Ще разбера кога е свободна и ще ви съобщя. Мисля, че и за нея ще бъде интересно да се запознае с вас.

— Ах, да! — Хирано изведнъж се сети нещо. — Интересна подробност! Открих какво е „Джошокаку“.

— Нима?!

— На едно място в доклада бе споменат филиалът на „Джошокаку“ в село Шинойоме, префектура И. Там се обучава персоналът на завода за регенерация. Това е нещо като общежитие или хотел на „Кокубу джукогьо“. Казват, че главната сграда се намирала в град Куресаки, префектура Хирошима.

— И Шинономе, и Куресаки са край морето ... Катаяма си спомни веднага какво му разказа Кейко за Домото. В разговора си с нея той беше се изпуснал да спомене за „Джошоокаку“ ... По всичко изглежда, че е ставало дума тъкмо за този хотел.

— М-да ... Подозрително място. Добре ще е да го посетим!

— А основната сграда се използва като дом за посрещане на особено важни личности, посещаващи завода на „Кокубу джукогьо“ в Куресаки. Казват, че там отсядал дори императорът.

— Може би и Кенсей Домото е отсядал там с Мари Фуджикура? Ами ако всичко е станало именно там? ...

— Какво имате предвид? — Хирано се сепна.

— Нещо, след което Мари е изчезнала.

Събеседниците се спогледаха.

— Ето, погледнете тази карта. — Хирано разгърна пред Катаяма картата на острова, който приличаше на морско конче.

— Откъде сте я взели? — учуди се Катаяма.

— Намерих я между документите, които ни донесе вдовицата на покойния автор на доклада.

— Каква странна форма. Остров ли е или езеро! — Катаяма не можеше да си спомни къде е виждал точно такова изображение. — Изглежда, че е остров: около него минава корабна линия.

— Напомня морско конче, нали? Струва ми се, точно там ще бъде започнат строежът на втория завод за регенерация!

— Така ли?... А нима няма да е на Токуношима. Аз чувах...

— Засега не е взето решение. Населението протестира, а това е вече пречка. Токуношима е измама, фалшификация, предназначена да отвлече вниманието. А всъщност са избрали още от самото начало това островче.

— Хм ... Напълно възможно. А къде се намира то?

— Засега не мога да кажа точно. Имам само тази карта. Но мисля, че е някъде близо до Токуношима.

— Защо?

— Ако този остров се намирал на съвсем друго място, и там биха се сблъскали с протестно движение, Компанията има намерение да угаси страстите, като предложи друга, малко по-далечна площ. Хората ще си помислят, че са им отстъпили. Такава си е човешката

психология. Малко населен или необитаем остров на известно разстояние от Токуношима — ето какво е нужно на компанията.

— А как се казва това островче?

— Не зная. Сам му измислих име — остров Морското конче.

— Остров Морското конче? — очите на Катаяма проблясваха. — Чакайте, чакайте, чувал съм някъде това име...

— Не знам, но на големите карти го няма...

— Да, а къде е остров Токуношима?

— Югозападно от Кюшу, по-близо до Окинава. Архипелаг Амами.

Катаяма потършува на един от рафтовете на библиотеката си и извади няколко книги. Хирано погледна заглавията им: „История на японската бактериологична война“, „Секретните отряди във войната против Китай“.

— Откъде са се взели у вас? — учуди се той.

— Останали са от Шигемицу Гокан. Струва ми се, че тъкмо в тях срещнах името „Морското конче“, — Катаяма прелистваше трескаво страниците, — Ето, намерих го. — той посочи с пръст средата на една страница. — Четете. „Бившите подчинени на Широ Ишии създали секретна лаборатория, която била настанена в жилищна сграда в Токийския район Шинджуку. В околностите на столицата била построена фабрика, а на остров Морското конче, югозападно от Кюшу, се намирала базата за бактериологично оръжие.“

Хирано прочете последната фраза на глас и се смая.

— Е, какво ще кажеш? — Хирано дори не знаеше какво да отговори. „Отрядът Ишии“ и заводът за преработка на ядрено гориво — на едно и също съвсем неочаквано място.

— Ами да, разбира се — сети се той, — помните ли самолета, който катастрофира в планините Чичибу през есента на миналата година? И тогава заедно със Шигемицу Гокан се оказа Ясуюки Камея от отдела за атомна енергетика. Отново атомна енергия и биохимическо оръжие...

— Нищо чудно — повдигна рамене Катаяма. — Концернът „Кокубу“ е най-големият производител на оръжие в Япония. Съвсем естествено е и да се занимава едновременно с разработката и на едното, и на другото оръжие за масово унищожение. Но тук навярно може да има и други тънкости.

— Но защо именно на остров Морското конче? ... — Хирано се замисли.

В това като че ли имаше някаква логика. Завод за регенерация на ядрено гориво на същия остров, на който през годините на войната се е намирала секретната бактериологична база на „отряда Ишии“!.. Разбира се, това не е случайно. Очевидно малобройното тукашно население вече се е примирило с постоянната опасност и едва ли ще започне да протестира.

— Следователно именно остров Морското конче, за който пише в книгата, е изобразен и на картата! — направи заключението Катаяма.

— Непременно трябва да напиша за всичко това! — въодушеви се Хирано.

— Ще бъде страшна новина! Дори само фалшификацията с Токуношима е сензация, а на туй отгоре и това!... Представяш ли си, същият остров, на който някога се е намирала секретната база на Ишии!

— Знаете ли, след онази статия забелязаха нашия вестник. — Хирано не можеше да сдържи гордостта си. — Шегата ли е: някакво си провинциално вестниче, а правителството и „Кокубу“ го шпионират, страхуват се да не им забъркаме отново някоя каша. Каква чест! Затова пък сега стана много по-трудно да се работи. Достатъчно е да кажеш, че си от „Сагами шимпо“, и веднага започват да ти препречват пътя. А Морското конче е някакво си островче сред безбрежния океан. Стане ли нещо с мен, никой не ще може дори да ме намери.

— Да не искате да кажете, че е опасно да се отиде там? ... — попита загрижено Катаяма.

— Убеден съм, че ако са решили всичко, сигурно пазят острова както трябва.

— Наличността на охрана ще означава, че предположенията ни са верни! Че се готвят да строят завода там.

— Точно така, Именно затова искам да отида на острова.

„Да... Малко островче сред океана, дори не е отбелязано на картата, а какви зловеци планове са свързани с него!“ — помислиха си едновременно на раздяла Катаяма и Хирано.

[1] В повече от японските компании, особено в най-големите, след като достигне така наречената „пределна възраст“ (обикновено 65

години), служещият е длъжен да напусне работа. Вместо пенсия му изплащат еднократна помощ за уволнение. ↑

[2] Токуношима — вторият по големина остров в архипелага Ошима е разположен между островите Кюшу и Окинава. От 1946 до 1953 година архипелагът се намираше под американска окупация. ↑

ЗАДКУЛИСНАТА СДЕЛКА

— Ужасен провал... — ядосано процеди през зъби Кенсей Домото, като изливаше в устата си поредната чашка саке. Днес той бързаше да се напие, което беше сигурен признак за лошото му настроение.

— Просмука се точно там, където никой не очакваше. Някакво си жалко вестниче.

— Охара също беше ядосан. Кейко наливаше саке ту на единия, ту на другия от мъжете. Тя правеше това мълчаливо, обстановката беше твърде напрегната, за да си позволи да каже и тя нещо.

— Ще се наложи да почакаме с „Черното копие“,

— Не може иначе — съгласи се Охара.

— Ако излезе наяве и това, не можем се отърва от вестникарите, особено ако надушат за връзката с „Дженерал електроникс“.

— Не мога да разбера как са допуснали в „Кокубу“ такова нехайство — въздъхна Охара. Той беше явно отчаян, че се осуетява такава изгодна сделка. И то само защото тези идиоти от „Кокубу“ не умеят да пазят тайните си!

— Те казват, че някакъв техен специалист, зает в изпробването, умрял ненадейно във влака и някой откраднал чантата му с доклада.

— Как може да носи със себе си такива важни документи?

— Разбира се, това е безобразие, но в компанията му имали доверие, така или иначе — специалист, отговарял е за експеримента.

— Не бива да се допуска повече изтичане на информация.

— Та ето какво искам да ви кажа, господин Охара. Във връзка с това имам едно предложение. — Домото погледна внимателно събеседника си, без да се разделя с чашката саке. — Какво ще кажете, ако прехвърлим „Черното копие“ на друга фирма?

— Какво? Да отнемем сделката от „Кокубу“? — изуми се Охара. Домото наведе бавно глава.

— Ако с изтребителя се занимава „Кокубу шоджи#“ отново може да се вдигне шум около въпроса за завода за регенерация. Тогава ще пропадне всичко.

— Но в „Кокубу“ могат да се заинатят...

— Сами са си виновни. Защо купуват от една и съща чуждестранна фирма изтребители за държавата и атомен реактор за собствения си завод — няма е възможно да се прави така? Това ще предизвика неизбежно подозрения. „Кокубу“ си позволява твърде много. Разбира се, аз бях готов да им дам всичко. Но сега това е невъзможно. „Кокубу“ трябва да се откаже от нещо. Нека избират: или „Черното копие“, или завода. Мисля, че за тях е по-изгоден заводът. Нека се договорим, Охара-сан: „Черното копие“ не е за „Кокубу“.

Настъпи тягостно мълчание. Всеки потъна в мислите си. Изборът на „Черното копие“ като изтребител от „ново поколение“ за поредния петгодишен план за укрепване на отбраната зависи изцяло от Домото, Всеки опит да се действа през главата му е обречен на неуспех. Та нали вече имаше един инцидент, когато Управлението за национална отбрана вече бе взело решение за доставката на самолет за ВВС, а Домото успя да го отмени на заседание, в което военните не участваха...

Но ако изтребителят бъде предаден на друга фирма, тогава ще възникнат нови усложнения: широките познанства, които Охара беше си създал в „Кокубу“, ще се окажат съвсем ненужни, ще му се наложи да осъществява връзки в другата фирма, която ще спечели от сделката баснословна сума. И все пак Охара се страхуваше много повече от перспективата да загуби изобщо поръчката за „Черното копие“. В такъв случай ще излезе, че е дал без нищо на Домото и Кейко. Това го караше да беснее от яд.

— И коя фирма предлагате вместо „Кокубу“? — попита тихо Охара.

— „Сумикура шоджи“. Те се занимават отдавна със самолети. При тях работят прекрасни инженери, пък и търговските операции на фирмата са доста успешни. Мисля, че това ще е дори по-добро, отколкото „Кокубу шоджи“.

— Но нали „Сумикура шоджи“ е била винаги в конкуренция с „Кокубу шоджи“. Та те са непримирими врагове!

През периода на реализацията на третия и четвъртия план за укрепване отбраната на Япония, когато бе поставен въпросът за избор на нов самолет за военновъздушните сили, „на земята“ се развиха

жестоки сражения между фирмите „Сумикура шоджи“ и „Кокубу шоджи“.

— Ако заложим на друга фирма, тя трябва да не отстъпва или дори да превъзхожда „Кокубу“. „Сумикура“ и „Кокубу“ са равностойни. При това концернът „Сумикура“, който няма в състава си фирма — производителка на оръжие, притежава по-голяма свобода на действие. А „Кокубу“ е съвсем друго нещо — при тях всичко зависи от „Кокубу джукогьо“, която е най-големият фабрикант на оръжие и държи за юздите търговската фирма. Та нали „Кокубу джукогьо“ се стреми всички оръжия за силите на самоотбраната да се произвеждат тук, в Япония. Ето защо покупката на американския изтребител е нелогична за „Кокубу“, това само ще доведе до разпри. Тъй че възможно е сегашният скандал дори да се окаже полезен за нас. А тогава смятайте, че „Черното копие“ е вече в Япония.

По време на разговора Домото незабелязано накара Кейко да седне до него и само на него да налива саке. С това той даваше на Охара да разбере, че макар и да сменя търговската фирма, той оставя в сила сделката за изтребителя, а следователно и Кейко принадлежи на него по право. Охара нямаше какво да възрази на стареца, който съвсем недвусмислено искаше да му бъде заплатено за услугата ... Охара изглеждаше невъзмутим, но Кейко виждаше, че той е бесен от яд.

През нощта Кейко остана при Домото. Като я милваше, той каза като че ли между другото:

— Струва ми се, че ти обещах да те заведа на морето.

— О, още ли помните това? А аз си мислех, че сте забравили.

— Никога не забравям какво съм обещал на жена.

— Колко се радвам! Значи заминаваме, нали?

— Има едно островче южно от Кюшу. На него може би ще строят курорт, та ми предложиха да отида да го видя. Ще дойдеш ли с мен?

— Южно от Кюшу ли? Да не е Танегашима?

От всички острови южно от Кюшу Кейко знаеше само Танегашима, който беше известен с това, че в старо време португалците донесли на него за пръв път невижданото за японците огнестрелно оръжие.

— Не, още по на юг.

— Окинава ли е?

— Някъде по средата. Но по-близо до Окинава.

— О, толкова далеко?!

— Самият аз ще отида на едно малко, почти безлюдно островче, а ти през това време ще поживееш в един хотел на голям остров и ще ме чакаш там. По-нататък не мога да те взема със себе си.

— Необитаем остров! Колко е романтично! Не искам да остана сама в хотела. Искам да дойда с вас.

— На това островче не пускат външни хора — възрази й Домото и явно съжали, че го е казал.

— Кой, аз ли съм външна?

— Не се сърди, не се сърди. Ще се постарая да взема и теб със себе си. — Макар и да го беше яд, че се изпусна да каже нещо, което не биваше, старецът явно бе поласкан от желанието на Кейко да го придружи...

Кейко веднага съобщи на Катаяма за разговора между Кенсей Домото и Джордж Охара. На срещата с Кейко Катаяма доведе за пръв път Хирано.

Седяха в едно скромно ресторантче в Хараджуку.

— Значи и вие търсите Мари... — Кейко погледна приветливо Хирано, след като изслуша разказа му за детската им дружба с Мари. Хирано също знаеше някои неща за новата си позната от Катаяма. Нейният разказ за това, как са търсили изчезналата котка, го накара да се усмихне — колко подхождаше на Мари... Хирано беше благодарен на Кейко за стремежа ѝ да помогне. Колко много рискува заради приятелката си, с която я сблизяваше само обичта им към домашните животни...

Напоследък и Катаяма беше се променил към Кейко, макар и да казваше доскоро, че не знае дали може да ѝ се вярва.

— Изглежда, че на Домото не му е било лесно, докато реши да смени търговската фирма. — Катаяма се замисли. — То е съвсем естествено, трябвало е да избере това, което ще му е по-изгодно.

— Но нали той още от началото е знаел, че отношенията им са обтегнати?

— За Домото цялата група „Кокубу“ винаги е била нещо като чувал с пари. Разправят, че всичките му избирателни разходи по време на изборите за председател на партията „Приятели на народа“ били

заплатени от „Кокубу“. И го избраха. Той оглавява най-многобройната фракция в партията, има възможност да облагодетелствува маса послушни депутати — и то само благодарение на това, че зад него стои концернът „Кокубу“. Но макар и да принадлежат към една група, „Кокубу джукогьо“ и „Кокубу шоджи“ невинаги са в добри отношения. Нещо повече, дори различните клонове на самата търговска фирма действуват самостоятелно. В резултат на това конкурентната борба в самата компания не е по-малко остра от борбата с други компании. Често купуват суровини и материали от други компании — дори да са конкурентни, стига да им излезе по-евтино. И ако Домото трябва да избира между „Кокубу джукогьо“ и „Кокубу шоджи“, разбира се, че ще избере „Кокубу джукогьо“.

Но всяка от тези фирми се смята за водеща в групата „Кокубу“. Ако избере „Кокубу джукогьо“, Домото би обидил „Кокубу шоджи“, а това, разбира се, не е в негов интерес. И ето че му се е паднал удобен повод — скандалът във връзка със завода за регенерация. Естествено той не може да изпусне този случай.

— Но нали скандалът със завода е недоглеждане на „Кокубу джукогьо“, а за него трябва да плаща „Кокубу шоджи“, на която отнемат изгодна сделка.

— Не, не е така. Тя въпреки това няма да е на загуба. Когато се касае за крупни проекти, търговската фирма играе ролята на организатор или координатор. Тогава тя заема ръководно място в групата. Строежът на ново предприятие изисква високо равнище на техническите познания и огромни разходи, такава работа не е по силите само на една фирма. Тъкмо в тези случаи са необходими големи търговски фирми с тяхната способност да планират, да събират много важна информация, да организират. „Кокубу шоджи“ координира работата на двете групи, влизащи в концерна — атомната енергетика и тежката промишленост, и затова строежът на завода за регенерация е много важен за нея, от този проект зависи много. Ето защо за нея заводът има по-голямо значение, отколкото изтребителят. Тя сега е в такава положение, че ѝ е по-изгодно да отстъпи „Черното копие“, за да запази за себе си завода.

Катаяма неслучайно е създал първото частно детективско бюро в Япония: той беше много добре информиран човек.

— Мисля, че преди да препоръча на Охара сменянето на търговската фирма, Домото си е осигурил съгласието на „Кокубу шоджи“. Във всеки случай той е спечелил най-много от всички. Смяната на фирмите ще предизвика прехвърляне на огромни суми, при което значителна част от тях ще се окаже в джоба на Домото.

— А какво произвежда този завод? — полюбопитствува Кейко.

— Нима не сте чели последните вестници? — учуди се Катаяма.
— Става дума за предприятие, което ще преработва отпадъци от ядрено гориво за атомните електроцентрали и ще извлича от тях нови разпадащи се вещества. Хирано публикува неотдавна този план, вестниците все още шумят.

— О, ама за това ли говорите! Имате предвид завода, който се готвеха да строят на Токуношима, но тамошното население започна да протестира, нали?

— Точно така.

— А аз не знаех, че статията е написана от Хирано-сан.

— Късмет, нищо повече... — Хирано наведе смутено очи под погледа на Кейко.

— Може би Домото неслучайно говореше за острова южно от Кюшу? — тихо, като че ли на себе си каза Кейко. Но Катаяма и Хирано едва не подскочиха.

— Какво?

— Моят старец обеща да ме заведе на някакво си островче южно от Кюшу. Иска да го разгледа, казва, че там щели да строят курорт...

— Какъв курорт?! — извикаха едновременно Катаяма и Хирано и това накара Кейко да трепне.

— Ох, че ме уплашихте. Не зная дали точно този остров ви интересува. Дядката казваше, че бил необитаем. Предлагаше ми да го чакам в хотела, докато се върне оттам.

— Да, да, разбира се, че е той, точно той. Ако не е той, защо Домото ще ходи лично да го разглежда? А не ви ли каза какво е името на острова?

— Не.

— Опитайте се да разберете внимателно. Островът трябва да се казва Морското конче. Запомнете това име.

— Какво смешно име. Когато казах, че не искам да остана сама, дядката беше малко недоволен, но после се съгласи да ме вземе със

себе си.

— Идете. А знаете ли, че нашият вестник иска да помести репортаж за остров Морското конче — добави въодушевено Хирано. Виждаше се, че бе готов да тръгне веднага за там.

— Там не пускат външни хора. Оказа се, че само аз не съм външна за него!...

— Е, те вече съвсем са го прекалили: канят се да строят курорт, а не пускат никого там. За съжаление ние дори не знаем точно къде се намира. Може само да се предполага, че е някъде наблизко до Токуношима. Малко островче е, дори не е отбелязано на картата.

— Аз Ще разбера всичко! — Младият журналист вече стана много симпатичен на Кейко, макар че го виждаше за пръв път.

Вече си бяха тръгнали и приближаваха изхода, когато Кейко ненадейно изкрещя уплашено.

— Какво ви стана? — Хирано проследи погледа ѝ и видя някакъв мъж, който се качваше в едно такси. Той беше доста далеч и Хирано не можа да разгледа лицето му.

— Да не сте видели някой познат? — попита я той.

— Струва ми се, че беше човекът, който ми предлагаше два милиона за копието на документите. Помните ли, дето ви разказвах... — Кейко настръхна.

— А не грешите ли?

— Не зная. Много приличаше на него.

— Излиза, че ни е следил?

Хирано се развълнува — досега никой не подозира нищо, но ако Охара научи за срещата им, всичко ще се обърка.

Катаяма се опита да успокои Кейко:

— Тук идват толкова хора! Знаеш ли кой с кого седи на една маса! Точно затова избрах този район, Тук всичко е на показ, но никой никого не забелязва. Може да е просто някой човек, който прилича на онзи. Но дори да е той, едва ли ви е познал.

Катаяма разбираше заплашващата ги опасност. Най-важното е да не се появят никакви подозрения у Охара. — Аз вече почти забравих как изглеждаше. Сигурно съм сгрешила — съгласи се Кейко, като се опитваше да скрие вълнението си. Но дори и да е бил същият онзи тип, може ли да знае нещо за Катаяма и Хирано? Ще си помисли, че е

обядвала с познати. Кейко се опитваше още известно време да се успокои, но не можа да овладее все по-силно обземащата я тревога.

МАШИНАЦИИТЕ НА ТЪРГОВЦИТЕ СЪС СМЪРТТА

Запитаха градското управление на Токуношима и установиха местонахождението на Морското конче. Островчето се намира на трийсет километра източно от Токуношима, заобиколено е от коралови рифове, бреговата му линия се простира на не повече от дванайсет километра.

Релефът на островчето е хълмист, доста еднообразен. Навремето там изкарвали коне на паша. На провлака имало десетина рибарски колиби, но преди три години рибарите напуснали острова и къщурките им запустели. Сега Морското конче е владение на някаква токийска туристическа фирма. Чувало се, че Морското конче ще бъде превърнато в място за развлечения, но не са известни подробности.

И така остров Морското конче наистина съществува. А що се касае до туристическата фирма, която го владее, тя вероятно е някаква фиктивна компания на концерн „Кокубу“.

Хирано остави Кейко да изясни всичко възможно за тайнствения остров, а самият той се зае с материалите, които донесе в редакцията вдовицата Мидзутани. В техническите документи нямаше нищо ново, но той се заинтересува от приложения списък с имената и адресите на бивши сътрудници на „Кокубу джукогьо“, които според госпожа Мидзутани ненавиждат компанията. Въпреки дългогодишната им честна и безупречна служба фирмата се отнесла към тях несправедливо, а някои от тях просто изхвърлила на улицата. Хирано реши да започне от тях.

В списъка фигурираше името на Такеаки Фунато, бивш завеждащ сектор в конструкторското бюро на корабостроителницата в Куресаки към Техническото управление на „Кокубу джукогьо“. Адресът му беше: Токио, район Сетагая, Дайдзава 1/1. В Куресаки се намираше главното предприятие на „Кокубу джукогьо“, а това значи, че бившият завеждащ сектор в конструкторското бюро трябва да е запознат с работите на фирмата.

Хирано позвъни по телефона на Фунато в девет часа вечерта, когато беше най-сигурно да намериш човека в къщи, и му предложи да

се срещнат. Фунато отказа категорично. Но журналистът продължи да настоява, като каза, че го е препоръчала вдовицата Мидзутани. Тогава бившият служител на „Кокубу“ малко посмекчи тона си: нямало какво да разкаже, но можели да се срещнат.

Къщата на Фунато се намираше на десетина минути път пеша от спирка Икеноуе по линията Инокашира, в низината, почти до района Мегуро. Зад дървена ограда, в малката градинка бяха посадени миниатюрни дръвчета, трева и цветя. И къщата беше мъничка, направена със скромните спестявания на човек, който живее само от заплатата си; във всичко се усещаше тънък вкус и стремеж да бъде използвана всяка педя земя и всеки лъч слънчева светлина.

Когато Хирано натисна звънеца на входната врата в определеното време — в събота следобед, — отвори му спокойна възрастна жена, както изглежда, стопанката.

Хирано се представи и жената го въведе в малка гостна. Скоро след това при него влезе около шейсет и пет годишен старик с небрежно наметнато кимоно, съвсем побелял, само в брадичката му бяха се запазили черни косъмчета. Изострени скули, остър поглед. Изглежда, че човекът е прям и честен.

След като се поздравиха, Хирано му разказа направо, че го е довело желанието му да разобличи машинациите на фабрикантите на оръжие, тези „търговци със смъртта“. Подчерта, че се опитва да открие докъде е стигнала Япония в разработката на ядрено оръжие. Фунато повъртя мълчаливо в ръцете си визитната картичка на Хирано и повдигна рамене.

— Просто не зная защо съпругата на Мидзутани ви е посочила името ми. Навремето съм получавал заплатата си от „Кокубу“. Нямам право да съобщавам това, което може да навреди на компанията. — Чувствувах се, че Фунато се опитва да остане лоялен към компанията, макар и да е недоволен от нея.

— А вие ми разкажете само това, което смятате за възможно. Единствената ми цел е да напиша обективен репортаж за това, как в Япония, която се е отказала завинаги от войната с конституцията си, се увеличава производството на оръжие. Ние сме длъжни да бием тревога, да предупредим хората за възможността от възраждане на фашизма. Печалният опит на Япония, единствената страна в света

изпитала ужаса на атомните бомбардировки, не бива да остане напразен. Надявам се, че ще ми помогнете.

— Е, добре... Ще ви разкажа, каквото мога. Питайте ме. — Красноречието на Хирано очевидно подействува. Фунато малко поомекна.

— Нека започнем от най-простото. Казват, че оръжейното производство било изключително изгодно. Вярно ли е? — попита Хирано.

— Пресата се опитва да твърди, че оръжейното производство носело баснословни печалби, но ние, сътрудниците на компанията, знаем, че не е така. Щом е думата за това, покупките от страна на Управлението за национална отбрана представляват само осем до десет на сто от общия обем на договорите на „Кокубу джукогьо“. Макар че „Кокубу“ се смята за най-големия производител на оръжие в Япония, военната техника заема едва десет процента от продукцията ѝ, това е само част от нейната дейност. Има голяма разлика в сравнение с Европа и Америка, където частта на оръжейното производство е значително по-висока. Ето ви няколко примера: в корпорацията „Дъглас“ то е шейсет и девет процента, в „Груман“ — шейсет и четири, в „Локхийд“ — четирийсет и четири, в западногерманската „Месершмит“ — шейсет и един процента. Обемът на годишните продажби на японската оръжейна промишленост достига едва петдесет-шейсет процента от общия приход на супермаркетите на фирмата „Дайей“. Ръководителите на „Кокубу джукогьо“ съвсем не се надяват да натрупат печалби от оръжейните доставки.

— Но нима работата се състои само в процентите? Нали се казва, че за оръжейната промишленост кризите не са страшни, тъй като клиентът действа под знамето на Изгряващото слънце^[1].

— Да, откровено казано, това производство е сигурно. Ако, да речем, фирмата получава поръчки по четвъртия и петия отбранителен план, тогава в продължение на няколко години натоварването на производствените мощности е осигурено и няма никакви рискове. Наистина общата сума може да не е особено голяма, но производителят е уверен, че ще я получи, а това е доста примамливо на фона на общия застой.

— А какви са другите изгоди? — попита Хирано. Това, че военните поръчки са сигурна работа, знаеше много добре и без да му

бъде обяснявано.

— Има и някои допълнителни плюсове — съгласи се Фунато. — Това са техническите постижения. Технологията на производството на самолети и танкове може да бъде използвана и в мирните отрасли. Да вземем например японския свръхзвук изстребител Е-1 („Игъл“-1) чиято скорост надминава два пъти скоростта на звука. Инженерите на „Кокубу“ положиха много усилия, за да създадат съвършена обшивка на двигателя и капак на кабината на пилота. Тези новости могат да бъдат приложени лесно в производството на автомобили. Средствата за изследователските и конструкторските работи във връзка със създаване на нова военна техника фирмата получава от държавния бюджет. Иначе казано, тя може да извършва всички необходими й изследвания за сметка на държавата.

— С една дума, всичко отива в полза на войната и мира — пошегува се журналистът в тона на Фунато. Старият инженер забележимо се оживи.

— Точно така. — И той се зае отново да защитава фирмата. — Оръжейните фабриканти не произвеждат само това, което е забранено от Конституцията. Не забравяйте да пишете и за другото.

— Казват, че фондовете за изследователска и конструкторска работа били доста изгодно нещо: благодарение на тях можело да бъдат зачеркнати от сметката всякакви разходи.

— Какво имате предвид?

— Да кажем, да представят стара, вече разработена технология като нова и по такъв начин да се отчетат пред Управлението за национална отбрана за изразходваните фондове — обясни Хирано.

— И самият вие разбирате, че изследванията и разработката са нещо продължително, многогодишно. Ако се води годишна сметка, това съвсем не означава, че съответната работа е извършена през същата година. — С тези думи Фунато потвърди, макар и косвено, подозренията на Хирано за машинациите с правителствените кредити за разработване на нова военна техника.

— С други думи, изследователските фондове са нещо като дългосрочни капиталовложения. Заплащат ти дадени суми, но не изискват да се отчеташ всеки път за извършената работа, за резултатите. Така ли е?

— В този смисъл сте прав. След като завърши петгодишният план за отбраната, са длъжни да се отчетат, но нали през някоя година могат да купят по-евтини материали, а през друга да се отчетат за тях, като посочат по-висока цена. Възможно е на един стар чертеж да прокараш две-три линии и да го представиш за нов. И това се случва.

— А какъв е главният обект на разработките?

— Какво да ви кажа... Естествено „трите свещени съкровища“^[2].

— Какво е това? — учуди се Хирано.

— По морето — кораби ракетоносци, на земята — танкове, във въздуха — изстребители.

— Трите убийствени съкровища — опита се да бъде духовит Хирано, но инженерът не подхвана шегата му.

— И „трите свещени съкровища“ са монополизирани от „Кокубу“. Аз напуснах компанията преди две години. През същата година „Кокубу“ достави на Управлението за отбрана продукция за двеста милиарда йени, като включи в продажната цена двайсет милиарда йени, изразходвани за ремонт, изследвания и изпробвания. На второ място, по общия обем на продажбите си беше фирмата „Хишии джукогьо“ — по-малко от седемдесет милиарда йени. Ето каква сила е „Кокубу“! Ако се вземат предвид всички фирми на концерн, на „Кокубу“ ще се паднат почти четирийсет на сто от производството на оръжие в Япония!

— Изумително! С какво може да се обясни това? С високото техническо равнище на „Кокубу“ ли?

— Точно така. Компанията има голям опит. По време на войната в Тихия океан „Кокубу“ произвеждаше всички основни видове бойна техника. Натрупа голям технически опит, И тъкмо затова завладя „трите свещени съкровища“. Позволявам си да кажа, че военните специалисти на много страни оценяват високо оръжията, разработени в нашата фирма — например ракетите с близък радиус на действие „въздух-вода“ — „Синята акула-1“ или танковете образец 78-а година. Първокласна техника, така се счита в целия свят.

Разказът на Фунато се превърна неусетно в истински панегирик. Възпитан в духа на верноподаническо служене на компанията, той бе забравил напълно колко коравосърдечно се е отнесла тя към самия него.

— Само „трите съкровища“ ли произвежда „Кокубу“? А какво ще кажете за ядреното оръжие? — Хирано най-после достигна до същината на това, което го интересуваше. Събеседникът му се намръщи.

— Вестниците обичат да клюкарствуват на тази тема, но нали нашата фирма съвсем не произвежда, каквото ѝ скимне. Само онова оръжие, което е одобрил парламентът. Та нима би могла по своя инициатива да провежда изследвания в областта на ядреното оръжие или още повече да го произвежда?!

— Да, външно изглежда точно така, но самият вие току-що говорехте за възможността да бъдат превключени технологиите за военни нужди. Нали под формата на съвсем безобидни изследвания е възможно всеки момент да се започне производството на ядрено оръжие. Нима не е така?

— Тази вероятност като че ли не е изключена, тъй като производството на ядрено оръжие не е свързано с особени технически трудности. Но щом като е така, защо да се говори само за „Кокубу джукогьо“? Нали и други фирми са способни да приспособят технологиите си за производството му ...

— Да, но именно „Кокубу джукогьо“ има специален сектор, който се занимава с изследвания в областта на атомната енергия.

— Всички специалисти в този сектор са подчинени на главното управление и броят им не ми е известен. Освен това съществува самостоятелно техническо управление по атомната енергия. То е съвсем независимо, ръководи го пряко директоратът.

— А каква е структурата му?

— В него също има десет сектора — технологичен, сектор за ядрени реактори с обикновена вода, сектор за атомно гориво, сектор за реактори от нови системи, сектор за високотемпературни газови реактори и пет сектора по атомна енергия. Освен тях има и два самостоятелни отдела.

— Какви?

— Отдел „Инсталации за обогатяване на уран“ и отдел „Атомни проекти“.

— Казахте — инсталации за обогатяване на уран. Ако не се лъжа, това е свързано тясно с производството на компонентите на атомната бомба?

— Какво да ви кажа. Като че ли да — съгласи се неохотно Фунато.

— А това има отношение и към съоръженията за регенерация на използвано в атомните електроцентрали ядрено гориво, нали?

— Тази връзка е безспорна.

— А с какво се занимава отделът за атомни проекти?

— Не зная. Така или иначе, макар и да са създадени наскоро, тези два отдела работят много активно. Тяхната дейност е секретна. Във фирмата ги наричат „закрити“ отдели.

— Така ли?! Не е ли възможно там да се разработва ядрено оръжие?

— Вече ви казах, че в самата технология за производство на ядрено оръжие по принцип не може да има нищо ново. Но що се отнася до тактическото ядрено оръжие, въпросът е по-сложен.

— Навярно имате предвид малогабаритното ядрено оръжие, което може да бъде използвано в една локална война?

— Точно така.

— Следователно вие предполагате, че в тези два отдела се разработва тактическо ядрено оръжие?

— Моля ви да не отговарям на подобни въпроси. Струва ми се, че и без това ви казах много излишни неща. — Изглежда, че Фунато вече съжеляваше за откровеността си.

— Ако нямате нищо против, още един въпрос. Господин Фунато, какво мислите, дали тактическото ядрено оръжие е „средство за водене на война“? Наистина ли е необходимо то за отбраната на Япония?

— Защо задавате този въпрос на мен? По-добре ще е да попитате политиците.

— Струва ми се, и вие сте съгласен, че тактическото ядрено оръжие е „средство за воюване“. А ако е така, какво мислите за стремежа на „Кокубу“ и другите оръжейни монополи да разширят производството си, използвайки тенденцията към увеличаване на оръжията? Не ви ли се струва, че те са истински „търговци със смъртта“?

— Няма да ви кажа нищо повече. Ако са ви нужни подробности, обърнете се към господин Тамекичи Мишима.

— Мишима ли? Кой е той?

— Навремето беше началник на отдела за военна техника в корабостроителния завод на „Кокубу“ в Куресаки. Сега работи в един супермаркет в район Сугинами.

— Началник на отдел за военна техника в „Кокубу“ — и работи в супермаркет?!

— Нали ви казах, че общият годишен обем от продажбите на цялата оръжейна промишленост не достига и половината от приходите на фирмата, собственик.?. на супермаркетите. И на господин Мишима навярно му се е приискало да продава зеленчуци и прах за пране вместо танкове и ракети. Само че не зная дали ще се съгласи да разговаря с вас. Какво да се прави, такива хора сме ние, служещите в „Кокубу“; уволняват ни, а ние продължаваме да сме предани на фирмата, на държавата, на Япония.

— Какво общо има тук предаността към Япония!

— Девизът на „Кокубу“ е да се грижи за интересите на държавата. Всеки служещ в компанията е възпитан в тази идея. Той е убеден, че „Кокубу“ произвежда оръжие не заради собствената си изгода, а за отбраната на страната, че тя изпълнява държавни задачи.

— А щом е така, защо компанията се стреми да изнася оръжие?

Тези думи на Хирано очевидно озадачиха Фунато. И наистина съвременните оръжейни фабриканти са заинтересовани преди всичко от износа на своята продукция. През периодите на икономическия бум Япония изнася на първо място кораби, фотоапарати, продукцията на електронната си промишленост, мотоцикли. А когато конюнктурата върви към стагнация, индустриалците се опитват да оправят работите си за сметка на експорта на оръжие, който става за тях средство за оцеляване в търговската война.

В Япония няма закони, които забраняват пряко износа на оръжие, но фактически такава забрана съществува. Това са така наречените „три принципа“ за ограничаване на оръжейния експорт. Оръжие не може да бъде изнасяно за страните от комунистическия лагер, в страните, за които износа на оръжие е забранен от ООН, и в страните, които са замесени в международни конфликти или са готови да се намесят в такива конфликти.

Японската военна техника се цени високо в целия свят и много страни биха желали да я купуват, обаче конкретните заявки обикновено се отхвърлят. Ненапразно „трите принципа“ са подложени

на ожесточена критика от страна на производителите на оръжие. Те твърдят, че ограниченията били прекалено строги и че в категорията на въоръженията била включена и продукцията, която всъщност не е бойна техника. С една Дума, „търговците със смъртта“ търсят всевъзможни пролуки. Особено остра е критиката срещу „трите принципа“ напоследък, когато се активизираха привържениците на превъоръжаването.

— Какво бих могъл да ви кажа... Аз не мога да се произнасям за износа на оръжие. Това все пак е политика — Фунато се опитваше да отнесе към политиката всичко, което представяше „Кокубу“ в неизгодна светлина. Хирано разбра, че от него не би могъл да изцеди нищо повече. След като му благодари, той тръгна към изхода. Край вратата Фунато ненадейно се сети да попита:

— Бяхте ли вече в „Джошокаку“?

— Какво казахте — в „Джошокаку“ ли? — попита от своя страна Хирано, едва сдържайки вълнението си.

— Да. Там може би ще намерите нещо интересно за вашия очерк.

— Че какво интересно може да има там? — Хирано се спря и се върна в стаята.

— Наистина самият аз не съм ходил, но разправят, че там приемали важни гости — японци и чужденци, които посещават Куресаки, за да разглеждат корабостроителницата. Сградата била много комфортна, построена е още в началото на епохата Мейджи^[3]. Казват, че там имало „стая на щастието“,

— „Стая на щастието“? — учуди се Хирано.

— Кой не обича хубавите жени! Там се уреждали любовни срещи.

— Охо, ето защо я наричат „стая на щастието“!

— Имах един приятел в административния отдел. Наричаха го „завеждащ жените“. Трудна работа му се беше паднала — да намира любовници на сладострастните индустриалци и политици. Дочули за тази стая, някои от тях идваха в завода, без да има особено защо. Приятелят ми просто се чудеше какво да прави. Достатъчно е да ви кажа само името на Кенсей Домото, бившия министър-председател, казват, че станал постоянен гост на „стаята на щастието“.

Хирано съвсем не очакваше да чуе името на Домото от устата на стария инженер.

— Как бих могъл да отида в „Джошокаку“?

— Това не е толкова лесно. Хотелът не приема странични гости. Дори не всички сътрудници на компанията могат да влязат в него.

— А бихте ли могли да ме запознаете с вашия приятел?

— Той вече е мъртъв, но може би ще ви помогне господин Мишима, за когото вече ви казах. Той ходеше често в „Джошокаку“ с най-различни важни личности. Като стана дума за това, той беше принуден да напусне фирмата тъкмо заради една жена.

— Така ли?

— Да, той е пряк човек и още от самото начало беше недоволен от тези безобразия. Не зная подробности, но казват, че по-миналата година, когато бе отпразнувана осемдесет и осмата годишнина на корабостроителницата в Куресаки, бил поканен и Домото. При него както винаги извикали гейша, а Мишима, без да попита никого, я пратил да си отиде. Председателят на компанията просто побеснял от яд. Така беше сложен край на кариерата на Мишима, преместиха го от отдела за военна техника в административния отдел, на който викат в компанията „сметището“. През юни миналата година Мишима се уволни, без да дочака пределната възраст. Изглежда, че не го радваше перспективата да погубва напразно живота си. Юни миналата година? Мари изчезна малко по-късно. Съвсем възможно е Мишима да знае нещо за нея.

Хирано беше много доволен от днешния си разговор.

Хирано се обади веднага на Тамекичи Мишима и той предложи да се срещнат. Той се съгласи с изненадващо желание. Да, чувал е за вестник „Сагами шимпо“ и ще чака репортера в къщи следващия четвъртък, когато е почивният му ден.

След сензационните си разобличения вестникът стана популярен, с него започнаха да се съобразяват дори кръговете, които бяха недоволни от линията му.

В четвъртък, в три часа следобед, както бе уговорено, Хирано дойде в квартирата на Мишима в един от жилищните квартали на градчето Хигаши Куруме — „Чучулигите“. Виждаше се, че Мишима беше го очаквал с нетърпение. Той изглеждаше на около шейсет години; косата му беше високо подстригана, почти напълно побеляла.

След разговора си с Фунато Хирано очакваше да се срещне с някой навъсен старец, но за свое учудване видя един много добродушен човек. Надвисналите му посивели и космати вежди донякъде смекчаваха строгия израз на очите му.

— Господин Фунато ми се обади ... Чаках ви. Браво на вас. Дори аз, дето съм работил толкова години в „Кокубу“, научих много неща за пръв път. Да, печатът е велика сила. И право да ви кажа, много ми е приятно, че всичко беше разкрито от вашия малък „Сагами шимпо“, а не от някой столичен вестник.

Мишима не скриваше възхищението си. Той покани Хирано в една стая, чиито прозорци гледаха към близкия планински склон. Възрастната съпруга на Мишима им донесе чай. В тристайния апартамент нямаше никой друг; ако имаха деца, те навярно вече бяха се отделили от родителите си.

— Сега събираме допълнителен материал. Решихме да използваме нарасналия интерес на обществеността, за да привлечем вниманието ѝ към положението във военната промишленост. Трябва да вникнем във всичко докрай — Хирано реши да не навлиза в подробни обяснения, тъй като беше убеден, че Фунато е осведомил колегата си за целта на неговото посещение.

— Разбирам. Само че отначало бих искал да ви кажа, че не съм противник на производството на оръжие по същина. Бойната техника е необходима за отбраната на Япония. Противник съм само на това да се трупат печалби от оръжие. А по принцип смятам, че танковете и военните кораби се произвеждат, защото са нужни на страната. Оръжието трябва да бъде първокласно, в противен случай няма защо да се произвежда. Лошото оръжие няма право да съществува. Производителите на оръжие създават военна техника с висока боеспособност, а ги обвиняват в нарушение на конституцията! Те са необходими на държавата и правят това, което са длъжни да правят, а ги упрекват... Това не го разбирам. Та нали предприятията, произвеждащи оръжие, не се отнасят към средствата за война.

„Ето и Мишима е запазил самурайската си вярност към фирмата, в която е работил, макар и да е оцетен от «Кокубу»“ — помисли си Хирано.

През ноември 1952 година юридическото бюро при Министерския съвет обнародва следното тълкувание: „Силите за

национална отбрана не са средство за война^[4]; въоръженията, както и предприятията, произвеждащи оръжие, макар и да са компоненти на средствата за водене на война, въпреки това не ги създават като същност.“ Като защитаваше своята компания, Мишима очевидно се ръководеше тъкмо от това тълкувание.

Доводите на правителството бяха твърде спорни, но Хирано не се готвеше да спори с Мишима по повод определението на средствата за водене на война.

— Господин Мишима, щом е така, позволете ми да ви попитам, наистина ли оръжията, произведени от „Кокубу“, притежават висока бойна мощ?

Хирано реши да удари събеседника си по слабото му място — неговата преданост към фирмата.

— Разбира се! — гордо изпъчи гърди Мишима. Хирано и не очакваше друг отговор. Сега той можеше да зададе основния интересуващ го въпрос.

— В крайна сметка съвременното първокласно оръжие е преди всичко ядреното. Разработва ли се в „Кокубу“ ядрено оръжие?

— Трябва да ви кажа, че макар и да се нарича оръжие, ядреното оръжие по своята същност има взаимносдържащ характер и следователно фактически не може да бъде използвано...

— А тактическото ядрено оръжие?

— И то не може да бъде използвано. Но ние произвеждаме такава военна техника, която може да бъде снабдена винаги с него.

— Как може да бъде направено това?

— Да речем, като бъде въоръжен с него един ескадрен миноносец. Той има достатъчно издръжлив корпус.

— Какво значи „издръжлив корпус“?

— Това, че корабът притежава повишена бойна способност.

— Но нали всички данни могат да бъдат намерени в справочниците?

— Ха-ха-ха, точно в това е номерът. Да допуснем, че официално съобщената водоизместимост на кораба е три хиляди тона, и всички си мислят, че той притежава съответната бойна мощ. А всъщност не е така. Когато се реализират постиженията на японското корабостроене — най-напредналото в света, — тези три или четири хиляди тона придобиват съвсем друго значение. Да вземем за пример ескадрените

миноносци от класа „Амацукадзе“ — тяхната обявена водоизместимост е три хиляди и петдесет тона, но по своите бойни данни — огнева мощ, издръжливост на корпуса при големи скорости, устойчивост и така нататък, съответствуват на чуждестранните бойни кораби от класа четири хиляди и петстотин тона ... С една дума, по своята характеристика това съвсем не е кораб с отбранително предназначение, за какъвто е представен. Когато е необходимо, той може да бъде използван и като ударен ракетен кораб.

— Навярно искате да кажете, че, корабът е конструиран така, че във всеки момент може да бъде снабден с ракети с ядрени бойни глави и ядрени мини?

— Нека смятаме, че това са мои лични предположения — измъкна се Мишима, но отговорът му прозвуча недвусмислено.

— За какво друго мощно оръжие ви е известно?

— По американска поръчка се разработва проект за създаване на скоростен ударен кораб с дистанционно управление. В корабостроителницата в Куресаки е построен най-големият изпитателен басейн в света, в него модел на скоростния кораб с вграден компютър, показващ цифрови данни, се насочва към целта с помощта на телевизионно управление. С една дума, корабът се превръща в ракета.

— „Черното копие“ ... само че в морето — не се сдържа да промълви Хирано.

— За какво говорите?

— Нищо, казах нещо на себе си. Просто съм изумен от равнището на техниката! — побърза да заличи грешката си Хирано.

А Мишима продължи, все едно че нищо не е чул:

— Япония изпревари Америка в разработката на подобни оръжия. Сигурно знаете, че по време на Втората световна война ние имахме едно специално свое оръжие — кайтен^[5]. То предизвикваше паника сред американците. По-късно те признаваха, че ако войната беше продължила, самоубийците са могли да причинят големи загуби на техния флот. Сега решихме да изпробваме дали не бихме могли да използваме опита на кайтен от войната в Тихия океан, само че без хора, а върху кораб с дистанционно управление, който ще бъде снабден с ядрени торпеда и насочван срещу вражеските кораби и пристанищни съоръжения. Такава е целта на сегашните работи...

— Но нали преди да поразят целта, корабът ще бъде засечен от радарите на неприятеля?

— И това е предвидено. Всички външни повърхности на кораба ще бъдат обковани с шперплат. Той ще бъде насочван от станции на сушата и локаторите няма да могат да го открият. Появата на тези кораби — съвременни кайтен, снабдени с тактическо ядрено оръжие, ще създаде заплахата дори за атомните самолетоносачи.

— Да, такова оръжие е несломимо, нито една страна в света не би могла да създаде нещо подобно! — съгласи се Хирано.

Думите му явно поласкаха Мишима и той продължи с още по-голяма жар:

— Със своята отбранителна мощ Япония съвсем не е „книжен тигър“, както твърдят някои военни наблюдатели. Нито една страна не може да не държи сметка за нея. Индустриалната мощ на Япония, в много отношения вече започва да изпреварва Америка, ѝ позволи да превърне военния си потенциал в страшна сила.

Мишима просто сияеше от гордост. Очевидно бе, че той счита за сърцевина на индустриалната мощ на Япония компанията „Кокубу“. Макар и вече да не ѝ служеше, съзнанието, че принадлежи към нея, ласкаеше самолюбието му. В това отношение той не се отличаваше ни най-малко от Фунато.

— Господин Мишима, а защо напуснахте „Кокубу“? Казвах ми, че още не сте достигнали възрастта за уволнение.

Само много сериозни причини биха могли да накарат един служител да напусне компанията, към която е толкова привързан. Хирано искаше да чуе тези причини от устата на самия Мишима...

— Реших да дам път на младата смяна — отклони се от отговора той.

— А господин Фунато ми каза, че причината била съвсем друга...

— Какво? Фунато ви е разказал и това? — Върху лицето на Мишима се изрази учудване.

— Ето каква е работата ... Една моя позната изчезна през лятото на миналата година и оттогава не е известно нищо за нея. Подозирам, че в тази история не може да няма пръст Кенсей Домото.

— Домото ли? — попита заинтересувано Мишима. И Хирано трябваше да му разкаже цялата история на Мари Фуджигура.

— Я виж ти ... Аз се уволних през юни миналата година, затова, ако Домото е идвал с нея в „Джошокаку“, то ще е било след моето напускане.

— А по време на вашата служба Домото идвал ли е там с жени?

— Доколкото зная, не. В „Джошокаку“ гостите обикновено идват сами, защото разчитат, че фирмата ще придаде към тях свой човек. Там ги наричат „сътрудник компаньон“.

— „Сътрудник компаньон“ ли? — не разбра Хирано.

— Как да ви обясня ... Така наричат за благоприличие ония момичета, които фирмата доставя за обслужване на важните си гости.

— Казват, че вие сте изпратили една от тези компаньонки да си отиде?

— Дори това знаете ... Тъкмо бях отишъл и приготвил всичко в „Джошокаку“ за посрещането на Домото. И ето че пристига едно момиче и казва, че било извикано от фирмата. Изгоних го, казах, че не зная нищо. Навярно това е бил единственият случай в „Джошокаку“, когато на този дъртак се е наложило да спи в студено легло ...

— Получила се е „стая на нещастieto“, така ли? — пошегува се Хирано. Мишима го изглежда учудено.

— Нима и вие сте ходили в „Джошокаку“?

— Не, не. Зная само това, което съм чувал. Просто отдавна ми се иска да отида, но нали не пускат външни хора. Казват, че сградата била великолепна. Не бихте ли могли да ми помогнете?.

— Разбира се, хората имат навика да преувеличават, макар че там наистина е благоволявал да отсяда Негово величество императорът, а и много други важни личности, дори чужденци ходят понякога инкогнито.

— Защо инкогнито?

— На всички им се иска да преспят в „стаята на щастieto“. С изключение на императора, разбира се ...

— Щом е така, администрацията сигурно не иска да показва тази стая на кого да е?

— Работата не е в стаята. Разбира се, тя е обзаведена разкошно, но все пак си е обикновена спалня. Компанията просто е превърнала сградата в място за любовни срещи и затова не изпитва особено желание да пуска в нея външни хора.

— Щом е така, навярно там не са ходили никога представители на пресата?

— Защо да не са ходили? Когато работех в компанията, там пускаха журналисти, разбира се, по заявка, но не всеки.

— Може би, но, както разправят, сега не пускали вестникари.

— Да, след моята оставка редът там стана по-строг.

— Приблизително по същото време изчезна Мари Фуджикура.

— Може би сте прав — каза замислено Мишима. Те се спогледаха. Очевидно през ума им мина една и съща мисъл: „Може би наистина има връзка между забраната за посещения в «Джошокаку» и изчезването на Мари?“

[1] Т.е. от името на правителството, под държавния флаг на Япония — червен кръг на бял фон, на японски „Хиномару“ „Слънчев кръг“. ↑

[2] Аналогия от трите регалии на императорската власт; огледало, меч и яспис, на японски „Саншюно джинги“. ↑

[3] Буквално преведено „просветеното управление“; така се нарича официално периодът на управлението на император Муцухито — 1867–1912 г. ↑

[4] Има се предвид армията. ↑

[5] Буквално преведено значи „да преобърнеш небето“, т. е. да бъде извършен невероятен подвиг — така са наричани японските доброволци самоубийци, управляващи торпедо. ↑

НЕИЗВЕСТНИЯТ ПОСЕТИТЕЛ

След няколко дни Охара се среща с ръководството на „Сумикура шоджи“, по препоръка на Домото, срещата се състоя отново в ресторант „Сунада“.

Търговската фирма беше представена от своя вицепрезидент Наоюки Уемура, който беше и началник на управлението за търговия с машини и съоръжения, и Ичиро Минасе, около трийсетгодишен, очевидно личен секретар на вицепрезидента. Преди това като началник на отдела за търговия с летателни апарати Уемура беше постигнал големи успехи в продажбата на граждански и военни самолети: тъкмо благодарение на неговата дейност укрепна авторитетът на фирмата „Сумикура“ като доставчик на авиационна техника. Някогашната неизвестна провинциална фирма, каквито има много в Кансай^[1], до неотдавна търгуваща само с текстил и дървесина, премина към новите отрасли, които получиха мощен тласък в периода на икономическия бум. Сега „Сумикура“ се занимаваше с кораби, машини и самолети и за много кратък срок израсна като мощна комплексна търговска фирма от международен мащаб. Дори сегашният президент на компанията не можеше да се мери с предприемчивостта на Уемура. Съвсем основателни бяха предположенията, че реалната власт в „Сумикура шоджи“ принадлежи на нейния вицепрезидент.

Охара беше доволен, че на срещата дойде като представител на „Сумикура“ именно Уемура. Както обикновено Кейко придружаваше своя покровител; в мига, когато — вече в ресторанта — я представяха на Уемура, тя едва се сдържа да не извика. За щастие успя да се овладее, но Охара забеляза как се промени лицето ѝ и я попита тихо:

— Да не ти е станало нещо?

— Не, не, нищо особено — Кейко се престори, че всичко е наред, но не можа да се успокои още дълго време. Мъжът, дошъл с вицепрезидента, беше непознатият, който наскоро я шантажира в кафенето в Хараджуку и ѝ искаше копието от спецификацията на „Черното копие“.

Същото мургаво лице, бърз поглед на острите очи, стройна спортна фигура, хубаво прилепващ елегантен костюм. Да, тя не грешеше, това е тъкмо той. Но на Минасе дори не му мигна окото — сякаш виждаше Кейко за пръв път. А Кейко, след като дойде на себе си, най-после започна да разбира кое как е и защо е.

Сега е ясно, Минасе е човек на „Сумикура шоджи“. Компанията „Сумикура“ е съперничка на „Кокубу“.

Естествено е, че дейността на Охара — търговски агент на компанията „Дженерал електроникс“ — предизвиква постоянен интерес. Минасе е следил агента на „Дженерал електроникс“ и е забелязал Кейко. Естествено той е разбирал колко ценни са документите, които тя прекопира.

По всяка вероятност срещата беше само повод за запознаване, за сделки почти не разговаряха. Уемура като че ли се досещаше за ролята на Кейко: не би било чудно да е посетител на „Амарилис“.

Вечерята продължи два часа, след което Уемура и Минасе решиха да си тръгват. Преди да станат, Уемура каза многозначително:

— И така, ако благоволите, ние се заемаме с тази работа. Господин Домото ни обеща подкрепата си, така че можете да бъдете сигурен с нас. — Очевидно сделката вече бе сключена. — За подробностите ще се договорим по-късно.

Уемура стана. Минасе последва примера му. За миг очите на Кейко се срещнаха с погледа му и тя долови в него прикрита усмивка. Лицето му беше абсолютно безстрастно, но Кейко знаеше, че той се усмихва. Тя не можеше да му отговори със същото, само наведе смутено очи, а когато ги вдигна, партньорите на Охара от „Сумикура“ вече бяха излезли от вратата.

— Тя е разбрала кой е онзи мъж, който искал да купи копието от документите — с тези думи Катаяма посрещна Хирано още на прага.

— Онзи, който беше я шантажирал ли?

— Да. Казва се Ичиро Минасе, работи в „Сумикура шоджи“.. Кейко е вечеряла с него в един ресторант; фирмата дала обед на нейния покровител.

— Виж ти, каква била работата ... Значи Минасе е от „Сумикура“ — подсвирна от учудване Хирано.

— Направих справка за него. Той е дясната ръка на вицепрезидента на фирмата Наююки Уемура, длъжността му е

заместник-завеждащ на отдела за търговия с авиационна техника. Чува се, че Уемура дължал тъкмо на него главозамайващата си кариера. Много активен, има навсякъде свои хора, широки връзки сред деловите кръгове.

— Мислиш ли, че е проследил Кейко?

— Да. Изглежда, че „Сумикура шоджи“ е шпионирала отдавна Охара.

— Аха — Хирано се замисли. — От всичко това следва, че сега Минасе вече няма нужда да купува от Кейко документите за „Черното копие“?

— Излиза, че е така.

— Този поврат на нещата не ми харесва — заключи мрачно Хирано.

— Защо? — попита недоумяващо Катаяма.

— Щом „Черното копие“ вече е попаднало в ръцете на „Сумикура шоджи“, сега ще се страхуват много от изтичане на информация. Много ми се иска тези мои опасения да излязат напразни.

— М-да... — Катаяма помрачня. Наистина е така, Минасе се е стремил да получи документите, тъй като те са принадлежали на фирмата конкурент. Но сега, когато договорът е прехвърлен на „Сумикура“, самите те ще трябва да се грижат за опазване на тайната... Те знаят, че копие е все още у Кейко, а това значи, че изгодната сделка може да се провали всеки момент, ето защо логично е да се предположи, че ще положат усилия да вземат колкото е възможно по-скоро документите от Кейко.

— Засега Минасе не й е казал нищо за това. Престорил се, че я вижда за пръв път — каза Катаяма. — Може би не му е известно, че документите се отнасят тъкмо за „Черното копие“?

— Така или иначе той е разбирал поне това, че са секретни. Иначе нямаше да й предложи за тях два милиона.

— Ако е така, защо си е премълчал?

— Може би вече е казал, само че не на нея, а на Охара.

— Следователно на Охара вече е известно, че Кейко е направила копие...

— Много е възможно.

— Заплашва я голяма опасност! — Пред очите на Хирано се появи образът на изчезналата Мари. — Кой знае дали и Кейко не е

обречена на такава участ...

— Нали помните, че преди няколко дни се срещнахме тримата? Тогава Кейко забеляза един човек, който прилича на Минасе. Наистина тя не беше съвсем сигурна, но ако не е грешила, става ясно, че той знае за нашите срещи с нея.

— Ето на, виждате ли — подхвана думите му Хирано, — заплашва я нещастие. Трябва да предупредим момичето.

— Сега е опасно да се срещаме с нея.

— Сега не е време да се пазим.

— Добре, но какво мога да й кажа ... Да се пази ли?

— И аз нямам представа... — Хирано също не знаеше какво трябва да направят. Всеки опит да се свържат с Кейко е рискован. А как могат да й помогнат конкретно? Да я посъветват да избяга от щедрия си покровител, ще бъде прибързано. А, от друга страна, когато опасността се появи наистина, ще стане твърде късно...

— Разбира се, и нея може да я сполети съдбата на Мари Фуджикура. Тя също знае твърде много. Но можем ли да бъдем сигурни, че тъкмо Охара е премахнал Мари? Какво да се прави? ... — Дори такъв опитен детектив, какъвто е Катаяма, беше объркан.

— Така или иначе трябва да я предупредим. Дали не бихме могли да го направим чрез някоя нейна приятелка?

— Не бива. По-добре ще е да не забъркваме в тази работа странични хора. Ще се опитам да й позвъня в хотела. Представете си, че на телефона се окаже самата тя.

И Катаяма тутакси набра номера на хотела.

— Замина ли? А не знаете ли къде е отишла? — Катаяма изслуша отговора, след което каза, че не е необходимо да й съобщават нищо, и затвори объркан телефона.

— Заминала ли е? — попита нетърпеливо Хирано.

— Разговарях с телефонистката на номератора. Кейко заминала, а Охара наредил на момичето да записва кой се обажда по телефона.

— А Кейко не й ли е казала къде заминава?

— Не. Но ако Кейко не е заминала сама, вече ми е ясно къде.

— В регенерационния завод ли?...

— Разбира се. Нали Кенсей Домото беше й обещал да я вземе със себе си.

— И Охара ли ще замине с тях?

— Може би. Като се вземат предвид сегашните му отношения с Домото, това е съвсем вероятно.

— Но нали остров Морското конче е необитаем...

— Да, там не живеят хора. Казват, че по-рано имало няколко рибарски къщурки, но после ги съборили.

— Да ... Ако там стане нещо с Кейко, никой никога няма да разбере...

Хирано и Катаяма вече си представяха зловещата картина.

— Но ако Домото и Охара са взели със себе си дама, това трио ще бие прекалено много на очи. Едва ли ще се осмелят да стигнат до крайности. Освен това те може би се досещат, че зад Кейко стоим ние. Минасе я е видял заедно с нас, следователно трябва да изхождаме от предположението, че нашите срещи са им известни. Те знаят какви сме и очевидно затова не смеят да я закачат. Не правят опити да вземат от нея документите.

— Защо мислите така?

— Ами помислете си. Ние разполагаме със сензационен материал. Стига да искаме, бихме могли да го публикуваме. Но не го публикуваме. Следователно ние се стараем да опазим своя източник на информация. Те разбират, че докато Кейко е в ръцете им, публикация няма да има. А няма никакъв смисъл да вземат от нея документите: нали вече бихме могли да направим още едно копие. Те не закачат Кейко и ние не вдигаме шум за „Черното копие“ — джентълменска сделка.

— Добре, а ако знаят, че Кейко сътрудничи с нас, защо са я прилепили към Домото?

— Тогава още не са знаели, че сътрудничи с нас. Охара е могъл да научи истината, когато се е срещнал с Уемура и Минасе. Но е възможен и друг вариант: Охара да не знае нищо и досега.

— Защо?

— Защото копието от документите сега не им е нужно, пък и няма никакъв смисъл да откриват пред Охара всичките си карти. За тях е много по-изгодно да превербуват Кейко. Та нали Охара е свързан тясно с „Кокубу“. А това е толкова съблазнителна пролука за Минасе и приятелите му.

— Колко се заплете всичко ...

— Така или иначе мисля, че в най-близко време Кейко не е застрашена от нищо.

Хирано току-що беше се върнал в редакцията и телефонът иззвъня.

— Вие ли сте, господин Хирано? Обажда ви се Мишима. Бихте ли могли да дойдете при мен? Ама веднага.

— Мишима-сан? Тамекичи Мишима? — Хирано си спомни веднага бившия ръководител на отдел за военна техника в „Кокубу джукогьо“.

— Да, аз съм. Искам да ви запозная с един човек.

— Мога да дойда, но ще пътувам доста дълго — предупреди Хирано. — Най-малко два часа.

— Нищо. Той ще преспи у нас. Нали си спомняте, че говорихме за „Джошокаку“? Човекът, с когото ще ви запозная, е работил там.

— Нима? — зарадва се Хирано.

— Той беше много любезен към мен, когато работеше в „Кокубу“. Миналия месец се уволнил, решил да попътува из страната, а после ще си потърси друга работа. Минавал отгук и решил да се отбие при мен пътем. Може би ще научите от него нещо любопитно.

— Тръгвам незабавно. Мисля, че след около час ще бъда при вас — Хирано не можеше да сдържи вълнението си. За такъв случай можеше да си позволи да вземе такси.

След като приглуши малко гласа си, Мишима добави:

— Трябва да ви предупредя, той е много сложен човек, измислете си подходящ предлог. Иначе няма да ви разкаже нищо. За щастие не знае, че именно вие сте написали статията за изпробването на инсталацията.

Пътуването отне на Хирано малко повече от един час. Той, който обикновено обикаляше по селските пътища с велосипед, сега се чувствуваше така, като че ли изведнъж е станал сътрудник на някой солиден вестник. Това го изпълваше със самоувереност. Разбира се, това беше просто такси, а не служебна кола със знаменцето на редакцията, но за сметка на това на нито един от тия надути столичани не би могъл да се яви дори насън тлъстият дивеч за който бързаше сега.

Познатият на Мишима се казваше Кан Сасаки. Беше на малко повече от шейсет и изглеждаше доста солиден. Прошарена коса. Бенка

на носа. Тъй като Мишима представи Хирано за свой приятел, Сасаки започна да разговаря с него приветливо. Мишима му каза веднага за какво става дума.

— Господин Хирано се интересува от „Джошокаку“, отдавна му се иска да напише очерк за това заведение, но все не му се удава да получи разрешение да го посети.

— Извинете, а какво по-точно ви интересува за „Джошокаку“? — попита добродушно Сасаки. — Самата сграда ли?

— Става дума за това, че ние публикуваме серия от очерци под общото заглавие „Сгради и хора“. За известни дейци от епохата Шова^[2] и за архитектурни паметници, например за резиденцията на министър-председателя, за сградата на застрахователната компания „Дайичи семей“^[3], за хотел „Санно“^[4]. В тъканта на разказа са включени исторически епизоди. Очерците се харесаха на читателите, поради което редакцията реши да не се ограничава само с Токио, а да разкаже и за интересни сгради в други райони на страната.

Хирано се вслуша в съвета на Мишима: още в таксито си измисли приемлив предлог за интервю. Хрумването му не беше кой знае какво, но не предизвика никакви подозрения у Сасаки.

— И избрахте „Джошокаку“... — В тона на Сасаки се чувствуваше уважение към „Джошокаку“ и към самата компания — това беше верноподаническият дух, с който се отличаваха всичките ѝ служители...

— Точно така! Материалът ще бъде смайващ. Та нали сградата на „Джошокаку“ е построена едновременно с корабостроителницата в Куресаки, в нея е въплътена самата история на „Кокубу джукогьо“, историята на съвременна промишлена Япония.

Сасаки беше поласкан от хвалебствените думи на Хирано.

— Прав сте, в „Джошокаку“ са гостували много прославени дейци на епохите Мейджи, Тайшо^[5] и Шова! — каза важно Сасаки. Възрастният човек бе преизпълнен с гордост от това, че мястото, където е преминала службата му, е свързано толкова тясно с историята на Япония. Баналният предлог за интервюто се оказа неочаквано успешен. — Ще ви разкажа всичко, което зная. Само че с какво да започна?

— Историята си е история — извъртя хитро разговора Хирано, — но читателят се интересува не толкова от личности, които са вече

покойници, колкото от наши съвременници. Разкажете ми някакви
куриозни факти от живота на знаменитите ви гости...

— Е, да, имало е предостатъчно куриози. Какво ви интересува?

...

— Какво да ви кажа ... — Хирано насочваше крадешком
разговора към нужната му тема. — Например някаква любовна
история ...

— Имало е и такива работи. Великите хора са имали винаги
успех сред жените... — Сасаки малко се позабави. — Но, любовните
истории са нещо интимно, нали — неусетно можеш да попаднеш в
неудобно положение.

— Какво говорите! Та аз не се готвя да пиша нещо лошо. Ние
публикуваме само това, което не наврежда на хората.

— Можете да се доверите напълно на господин Хирано —
подхвърли му спасителен пояс Мишима. Окуражен, Сасаки продължи:

— Именно благодарение на „Джошокаку“ една дама успя да се
омъжи за виден чужденец, това беше много преди известния случай с
мадам Д. Много пъти се е случвало след това да купуват жените, с
които са били, не можеха да забравят срещите си с тях в „Джошокаку“

...

— Значи между тях е имало гейши?

— Разбира се, в миналото имаше. А сега повечето от тях са
хостес, артистки, танцьорки. Канят ги от Токио, Киото, Осака.

— Без да искаш, можеш да завидиш. И аз не бих имал нищо
против да погостувам там — наля още малко масло в огъня Хирано.

— Между нас казано, „Джошокаку“ се ползва с голям успех сред
важните личности. Мнозина благоволяват да ни посещават тъкмо
заради жените.

Най-после разговорът потече, накъдето бе нужно. Хирано метна
въдицата си, като че ли случайно:

— Разправяли са ми, че дори Кенсей Домото навестявал често
„Джошокаку“...

Сасаки клъвна веднага. Той погледна учудено Хирано и каза:

— Охо, ама и това ли знаете... Този господин е постоянен наш
гост. Наистина напоследък, кой знае защо, не е идвал.

— За Кенсей Домото съм чувал много истории. Разправят, че се
влюбил страшно в едно момиче...

— А-а, това ли била причината, а аз се чудех защо престана да идва.

— А кога господин Домото идва за последен път в „Джошокаку“?

— Почакайте да си спомня... Струва ми се, че беше през юли миналата година.

— През юли миналата година ... А преди това често ли идваше?

— Може би по два пъти месечно. Но много ви моля, нека си остане между нас — явно обезпокоен предупреди Сасаки.

— Бъдете спокоен, няма да кажа на никого. С една и съща жена ли прекарваше господин Домото? Или с различни?

— При всяко свое идване искаше нова. Много грижи ни е създавал... На господин Домото му дай, така... по-стройнички, помладички. Когато не можехме да му намерим такива между нашите, извиквахме специално от Токио или от съседните градове. Да, господин Мишима, струва ми се, че онова момиче, дето го изгонихте, беше от Осака?

— Точно така. Тъкмо тогава всички други бяха отишли някъде, наложи се да я посрещна аз. Леко момиче, знаете, а се държи нахално, разбира се, ядосах се и я изгоних. Тогава създадох неприятности и на вас, Сасаки-сан.

— О, дори не бихте могли да си представите! Наложих се да потърсим бързо някое друго момиче в Хирошима. А няма никакъв избор — останали само някакви си гейши бабички или прецъфтели хостес. Господин Домото много се ядоса.

— А да се е случвало някой от гостите да има неприятности с жените? — Хирано реши да поразрови по-дълбоко.

— Неприятности ли? — Сасаки го погледна недоумяващо.

— Ами, да речем, кавги... Или пък някоя да се е разболяла...

— О, за това ли ставало дума... Случвало се е. Веднъж една дама се разболя.

— Разболя ли се? От какво?

— Не мога да ви кажа, тогава не бях там: умря един роднина, та си бях взел два-три дни отпуска, затова не зная никакви подробности. Дамата веднага я откарали, дори дежурният не знаеше нищо.

— Значи това е било доста сериозно...

— Разбира се, голяма неприятност.

— А с кого е била тази дама?

— Е, това вече не ме питайте. Мога да ви кажа само едно: той е голям човек, беше дошъл инкогнито, на нас, служещите, ни забраниха най-строго да говорим за него. Макар и да съм вече уволнен, щом ми е заповядвала компанията да мълча, мой свещен дълг е да запазя тайната.

Ето още един верен службаш ... Сантименталното въодушевление на Сасаки пресекна и той се затвори в себе си. Сега вече не можеше да се измъкне нищо от него.

— Кажете ми поне кога стана това? — интересува се все пак Хирано, като се проклинаше в душата си, че не се сети да зададе този въпрос по-рано.

— По време на моята служба в компанията. Това е всичко, което мога да ви кажа — отговори сухо Сасаки. Той явно съжаляваше, че се увлече и издрънка излишни неща. Няма да каже нищо повече. Хирано погледна Мишима, но по неговото лице се виждаше, че не знае нищо за този случай.

„Нима е била Мари?“ — помисли си Хирано. Придружавала важна личност, ненадейно се разболяла, откарали я веднага в болница. Нейният покровител очевидно е имал някакви причини, които са го заставили да крие пребиваването си в „Джошокаку“. Та нали, ако станеше известно за смъртта на Мари, би излязло наяве и името на този човек. Болницата, в която са откарали Мари, навярно също принадлежи на компанията, а лекарят е неин служител ...

Какво особено има в това, че жената, с която се е развличал гост, неочаквано е заболяла? Защо е нужно да запушват устата на прислугата, защо крият името на мъжа? Това намирисва на престъпление ...

Сасаки каза, че това е станало през периода на службата му. А Мишима каза, че по-рано пускали в „Джошокаку“ журналисти. Изчезването на Мари съвпадаше по време с ограничаването на достъпа в „Джошокаку“. Логиката няма да се наруши, ако Мари бъде поставена на мястото на тази жена ...

— Вие сте служили там много години. — Хирано реши да не отстъпва. — Искам да уточня само едно: това не се ли е случило приблизително през юли миналата година? — Сасаки мълчеше, на лицето му беше изписан смут. Но той не каза „не“.

— Ако се съди по вашето мълчание, можем да смятаме, че аз съм прав.

— Вие... вие ме поставяте в неудобно положение, Не съм ви казал нищо. — Лицето на Сасаки се изкриви в изразяваща недоволството му гримаса и предположенията на Хирано се затвърдиха окончателно.

— От какво се страхувате? Обикновеният читател не го интересува болестта на някаква си жена, която е подслаждала времето на вашия гост. Няма да пиша за това.

Сасаки малко се поуспокои. — А за хотела трябва да напиша непременно! Това е толкова интересно. Обещавам ви, че няма да ви изложя. Много ви моля, помогнете ми да отида там.

[1] Кансай — търговско-промишлен район в Западна Япония с център Осака и Кобе. ↑

[2] Епоха Шова се наричат официално годините на управлението на император Хирохито, от 1926 година досега. ↑

[3] Сградата на застрахователната компания „Дайичи сеймей“ е построена в европейски стил в началото на XX век. Намира се в самия център на Токио, близо до императорския дворец. След края на Втората световна война в тази сграда се е помещавал щабът на американските окупационни войски. ↑

[4] Хотел „Санно“ е построен през 30-те години на този век, намира се също в центъра на Токио. ↑

[5] управлението на император Тайшо от 1912 до 1926. ↑

ОБИТАТЕЛИТЕ НА СТАРОТО ГНЕЗДО

Сасаки обеща да помогне, колкото може. Хирано не знаеше дали ще изпълни обещанието си, но ползата от срещата му с него беше очевидна: Сасаки се изпусна да спомене грижливо скривания факт за заболяването на неизвестна жена. И веднага се появиха много въпроси, които трябваше да получат отговор:

Коя е тази жена? От какво се е разболяла? Какво е станало с нея после? Кой е важният гост, когото тя е обслужвала? Защо крият името му? Защо са заповядали на служителите в хотела да мълчат? Защо след това произшествие са закрили „Джошокаку“ за посетители?

Хирано не можеше да си намери място. Да можеше да открие поне името на онзи човек... Най-напред си помисли за Кенсей Домото. Но Сасаки разказваше за него почти на драго сърце и като че ли не се опитваше да крие нищо...

Следователно онзи човек е бил рядък гост. Или пък поради някакви причини не бива да се показва на публично място с жена. Кой ще е, ако не е Домото? Джордж Охара? Полковник Шанклин? Директорът на „Амарилис“ Фумиюки Котаки?

Но Охара е търговски агент на „Дженерал електроникс“, тясно свързан с „Кокубу“, неговото появяване в „Джошокаку“ е съвсем закономерно.

Шанклин ли е? Но и него не биха крили, няма особен смисъл да го крият. Разбира се, той има разни подозрителни истории, но не е чак толкова голяма фигура, че да запущват заради него устата на прислугата...

Котаки е доставчик на момичета за особено важни личности ... „Кокубу“ няма защо да се безпокои за репутацията му. Освен това, както казва Кейко, Котаки предпочита да не пипа стоката си.

Не, не са те.

Няколко дни по-късно се получи писмо от Сасаки, Администрацията на „Джошокаку“ беше дала съгласието си за посещението на Хирано. Целта беше да се напише очерк за рубриката „Сгради и хора“.

Хирано се окуражи. Повече от година не бяха допусkali нито един журналист в „Джошокаку“, а на него му провървя. И все пак чудно е, че направиха изключение именно за „Сагами шимпо“, вестника, който публикува статия за ядрените опити в „Кокубу джукогьо“.

— Не мисля, че Мишима и Сасаки се ползват с такова голямо влияние в „Кокубу“ — каза Итецу Кенджо. — Сасаки навярно е използвал личните си връзки, договорил се е с администрацията. А ако беше помолил главното управление, нямаше да дадат никакво разрешение.

— И аз мисля така — съгласи се Хирано. — Изглежда, че в „Джошокаку“ не са чували нищо за нашите статии. Но така или иначе друг път няма да имаме такъв шанс.

— Заминавай! Само че бъди много предпазлив, от тях може да се очаква всичко — предупреди го главният редактор.

— Какво могат да ми направят? — повдигна недоумяващо рамене Хирано.

— Какво ли не. „Кокубу“ има собствени закони, това е държава в държавата.

— Напразни страхове.

— Говоря ти съвсем сериозно. „Джошокаку“ е на територията на корабостроителницата „Куресаки“. Ще те поканят в завода, а там ще се стовари на главата ти някое желязо или ще те залееят с отровен разтвор, а после ще кажат, че е било нещастен случай — предположи мрачно Кенджо.

— Чак ме достраша... — настръхна Хирано.

— Просто трябва да бъдеш готов за всичко. Предпазливостта никога не е излишна — успокои го главният редактор.

Град Куресаки^[1] се намира в префектура Хирошима, на брега на залива Куресаки. През 1889 година тук се настанил щабът на военноморско окръжие и градът започнал да расте около военното пристанище. След последната война съоръженията на военноморската база бяха предадени на корабостроителни, металургични, машиностроителни и целулозни предприятия. Куресаки се превърна във важен промишлен център на Япония.

Най-голямото предприятие в Куресаки е корабостроителният завод на „Кокубу джукогьо“; по един или друг начин повече от

половината от двестахилядното население на града е свързано с „Кокубу“.

Куресаки е нещо като „град край замъка“ на феодалната империя „Кокубу“, тук всичко работи за концерна. Корабостроителницата се е разпростряла почти на пет километра по крайбрежието на залива, защитен от ветровете откъм сушата от висок планински хребет. Площта на корабостроителния завод, в който работят осем хиляди и двеста души, заема около осемстотин декара; тук са разположени цехове за изграждане на корабните корпуси, за обзавеждане на корабите, за производство на корабни двигатели, за ремонт на кораби, а също така конструкторско бюро и най-големите в света басейни за изпробване плавателните качества на съдовете.

Заводът на „Кокубу“ се намира до бившия военноморски арсенал на Куресаки и цялата му история е свързана тясно с военния флот. Преди войната и по време на войната в Куресаки са построени 356 кораба с обща водоизместимост около един милион тона, сред които и три самолетоносача. Най-много — трийсет и осем — са построените тук ескадрени миноносци; продължавайки тази традиция, заводът в Куресаки и сега е специализиран главно за строеж на ескадрени миноносци и изпълнява поръчки на Управлението за национална отбрана.

Корабостроителницата има пет стапела, на петия се строят ескадрени миноносци клас „Амацукадзе“ с водоизместимост три хиляди и петдесет тона.

И в миналото, и сега заводът в Куресаки е неделим от военноморския флот, дори в рекламния проспект на фирмата се говори откровено за „блестящите традиции на военното корабостроене“.

Във входното помещение на завода Хирано каза, че отива при управителя на „Джошокаку“, и спомена името му. Портиерът го пусна едва след като позвъни по вътрешния телефон в дома за приеми. В помещението имаше охрана от трима-четирима пазачи, които проверяваха строго документите на всички влизачи и излизачи. Преди да се приближи към портала, Хирано се опита да надникне в района на завода, но високата железобетонна ограда се оказа непристъпна. Изглеждаше, че Итецу Кенджо е имал право ...

„Джошокаку“ беше близо до конструкторското бюро, в северната част на заводския район. Заобиколената от кичести вечнозелени

дървета сграда контрастираше рязко с мощта на заводските железобетонни конструкции; това беше едно тихо кътче, където всяка дреболия е предназначена за наслада на погледа, за покой и блаженство ...

Току-що бе валил дъжд и дърветата блестяха под слънчевите лъчи със свежата си зеленина. Беше ранно лято, прохладният ветрец откъм морето поклащаше листата. Хирано се изкачи по полегат склон. В пролуките между дърветата се виждаше оловносивият корпус на ескадрен миноносец, застанал на ремонтния док. Под оръдейните кули забързано преминаваха работници със зелени, сини и жълти каски. От стоманените хоботи на крановете висяха дълги въжета. Край един от крановете беше застанал военен с белоснежна униформа, навярно офицер от морските „сили за самоотбрана“.

Хирано се изкачваше все по-нагоре по хълма и след всяка крачка виждаше по-ясно ескадрения миноносец. Дочуваше се звънтеж и скърцане на метал. След дъжда трябваше да запоят птиците, но слабите им гласове се давеха в хаоса от звуци и ръмженето на машините, гърмящи в този огромен метален кошер, създаден от човешките ръце.

Като се убеди, че няма никой наблизо, Хирано направи няколко снимки на завода и на ремонтирания кораб. Той не знаеше дали е разрешено да се снима, и се чувствуваше като шпионин във вражески лагер. Пътят стана по-равен и над върхарите на дърветата се показва остроъгълен син покрив, С позеленелите си от годините медни плочи, запоени една над друга, покривът напомняше люспите на риба. Хирано тръгна по-нататък, като се ориентираше по покрива, и скоро се озова пред двуетажна бяла дървена сграда.

Колониален стил от източното крайбрежие на Северна Америка, с тераси на двата етажа. Облицовани с дървена ламперия стени, стилизирани като испански прозорци. Всичко в духа на добрите стари времена; отдолу сградата изглеждаше малка бяла крепост. „Домкубу“ беше копирала своя дом за гости от знаменития „Рокумейкан“^[2]. Изглеждаше, че тук времето е спряло: сред буйната растителност живееше своя живот един изолиран от всичко свят. Дори шумът на завода тук звучеше по-глухо, сякаш сградата бе заобиколена от невидими за окото стени.

Хирано се изкачи по каменно стълбище, край кое то растяха грижливо подкастрени храсти, и спря пред масивна врата от махагон.

На вратата висеше чукче във формата на елен с разклонени рога. Види се, той трябваше да напомня за епохата на „Рокумейкан“. На каменна колонка край парадния вход бяха издълбани йероглифите: „Май 1890 — юни 1891 година“. Разглеждайки надписа, Хирано протегна ръка към чукчето, но вратата се отвори сама. „Добре дошли! Чакахме ви“ — поздрави го представителен възрастен мъж, приведен в учтив поклон. Гладко изпънат черен сюртук, папионка — същински „лакей“. На Хирано му се стори, че се е озовал на друга планета.

Около сградата беше засадена градина. Сред гъстата трева проблясваха езерца, бликаха фонтани, пъстрееха лехи с цветя, зеленееха се малки дръвчета. Градината хармонираше чудесно с архитектурата на сградата. Беше времето, когато цъфтят азалиите; подкастрените храсти се нижеха през зелената морава като верига малки островчета.

— Каква прекрасна градина! — не съдържа възхищението си Хирано. Управителят тържествено обясни:

— Всички казват така. Лично техни величества императорът и императрицата благоволиха да разгледат нашата градина. Тогава зад всеки храст стоеше цивилен полицай. Един от тях неволно беше разбутал гнездо на оси. Представяте ли си какво му е било! А не посмя да излезе иззад храста.

Хирано обгърна с поглед градината. Ако зад всеки храст бъде поставен полицай, ще бъдат нужни близо двеста души ... Управителят поведе Хирано по дълъг коридор, застлан с яркочервен килим.

Хироши Сакагами се представи като управител на дома за приеми. По-късно Хирано научи от Мишима, че в миналото Сакагами бил началник на административния отдел в главното управление на „Кокубу джукогьо“; „Джошокаку“ се намиреше също под ръководството на административния отдел. Коридорът правеше чудновати чупки и на Хирано му се стори, че вървят през лабиринт. Преминаваха през зали, осветени от разкошни полилеи и напомнящи дворците на Версай. В сградата беше толкова тихо, че сякаш всичко в нея бе измряло; мекият килим поглъщаше шума от стъпките.

Управителят каза, че на долния етаж има столова, гостна, салони, библиотека, кухня, а на втория етаж — спални, стаи за почивка.

Хирано го слушаше и се опитваше да отгатне къде може да се намира „стаята на щастието“? Той не можеше да зададе този въпрос и затова вървеше покорно след Сакагами от стая в стая и слушаше обясненията му. Високи тавани, застоял влажен въздух ... Стаите, обзаведени с вкус, всяка вещ — мебели, изящни дреболии, порцелан — поставена на мястото ѝ, всичко покрито от патината на старината. Великолепна сбирка от картини, достойна за всеки първокласен музей. Над трийсет творби на знаменити художници — Хосуй Ямамото, Сейки Курода, Рюдзабуро Умехара, Цугуджи Фуджита и други. Всичко е купено с парите на собствениците на концерна — семейство Кокубу, всичко е предназначено да изтъкне огромното богатство, натрупано от него. Когато преминаваше покрай скъпите вещи и старинни произведения на изкуството, Хирано не толкова им се възхищаваше, колкото се измъчваше, гледайки това предизвикателно, извадено на показ богатство.

Той си мислеше: колко бедняци би могла да спаси от глад всяка, дори най-скромната от тези изящни дреболии, разпилени с демонстративна небрежност из стаите! Но не, тукашният свят и бедността съществуваха в различни измерения, колкото и да са ценни тези съкровища, те нямат душа, какво са за тях човешките страдания? ...

След като обиколиха първия етаж, Хирано и Сакагами се качиха на втория. Стълбището беше полегато, без площадка, поради което и без друго високият таван изглеждаше недостижим, а човекът, който се изкачваше по стълбището — дребен и нищожен.

Горният етаж имаше повече вид на жилище и напомняше хотел. Стаите бяха в европейски стил, уютни, грижливо подредени. Особено смайваща с разкоша си беше стаята за свръхважни особи — легло с балдахин, масичка от абанос, позлатени мебели. С изящната си подредба тя превъзхождаше стаите лукс в най-скъпите хотели. Във въздуха се усещаше тънък аромат от благовония. Хирано си помисли, а дали не е тъкмо това „стаята на щастието“? Сякаш прочел мислите му, Сакагами обясни раболепно:

— Тук благоволиха да почиват техни величества императорът и императрицата. — Винаги, когато ставаше дума за императора, управителят изпадаше в благоговеен трепет.

Едва ли някой би се осмелил да нарече „стая на щастието“ помещението, в което е отсядал императорът. А останалите стаи вече бяха разгледали. Коя от тях беше „стаята на щастието“?

— Позволете да добавя, че в тези покои не е отсядал никой, освен техни величества — каза Сакагами. Слязоха долу. Разглеждането на сградата завършваше.

— Бих могъл да ви покажа още много неща, но ще ви кажа само това, че трябва да пазя най-много не картините или скулптурите, а ей това... — Сакагами показва един голям бюфет със стъклени врати. Тук, в кухнята, гласът му звучеше по-високо. В бюфета се пазеха английски сребърни прибори — чаши, ножове, вилици. През деветдесетте години, откакто съществува „Джошокаку“, не е имало нито един случай да изчезне прибор. Всеки сервиз е предназначен за петнайсет души; поръчани били европейски съдове, но съобразени с вкуса на японците. На всеки прибор се виждаше емблемата на „Кокубу“. На всичко — от високите чаши за сладолед до чашите за вино — бе поставена емблемата на „Кокубу“.

— Ние пазим тези съдове много грижливо, мием ги с изключителна предпазливост. — Виждаше се, че този проблем вълнува много Сакагами.

— Представям си какъв скандал ще стане, ако нещо се счупи — откликна съчувствено Хирано. — Просто легендата за счупената чаша, само че в съвременен вариант^[3]...

— Най-лошо е, когато гостите помолят за някоя вещ за спомен.

— Как излизате от това положение?

— Само ако си остане между нас... — каза смутено Сакагами.

— Обещавам ви!

— В такива случаи подаряваме на гостите дубликат — поръчваме копия в същата фабрика; материалът е същият, така че дубликатът не може да бъде отличен от оригинала.

— А не се ли случва гостите да отнесат лъжички, вилички или други дреболии? — Хирано хич не можеше да повярва, че през деветдесетте години, откакто съществува сградата, не е изчезнала нито една вещ.

— Такива посетители не идват при нас — възрази сухо управителят. Изразът на лицето му говореше, че в хотела идват само избраници, между които не може да има несигурни хора. Но щом е

така, как можеше да се обясни „стаята на щастието“ в такова солидно-заведение?

— Министерството на просветата се е обръщало не веднъж към нас с предложение сградата, заедно с всички произведения на изкуството, мебелите, приборите, да бъде обявена за паметник на културата, но ние винаги отказваме учтиво. Ще започнат да идват всякакви хора и всичко ще запустее отведнъж. Докато хотелът е в ръцете на „Кокубу“, възможно е да не бъдат пускани неканени гости. Каква полза от мизерните дотации? Ако се счупи дори само една скъпа чаша, с какво ще я замениш? Това е положението. Нали видяхте колко хубаво е запазена сградата в първоначалния ѝ вид? Типична европейска сграда. И това е така, само защото компанията не допуска намесата на чужди хора. И аз ще предам всичко на моя приемник такова, каквото съм го приел.

Верноподаническият управител се чувствуваше главен лакей на семейство Кокубу. След като разгледаха кухнята, той покани Хирано в гостната. Една девойка донесе чашка ароматно кафе. И чашката беше украсена с емблемата на „Кокубу“.

— А защо не пускате тук журналисти? Нежелани гости ли са? — попита Хирано, като пиеше кафето си.

— Журналистите са невъзпитани хора. И при това колкото поголеми са вестниците или телевизионните компании, в които работят, толкова по-нахално се държат. Кресят под път и над път за правото си да събират информация, мислят, че им е позволено да ходят, където си щат. Да, признавам, че културните ценности са народно достояние, но това не означава, че в музеите може да се ходи с кални обувки. Ако откритият достъп заплашва културните ценности, техният стопанин има право да ги защити.

Излиза, че бяха пуснали тук Хирано само защото „Сагами шимпо“ не принадлежи към стълбовете на вестникарския свят... Но управителят се заблуждаваше. Хирано беше не по-малко опасен, отколкото „невъзпитаните“ журналисти от солидните вестници.

Превзетата атмосфера на срещата не позволяваше на Хирано да зададе въпрос за „стаята на щастието“. Той научи достатъчно за самата сграда, но не можа да си изясни нищо за това, което го интересуваше най-много. Не откри следи от възможното пребиваване на Мари тук, не

откри причините, поради които след юли миналата година в дома за приеми беше затворен входът за журналисти.

— Да не са си позволили някоя грубост? — продължаваше да пита Хирано.

— О, не, не бих казал такова нещо. Просто старините изведнъж станаха на мода, започнаха да се мъкнат тук за щяло и нещяло и затова беше решено известно време да не пускаме журналисти.

— Следователно за мен сте направили изключение ...

— За вас помолиха Сасаки-сан и Мишима-сан. А и самият аз станах привърженик на вашия вестник.

— Нима?

— Такава смела статия! Опълчихте се срещу такава канара! Та „Кокубу“ е цяла империя! Иначе аз и приятелите ми нямаше да научим никога за вашия вестник.

— Но нима вие знаете всичко?! — изуми се Хирано.

— Ха-ха-ха. Щеше да бъде чудно, ако не знаех. Макар и да съм дребен човек, все пак съм на служба в „Кокубу“! — Сакагами се засмя. Старомодният „лакей“ се оказа не чак толкова прост...

— И така, когато сте дали съгласието си да дойда тук, вие сте знаели всичко?

— Разбира се! Ако бяхме запитали административния отдел, щяха да ви откажат. Реших въпроса сам, без да се съветвам с никого...

— Но защо?

— Нали ви казах ... Уважавам вестника ви. Статията беше хубава. А и, общо взето, не критикувахте „Кокубу“, описяхте правилно положението в атомната енергетика. Та „Кокубу“ не е направила нищо срамно. Компанията произвежда военна техника по поръчки на държавата. Аз не съм съгласен само дето това се прави скришом, като че ли е нещо срамно. У нас дори общоизвестни факти се държат в тайна. Смятат, че е по-безопасно, поставят под секрет всичко, което е възможно. А това довежда до обратния ефект — изглеждаме като „търговци със смъртта“. Лично аз смятам, че трябва да се действа по-открито. „Кокубу“ се страхува прекалено много от пресата. Разбира се, държавата и оръжейната промишленост не могат да съществуват без тайни, но нали атомната енергетика и производството на атомно оръжие са принципно различни неща. Още когато бях на служба в главното управление, настоявах да увеличим публичността. Аз мога да

ви бъда полезен. Ако вие ми помогнете да създам правилна представа за нашата компания.

Изумително! „Сагами шимпо“ си спечели привърженик там, където никой не би могъл да го очаква! Но в същото време той не е враг на „Кокубу“. Сакагами ще защитава винаги предано нейните интереси, поради което вестникът едва ли ще има голяма полза от него.

— Щом е така, нека се възползвам от вашата любезност — устреми се напред Хирано. — Чувал съм, че тук имало някаква „стая на щастието“...

— Охо, виждам, че сте достоен представител на „Сагами шимпо“! Много бързо сте научили ...

— Значи тя наистина съществува? Сакагами кимна утвърдително.

— А не бихте ли могли да ме заведете в нея?

— Та аз Вече ви я показах.

— Вече сме били там?!

— „Стаята на щастието“ не е някаква определена спалня. Всичко зависи от госта и от партньорката му — всяка стая може да стане „стая на щастието“.

Това, което каза Сакагами, донякъде се различаваше от версията на Мишима.

— Така ли било...

— Някой, който има склонност към преувеличаване, просто е пуснал слуха за „стаята на щастието“.

— А бихте ли ми казали ... Случвала ли ви се е някаква неприятност приблизително през юли миналата година?

— През юли миналата година ли? — Лицето на Сакагами се напрегна. — Струва ми се, не ...

— А на мен ми казаха, че една дама, която обслужвала важен гост, внезапно се разболяла.

— Кой е могъл да ви каже това? — попита сухо Сакагами.

— Научих го от Мишима — Хирано си помисли, че няма да навреди особено на Мишима, като издаде тайната — нали се е минало повече от една година, откакто е напуснал компанията.

— Нищо страшно. Имаше леко отравяне, изглежда, че беше яла нещо отровно, разбира се, преди да дойде тук — призна Сакагами, —

Ние нямаме никаква вина. Когато пристигна, вече беше болна, през нощта изведнъж ѝ станало по-зле. Веднага извикахме лекар и я изпратихме в болницата. Точната диагноза не ми е известна. Не зная какво е станало след това. Разбира се, неприятност, макар че ние нямаме нищо общо.

Чувствувахте се, че Сакагами не иска да продължи разговора на тази тема. Но Хирано не престана да го разпитва.

— Казвате, че пристигнала заедно с гост, следователно не е от тукашните жени. Помните ли ѝ името? Коя беше тя?

— Не зная нищо за това. А защо се интересувате толкова от нея?
— попита подозрително Сакагами.

— Помислих си дали не е една моя роднина ...

— Ваша роднина? — Сакагами погледна учудено Хирано.

— Ето я, току-виж, че сте я запомнили? — Журналистът подаде на Сакагами една снимка на Мари. Той я погледна и поклати отрицателно глава. Изглеждаше, че не се преструва.

— Тя е хостес, работеше в един нощен клуб на Акасака, в Токио. През юли миналата година замина на някакво пътешествие и изчезна безследно.

— Но ... но защо сте си помислили, че е било тук? — Сакагами започна леко да заеква.

— Тя беше „момиче на разположение“ и придружаваше често влиятелни хора по време на пътуванията им. Преди да изчезне, обслужваше различни дейци, свързани с „Кокубу“. С една дума, беше на служба в „Кокубу“ — каза Хирано.

— Откъде знаете това? — Сакагами трескаво преглътна.

— Самата тя ми е казвала.

— И все пак това не означава, че е идвала тук.

— Но вероятността е голяма... бих искал да науча името на госта, когото е придружавала.

— Е ... това ... — Сакагами най-после се обърка. — Това е тайна. Администрацията не може да съобщава такива неща.

— Но нали самият вие току-що разказвахте как жените обслужват гостите — настъпваше Хирано.

— Да, но това не става открито, още повече че някои лица предпочитат да идват тук инкогнито.

— Значи той е идвал скришом?

— Нищо не мога да ви кажа, тъй като става дума за интимния живот на високопоставено лице — процеди с кисела гримаса управителят. И точно тогава в стаята влезе един прислужник. Той се наведе над самото ухо на Сакагами и му каза тихо:

— Господин управител, викат ви на телефона.

— Извинете ме, ще изляза за минута — Сакагами стана, като благодареше на съдбата, че го избави от неприятния разговор.

Хирано се възползва от случая, за да разгледа стаята. Върху лакирания библиотечен рафт бяха поставени около четирийсет книги за разписване на почетните гости. На кориците им бяха отбелязани годините. Хирано измъкна книгата за миналата година и започна да я прелиства. По страниците започнаха да се мяркат подписите на видни политици, индустриалци, писатели, военни. Гостите бяха се подписвали в книгата, но не отбелязваха датите на посещенията си.

Управителят все още не идваше. Като се молеше на бога телефонният разговор да продължи повече, Хирано намери няколко страници, които биха могли да съответствуват на юли, и ги фотографира. Стъпките на управителя се чува, но миг преди неговото влизане Хирано успя да постави книгата на мястото ѝ.

След като излезе от „Джошокаку“, Хирано се опита да направи равносметка на посещенията си. Поведението на управителя будеше подозрение. През цялото време толкова любезен, той загуби изведнъж цялото си лустро, щом стана дума за ненадейно разболялата се дама. Следователно имаше какво да крие! Хирано не можа да намери никакво потвърждение, че Мари Фуджикура и онази жена са едно и също лице, но ако това е така, къде е изчезнала след заболяването си?

Ами ако... Ако тя не се е просто разболяла, а е умряла? В такъв случаи всичко се усложняваше. Щом високопоставеният гост е дошъл инкогнито, тази история е заплашвала да се превърне в сигурен скандал.

И все пак те са можели за известно време да крият покойницата, а след това да заявят, че дамата си е заминала. Но ако е така, защо не е открит досега трупът...

Хирано даде свобода на въображението си. Във всички случаи е необходимо да бъде открито името на госта. Може би тогава ще излезе наяве и името на жената. Засега можеше да се залови само за едно — подписите на почетните посетители, които успя да фотографира.

„Дано поне Мари да е жива“ — мислеше си Хирано, като слизаше надолу по пътя. В лицето му подухваше лек ветрец. Той се обърна назад — сградата блестеше ослепително в лъчите на залеза, За миг тя му се стори огромен надгробен паметник.

Два дни след завръщането на Хирано от Куресаки токийският вестник „Майчо шимбун“ публикува под едро набраното заглавие „Успешен резултат“ съобщение, че компанията „Кокубу джукогьо“ е успяла да регенерира плутоний от отпадъците на ядрено гориво. В статията се казваше, че разработената от компанията технология изключва възможността плутоният да бъде използван за създаване на ядрено оръжие. За тази цел чистият плутоний се смесвал с един от изотопите на урана. Вестникът хвалеше по всевъзможни начини японския метод за „смесена преработка“, подчертавайки, че докато заводите в САЩ, Англия, Франция и Индия получават чист плутоний, Япония първа в света е разработила технология, която не крие опасност от разпространение на ядреното оръжие.

Още с влизането на Хирано в редакцията Итецу Кенджо го попита:

— Чете ли днешния „Майчо“?

— Разбира се, четох го...

— Ама че мошеници, измислили си оправдание. „Смесена преработка“! — каза ядосано Кенджо.

— Уплашиха се от нашите разобличения.

— Има такова нещо. Вече е невъзможно да крият и решиха да съобщят, че са изнамерили „смесена преработка“. За всеки глупак е ясно: щом като са постигнали „смесена преработка“, това означава, че са способни и за „чиста“.

— Хитро се измъкнаха ... И все пак Япония постигна високо равнище в областта на атомната енергетика.

— Това е вярно. Но нека поговорим за друго: откри ли името на онази важна особа?

— Опитвам се да го откроя.

— Право да ти кажа, много ми харесва твоята идея за поредицата очерци „Сгради и хора“. Може би няма да се ограничим само с „Джошокаку“.

— И самият аз не очаквах... Стана като в оная приказка — „от кратуната изскочи конче“.

— Не от тиквата, а от къщата. Къщата е обиталище на човека. А от това могат да се очакват всякакви изненади.

— Мислите ли, че и от „Джошокаку“ ще излезе нещо невероятно?

— Прегледах твоя списък на гостите и намерих крайно любопитни личности. Големи мошеници. Все врели и кипели. Ей това се казва — в старата бърлога стари вълци — разсмях се Кенджо.

В „старата бърлога“ наистина бяха наминавали интересни хора. Хирано успя да заснеме само няколко страници от една книга — а те бяха около четирийсет, — но дори в този къс списък се оказаха доста „стари вълци“.

Хирано отначало преписа няколко имена, за да установи датите на посещенията им в „Джошокаку“. Без Да подозират нищо, всички, които попита, отговориха на въпроса му, тъй като той ги предупреди, че събира материал за очерк от рубриката „Сгради и хора“. Нужно му беше да открие кои са били в „Джошокаку“ в началото и края на юли, тогава ще разполага със списъка на всички, гостували в „Джошокаку“ през целия месец.

След внимателна проверка на списъка останаха седем души:

Йодзо Хашимото, военен наблюдател с десни възгледи, се е намирал в „Джошокаку“ между двайсет и пети и двайсет и осми юли.

Такейюши Цубои, председател на комитета за атомна енергия, е бил там между първи и трети юли. Сейма Ясухара, писател — между осми и девети юли.

Шиндзо Мацуока, началник на Управлението за национална отбрана — от тринайсети до шестнайсети юли.

Хироаки Накамидзо, генерален секретар на партията „Приятелите на народа“ — от двайсет и шести до двайсет и девети юли.

Хидейо Ошима, депутат от партията „Приятелите на народа“ — очевидно е придружавал Накамидзо. Кей Камбара, председател на Обединения комитет на началник-щабове при УНО — между трети и шести август.

Трима — Хашимото, Ясухара и Камбара — отказаха да отговорят на въпроса му. Останалите казаха, че не са били в „Джошокаку“. Само Хашимото и Ясухара разговаряха с журналиста лично, останалите му предадоха отговора чрез секретарите си. По-голямо подозрение, отколкото отказалите да отговорят, предизвикваха

тези, които са се подписали в книгата за почетни гости и въпреки това отричаха факта на пребиваването си в сградата.

Двама от четиримата, предизвикващи най-големи подозрения — Накамидзо и Ошима — очевидно бяха дошли заедно. Ошима принадлежи към вътрешнопартийната фракция на Накамидзо и е един от неговите привърженици. Техните подписи бяха поставени един до друг и беше просто немислимо да дойдат на едно и също място, без да се предупредят взаимно.

По такъв начин оставаха двама — Цубои и Мацуока. Цубои е старец, който се приближава към прага на „радостното дълголетие“ — седемдесет и седем годишен е. Примерът на Кенсей Домото говори, че и Цубои не биваше да бъде изхвърлен от сметката като партньор на Мари, макар че той е толкова немощен, че е трудно да бъде подозиран в слабост към женския пол...

Друго нещо е Мацуока. Той е петдесет и осем годишен и както се казва, „мъж в силата си“; известен е с любовните си похождения в квартал Акасака. Носят се слухове, че една от любовниците му живее на остров Шикоку, в неговия избирателен окръг, а за друга е наел квартира в Токио. Ето защо най-подозрителен от всички е именно той, Мацуока.

Хирано реши да провери най-напред него. Тъй като е протеже на Кенсей Домото, той явно е замесен в продажбата на „Черното копие“. Като началник на Управлението за национална отбрана Мацуока без съмнение поддържа тесни връзки с „Кокубу джукогьо“ и е напълно възможно да се е срещал с Мари.

Когато Хирано каза на Кендзо, че иска да проучи Шиндзо Мацуока като „главен заподозрян“, той одобри намерението му:

— Струва ми се, че си на верен път. На всички е известна страстта му към жените. Обожава артистките. Той дори беше начело на Асоциацията на приятелите на Нагиса Чихиро. Помниш ли я — онази, дете беше арестувана за нарушение на Закона за борба с наркотиците?

— Нима?!

Хирано беше чувал за тази известна певица — наполовина японка и наполовина китайка, която пристигна в Япония от Хонконг. Нагиса Чихиро се ползваше от огромен успех, но съвсем наскоро беше арестувана във връзка с разкриването на голяма организация за

търговия с наркотици. Хирано не знаеше, че Мацуока е покровител на Чихиро.

— Казват, че Мацуока не знаел нищо за аферите с наркотиците, но бил влюбен до уши в Чихиро. Пръскал за нея луди пари, но без някакъв особен успех.

— Съмнителен тип!

— Но как ще го провериш? Той има министерски ранг. Няма да те допуснат дори да припариш до него.

— Нищо. Аз имам „секретно оръжие“. — Хирано си помисли за Кейко Накамура и Рюджи Катаяма. Кейко има шанс да се запознае с Мацуока чрез Домото.

Хирано се свърза веднага с Кейко чрез Катаяма и тримата се договориха да се срещнат. Този път Катаяма заангажира сепаре в едно китайско ресторантче по-далече от центъра. Когато седнаха до въртящата се масичка, отрупана с най-различни ястия, той разказа за откритията си.

— Обадохте се тъкмо навреме. Следващата седмица Домото заминава за Токуношима. Мацуока също се кани да отиде с него — съобщи им развълнувано Кейко.

И така сега вече става ясно кой остров „южно от Кюшу“ е имал предвид Домото. Щом ще пътуват до Токуношима, тогава съседното островче, което отиват да разгледат, е Морското конче.

— О, така ли?

— Съвсем точно. Домото и Мацуока пътуват неофициално. Ако не стане нещо непредвидено, пътуването ще се състои — отговори уверено Кейко.

— И вие ли ще бъдете с тях?

— Домото заповяда да го чакам в хотела, на главния остров, но аз ще се постарая да го придумам.

— А защо заминава Мацуока?

— Виж, това не ми е известно. Сигурно също да оглежда островчето.

— Ако началникът на УНО се кани да оглежда завода за регенерация на ядрено гориво, това не е току-така — навъси се Хирано.

— Аз мисля, че Мацуока няма пряко отношение към завода — възрази Катаяма.

— Но неговото пътуване все пак може да предизвика разговори. Ще се появят подозрения, че новата технология се използва за военни цели.

— Не съм съгласен — възрази Катаяма. — Та нали това, че Морското конче е избрано за строеж на завода, е само наше предположение. Самото пътуване още нищо не значи. Домото е голям майстор да хвърля прах в очите. Обича да пътува заобиколен от цяла свита. Навярно и сега е заповядал на Мацуока и той не е можел да му откаже. Какво е нужно на Домото? Да продемонстрира пред „Кокубу“ влиянието си, да им докаже, че не получава даром пари. Ето, доведох ви министъра, ще каже. А едновременно ще постави на мястото му и началника на УНО. За Морското конче не знае никой освен нас. При това Домото е измислил и обяснение — ще оглеждат място за нов курорт. Кой може да попречи на министъра да откъдне на един безлюден южен остров ...

— Струва ми се, че Мацуока знае къде е изчезнала Мари Фуджикура. За нас е добре, че той заминава там. Друг път няма да ни се падне такъв случай. Хубаво ще е да му влезем под кожата.

Кейко се съгласи да помогне и тримата започнаха да се хранят. Менюто на китайското ресторантче беше чудесно.

[1] В префектура Хирошима няма град с такова име. Всичко, което е казано за Куресаки, трябва да се разбира за град Куре — една от най-големите военноморски бази на Япония през годините На Втората световна война, а сега център на корабостроителна и Друга промишленост. ↑

[2] Буквално преведено „Рокумейкан“ значи „къщата на тръбящия елен“. Сградата е в европейски стил и е построена в Токио през 1883 г. за приемане на чужденци. В „Рокумейкан“ били уреждани балове и концерти, на които се събирали аристократи, облечени в непривични по това време за японците европейски облекла. Епохата на „Рокумейкан“ се характеризира с повърхностно възприемане на западната култура и нрави. ↑

[3] Легенда за един самурай, който убил слугинята си, защото счупила любимата му чаша. Призракът на убитата се явявал всяка нощ на самурая и го измъчвал. ↑

СЪЮЗЪТ МЕЖДУ БИЗНЕСМЕНИТЕ И ВОЕННИТЕ

И тъй, версията на Хирано се градеше върху предположението, че неизвестният именит гост е бил Шиндзо Мацуока. Той се надяваше много на Кейко Накамура, но кой можеше да каже, дали ще се оправдаят надеждите му?

Преди всичко беше нужно да се изясни по-конкретно какво свързва Мацуока с „Кокубу“. Хирано би могъл да тръгне по отъпканата пътека, като действава чрез Такеаки Фунато и Тамекичи Мишима.

Той си уговори среща с Мишима, нали и без това се канеше да му разкаже за посещението си в „Джошокаку“.

— Успяхте ли да научите нещо интересно? — посрещна го учтиво Мишима.

— Много полезни неща.

— А за вашата позната?

— Има една любопитна подробност. — Хирано разказа за Мацуока и неговата спътничка.

— Аха, така ли било, Шиндзо Мацуока ...

— Какво мислите, ходил ли е Мацуока там и по-рано, инкогнито?

— Какво бих могъл да ви кажа... може и да е ходил. Поводите за това са колкото щещ. Нали сме доставчици на Управлението за национална отбрана. Между нас има тесни връзки. Бивши военни заемат високи постове при нас в компанията, а много офицери от УНО — такива, които са още на действителна служба — получават от нас пари като консултанти.

— Консултанти с военни мундири ... Знаете ли имената им?

— Не мога да ви ги кажа.

— Но не и самият Мацуока, така ли?

— Едва ли. Но начините за заплащане могат да бъдат различни. Предоставям на въображението ви да си представите какви — засмя се Мишима.

— Каква конкретна работа вършат консултантите?

— Доставят информация. Навреме получената информация дава възможност да бъдат изпреварени конкурентите в конструкторските разработки и да бъде монополизирано дадено производство. Това е нещо като информационна война. Да вземем например идеята за ССV^[1] — нов тип самолет, способен да се измества по вертикалите и хоризонталите, запазвайки фиксирано положение на носовата си част. Този проект, за който бяха отпуснати четири милиарда йени, стана известен на нашата компания няколко години преди неговото приемане.

— План за четири милиарда, а на фирмата е известно за него няколко години предварително! — Хирано беше изумен. Мишима остана доволен от впечатлението, което предизвика съобщението му.

— Това беше голямо постижение на информационната мрежа на нашата компания. Благодарение на това тя монополизира проекта и получи напълно четирите милиарда, отпуснати за изследванията и разработката му. Но информацията не се получава само от консултантите. Сред служещите в УНО военни изобщо има много запалени привърженици на нашето, японското оръжие, особено в Центъра за технически изследвания. Ние ги посещаваме всеки ден. Те ни посрещат на драго сърце, а и ние не ходим при тях с празни ръце.

— Какво значи „не ходим с празни ръце“?

— Всички представители на търговската фирма „Кокубу шоджи“ в различни страни по света имат задачата да събират военна информация. Не, разбира се, те не се занимават с шпионаж. Просто събират публикуваните там статии по военни въпроси или брошури за вътрешно ползване и ги дават на специалисти, за да бъдат преведени. Разбира се, УНО има във всичките ни задгранични посолства свои „военни аташета в цивилно облекло“, на които е възложено да събират военна информация, но те имат други канали. Частната компания има възможност да завързва приятелски отношения със запасни офицери и да купува от тях сведения срещу парично заплащане. Тези преводи от чужди езици са хубав подарък за Центъра. А за да ни се отблагодарят, те ни подхвърлят някаква новост от рода на проекта ССV. Според принципа „ти на мене, аз на тебе“.

— Интересно. А как се осъществява този принцип? — заинтересува се Хирано.

— Това не е много сложно. Най-различни обеда, вечери, срещи, инструктажи през периода, когато се съставя държавният бюджет, и най-после заседанията на секциите ...

— Какви са тези секции?

— Те са нещо като семинари по различните видове оръжия и военна техника. Например секции по лекото оръжие, по артилерията, по бойните припаси, по танковете, по средствата за отбрана срещу подводници и мини. А семинарът по подводни апарати, да речем, от своя страна се разделя на няколко по-малки секции. В петата му секция се разработват хидролокатори за откриване на подводни лодки. Почти всичкото най-ново оръжие е снабдено с електроника.

— Колко са всички секции?

Мишима се замисли:

— Сигурно ще се съберат трийсетина.

— Къде стават заседанията?

— Главно в ресторантите с японска кухня в района на Акасака.

— Чудесно измислено! — изуми се Хирано. — Изучаване на военната техника в ресторантите на Акасака? Браво!

Макар и да се отклониха от разговора за Мацуока, новата тема също беше интересна за Хирано.

— Тези срещи само се наричат „семинари“, а всъщност не са нищо друго освен поводи да бъдат облагодетелствувани сътрудниците на УНО, да бъдат подтикнати към увеличаване на кредитите за покупка на оръжие. Гощавка под формата на обучение. Производителите на оръжие са заинтересувани от орязване на кредитите за издръжка на военния контингент, а икономисаните по този начин суми да бъдат отпуснати за закупуване на оръжие.

— Но нали ако държавата иска да запази военните си кадри, не е в неин интерес да намалява заплатите им! — учуди се Хирано.

— Точно затова се борят за възстановяване на военната повинност. Тогава военната служба ще стане задължение, а това ще даде възможност в много кратък срок и почти без разходи да бъде създадена първокласна армия. Предлагат кадровият състав да бъде намален четири пъти, а останалите да бъдат прехвърлени в запаса. Тези добре обучени кадри ще бъдат държани в състояние на мобилизационна готовност, за да бъдат призовани веднага в случай на извънредни обстоятелства. При сегашната система на доброволна

военна служба всеки войник получава около два милиона йени заплата годишно. А ако се вземат предвид и другите неизбежни разходи — за пенсия, за здравни осигуровки, — събира се една доста голяма сума, която означава, че толкова по-малко средства се отделят за закупуване на оръжие. Оръжейните доставчици са много недоволни. Ето защо те са поставяли неведнъж този въпрос на семинарите.

— А какъв е рангът на участващите в тези срещи лица?

— Това зависи от равнището на срещата. От помощник-началник на интендантската служба до началници на отдели в щабовете на сухопътните и военно морските сили. Понякога идва и самият началник на УНО.

— Охо, дори самият началник?

— Че какво необикновено има в това? Мацуока е горещ привърженик на задължителната военна повинност, така че за него не е трудно да намери общ език с производителите на оръжие.

— Следователно той има тесни връзки с деловите кръгове?

— Разбира се. А понякога и самите едри промишленици уреждат семинари. Тогавя няма и помен от наука. Ядат и пият, веселят се с гейши.

— Дори с гейши?

— Че вие какво си мислите! Какъв ще е този ресторант на Акасака без гейши?

— Я виж ти... — Хирано поклати глава. — Гуляят с гейши, черпят се и обсъждат възстановяването на задължителната военна повинност... Скандално! Да, сетих се, само гейши ли прислужват на тези срещи? — попита неочаквано Хирано.

— Какво имате предвид?

— Не се ли случва да прислужват и хостес или артистки?

— О, разбира се! На кого каквото се харесва. На мен не ми се е налагало да се занимавам с подобни работи, но съм чувал, че административният отдел на компанията сключва специални договори със съответните заведения и когато е нужно, те изпращат жени. Но тези жени са малко, нали главното изискване към тях е да умеят да мълчат.

Очевидно е, че става дума за „Валпургия“ Или за „Амарилис“, нали и Кейко намекваше за подобни срещи. Съвсем възможно е Мацуока да се е запознал с Мари на такава среща ...

— А Мацуока? ... И той ли е ходил на срещите, уреждани от „Кокубу“?

— Мисля, че да. Лично на мен не ми се е случвало да присъствавам, но много са ми разправяли. Още повече че тези срещи са много чести. По десетина месечно.

— Десет пъти на месец? Сто и двайсет банкета през годината?

— Е, не са само банкети... Но те са наистина чести.

— Тесните връзки на Кенсей Домото с „Кокубу“ не са тайна за никого, а неговото протеже Мацуока също ли е свързан с компанията?

— Хирано най-после достигна до главното.

— А нима не знаете? — попита недоумяващо Мишима.

— Какво?

— Че синът на Мацуока е на служба в „Кокубу джукогьо“?

— Така ли?

— Не само синът му, но и зет му. И двамата са инженери. Чувал съм, че синът на Мацуока работи в секретната група по атомната енергия.

— В Техническото управление по атомна енергия?

— Точно там. Никой не знае с какво се занимават.

— А зет му?

— Не зная. Не съм се интересувал. Но мога да науча.

От разговора си с Тамекичи Мишима Хирано получи косвени улики, но неопровержими доказателства, че Мацуока е замесен в изчезването на Мари, нямаше. Единствената надежда беше в Кейко.

По някаква щастлива случайност тя се обади същата вечер и съобщи, че на другия ден заминава за Токуношима, щяла да придружава Домото.

— А какво стана с Мацуока — идва ли с вас?

— Опитах се да подпитам, но не излезе нищо. Всичко ще стане ясно на място.

— Бъдете внимателна — предупреди я Хирано. — Морското конче е необитаем остров сред океана.

— Не се безпокойте... Не бързам да споделя участта на Мари.

— Е, да, докато Домото и Мацуока са заедно, не ви заплашва нищо. И все пак предпазливостта не е излишна.

— Добре. Ако открия нещо подозрително, ще съобщя на вас или на Катаяма. Само ми кажете къде мога да ви намеря.

Но точно в този момент навярно някой бе влязъл в стаята и Кейко побърза да затвори телефона...

[1] Control Confidurted Vehicle (англ.) — „напълно компютъризиран самолет“. Според данни на чуждестранния печат такава система е внедрена на американския изстребител бомбардировач F-16. Предвиждаше се от 1985 г. с него да бъде снабдена американската военна база в Мисава на северната част на японския остров Хоншу... ↑

ОСТРОВЪТ НА СКЕЛЕТИТЕ

Небето беше чисто, а морето спокойно. Колкото по на юг летеше самолетът, толкова по-гъста и дълбока ставаше морската синева, която се простираше под тях.

Отраснала на север, Кейко беше свикнала да мисли, че лятото е несигурно, променливо. За пръв път през живота си достигаше толкова далеч на юг. В Кагошима се качиха на друг самолет и отново полетяха в южна посока. Лятото в тукашните краища се струваше на Кейко като същинско живо същество, изпълнено с енергия и жизнена сила. То не бе кратковременно и преходно, а нещо неизменно, трайно, пуснало дълбоки корени. И небето, и облаците, и водата — всичко пламтеше, всичко се разтапяше в огнената му пещ. Тук нямаше бледи полутонове. Природата блестеше с живи, чисти, силни багри.

— Кейко-сан, ти просто си залепнала за илюминатора! Сякаш летиш за пръв път със самолет — подвижна й Домото, който седеше до нея.

— Никога не съм идвала толкова на юг — отговори Кейко, без да откъсва поглед от морето. Тя помоли специално Домото да поръча за нея място до илюминатора.

— Няма нищо по-скучно от това да летиш със самолет. Само облаци. Дали е юг, дали е север — все едно — прозина се Домото. Искаше му се да побъбри с Кейко.

— Какво говорите! Тук всичко е съвсем друго, не е като на север — и облаците, и морето.

— Радвам се, че ти харесва.

— Струва ми се, че съм попаднала в пламтящата пещ на лятото. — Кейко въздъхна и замижа от заслепяващите лъчи на слънцето, които се отразяваха от морската шир, прозираща между облаците.

— Охо, това е нищо, да видиш какво ще бъде на острова. Адска жегата.

— Аз съм толкова зиморничава! Жегата не ме плаши.

Като се убеди, че не може да откъсне Кейко от прозореца, Домото въздъхна разочаровано и започна да прелиства списания.

Погледът му се задържа ненадейно на една страница. В рубриката „За какво пишат вестниците и списанията“ се казваше:

„... Серията очерци на «Сагами шимпо» за историята на знаменити сгради предизвика благосклонни отзиви сред читателите: пред тях се разлистиха неизвестни страници от миналото. Досега вниманието на вестниците привличаха само забележителностите на столицата, но сега «Сагами шимпо» се насочи към провинцията. Началото на новата серия ще бъде положено от очерк за «Джошокаку» — дома за приеми в град Куресаки, префектура Хирошима, който принадлежи на компанията «Кокубу джукогьо»... Ще видим какви сюрпризи ни очакват, за какви интересни неща ще ни разкаже вестникът. Сградата е пазителка на тайни. В нея очевидно ще се намерят и тайни кътчета, недостъпни за външно око. Би ни се искало перото на очеркиста да ги опише.“

Вниманието на Домото беше привлечено от двете имена — „Сагами шимпо“ и „Джошокаку“. Второто му беше добре познато, наминаваше доста често там, но „Сагами шимпо“... Като че ли бе чувал някъде това име.

— „Сагами шимпо“, къде съм го чувал? — промърмори той под носа си, но това беше достатъчно за Шиндзо Мацуока, който седеше от другата страна на пътеката, да се стресне.

— Какво казахте? — попита той. Домото му подаде списанието.

— Ето, погледни. „Сагами шимпо“ — нещо познато, а не мога да си спомня откъде. Говори ли ви нещо това име?

— „Сагами шимпо“ ли? ... — Мацуока се намръщи.

Кейко, която гледаше през прозорчето като омагьосана, също се сепна, като чу познатото име. Защо ли са си спомнили за „Сагами шимпо“? Но заетият в разговора си с Мацуока Домото не забеляза промяната в настроението на своята спътничка. Кейко напрегнато се заслуша, без да отделя погледа си от прозореца.

— Е, какво, спомнихте ли си?

— Струва ми се, че е онова гадно вестниче, което измъкна на бял свят историята с пробното пускане в експлоатация на регенерационната инсталация...

— Да, да, точно така! Разбира се, то е „Сагами шимпо“ — достигна до Кейко гласът на Домото.

— Дайте да погледна. — Мацуока се зачете в статията.

— Много хубаво място са намерили — „Джошокаку“. Отракани момчета са тия от „Сагами шимпо“, нищо, че са от провинцията — каза възхитено Домото.

— Но нали там не пускат журналисти? — В гласа на Мацуока още живееше някаква надежда.

— Ако се съди по статията, те вече са били там.

— Нима не закриха „Джошокаку“ за журналисти?

— Не съвсем, просто там има нещичко, което предпочитат да не показват — неприлично се закикоти Домото.

Кейко познаваше достатъчно добре стария циник, за да разбере какъв смисъл влагаше в тези думи. С „Джошокаку“ са свързани най-сладките му спомени.

Но на Мацуока не му беше до смях. Кейко го погледна крадешком и разбра, че е ядосан. Когато тя, все едно че нищо не е чула, се обърна към спътниците си, Домото зарадвано я попита:

— Е, какво, нагледахме ли се на пейзажи? — и като взе ръката на Кейко, започна старателно да я милва по дланта.

— Омръзна ми вече — само облаци и вода — измърка тя, като се умилкваше на стареца.

— След двайсетина минути ще кацнем на Токуношима. Потърпи мъничко.

— А какво ще има там? Интересно ли ще е? — Кейко погледна Мацуока, вече без да се прикрива. Той четеше внимателно статията.

— Разбира се! Ще опитаме от всичко до насита... Най-свежите дарове на морето. — На Домото вече дори не му минаваше през ума за „Сагами шимпо“.

— Само за ядене си мислите! — престорено се разсърди Кейко.

— Всъщност и ти си „дар“ ...

— Аз?

— Разбира се. Ти даряваш щедро щастие, а аз... — Домото прошепна края на фразата в ухото на Кейко, Тя леко се изчерви.

— Фф-у-у! — Кейко беше чувала толкова цинизми през живота си, че те ни най-малко не я смуцаваха. Но понякога се правеше на срамлива, защото това се харесва на мъжете. Беше се научила да се изчервява и да плаче, когато си поиска. И все пак тази простичка игра предизвикваше възторг дори у такива опитни мъже като Домото.

— Хайде де, нали и на теб ти харесват тия мръсни работи, ха-ха-ха — закиска се той, без да забележи, че спътникът му Мацуока не е на себе си.

Самолетът кацна в Токуношима точно на време. На летището ги посрещнаха само няколко служещи в „Кокубу джукогьо“, тъй като посещението се държеше в тайна. С един от тях, Ошима, Кейко беше позната. Той се въртеше постоянно около Домото. Кейко беше се срещала с него няколко пъти, но днес и двамата се престориха, че се виждат за пръв път.

На летището ги чакаха малки леки коли, изпратени от компанията. Посрещането беше прекалено скромно дори за посещение инкогнито... Очевидно компанията се стараяше да не дразни населението на острова, което протестираше против строежа на завода за преработка на ядрено гориво. На Домото и Мацуока не обръщаха внимание и туристите, които летяха със същия самолет. Съвсем друго щеше да е, ако на тяхното място бяха известни артисти или певци. Но туристите навярно пак биха останали равнодушни, дори ако научеха, че тези двамата носят със себе си плана за превръщане на един прекрасен остров в гигантска фабрика за разпадане на атома. Туристите се интересуваха само от очакващите ги развлечения, а всичко друго, дори осигуряването на Япония с енергия и съдбата на островите, не ги засягаше ни най-малко.

Но Домото и Мацуока бяха съвсем доволни от равнодушието на своите спътници. Кейко не знае нищо за истинските цели на това пътуване, а жителите на острова могат да се възмутят, че при тях са пристигнали самият Домото, известен с връзките си с „Кокубу“, и началникът на Управлението за национална отбрана.

Домото и Мацуока побързаха да седнат в колите, а до шофьорите се настаниха секретарите им, пристигнали със същия самолет.

Летището се намираше в северозападната част на острова, върху част от площта на пресушена лагуна. А административният център — град Токуношима, е в югоизточната част; той е създаден през 1958 година след сливането на селището Камецу със село Хигаши Амаги. Хотелът се намираше в самия град, в района Каметоку. Колите излязоха на обиколното шосе, прокарано по крайбрежието.

В далечината се белееха ослепително пясъчни плажове, морето с живописните коралови рифове блестеше. Когато самолетът кацаше,

морето около малките островчета прозираше до самото дъно, а сега, след пладне, искреше с безброй слънчеви отблясъци. Да кажем, че то беше ослепително, би означавало да не кажем нищо — то бе просто пълноводие от лъчиста светлина. Но влажността беше малка и предсказанието на Домото за адска жега не се сбъдна. Още повече че откъм морето подухваше освежителен ветрец.

Къщите на острова бяха нанизани по крайбрежието. Пред всяко жилище имаше градинка, в която растяха нагъсто папая, банани, сагопи палми, пламтяха с алените си цветове хибискуси. В плантациите отглеждаха захарна тръстика.

Пейзажът покрай шосето смайваше с разнообразието си. Зад обширната зелена равнина се спускаха стръмно към морето скали. Мусоните и вълните, назъбили и шлифовали безжалостно брега, бяха оставили върху скалите многовековни следи. В тихия летен ден островът се разкриваше пред погледа с цялото си великолепие.

След това пиршество на лятото изглеждаше, че дори самата природа се е разнежила от блаженство. А на пътешественика друго не му е нужно. Какво го интересуват несполуките на живеещите тук хора, техните борби за съществуване и белезите, които са оставили в душите им.

Картините на странствуването са прекрасни тъкмо защото човек просто ги наблюдава, без да вниква в дълбочината на нещата и събитията. Но от момента, когато той реши да се привърже към новото място, сякаш се преселва от разкошната стая за гости в скромната килийка на всекидневието. И красотата, която се вижда през нейното прозорче, вече не е оная празнична красота, която е преминавала покрай него, без да го засегне, а нещо скъпо, нещо, без което той не може. Човекът вече няма право да взема от живота само прекрасното. Иска или не иска това, той е длъжен да изпие до дъно чашата на живота. Животът не иска съгласието на хората, но човек се стреми инстинктивно да бяга от всичко страшно и тъжно. И ако чуждият човек, дошъл тук, само се плъзга по повърхността, това още не е най-лошото, но тежко му, ако е дошъл да разрушава, да тъпче, да мърси. Тогавя го чака яростната съпротива на коренните жители.

Загледана през прозореца на колата в калейдоскопично сменящия се пейзаж, Кейко усети остро разликата между собствената си

безотговорност като пътешественичка и безотговорността на пътуващите заедно с нея Домото и Мацуока.

— Казват, че на острова имало интересен обичай, така нареченото „погребение на вятъра“ — каза Домото, загледан безразлично в морето.

— Точно така. Току-що преминахме река Акиригами; в пещерите по бреговете ѝ още са се запазили скелети — около триста разрушени от времето черепа — потвърди седящият зад кормилото Ошима.

— Защо „на вятъра“? — попита недоумяващо Кейко.

— В старо време имало такъв обичай — оставяли трупа на морския бряг или в планините, докато от него оставал само скелетът. На различни места в острова са открити следи от такива погребения.

— Какъв ужас ...

— Старинните гробища в Амаги, които току-що отминахме, са най-големите и най-достъпните за разглеждане. Ако искате, можем да се върнем. — Ошима намали скоростта и погледна въпросително Домото.

— Е, какво ще кажете? — почна да се колебае Домото. На него му се искаше да пристигне по-скоро в прохладния хотел и да се усамоти с Кейко. Затова остана съвсем доволен, когато тя каза: „Не искам. Страх ме е!“

— Хайде, карай! — подкани той шофьора. Шосето зави от брега към планината, обрасла със субтропична растителност. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-гъста и по-висока ставаше девствената гора. Въздушните корени на дърветата се гънеха и преплитаха чудновато над земята. Те сякаш бяха оголените им вътрешности — странно и зловещо зрелище.

— Знаеш ли какво си помислих... — промърмори Домото, очевидно обръщайки се към Кейко. Тя го погледна.

— Ако убиеш човек и захвърлиш трупа му на вятъра, никой нищо няма да научи...

— Престанете, плашите ме... — настръхна от страх Кейко.

— Ха-ха-ха, пошегувах се! — И Домото наистина се опита да обърне всичко на шега. Шосето тръгна по нанадолнище и отново започна да се вижда морето.

През тази нощ Кейко дълго не можа да заспи. От ума ѝ не излизаха думите на Домото: „Ако убиеш човек и захвърлиш трупа му

на вятъра, никой нищо няма да научи.“ Въображението ѝ нарисува зловеща картина — трупове, разпрострени на върха на скала, трупове в крайбрежните пещери; изгаря ги слънцето, плиска ги прибойт, кълват ги птици, остават само скелетите ...

Неусетно изплува образът на Мари. Нима са я убили, а трупа ѝ са „погребали на вятъра“?! Кейко отпъждаше от себе си тази мисъл, но тя се връщаше отново и отново. В съвременна Япония не е толкова лесно за убиеца да се избави от един труп. Разбира се, сега не съществува древният обичай, но нали трупът може да бъде скрит някъде, а след това останките да бъдат пренесени на „гrobiщето за кости“ — и всичко ще е скрито-покрито.

Кой би се решил на такава зловеща постъпка? Домото? Но нима тогава би се осмелил да пуска подобни шеги? Мацуока се уплаши от статията в списанието. Изглежда, че той е имал неприятности в „Джошокаку“, но не се знае дали са били свързани с Мари.

Но къде изчезна образът на Мари? Нещо пълзи по лицето ѝ. Пълчища от морски криви раци! Кейко изкрещя, но не чу гласа си. Изкрещя отново и се събуди. Гледаше я череп. Сега вече закрещя истински.

— Кейко, какво ти стана? Лош сън ли сънува? — попита я черепът с гласа на Домото.

На сутринта в морето се развилня буря и се наложи пътуването до остров Морското конче да бъде отложено.

За да отидат до острова, трябваше да наемат рибарско корабче, и то не много голямо, за да не предизвикат съмнение и разговори. А малките корабчета зависят от капризите на времето. Пък и какъв смисъл имаше да плават в буря?

Домото като че ли беше доволен от непредвиденото забавяне, но Мацуока нервничеше. Той, министърът, е принуден да седи и да чака по-хубаво време на някакъв си загубен остров. Но Мацуока не смееше да показва открито недоволството си, сдържаше се.

Умореният от пътя Домото се прибра в стаята си и разреши на Кейко да се разходи по острова. Нея я интересуваше най-много „гrobiщето за кости“, но ѝ беше страшно да отиде сама. Все ѝ се струваше, че там ще види тялото на Мари, изядено от морски раци, както в снощния си сън ...

Не ѝ се искаше да се прибере и в стаята си и слезе долу, във фойайето. Там седеше и се измъчваше от скука Мацуока. „Ето го удобният случай“ — помисли си Кейко и се приближи свенливо:

— Ще ви преча ли?

— Какво говорите, какво говорите... Страшна скука — зарадва се Мацуока. — Човек, който е свикнал да живее по точен график, не знае какво да прави, ако неочаквано се отмени предвидената му работа и се създаде излишък от свободно време.

— Прав сте, ужасно досадно е — съгласи се с него Кейко. През прозореца се виждаше отрязък от бурното море. За разлика от вчера небето днес бе облачно.

— Времето се развали съвсем, на човек не му се иска да пътува никъде.

— Нима се задава тайфун?

— А-а, не, мисля, че ще ни засегне само с края си. А къде е Домото, в стаята си ли е?

— Струва ми се, че е решил да си почива — равнодушно повдигна рамене Кейко.

— Як старец. Сигурно събира сили. — В очите на Мацуока, който разглеждаше Кейко, прозираше любопитство. Това беше преценяващият поглед на човек, комуто никога не са липсвали жени.

— Струва ми се, че съм ви виждала някъде — наведе очи Кейко.

— Така ли? Къде? — заинтересува се Мацуока.

— И аз не мога да си спомня. Дали във „Валпургия“, дали в „Амарилис“, а може би и някъде другаде. — Кейко насочваше внимателно разговора, накъдето ѝ бе нужно.

— Значи, ти си работила във „Валпургия“ и „Амарилис“? — хвана се Мацуока.

— Да — отговори смутено Кейко.

Като научи каква е професията ѝ, Мацуока подобри настроението си. Щом тази жена се продава за пари, лесно може да я има.

Сутринта, едва станал от леглото, Хирано разгърна един нов столичен вестник и не повярва на очите си: на най-видно място на първата страница, под едро набрано заглавие: „УНО разглежда въпроса за закупуването на непилотиран изстребител“, се съобщаваше подробно за самолета RPV-81 — „Черното копие“, и за вероятността

той да бъде приет на въоръжение. Това беше информацията за самолета, която „Сагами шимпо“ получи от Кейко Накамура, но се въздържаха от публикация, тъй като се грижеше за сигурността на Кейко.

В статията се говореше за характеристиките на самолета, който е способен да носи ракети с ядрени бойни глави, и за значението на неговото базиране в Япония в рамките на японо-американската отбранителна стратегия. Обяснено беше по какви причини посредник при закупуването на непилотирания изстребител ще бъде търговската фирма „Сумикура“, а не „Кокубу“.

— Как е могла да изтече тази информация?! — Хирано едва ли не се завайка от яд: да измъкнат изпод носа им такъв материал!

— Чувай, ти четеш ли „Майчо“? — крещеше в телефонната слушалка Итецу Кенджо.

— Току-що го прочетох.

— Как да се разбира това?

— И аз не зная.

— Да не си им дал ти материала?

— Какво говориш! Отде накъде бих им го дал, защо ми е притрябвало?!

— Нали заради теб го задържахме. Толкова се тревожеше за информатора, настояваше да не публикуваме статията. — По интонацията на Кенджо можеше да се съди, че е бесен от яд.

— Защо се сърдите на мен? Аз съм учуден не по-малко от вас.

— Ела веднага. Трябва да поговорим. — Кенджо трясна слушалката, без да дочака отговор.

На път за редакцията Хирано мислеше над съдържанието на статията. В нея се казваше предпазливо, че „въпросът се разглежда“, но от тона на текста се чувствуваше, че правителството вече е взело неофициално решение самолетът да бъде приет на въоръжение. Съдържаше се и намек, че зад смяната на фирмата посредничка и зад маневрите за натрапване на този тип самолет стои някой си високопоставен правителствен чиновник. Статията беше написана така, че всеки запознат с политиката читател можеше да се сети: „високопоставеният чиновник“ не е никой друг освен Кенсей Домото.

Всичко в статията съвпаднаше със сведенията, които Хирано получи от Кейко. Достоверността на материала се потвърждаваше по

най-неочакван начин, но самата Кейко едва ли би могла да отиде в друга редакция.

„Откъде им е станало известно?“ — чудеше се и не можеше да се начуди Хирано. Той долетя в редакцията един час по-рано, отколкото обикновено, не успя дори да закуси. Там вече го чакаше Кенджо.

— Е, какво? Проумя ли какво е станало? — Главният редактор като че ли се беше поуспокоил.

— Нямам представа.

— Що за вестникар си тогава!

— А вие досетихте ли се?

— Общо взето.

— И кой все пак е информирал „Майчо“?

— А ти си поразмърдай малко мозъка, кой ще пострада от тези разобличения?

— Че кой може да пострада, разбира се, новият посредник — „Сумикура шоджи“! Вестникът вдигна такъв шум, всичко е описано толкова открито, че правителството, което вече е взело неофициално решение в полза на „Сумикура“, сега ще се замисли дали си струва да дразни народа.

— А кой друг ще пострада?

— Компанията „Дженерал електроникс“, а и онова служебно лице, за което се намеква в статията — Кенсей Домото.

— Добре, това е ясно дори на едно дете, а по-нататък? Кой ще бъде доволен? Кой ще спечели от това, че сделката за закупуването на „Черното копие“ ще бъде отложена?

— Какво да ви кажа... — Хирано се замисли.

— Тия, дете ще спечелят, са много, нали? — подканяше го Кенджо.

— Преди всичко ще остане доволна конкуриращата фирма.

— Така, така! А кой е главният съперник на „Сумикура“? — облещи очи Кенджо.

— Разбира се, търговската фирма „Кокубу шоджи“ ... Но, как тъй, нима „Кокубу“ би се решила?

— А кой друг? „Кокубу шоджи“ е бившият посредник; кой друг освен тях ще знае всички подробности за „Черното копие“! Ако „Сумикура“ успее да сключи сделката за покупката на изтребителя от Щатите, ударът ще бъде най-болезнен за „Кокубу джукогьо“. Нали

тъкмо тя се стреми всичката военна техника, която е необходима на страната, да бъде произвеждана в самата Япония. Може би тъкмо оттук идват трусовете на земетресението.

— „Кокубу джукогьо“?! — предположението на главния редактор учуди Хирано. Но такъв поврат на събитията беше напълно вероятен. Макар че и промишлената, и търговската компания принадлежат към групата „Кокубу“, те вечно си съперничат; всяка от тях се смята за главна част от огромния концерн, всяка претендира за ръководна роля. А и на самата „Кокубу шоджи“ сигурно не ѝ е било по сърце това, че нейната поръчка премина в ръцете на конкурентката ѝ — „Сумикура“. Такъв удар по самолюбието ѝ! Излиза, че в историята с разобличаването на „Черното копие“ интересите на двете съперничаещи си компании от групата „Кокубу“ съвпадат!

Обаче това утешение беше слабо за Хирано — измъкнаха им изпод носа такава сензация!...

— Проумяхте, нали? Щом е така, трябва да признаем, че изпуснахме нашия материал и мястото му сега е само в кошчето за боклук. Какво да се прави, отговаряхме за живота на информатора... Но, било каквото било, край!

Случайно казаната от главния редактор фраза събуди в Хирано най-лошите опасения.

— Господин редактор!

— За какво се развълнува?

— Ние отлагахме публикацията, защото се страхувахме за съдбата на жената, която ни донесе материала, но сега всичко е публикувано. Следователно тя е в опасност?

— Та те разбират, че „Майчо“ не е получил сведенията от нея.

— А как може да бъде доказано това?

— Хората на „Сумикура“ не са по-глупави от нас с тебе, сецат се, че материалът е подхвърлен от „Кокубу“. Нали само „Кокубу“ е притежавала информация за „Черното копие“. Между другото това е и държавна тайна на САЩ!

— Кейко знаеше. В нея се намира копие от доклада за изпробването. А този факт е известен на Минасе, сътрудник на „Сумикура“.

— Но на Минасе не е известно съдържанието на документите, които е откраднала твоята хубавица.

— Да, но той може би се досеща.

— Мисля, че няма особено основание за безпокойство, но щом това те тревожи толкова много, можеш да я предупредиш.

— Нея я няма в Токио.

— Няма ли я? Че къде е, да не е в чужбина?

— Замина за Токуношима заедно с Домото.

— На Токуношима ли? Какво ще прави там?

— Изглежда, че Домото е отишъл да оглежда острова. Струва ми се, че са решили да строят там завод за регенерация на ядрено гориво.

— Казват, че там е започнало протестно движение. Посещението е тайно, нали?

— С тях замина и Шиндзо Мацуока.

— Мацуока? Наистина ли? — учуди се главният редактор. — Че защо мълчиш?! Та те ще получат там удар, като прочетат статията за „Черното копие“.

— А това не е ли опасно за нея? Ами ако спътниците ѝ изведнъж решат, че тя е съобщила във вестника?

— Отде накъде ще я подозират? Домото ѝ има доверие, затова я е взел със себе си.

— Страхувам се да не би този Минасе от „Сумикура“ да е побързал да уведоми Домото. Нали „Сумикура“ получи поръчката по негова препоръка. Статията на „Майчо“ сигурно ги е изплашила ужасно. Ще се завтирят да се съветват с Домото и ще я видят с него. Какво ще му кажат тогава?!

— Щом се безпокоиш толкова много, заминавай за Токуношима. Това е шансът ти. Но се страхувам, че вече няма да ги завариш там.

— Защо?

— Няма да успееш. Домото сигурно вече знае новината. Сега не му е до оглеждане на острова ... Пък нали още няма и проект. И Мацуока, ако е с него, също ще го отзоват веднага.

Хирано изведнъж се сети, че той дори не знае точно къде се намира Кейко, в кой хотел е отседнала.

Разбира се, за такъв голям човек като Домото сигурно е запазена стая в най-хубавия хотел, но той очевидно се е регистрирал под измислено име; следователно търсенето по телефона няма да доведе доникъде.

И все пак Хирано реши да позвъни в първокласните хотели на острова. В нито един от тях не бяха записани посетители на име Домото или Мацуока. Хирано се опита да измени въпроса си: „Не е ли пристигала при вас от Токио група от няколко души?“, но пак не постигна нищо. Разбира се, това съвсем не означаваше, че крият от него истината. Домото и придружаващите го лица са могли не само да се регистрират под чужди имена, но и да се престорят, че са пристигнали поотделно.

Оставаше само един начин — самият Хирано да замине за Токуношима. Но се оказа, че е невъзможно да си заангажира билет за самолета. В туристическото бюро му казаха, че от Кагошима до острова има два рейса дневно, но всички билети за най-близките дни вече са продадени. На Токуношима тъкмо сега се провежда някаква научна медицинска конференция и нямамо никакви места, хотелите били претъпкани. Случвало се някои пътници да продават билетите си преди излитането на самолета, но на това трудно може да се разчита — на летището чака опашка от търсеци билети. Разбира се, можеше да се отиде и с кораб, но това ще е прекалено бавно.

Хирано се чудеше какво да прави, когато му се обади Рюджи Катаяма. Той също беше прочел статията в „Майчо“.

— Много хубаво стана, че се обадохте, точно исках да се посъветвам с вас... — въздъхна облекчено Хирано и сподели страховете си с Катаяма.

— Аз вече помислих за Кейко. Струва ми се, че нищо не я заплашва. Вече са я видели с Домото и Мацуока, а и едва ли враговете ѝ ще се осмелят да действуват като най-обикновени гангстери. При това на тях не им е известен истинският източник на информацията — опита се да успокои журналиста Катаяма.

— Но те могат да я отвлекат, да я откарат на някой необитаем остров, да я изоставят там и после да представят всичко като нещастен случай — продължаваше да се тревожи Хирано.

— Домото току-що получи Кейко. Спомнете си колко се стремеше да я има. Въпреки цялото си богатство и влияние той едва ли ще си намери друга красавица като нея. Тъй че, избийте си тия стракове от главата, Хирано-сан! Засега Домото няма никакви причини да се избавя от нея.

— И все пак аз си спомням непрестанно за Мари. Страх ме е, че Кейко може да сподели участта ѝ ...

— Е, добре. Мога да ви дам един полезен съвет. Съобщете някак на ръководителите на протестното движение на Токуношима, че там се намират Домото и Мацуока. Ще се вдигне голям шум. Тогава тия двамата ще мислят само как да офейкат невредими, а за Кейко просто няма да им остане време.

— Това го измислихте много добре!

Идеята на Катаяма наистина беше добра, предложеният от него план даваше възможност да бъде отвлечено вниманието от момичето, без да се пътува до Токуношима.

ВТОРА ЧАСТ

НАСРЕЩНИЯТ ИЗСТРЕЛ

Същия ден след обед телефонът в редакцията ненадейно иззвъня.

— Аз съм Минасе от „Сумикура шоджи“. Нужно е бързо да се срещнем.

За миг Хирано се обърка. Минасе не е само заместник-началник на отдела за летателни апарати, дясна ръка на вицепрезидента на „Сумикура“ Наюки Уемура, но и човекът, който беше шантажирал Кейко. Хирано си спомни и случая, когато той, Кейко и Катаяма излизаха от ресторанта в Хараджуку, и им се мярна отдалечаващ се от тях мъж, който приличаше на Минасе.

— Откъде ме познавате? — Този въпрос сега интересуваше най-много Хирано.

— Е, кой не познава Хирано, най-добрия репортер на „Сагами шимпо“!

Е, да, славата да бъдеш „най-добрият репортер“ на малък вестник, в който работят само няколко сътрудници заедно с главния редактор, не беше чак толкова голяма и все пак беше приятно да ти го кажат. Нали именно той написа разобличителната статия за експерименталното регенериране на ядрено гориво. Съвсем вероятно е Минасе да е научил наистина за неговото съществуване от името му под тази статия. Ако е така, той не знае нищо за приятелството между Хирано, Катаяма и Кейко...

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита подчертано сухо Хирано.

— Това ще ви кажа подробно, когато се срещнем. А сега мога да ви кажа само, че бихме искали да на пишете статия.

— Статия ли?

— Да. Вашият вестник се прочу в цялата страна, четох материала ви за опитите с ядрено гориво. А сега четем с голям интерес очерците „Сгради и хора“. Виждате, че вашият вестник ни заинтересува. Имам материал за вас.

— Ще дойда. Къде ще се срещнем?

Хирано най-после схвана какво иска от него Минасе. Става дума за инспирирано „изтичане“ на информация. Не бяха ясни само мотивите, но не бива да се изпуска такава плячка, която ти се завира сама в ръцете.

Минасе определи срещата в ресторант „Лилипут“ в Роппонги. Той се намираше в подземния етаж на чудесна жилищна сграда, украсена със скулптурни орнаменти в стил рококо. Зад масивна врата от брястово дърво се спуска застлано с тъмночервен килим стълбище; долу на посетителя се покланя учтиво мъж, облечен със смокинг. Докато слизаш по стълбището, си имал достатъчно време да надникнеш в кесията си; но и тук, долу, когато си се оказал очи в очи с величественния оберкелнер, все още не е късно да се върнеш назад, преди да си решил да похарчиш солидна сума.

Когато Хирано, не без известен смут в душата, се приближи до човека със смокинга и попита за Минасе, той му каза: „Вече отдавна ви чакат“, и го придружи до самостоятелна стая в дълбочината на салона. Зад масите в тайнствената светлина на свещите седяха няколко елегантно облечени двойки. Това беше един съвсем различен свят в сравнение с евтините ресторантчета и закусвални, в които сервират супа от грах и в които обикновено обядваше Хирано.

— Много ми е приятно да се запознаем, Минасе — стана да го посрещне непознатият. Той беше висок, с мургаво лице; проблясващите му очи огледаха внимателно Хирано. Любезната усмивка донякъде смекчаваше острия му поглед. Те се виждаха за пръв път очи в очи, но ако Минасе е следил Кейко, това означава, че познава и Хирано. Ала Минасе не се издаде с нищо.

След като се поздравиха взаимно, както е прието, те извикаха келнера.

— Сервирайте ни по ваш избор. Какво бихте ни препоръчали? — каза Хирано. Минасе последва примера му. И той беше за пръв път в този ресторант, но се държеше свободно, като постоянен посетител. Види се, беше свикнал да ходи в скъпи заведения.

— Извинете ме, че ви обезпокоих с моето обаждане.

— Моля ви — усмихна се Хирано. — Журналистът е като ловно куче. Веднага тича натам, където е надушил дивеч.

Поднесоха им ордъвъра и деловият разговор започна.

— Имам за вас интересно предложение и мисля, че няма да съжалявате ни най-малко, че сте дошли — каза Минасе, като измъкна сръчно един охлюв от черупката му.

— На какво дължи такава чест нашият неизвестен вестник?

— Недейте скромничи, господин Хирано, Ние сме осведомени прекрасно за вашите възможности. Беше много приятно, когато натрихте носовете на столичните фанфарони с тяхната световна кореспондентска мрежа. Големите вестници винаги са на стража пред властта. Бихме искали да сме полезни на такъв вестник като вашия, който не е загубил свободния си дух.

Всъщност Минасе казваше същото, което казва и главният редактор Кенджо, сякаш беше забравил, че самият той е представител на фирмата, която току-що е получила голямата поръчка за „Черното копие“.

— Слушам ви.

Хирано дъвчеше един охлюв и пресмяташе бързо наум колко ще му струва обедът. Каквато и да бъде сметката, той няма да позволи на Минасе да плати заради него...

— Можем ли да разчитаме, че ще запазите в тайна източника на информацията? — погледна го строго Минасе.

— Това ни задължава журналистическата етика.

— Реших да поговоря с вас за отбранителните поръчки на „Кокубу джукогьо“. Както ви е известно, именно „Кокубу“ е официалният доставчик на УНО. Искам да ви дам нещичко за техните машинации.

— А вашата фирма нима не е официален доставчик на УНО? — Решил, че ще плати сам сметката си, Хирано започна да не се церемони.

— Какво говорите! Какво сме ние в сравнение с „Кокубу“? Нямаме работа, западаме... — възрази Минасе.

— Как да нямате работа? Току-що прочетох във вестниците, че вашата фирма е грабнала поръчката за „Черното копие“. — Като че ли между другото Хирано реши да провери известно ли е на Минасе съдържанието на документите, копирани от Кейко. Но лицето на събеседника му си остана равнодушно.

— Щом се е появило във вестниците, значи може да му бъде сложен кръст. Сега въпросът за изтребителя навярно ще бъде

разглеждан наново...

Най-после Хирано разбра защо искаше тази среща Минасе...

— Тъй като сме фирма, която не зависи от правителствените поръчки, бихме искали вашият „Сагами шимпо“ да разкрие задкулисните връзки между компанията „Кокубу“, изпълняваща правителствени поръчки, и Управлението за национална отбрана, да разобличи скритите причини на срастването между военните и индустриалците.

Най-после Минасе откри картите си. Това беше отмъщението на „Сумикура“ срещу „Кокубу“ за публикацията на материала за покупката на „Черното копие“. „Сумикура“ искаше да получи реванш за загубата на изгодната поръчка, като окаля щастливия си конкурент. И за оръжие на отмъщението беше избран „Сагами шимпо“. Да се действа чрез столичните вестници беше опасно: свързано е с много ненужни усложнения. И на самата „Сумикура“ не беше много чиста работата, та ако се свърже с някой голям вестник, без да иска, можеше да насочи огъня срещу себе си.

А „Сагами шимпо“ беше друго нещо. Възможностите му са ограничени. Но, от друга страна, вестникът спечели достатъчен престиж с историята за регенерационния завод. С една дума, „Сагами шимпо“ беше много подходящ лък за стрелата на възмездието.

— Какво имате предвид под срастване? — оживи се Хирано. Разговорът почваше да става интересен.

— Става дума за това, че доставчиците на военна техника все още намират начин да скубят част от бюджета за отбраната, макар че срокът на управляемите ракети „Найк-Джей“ изтече. Корпусите на ракетите се изработват от авиационния завод на „Кокубу джукогьо“ в Кобе. Първата поръчка беше получена през 1967 година; втората — през следващата, 1968 година; третата — през 1971; а през 1972 и 1973 година — съответно четвъртата и петата поръчка. През 1976 година поръчките за производство бяха спрени. По време на „петролната криза“ цените рязко скочиха нагоре и от четвъртия план за укрепване на отбраната беше съкратена точката за създаване на ново подразделение ракети „Найк-Джей“. В резултат на това авиационният завод в Кобе, който фактически беше монополизирал производството на тези ракети, остана без работа.

— Я виж ти...

— Цената на една ракета „Найк-Джей“ без бойния заряд и горивото е осемдесет милиона йени; дори като се вземат предвид ежегодните колебания на цените, „Кокубу джукогьо“ получаваше всяка година поръчки за осемстотин милиона до един милиард и двеста милиона йени. Вижда се какви огромни суми загуби компанията. Но скоро ще бъде приет петият план за укрепване на отбраната и тогава поръчките за ракети навярно ще бъдат подновени. И тъкмо във връзка с това беше разработен хитър план за „профилактика“ на ракетите. Този план всъщност дава възможност направо да бъдат ограбвани парите на данъкоплатците.

— Профилактика ли? — учуди се Хирано.

— Да. Така наричат обикновения им оглед. Същността на това, което разказа Минасе, беше възмутителна: върху гнилата почва на военнопromишления комплекс процъфтяваха мошеници, които получават огромни суми за преливане от пусто в празно.

Радиоуправляемата ракета „Найк-Джей“ от типа „земя-въздух“ е с дължина дванайсет и половина метра, тегло — четири тона и половина, далечина на полета — сто и трийсет километра. Производството ѝ в Япония е започнало през 1967 година въз основа на споразумение за техническо сътрудничество между „Кокубу джукогьо“ и американската корпорация „Спрут“. Като прототип е използвана ракетата „Найк-Меркури“, годна да носи ядрени заряди. Това обстоятелство предизвика недоволство в парламента и в страната, поради което се наложи да бъде изменена частично конструкцията и едва тогава да започне производството.

Изглеждаше, че няма нищо странно в това, че ракетата се връща на производителя за проверка. Но ето в какво се състоеше работата в действителност.

— Това е само хитър фокус — разказваше Минасе. — Всъщност ракетата не е нищо друго освен един артилерийски снаряд: след изстрелването ѝ не се връща. Скъпо оръжие е, и все пак може да бъде използвана само веднъж. По своята конструкция и по тактико-техническите си характеристики ракетите са сравнително прости. Те се различават принципно от оръжието за нееднократно използване — от самолетите, за които действително е необходима задължителна профилактика след определен брой летателни часове.

Друго нещо е, ако става дума за сериозни грешки в конструкцията, за несигурност на отделни части... А тук ти говорят за необходимост от периодичен преглед на ракетите, получени от силите за самоотбрана след най-строга проверка. Това е просто смешно!

— Искате да кажете, че профилактиката не е нужна, така ли?

— Профилактиката на ракетите е нещо невероятно. Ракетите от клас „Найк“ се появили в Япония през 1950 година — американците ги докараха на Окинава. Съгласно втория план за укрепване отбраната на Япония те бяха взети на въоръжение от силите за самоотбрана. Под предлог че ще бъде извършена проверка, през декември 1976 година бяха изпратени за пръв път ракети в завода на „Кокубу“ в Кобе. Следователно за двайсет и шест години, от 1950 до 1976, не се е явила нито веднъж необходимост да бъде ремонтирана ракета. Ако периодичният ремонт на ракетите е необходим, тогава защо това не е правено от 1967 година, когато започна производството им в Япония, а се прави от края на 1976 година, когато то беше прекратено? Същинска безсмислица. Явно договаряне между „Кокубу“ и УНО с цел да бъде натоварен бездействиращият завод.

— А колко ракети преминават през такава профилактика?

Поднесоха специалистата на заведението, но на Хирано не му беше до него.

— Според нашите сведения през 1976 година са изпратени на профилактика три ракети, през 1977 — десет, а през следващата година — още три; и сега се намират на профилактика три ракети.

— И в какво се състои профилактиката?

Дойде келнерът и попита как да бъде изпечен бифтекът. Минасе си поръча средноизпечен и продължи:

— В нея могат да вписват каквото си щат. Началството дава заповед на инженерите си да съставят така графика на профилактиката, че той да включва колкото е възможно повече операции. Инженерите, както се казва, наслуки вписват в него неколкостотин операции, между които и някои много скъпи, като рентгенов ултразвуков контрол, магнитна дефектоскопия, хидравлична проверка на частите и така нататък. В резултат на тази сметка разходите за профилактиката само на една ракета достигат до десет-дванайсет милиона йени!

— А колко време е необходимо за този ремонт?

— Казват, че за изпълнението на всички планирани операции петнайсет работници трябва да работят няколко месеца. Но тъй като тази проверка не е нужна никому, съкращават я до минимум. Понякога се ограничават само с визуален преглед.

— Какво ще рече това „визуален“?

— Просто казано, на око, тоест не правят нищо. Понякога поставят съвсем нова ракета в стар контейнер и я пращат в завода; там я държат известно време, след което написват, че „всичко е нормално“, и я връщат във военната част. Но във всички случаи, каквито и да са операциите, получават по няколко милиона йени за всяка ракета.

— Скандално!

Хирано гълташе механично парчета от чудесния бифтек, без да ги сдъвче както трябва.

— Това е само един от примерите. Същите фокуси се вършат и с други видове бойна техника. Да речем, в снабдителната база на силите за самоотбрана пристигат няколко камиона, които са натоварени догоре с картонени кашони, украсени с вишнева клонка — емблемата на „Кокубу“. И при това имайте предвид, всички кашони са празни. След тези камиони идват още няколко, които изобщо са съвсем празни. Придружвачите докладват: „Доставена е еди-колко си такава и такава продукция за сметка на доставките.“ Интендантът преброява празните кашони и подписва товарителницата. След известно време камионите пристигат отново. Придружаващият ги чиновник от фирмата казва: „Тъй като е необходимо да направим проверка на някои възли, бихме искали да вземем временно всичката доставена техника.“ И празните кашони се връщат там, откъдето са дошли. А в документите вече е вписано, че доставката на съответната продукция по плана за военните поръчки е изпълнена. Пълна измама...

Когато се върна в редакцията, Хирано разказа на главния редактор за разговора си с Минасе. Кенджо дори закрепя от яд:

— Пак тази „Сумикура“ ... Мошеници, подхвърлят ни мърша.

— Мислите, че е измислица?

— Не, защо да е измислица. Решили са да отмъстят на „Кокубу“. Само че всичко това е ухапване на бълха.

— Така ли? А аз смятам, че ударът ще бъде сериозен. — Хирано не искаше да се откаже от плячката си.

— Ами ето, помисли си, „Кокубу джукогьо“ получава от поръчки за отбраната по двеста милиарда йени годишно. А тук става дума за някаква си профилактика. Е, ще ремонтират, да речем, петнайсет-шестнайсет ракети и ще получат по десетина милиона на парче; Дреболия, капка в морето.

— Дреболия ли? Да хвърлят на вятъра милиони, да прахосват парите на данъкоплатците — взмути се Хирано.

— Изслушай ме спокойно. Ако разсъждаваме логично, това не е непременно празно прахосване на държавни средства. Много възможно е производството на ракети през този етап от четвъртия план за „укрепване на отбраната“ да е спряно временно. Да речем, че сега уволнят работниците и демонтират съоръженията, а след известно време производството бъде възобновено, нали ще се наложи да започнат от нищо. Представяш ли си какво означава да бъде съкратено едно добре усвоено производство, заангажираната в него квалифицирана работна сила да бъде разпиляна в различни други отрасли, а след това всичко да бъде събрано отново заедно и да бъде издигнато до предишното равнище? А и необходимите средства няма да са малко. Навярно тъкмо това ще бъде прахосване на парите на данъкоплатците. Може би е по-целесъобразно сега да се изразходва малко, за да бъдат избягнати големите разходи в бъдеще. Нима това е прахосване? ...

— Но щом е така, кому са нужни тези безсмислени проверки, това надписване?

— Не всичко е чак толкова безполезно. Сигурно има и такива части, които след известно време стават негодни, в ракетите има толкова много и различни части. Дори най-простата машина ще ръждяса, ако не бъде използвана дълго. А ракетите „Найк“ също не са изключение.

Колкото повече възражения изтъкваше главният редактор, толкова повече намаляваше надеждата на Хирано, че счетоводителят ще изплати сметката му от ресторанта в Роппонги.

— Всичко е ясно, „Сумикура“ е решила да натрие носа на „Кокубу“. Хитро са го замислили. Но трябва да бъдем много внимателни, иначе ще трябва да плащаме чужди сметки. А, общо взето, материалът е любопитен. Всичко зависи от това, как ще го

поднесем. Трябва да съберем повече факти за „Кокубу“, тогава може да стане за печат.

— Ще има факти — окуражи се Хирано.

Още преди срещата си с Минасе той се вслуша в съвета на Катаяма и изпрати телеграми до трите селищни управи на Токуношима, в които им съобщаваше, че Кенсей Домото и Шиндзо Мацуока са пристигнали на острова. Точно по това време протестното движение срещу строежа на завода за регенерация на ядрено гориво беше достигнало връхната си точка, целият остров се беше вдигнал на борба. Островните жители бяха настроени доста войнствено. „И ние си имаме «бомби» — казваха те, — отровни хабу^[1] и изгарящи морски звезди, а ако се стигне до бой, ще се намерят и бамбукови копия!“

Съобщението за тайното посещение на Домото и началника на УНО непременно ще вдигне на крак местната администрация. Те ще намерят неканените гости дори ако се наложи да претършуват целия остров. Пък и скришните места там не са толкова много. Прислугата на хотелите е от местни жители Тъй че рано или късно посетителите ще бъдат намерени.

Но и без тези телеграми съдбата на Кейко като че ли не предизвикваше опасения. Нейната сигурност можеше да бъде застрашена само от Минасе. Но нали тъкмо той се срещна с Хирано, за да му издаде тайните на „Кокубу“. Нима това не е доказателство, че Минасе дори не подозира Кейко в някакво отношение към историята с „Черното копие“? Следователно и за това може да бъде спокоен.

А дали е успяла да се сближи със Шиндзо Мацуока?

[1] Отровни змии, дълги до два метра. Живеят на островите Рюкю и Амами. Ухапването им е смъртоносно. ↑

СИГНАЛ ОТ ГРОБА

След пладне между облаците започна да прозира слънце, времето се оправи. Но вече беше късно за пътуване до Морското конче. Безделието измъчваше Мацуока.

— Все си мисля, че ще е добре да отидем до гробището на скелетите — каза Кейко и Мацуока тутакси подхвана думите ѝ:

— И аз мислех това, но не смеех да ви предложа, нали казахте, че се страхувате...

— Хем е страшно, хем е любопитно. Но щом сме дошли тук, трябва да отидем да видим гробището.

— А ще ми позволите ли да ви придружа?

— Самата аз исках да ви помоля за това ... — И Кейко погледна крадешком Мацуока.

— Ами старецът?

— Нека си почива. Той ми каза, че мога да разполагам с този ден.

— Щом е тъй, да тръгваме — окуражи се Мацуока. На него му беше все едно къде ще отидат, само да е с Кейко.

Ошима докара колата пред входа — същата, с която бяха пътували вчера. До него седеше мъж на средна възраст, очевидно местен.

— Научих, че на онова гробище, за което ви уведомих вчера, вече няма скелети, ще отидем на друго Място — каза Ошима като отваряше вратата пред Мацуока.

— Че къде са се дянали? — попита недоумяващо той. Мъжът, който седеше до шофьора, обясни.

— Напоследък туристите се научиха да отнасят кости. Тукашните жители се възмутиха от тях, че оскверняват тленните останки на нашите прадеди, и закопаха всичко в земята. Сега там няма нито един скелет...

— А защо са им на туристите кости? — учуди се Мацуока.

— За спомен. Или за щастие. Студентите — за да им върви на изпитите, влюбените — за да стане любовта им още по-силна. Намират се и такива мръсници, които крадат кости, за да ги продават.

Местните хора се оскърбиха, оплакаха се на управата и всички кости бяха погребани.

— И какво, вече няма открити гробища, така ли? — унило попита Мацуока. Сега му се искаше още повече да отиде на гробището.

— Защо да няма? Ще ви покажа... Има едно място, за което знаят малцина. Там са останали още много кости. Това е в планината, колата не може да стигне дотам. Само че на дамата ще бъде малко трудно. — Той се обърна към Кейко.

— Аз вярвам на краката си — отговори тя и се потупа по коленете.

— О-о, в планината... — провлечено се обади Мацуока, като не откъсваше погледа си от бедрата на Кейко, опънали съблазнително джинсите.

— И все пак, хайде да тръгваме.

Ошима седна зад волана и колата потегли. Пътят криволичеше по крайбрежието, ту се изкачваше нагоре, ту се спускаше надолу. Покрай шосето се простираха плантации със захарна тръстика, къщичките на островните жители се гушеха зад зидани огради, над ниските покриви стърчаха като перископи само телевизионните антени. Когато пътят приближаваше брега, през прозореца на колата се откриваше морски пейзаж, В мъгливата далечина се тъмнееха контурите на острови, на хоризонта се трупаха грамади от облаци. А от другата страна на пътя се издигаха планински била, обрасли с гъста девствена гора. Зеленината смайваше с богатство то на отненъците си. Върху нейния изумруден фон аленееха цветовете на хибискуса. Ниските къщички, прилепнали до земята като раци отшелници, контрастираха рязко с величието на пейзажа и свидетелствуваха, че природата невинаги е милостива към хората — тук, през островите, минаваха пътищата на разрушителни тайфуни ...

След двадесетина минути колата зави към планината и морето се скри от погледа на пътниците. Шосето стана по-тясно и лъкатушно. Вече нямаше плантации със захарна тръстика, от двете страни на пътя се издигаха гъстаци от гигантски тропически папрати, рами^[1]; сагови палми, китайски мискант. Пътят започна да се изкачва стръмно в планината.

Спътникът им, който се нае да изпълни ролята на техен водач и се представи под името Накагава, раз казваше за обичая „погребване на вятъра“. Най-напред заравяли покойника за няколко години в земята, а после изравяли останките му, измивали ги и ги отнасяли на откритото гробище, където отслужвали панихида.

Според Накагава на острова имало от трийсет до четирийсет такива гробища, те не били отбелязани на картата и ги знаели само най-старите хора и потомците на покойниците. Някои гробища били съвсем изоставени. Старците казвали, че прадедите им завещали да крият от хората „погребенията на вятъра“ и да не издават тайната им, ако се натъкнат случайно на тях.

Гробищата на Токуношима са скрити главно в пещери на морския бряг, в планината или в карстови местности. За произхода им съществуват няколко версии.

Най-разпространена е версията, свързана с религиозните вярвания. Смята се, че по такъв начин древните жители на острова изпълнявали култа на поклонение пред предшествениците си.

Според друга версия откритите гробища са били места, където са изпълнявани смъртни наказания. Привържениците на тази версия твърдят, че по време на управлението на клана Сацума^[2] така били наказвани контрабандистите, селяните, избягали от захарните заводи или участници в селските бунтове. Оттогава били останали купищата черепи.

Трета версия гласи, че това са гробища на моряци от епохата Едо^[3]. Морето изхвърляло на острова моряците, претърпели корабкрушение по време на тайфуните. Местните жители ги ограбвали, вземали им скъпоценностите и стоките, а след това ги убивали и захвърляли труповете им под открито небе.

Четвърта версия уверява, че това са погребения на заразно болни. В края на епохата Едо или началото на епохата Мейджи на острова се разпространила епидемия от едра шарка. Заразените откарвали в затънтени кътчета на острова и там ги изоставяли на сигурна смърт.

— Какъв ужас... — разтрепера се Кейко, като слушаше разказа на Накагава. Растителността от двете страни на пътя се сгъсти, изглеждаше, че там живеят зли духове. Рязко застудя.

— Казват, че и досега в пещерата Окуна се срещали привидения, хората се страхуват да се приближат до нея.

— Привидения? — Кейко съвсем настръхна от страх.

— Не се плашете. Там, където отиваме сега, не се случват такива неща — успокой я Накагава.

— Докато аз съм с вас, можете да не се страхувате от привидения — Мацуока се възползва от момента, за да прегърне Кейко и да я хване за ръката. Точно тогава колата силно се раздруса и изведнъж спря.

— По-нататък ще трябва да вървим пеша — каза Ошима.

Пред тях се простираше гигантски фикус — гаджумару^[4]. Пред пътя се възправи планински склон, гъсто обрасъл със сагови палми, гаджумару, пълзящи лиани.

— Струва ми се, че е там — каза неуверено водачът, като показваше към върха. Стръмният горист склон беше обезобразен от приличащи на струпей канаристи хълмчета, които напомняха вулканична лава. Те се възряха и забелязаха сред скалите дълбока цепнатина. Очевидно точно това беше древното гробище ...

— Това не е лава, а изпъкнали коралови рифове — обясни Накагава.

— Струва ми се, че не виждам никакъв път... — въздъхна тъжно Мацуока.

— Тук някъде трябва да има пътека ... Отдавна не съм идвал. Накагава извади сърпа, който бе взел предварително със себе си, и започна да разчиства гъстака от мискант, висок колкото човешки ръст. На всички вече им беше омръзнало да чакат, когато той извика ненадейно: „Намерих я!“ Под срязаните стъбла на мисканта се откриха обрасли с мъх каменни стъпала. Ето я пътеката към гробището! Каменната стълба беше обрасла съвсем с мискант и бръшлян, а някои от стъпалата — вече разрушени. Налагаше се да търсят непрекъснато пътя, като режат стъблата на растенията.

Слънцето не припичаше в зеления тунел, но в него бе непоносимо душно, пътешествениците се обливаха в пот. По лицата им лепнеше паяжина, изпод краката им се разбягваха на всички страни обезпокоени насекоми, изхвърчаха диви гълъби.

На лицето на Мацуока се изписа кисела гримаса, но трябваше да крачи напред, тъй като въпреки очакванията му неговата спътничка беше все така бодра. Каменната стълба неусетно се превърна в

обикновена пътека, осеяна от чирепите на стари глинени гърнета. Пътят стана още по-стръмен.

Дрехите им вече се напоиха с толкова пот, че можеха да бъдат изцедени, и изведнъж гъстата растителност проредя, пред пътниците се възправи бяла коралова скала, надвесена като корниз над пътеката, а под нея се виждаше пещера с подобен на цепнатина вход.

Стори им се, че на върха се е възправило укрепление, оградено с бодлива тел. Когато се приближиха повече, видяха, че входът на пещерата е затворен с решетка от дебели железни пръти, като някаква гигантска клетка.

— Ето че пристигнахме — извика им Накагава. Той беше изпреварил малко другите и вече стоеше на малката площадка пред входа на пещерата. Спътниците му се прехвърлиха през корена на един гаджумару, който препречваше пътя, и също застанаха на площадката до Накагава. Пещерата се виждаше като на длан.

Кейко едва си пое дъх след стръмното изкачване. Но зловещата картина, която се откри пред очите ѝ, я накара да забрави умората. Мацуока и Ошима стояха като вцепенени, сякаш загубили дар слово. Зад желязната решетка, в дълбочината на пещерата бе натрупана грамада от черепи и човешки кости.

Изглеждаше чудно, че търсачите на черепи могат да се проврат в такова затънтено място. А не беше трудно да вземеш череп — достатъчно бе само да пхнеш ръка между железните пръти...

Онова, което е било някога живи хора, чувстващи и обичащи, се бе превърнало в купчина кости. Мъже и жени, умни и глупави, красиви и грозни, щедри и скъперници, силни и слаби, добри и жестоки — всички бяха събрани на едно място; животът си е отишъл, телата са изтлели — останали са само скелети с еднакво тъмни очни дупки на черепите...

Пещерата беше широка около трийсет метра, висока два метра и дълбока десетина метра. Земната кора се разместила, покритото с коралови рифове дъно се издуло, в продължение на векове от ерозията и изветряването в скалите се образували кухини — това са пещерите.

В дясната част на пещерата бяха сложени черепите, в лявата — крайниците. Дълбоко вътре растеше папрат, нейната ярка зеленина сякаш беше изсмукала всички сокове от костите и със свежестта си затъмняваше напълно мъждивата жълтина на човешките останки.

Навсякъде из пещерата бяха разхвърляни характерните за този край глинени гърнета без глазура.

— В тях слагали храна за душите на умрелите — обясни Накагава, обръщайки се към неподвижно застаналите пред решетката гости.

След като дойде малко на себе си, Кейко се взря по-внимателно. От пръв поглед всички кости изглеждаха еднакви, но беше достатъчно да се взреш, за да откриеш, че не е така. Преди всичко черепите бяха различно големи. Някои — пожълтели и напълно разпаднали се, подобно на старите гърнета, а други блестят с белотата си, като че ли току-що са ги измили. В този момент дълбоко в пещерата проблясна фосфорна светлина. На Кейко се стори, че в очните дупки на един череп се мярна синкав пламък, сякаш застиналата в него душа молеше за състрадание. Кейко извика и се дръпна.

— Какво ви стана? — попита я уплашено Мацуока.

— Гледайте ей там! — Кейко показва фосфоресциращия череп, но тъй като тя се дръпна от предишното си място, светлината беше изчезнала.

Когато Кейко се дръпна назад, стори ѝ се, че настъпи някакво камъче. Повдигна крака си и видя някакъв метален предмет. Наведе се и го взе — сребърна лъжичка! Тя вече бе патинирана. На дръжката ѝ се забелязваше някакъв гравирен знак. Ако се съдеше по формата ѝ, лъжичката бе за чай.

Предметът беше необичаен за гробището за скелети. Тук са погребвали от времената на Едо едва до началото на епохата Мейджи, следователно лъжичката е попаднала на това място много по-късно. Зеленият ѝ оттенък говореше, че не е оставена тук много отдавна.

На остров Токуношима е приет и досега обрядът „погребване на вятъра“. Над осемдесет на сто от мъртвите не биват кремирани, а ги заравят в земята, след пет до седем години изравят останките им, измиват ги и ги пренасят в някоя пещера. Нима някой от жителите на острова е донесъл тук костите на свой роднина и е оставил заедно с тях и чаената лъжичка? Но лъжичката лежеше от външната страна на решетката, край входа. Ако е погребална вещ, би трябвало да се намира от другата страна на решетката.

— Намерихте ли нещо? — Мацуока погледна чаената лъжичка, която стискаше в ръката си Кейко. — Каква е тази странна вещ? —

попита той.

— Може да я е изтървал някой турист? — учуди се Ошима.

— А няма тук идват туристи?

— Не, туристи не идват, но гостите на градската управа нерядко молят да ги заведат на някое гробище ... — промърмори Накагава.

Багрите на деня избледняха. Дългият летен ден беше към края си.

Слънцето залезе зад планинското било, започна да се смрачава. Задуха ветреца. Стана прохладно. Разклатени от вятъра, върхарите на дърветата тихо зашумоляха, изглеждаше, че си шепнат черепите. Те сякаш споделяха помежду си спомени за далечните времена, когато в тях още е мъждукал животът, за това, какво са постигнали пред прага на смъртта... Накагава напрегнато се вслуша.

— Гласовете ... — прошепна той.

— Какви гласове? — Мацуока изведнъж забрави за лъжичката и погледна Накагава.

— Гласовете... на черепите ...

— Гласовете на черепите ли? — И тримата се заслушаха.

От околното безмълвие долиташе на вълни шумоленето на листата.

— Нищо не чувам — каза Мацуока. Накагава тихо запя:

— Вие съвсем ме забравихте. Но аз не съм ви забравил, откакто съм тук, все мисля за вас. И година, и две, и три, и четири, и пет, и шест, и седем, и осем, и девет, и десет... — песента сякаш долиташе от подземните дълбини.

В най-далечната част на пещерата нещо загромоля. Всички трепнаха и се обърнаха. Види се, духна вятър и, купчината от кости се събори. На земята се търкулна един череп, в него имаше няколко сухи листа. По тялото на Кейко пробягнаха студени тръпки.

— Време е да се връщаме! — подкани ги Мацуока. Изглежда, че и него го достраша.

В хотела ги очакваше скучаещият Домото. След като научи от Кейко, че са ходили да видят гробището, старецът се обиди.

— Не искахме да ви будим.

— А какво друго да правя? Телевизорът работи лошо, няма какво да чета. Ужасна скука. Шиндзо Мацуока ли идва с вас?

— Та тъкмо господин Мацуока ме покани.

— Дявол да го вземе този Мацуока. Закачаше ли те?

Изглежда, че го безпокоеше само това. Кейко си спомни как се държеше Мацуока в колата, но си замълча. Домото въздъхна облекчено.

— Ама че човек, нито една жена не пропуска. С такива като него човек трябва да бъде винаги нащрек. Достатъчно беше да задрема и той те отмъкна. Не можеш да му имаш доверие... — Това, че Кейко се е върнала, че е тук, подобри настроението на стареца.

Скришом от него Кейко почисти намерената на гробището лъжичка с паста за зъби. Зеленикавият оттенък почти изчезна. Лъжичката беше наистина от чисто сребро, с вензел на дръжката. Кейко се чудеше, откъде се е взела, изглежда, че нечие фамилно сребро е попаднало на гробището за скелети.

Тя се взираше в лъжичката, а върху нея сякаш се свличаха купчина черепи. Някакво привидение... „Пак ще сънувам кошмари“ — помисли си Кейко.

На другата сутрин, когато всички бяха се събрали в ресторанта да закусят, преди да отплуват за острова, при Домото дойде разтревожен Ошима и го попита:

— Гледахте ли новините по телевизията?

— Още не съм. Току-що станах. Да не е станало нещо?

Ошима хвърли един бърз поглед към Кейко и зашепна нещо на ухото на Домото, който веднага се намръщи.

— Само това не ни стигаше! А Мацуока знае ли?

— Ако е гледал телевизия, сигурно знае ...

— Съобщете му веднага. Няма да ходим на Морското конче. Трябва да си тръгваме.

— Мисля, че скоро ще ни се обадят от Токио.

— Какво правят те там, в Токио? Да излезе такава статия във вестниците, а те не намират време дори да ни съобщят. Спят ли?

— Вече заангажирах билети за самолета. — Ошима беше предвидил желанието на шефа си.

— Много добре си направил! Кажи на Мацуока да се стяга побързо.

Точно в този момент в ресторанта влезе невъзмутимо самият началник на УНО.

Първият самолет излиташе от Токуношима едва след обяд. Не им оставаше нищо друго, освен да чакат. Кейко се сещаше, че е станало нещо непредвидено. Домото и Мацуока току звъняха загрижено някому по телефона.

На летището ги очакваше необикновено посрещане. Бяха се събрали тълпа хора със знамена и плакати с надписи: „Не — на строежа на завода за регенерация на ядрено гориво!“, „Да защитим живота от «пепелта на смъртта»!“, „Няма да допуснем Токуношима да бъде превърнат в Докуношима^[5]“, „Търговци със смъртта, измитайте се от нашия остров.“

Тук бяха се стекли и местните журналисти.

Когато Домото и неговите спътници пристигнаха на летището, тълпата се втурна към колата и я заобиколи. Заблестяха светкавиците на фотоапаратите. „Какво търсите тук?!“, „Измитайте се!“ — чуваха се гневни викове.

— Ужасен скандал...

— Откъде са научили?! — Лицата на Домото и спътниците му се вдървиха. До колата се промъкнаха репортери.

— Каква е целта на посещението ви?

— Свързано ли е посещението ви със строежа на завода за регенерация на ядрено гориво?

— Господин Домото, на всички са известни връзките ви с „Кокубу джукогьо“. И сега ли сте дошли по покана на фирмата? — въпросите на журналистите се изливаха като порой. Домото и Мацуока не можеха да се измъкнат от колата. Фотоапаратите непрекъснато щракаха. Домото и Мацуока извъръщаха лицата си, но тутакси ги снимаха от другата страна.

— Дойдохме в отпуск! Разбирате ли, на почивка! Частно пътуване! Освободете ни пътя! — развика се Ошима.

— Частно пътуване ли? Щом е така, защо Домото е пристигнал с началника на УНО?

— Познаваме ви! Вие сте хора на „Кокубу“!

Хората тропаха по стъклата на колата. Атмосферата беше толкова нажежена, че Домото и спътниците му започнаха да се страхуват сериозно за живота си.

Набързо пристигналите полицаи и хората от летищната охрана едва успяха да измъкнат злополучните гости и ги придружиха до

помещението на летището. Но жителите на острова не се укротяваха. Те заобиколиха сградата и продължаваха да скандират: „Не на завода за регенерация!“, „Прислужници на търговците със смъртта, измитайте се от нашия остров!“.

— Как са научили, че сме пристигнали?

— Ужасно е, че това съвпада с публикацията на статията за „Черното копие“ ...

Домото и Мацуока замълчаха, всеки от тях мислеше какви ще бъдат последиците от разобличаването на тайното им посещение на острова. Сметката в хотела плащаше „Кокубу“, придружаващият ги Ошима беше на служба в същата компания. Островните жители ще научат непременно, че организаторът на пътуването е „Кокубу“. Щом утихне шумът в местните вестници, срещу тях ще се нахвърлят като хиени столичните вестникари.

Най-после дойде време за излитане. Неканените гости офейкваха.

Кейко се обади и Хирано въздъхна облекчено. Хитрият ход, предложен от Катаяма, излезе успешен. Скоро след това тримата се срещнаха отново. Хирано чакаше с нетърпение да научи какви са резултатите от пътуването на Кейко.

Обядваха в същото китайско ресторантче. Кейко им разказа историята за бързото бягство от острова и за негодуванието на островните жители, научили за тайното посещение на Домото. Хирано погледна Катаяма и ѝ разказа как е станало всичко.

— Виж ти, каква била работата... А Домото не можеше да се начуди откъде са научили — засмя се Кейко. — Но вие сте се тревожили напразно за мен. На Домото и Накагава дори не им мина през ума, че за всичко съм виновна аз.

— От страх за живота ви ние изпуснахме голям удар. После се пръснахме от яд. В сравнение с „Черното копие“ пътуването на Мацуока до Токуношима не е кой знае каква сензация, но ние задържахме и тази новина, страхувахме се за вас. Неприятно е, но какво да се прави ...

— Благодаря ви за грижите. Но аз все пак намерих начин да се сближа с Мацуока.

— Ето, това е хубаво. И какво?

— Той наистина буди подозрение. Когато летяхме към острова...
— И Кейко им разказа за необяснимата реакция на Мацуока във връзка със статията в списанието.

— Я виж ти, дори само от споменаването на „Джошокаку“?!

— Дори лицето му посърна.

— Нещо му се е случило в „Джошокаку“.

— Тоя Мацуока много си пада по жените — изтърси изведнъж Кейко. — Да, освен това на гробището намерих нещо много странно. Ето, вижте — и тя извади от чантата си сребърната лъжичка.

— Интересно нещо. — Катаяма разглеждаше любопитно намерената лъжичка. — Как е могло да попадне на гробището? — попита недоумяващо той.

— И на мен ми се стори необичайно, затова я прибрах в чантата си.

— Я, дайте да я видя и аз. — Хирано взе лъжичката от Кейко. След като я разгледа внимателно, той откри на дръжката емблема, която го смая. — Та това е... Това е лъжичка от „Джошокаку“! Ето, вижте, на нея е гравирани емблемата на „Кокубу“!

— Но как е могла да попадне на гробището за кости лъжичка от „Джошокаку“?

Находката беше наистина странна. Тримата почнаха да гадаят как е могла да се окаже на такова необичайно място.

— А Мацуока знае ли, че сте я намерили? — попита Катаяма.

— Да, и той се учуди.

— Лъжичката е стара, едва ли е могъл да я изтърве Мацуока или някой от придружаващите го.

— Но кой тогава? — Тримата се спогледаха.

— Мога да ви предложа една версия — каза Катаяма и погледна събеседниците си. — Макар че сигурно е пресилено да се нарече „версия“. Първото, което ми идва на ум е, че някой от гостувалите в „Джошокаку“ е ходил да разглежда гробището и е изтървал там лъжичката. Е, разбира се, това може да хрумне на всекиго ... — И самият Катаяма се усмихна — предположението му беше банално.

— Освен това има още една възможност. Лъжичката да е оставена там от човек, който я е получил от някой гост на „Джошокаку“. Това е станало веднага след като я е получил, защото никой не би носил дълго със себе си такава вещ.

— Ами ако... — прекъсна го Хирано, — ако някой е хвърлил нарочно там лъжичката, като знак? Да подсказе, че е бил там?

— А за какво ще оставя такъв знак? — учуди се Кейко. Катаяма като че ли споделяше нейното съмнение.

— За да насочи вниманието на оногова, който я намери, към „Джошокаку“. Тогава на него може би ще му стане ясно кой е оставил там лъжичката.

— Защо? Нима мислите, че лъжичката е оставила... — Неочакваната догадка уплаши Кейко.

— Може би фантазирам, но ако предположим, че лъжичката е оставила Мари, тогава това е знак...

— А какъв смисъл има да оставя знаци? Защо ѝ е било нужно да крие посещението си на гробището? Нали не са погребали там Мари? — попита Кейко, като се опитваше да отклони от себе си зловещите предчувствия.

— Не мисля, че са я погребали в гробището. Може би я е заплашвала опасност и предчувствайки гибелта си, е оставила лъжичката като знак.

— Вие имате прекалено богата фантазия. Засега няма факти, които биха ни позволили да свързваме Мари с Токуношима. Само една изтървана от някого стара лъжичка от „Джошокаку“ — възрази Катаяма.

— Разбира се, това е само фантазия, но нима някой, който е бил свързан с „Джошокаку“, не би могъл да остави лъжичката като вест за собствената си смърт?

— В такъв случай трябва да е знаел, че няма да се измъкне жив оттам.

— Изглежда, че е така.

— Но защо е било нужно на убиеца да отвежда жертвата си толкова далеко в планините? Би могъл да я убие къде да е.

— Може би са искали да я изплашат? Малцина са ония, които не биха се уплашили, като видят грамада от скелети! Това е нещо като шантаж.

— Прав сте. Откакто бях на гробището, непрекъснато ме преследват кошмари. Гледката е винаги пред очите ми. — Кейко пребледня.

— Стига толкова, не бива така. Съвсем уплашихме Кейко. Лъжичката не е непременно знак за смърт.

Намерена е лъжичка с емблемата на „Джошоокаку“. Управителят на дома за приеми разказваше, че подарявали за спомен на гостите дубликати от приборите за храна. Навярно са раздадени много такива сувенири на посетителите.

Не е ясно и кога лъжичката е била оставена там. Възможно е да е преминавала неведнъж от едни ръце в други. При това положение да се търси притежателят ѝ е все едно да търсим игла в купа сено.

И все пак мисълта за лъжичката от „Джошоокаку“ не излизаше от ума на Хирано.

[1] Род многогодишни растения и полухрасти от семейството на копривите. ↑

[2] Могъщ феодален клан, който властвувал над провинция Сацума в южната част на остров Кюшу. През 1609 година заграбил и кралство Рюкю. ↑

[3] До 1867 година Едо е името на Токио. Епохата Едо е епоха на управлението на шогуните Токугава — 1603–1867 година. ↑

[4] Вечнозелено дърво от рода на черничевите. Вирее в крайбрежните райони на Югоизточна Азия и в Австралия. ↑

[5] Отровен остров (япон.). ↑

ТАЙНСТВЕНАТА СМЪРТ НА КМЕТА

Въпросът за покупката на „Черното копие“ се върна на изходната си точка. Но вестник „Майчо шимбун“, който публикува сензационните разобличения, очевидно също сложи оръжието. Макар че авторът на статията намекваше, че в машинациите били замесени правителствени чиновници, редакцията не посочи имената им. Читателите останаха с неприятното чувство за неудовлетвореност: явно беше, че някой се постара да замаже аферата.

Виновничката за скандала „Кокубу джукогьо“ очевидно не бе заинтересована от нови разобличения. На инспирираната от фирмата „Сумикура“ статия в „Сагами шимпо“ по повод на грабежите от „ремонта“ реагираха равнодушно само няколко седмичника и с това всичко се свърши. Но на „Сумикура“ очевидно не ѝ беше нужно повече.

Известно време след завръщането на Кейко всичко беше тихо. Катаяма се зае с издирването на безследно изчезнали, броят на неговите клиенти рязко нарасна. Шиндзо Мацуока, който се стремеше толкова страстно да притежава Кейко, напоследък забележимо охладня.

Хирано се зае отново със задълженията си. Имаше достатъчно работа — корупцията в градската община, престъпността, побой на момичетата от един клас над тяхна съученичка. Някъде открито в него продължаваше да тлее тревогата за съдбата на Мари, но в края на краищата нали не можеше да се занимава с това цял живот.

В края на септември, когато есенните ветрове задухаха над хълмовете на Сагами, Хирано дочу в информационния бюлетин на телевизията познатата фраза.

„В Токио се състоя митинг на Обединения съвет на трите града на остров Токуношима под девиза: «Да защитим острова от „пепелта на смъртта“!» В столицата пристигнаха трийсет делегати на острова начело с председателя на съвета Хидекадзу Охаши и отговорния секретар Ясуо Шинкава. Заедно с петстотин души, произхождащи от Токуношима, те се събраха в зала «Тошима кокайдо» и гласуваха

резолуция, в която настояваха да бъде забранен строежът на завода за регенерация на ядрено гориво върху територията на острова. Делегация от двайсет души начело с председателя на съвета посети Управлението за опазване на природната среда, Управлението за развитие на островите Амами Ошима, Министерството на външната търговия и промишлеността, Управлението на енергийните ресурси и Компанията за обслужване на атомните електроцентрали, където връчи текста на протестната резолюция и изрази твърдата решимост на островните жители да не прекратяват борбата.“

Слушайки добре школувания глас на говорителя, Хирано си помисли, че посещението на Домото и неговите спътници в Токуношима е станало повод за организиране на митинга в Токио. В него изведнъж се породило желание да се срещне с делегатите, пристигнали в столицата. Току-виж научил нещо интересно.

Представителите на острова едва ли ще откажат да се срещнат със сътрудник на вестника, който ги предупреди неотдавна за тайната мисия на Домото. Освен това нали тъкмо „Сагами шимпо“ публикува статията за пробната експлоатация на регенерационната инсталация на „Кокубу“. Протестният митинг се е състоял днес и делегатите навярно още не са напуснали Токио.

Хирано веднага се обади в зала „Тошима кокайдо“, за да разбере къде са отседнали делегатите. Отговориха му, че са се настанили в хотела на Общояпонския дом на селските и селищните общини на улица Нагатз в района Чийода. Той тръгна веднага, като се надяваше, че ще завари делегатите в хотела. Хирано беше убеден, че когато има работа с непознати хора, трябва да ги интервюира без предупреждение, за да не му отказват или да не му поднесат преднамерена, грижливо подготвена лъжа.

За щастие човекът, с когото той искаше да се срещне, още не беше си заминал. Хирано съобщи на портиера каква е целта на посещението му и скоро след това във фоайето слезе около петдесетгодишен здравеняк, наглед типичен селянин. Загорялата му тъмна кожа беше поела в себе си южното слънце.

— Аз съм от „Сагами шимпо“ — представи се Хирано. — Нашият вестник съобщи на жителите на острова за тайното посещение на Кенсей Домото.

— О, така ли ... Драго ми е да се запознаем. Казвам се Шинкава — отговорен секретар на Съвета за борба. — Шинкава подаде визитната си картичка. — Благодарение на вас изгонихме Домото и спътниците му — благодари той.

— Чух, че в Токио имало митинг за борба против строежа на завода за регенерация на Токуношима, и реших да се срещна с вас, за да ви изразя подкрепата на нашия вестник, който също се бори против ядреното оръжие — каза учтиво Хирано.

— Благодаря ви за любезността — отговори му радушно Шинкава, като въртеше припряно в ръцете си визитната картичка на Хирано. Малките му очи, скрити под космати вежди, поглеждаха преценяващо журналиста.

— Нашият вестник публикува поредица статии за пробната експлоатация на инсталацията за регенерация на ядрено гориво, принадлежаща на компанията „Кокубу“. Реакцията може би не беше много голяма, но все пак, мисля, че помогнахме на вашето протестно движение ...

Най-после малките очички на Шинкава се разкриха.

— Така ли било! Значи, това сте вие... Да, да, разбира се, „Сагами шимпо“... А пък аз си викам, какъв ще е този вестник, никога не съм го чувал ... Моля ви, простете ми — извини се за грешката си Шинкава.

— Разбира се, нашият вестник е провинциален, малък и се издава далеч от Токуношима, но ние следим внимателно развитието на събитията на острова, този проблем засяга всички японци. Ето защо ви пожелаваме искрено успех и ще се постарам да ви помогнем, ще направим всичко, което е по силите ни.

Думите на Хирано очевидно направиха благоприятно впечатление. Шинкава започна да хвали „Сагами шимпо“ със закъснение. Все пак и на далечния остров знаеха нещо за дейността на вестника. Вероятно изрязваха и събираха вестникарски статии, засягащи ядреното гориво.

— Между другото, как успяхте да получите информация за посещението на Кенсей Домото и Шиндзо Мацуока? Дори ние не знаехме, никой не знаеше. Само „Сагами шимпо“,

Шинкава погледна любопитно Хирано, но той само се усмихна и не му отговори нищо.

— Разбирам, разбирам, въпросът е неуместен — досети се Шинкава. — Вестникът не бива да разкрива източника на информацията. Това е достойно за уважение.

— О, не, какъв ти източник на информация. — Ние просто следим Домото. Задкулисна фигура е...

— „Планът КАТ“ е негова работа!

„План КАТ“ — Хирано вече бе чувал това название. То се разшифрова така: „К“ — „Кокубу“, „А“ — атомен, „Т“ — Токуношима.

— Да, хубаво, че ме подсетихте, щом дойдохте, нека да ви поднеса един подарък — каза ненадейно Шинкава.

— Подарък ли?

— Не зная, дали ще ви бъде от полза ... Наскоро получихме едни секретни материали, ей сега ще ви ги покажа.

Шинкава отиде в стаята си и скоро се върна с дебел топ книжа.

— Това е доклад за проучванията по „плана КАТ“, който се оказа в ръцете ни. Ако се интересувате, ще ви дам едно копие.

— На нас? — Хирано погледна учудено тежкия топ документи.

— Моля, заповядайте, имаме още. Засега не сме ги давали на нито един журналист. Вашият вестник ги има пръв, можете да правите с тях каквото искате. Сигурно са достатъчни поне за една малка сензация.

Ако документите бяха наистина пълен доклад за проучванията по „плана КАТ“, каква ти „малка сензация“ — публикацията ще има ефект на експлодирала бомба!

Хирано едва успя да сдържи вълнението си.

— От встъпителната част на доклада се вижда, че те възнамеряват да превърнат нашия остров в изпитателен полигон. Защо искат да построят завода за регенерация на ядрено гориво тъкмо на Токуношима? Казвали са ми, че такъв завод е по-опасен от атомна електроцентрала. В Ямато^[1] не ни смятат за хора. Припомнете си нашата история — господството на Рюкю^[2], после на Сацума, после на Америка. Нашият народ е страдал винаги от дискриминация. Мислят си, че населението на Амами ще изтърпи всичко. Сега пък завод за регенерация на ядрено гориво! Ако не е опасен, защо не го построят в Ямато? Ние се борихме срещу американската окупация, после — срещу американската зависимост, постигнахме връщането на островите на Япония, а сега се вдигнахме отново на борба и тази борба

ще бъде още по-упорита. Островните жители са против този завод — той носи гибел на населението на Амами!

Думите на Шинкава ставаха все по-разпалени, в тях се чувствуваше отдавнашната скръб за един лишен от свобода народ, чиято история беше история на потисничеството и унижението.

Хирано, който не бе преживял войната и не познаваше американската окупация през следвоенните години, не можеше да възрази нищо на Шинкава. Но Шинкава се сепна — какъв смисъл има да говори за омразата си към Ямато пред този млад журналист от предградията на Токио. Той каза вече по-меко:

— Между другото с тези проучвания е свързана една загадъчна история. — Шинкава погледна репортера, като се опитваше да разбере какво впечатление са направили думите му.

— Проучванията са извършени от Националния център за промишлено строителство. Сега Центърът твърди, че проучвателните работи му били възложени от Норимаса Хага — тогавашния кмет на град Амаги и следователно се провеждат с разрешението на местните власти. Но нима кметът, който е роден и израсъл на острова, би могъл да даде заповед за проучвания, целещи изграждане на завод за регенерация?! Та нали това значи да бъдат замърсени с „пепел на смъртта“ нашият цветущ остров, земята, която сме наследили от прадедите си. Разбира се, това е някаква измама на правителството и на „Кокубу“, те се крият зад доброто име на кмета Хага. Знаете ли кой е ръководител на Центъра? Бившият президент на Кейданрен^[3], а останалите са чиновници от Министерството на външната търговия и промишлеността и различни политиканстващи в оставка — започна Шинкава.

— Наистина е просто чудно ... Но е било достатъчно да поискате обяснения от кмета и цялата лъжа би се разкрила!

— Тъкмо тук е хитростта — това не можеше да бъде направено. През юли миналата година, когато започнаха проучванията, кметът Хага ненадейно почина.

— Почина?!

— Инфаркт. Вечерта бил съвсем здрав. Сутринта започнал да се стяга за работа и се почувствувал зле. Извикали лекар, но той вече бил мъртъв.

— Боледувал ли е от сърце?

— Моля ви се! Всяка година участва в спортните празници на града, беше мараонец. Бягаше наравно с младите и постигаше много добро време. Вечерта преди смъртта си бил на банкет. И знаете ли кой го е поканил? Големци от Центъра за промишлено строителство!

— Какво говорите! — Хирано дори извика.

— Фантастика, нали? Намирисва на престъпление, И полицията усети нещо нередно; направиха съдебна аутопсия. Но не откриха нищо.

— Но нали сега нямат никакво доказателство, че кметът е възложил на Центъра да направи проучванията?

— Помощник-кметът казва, че за него цялата история е като гръм от ясно небе; отде накъде, казва, градската управа на Амаги ще възлага такива опасни проучвания. Но някои чиновници твърдят, че преди това кметът Хага ходил в Токио, където разгледал атомния център в Шиноме и дал принципното си съгласие за построяване на завода. Казват, че някъде в градската управа се пазела тайна поръчка за проучванията, подписана от кмета.

— И какво, намерихте ли тази поръчка?

— Търсихме я навсякъде — в архивата, в кабинета му, дори в къщата му, — не намерихме нищо.

— Ако предположим, че това е било умишлено убийство, какви са мотивите? Премахнали са Хага и са се лишили от един свидетел в своя вреда.

— Може би са искали да заличат следите, да скрият машинациите около „плана КАТ“,... Кметът Хага е знаел твърде много.

— Възможно е... Но нима се е налагало непременно да прибегнат до убийство?

— Какво е за властта животът на един човек? Дори и да е било открито нещо при аутопсията, не са съобщили нищо.

— Искате да кажете, че е замесена и полицията?

— Не. На нашата полиция може да се вярва. Тъкмо тя поиска да бъде направена аутопсия. Но с властите трудно може да се спори. А още повече с изпълнителите на волята им, които не се спират пред нищо.

— И все пак ние сме странични хора, защо ни доверявате толкова важни тайни?

— Странични хора ли? Нищо подобно! Вашият вестник се интересува толкова горещо от проблемите на нашия остров ... Големите вестници само се преструват, че са борци за справедливост, а всъщност слугуват на властта. Всички знаеха за нашия митинг в Токио, но само вие дойдохте при нас. Вашият „Сагами шимпо“ ни подкрепя. Вижте какво, не бихте ли се заели вие с историята за внезапната смърт на кмета Хага? А ние ще ви помогнем ...

Шинкава погледна изпитателно журналиста.

— Но нали ние не сме полиция ...

Предложението беше интересно, но Хирано се колебаеше. Каква ще е ползата, ако те, дилетантите, се превърнат в детективи и се заемат с дело, което не се е оказало дори по силите на полицията?

Срещата с Шинкава донесе неочаквана сполука. След като се върна в редакцията, Хирано прочете внимателно доклада за проучванията по „плана КАТ“. Колкото повече се задълбочаваше в документите, толкова повече се убеждаваше в тяхната опасност.

Подробно разработеният секретен доклад беше изпратен от Центъра до всички заинтересувани организации и ведомства. Във встъпителната му част се казваше, че строежът на завода за регенерация ще бъде от полза за развитието на острова, ще спомогне за повишаване на доходите и издигане културното равнище на островното население.

Но на каква плачевна участ бяха обречени тези хора — на перспективата да бъдат превърнати в опитни зайци, живеещи под „пепелта на смъртта“!

И колко хитро е скроено всичко: проучвания по специална поръчка на покойния кмет на Амаги.

Смъртта на кмета е загадъчна... На Хирано му мина през ума една смътна мисъл, която все повече се изясняваше.

Лъжичката! Лъжичката, която е намерила Кейко. Между лъжичката и смъртта на кмета има някаква връзка ... На Хирано му се стори, че тези две събития са свързани с невидими нишки. Той не можеше да се успокои. И колкото повече се възбуждаше, толкова по-зрими ставаха тези нишки. Кметът е умрял през юли миналата година. А какво беше станало през юли миналата година? Според неговите предположения Мари се е намирала в „Джошокаку“ заедно с Мацуока

от тринайсети до шестнайсети юли. Какво можеше да означава това съвпадение?

В края на миналата година стана известно, че се водят преговори с Управлението на отбранителните съоръжения за прехвърляне на американския бомбардировъчен полигон от остров Иеджима на остров Ио Торишима, разположен западно от Токуношима. Сега Ио Торишима е необитаем и принадлежи административно към префектура Окинава. Рибарите от островите Амами ловуват около него и са свикнали отдавна да го смятат за свой.

Тъй като е отговарял за преговорите като министър, Мацуока е могъл по това време да посети Токуношима, Но ако се съди по това, което разказа Кейко, Мацуока очевидно, е бил за пръв път на гробището за скелети и когато тя намерила лъжичката, не се е издал с нищо. Разбира се, той е могъл и да се престори, но най-вероятно не е знаел нищо. Тогава може да се предположи, че лъжичката е изтървал някой от неговите спътници.

Не, това „съвпадение през юли“ не е случайно. Хирано си спомни своето посещение в „Джошокаку“. В списъка на гостите, който той успя да фотографира, освен Мацуока фигурираха шест души. Като прехвърляше в паметта си имената им, Хирано стигна до Хидейо Ошима — депутат от партията „Приятели на народа“, който бе придружавал Накамидзо, и едва не извика. Стори му се, че вижда съвсем ясно нишката, която съединява разпокъсаните бримки на веригата.

Той свали от библиотечния рафт парламентарния справочник и започна да го прелиства. Ето го! Хирано впи поглед в реда, където беше написано: „Хидейо Ошима, парламентарен заместник-министър, Управление за развитие на островите Амами Ошима“.

Хидейо Ошима е пребивавал в „Джошокаку“ от 26 до 29 юли. През юли същата година е умрял при странни обстоятелства кметът на град Амаги, след като е разрешил непосредствено преди смъртта си да бъдат извършени проучвания с цел да се изясни подходящ ли е островът за строеж на завод за регенерация на ядрено гориво. Имало ли е между тях някаква връзка?

Хирано телефонира веднага в хотела на Шинкава, за да научи точната дата на смъртта на кмета. След като чу отговора: „Сутринта на двайсет и девет юли“, той попита:

— А на острова пребиваваше ли по същото време Хидейо Ошима, заместник-началник на Управлението за развитие на островите Амами Ошима?

Шинкава се изуми:

— Откъде знаете? Заместник-началникът Ошима наистина е присъствувал на банкета в навечерието на смъртта на кмета. Двамата бяха приятели и точно затова той дошъл на банкета като неофициално лице. Лично аз нямам доверие на този човек.

— А каква е била целта на посещението на Ошима на острова?

— Виж, това не знаем. Казал, че бил дошъл в отпуска, да почива, но ако е така, защо е трябвало да идва на срещата инкогнито?

— А полицията разпита ли го?

— Не помня, голям човек е все пак. Само разговаряха с него.

Сега Хидейо Ошима изглеждаше на Хирано по-подозрителен, отколкото Мацуока, а най-подозрителното беше, че е бил на банкета заедно с покойния кмет.

Поиска му се да отиде на Токуношима и да изясни обстоятелствата около смъртта на кмета Хага. Главният редактор се заинтересува от плана му.

— Заминавай! — каза той. — Провери дали няма някаква връзка между Националния център за промишлено строителство и Хидейо Ошима. Ошима твърди, че се е срещнал с кмета на банкета частно, но ще бъде много интересно, ако откриеш личните му връзки с Центъра. — Кеңджо имаше набито око. Наистина Националният център за промишлено строителство е подчинен на Министерството на външната търговия и промишлеността и няма пряк контакт с Управлението за развитие на островите Амами Ошима. Изглежда, че нишките на паяжината се заплитаха някъде тук...

[1] Ямато е древното име на Япония. Жителите на южните острови Амами и Окинава и досега наричат така основната част от страната. ↑

[2] Кралство Рюкю е съществувало като единна държава от началото на 16 век върху площта на сегашната японска префектура Окинава. (Окинава е най-големият остров в архипелага Рюкю и едновременно название на префектурата. За японците Рюкю и Окинава са идентични понятия.) Кралството Рюкю още в древността е имало

богата култура, водело оживена търговия с Япония и с Китай. В езика на жителите на Рюкю са останали много думи от древнояпонския език. През 1609 година властта в кралството Рюкю била заграбена от клана Сацума. Оттогава жителите на Рюкю били подложени на двойна експлоатация — плащали данък и на Япония, и на Китай (по време на династията Мин). През 1879 година кралството е ликвидирано и е образувана префектурата Окинава.

Островите Амами (или Амами Ошима, по името на главния остров), в чийто състав влиза и Токуношима, в средните векове плащали данък на кралството Рюкю, а през 1609 година били заграбени от клана Сацума и по време на епохата Мейджи влезли в състава на префектура Кагошима. През 1945 г. островите Окинава, а след това и Амами бяха окупирани от стоварените на тях американски войски. Островите Амами бяха върнати на Япония през 1953 година, а Окинава — през 1972 година. ↑

[3] Федерация на икономическите организации най-влиятелната организация на японските делови кръгове. ↑

ПЕСЕНТА НА МУМИЯТА

След пет дни, в началото на октомври, Хирано отпътува за Токуношима. Той предупреди предварително Шинкава за посещението си. Отговорният секретар на Обединения съвет на трите града го увери, че може да разчита на неговата подкрепа. Това окуражи Хирано. Преди да тръгне, Кенджо му каза: „Не жали парите, Харчи, колкото е нужно, аз предупредих счетоводителя.“ Това накара Хирано да се засрами заради вечното си недоволство от малката си заплата и той реши, че няма да напусне никога „Сагами шимпо“.

Излетя сутринта от летище Ханеда, в Кагошима се прехвърли на друг самолет и още по пладне същия ден кацна на Токуношима. На летището го посрещнаха Шинкава и още двама местни жители. Това бяха членовете на Дружеството за защита на живота от „пепелта на смъртта“ Исобе, един от ръководителите на Профсъюза на рибарите в град Амаги, и Фукуяма, ръководител на „Сейнендан“^[1].

Макар и трудно, Хирано разбираше местния диалект, когато му говореха, но когато разговаряха тримата помежду си, струваше му се, че слуша чужда реч. Те бяха във възторг от това, че редакцията на „Сагами шимпо“ се интересува от проблемите им и е изпратила свой кореспондент.

Фукуяма седна зад кормилото и потеглиха към хотела. Хирано си заангажира стая в най-хубавия хотел и тайно се ядосваше, когато направи това, макар че Кенджо му заръча да не се притеснява за разходите. Той можеше да се задоволи напълно с някоя евтина стая, стига да има само баня и легло. Но вече бе невъзможно да се откаже — нали го посрещнаха като почетен гост.

Внезапно му хрумна една идея:

— Когато идват важни особи, в кой хотел отсядат, в тоя, където ще бъда аз ли?

— Да. Преди няколко години една голяма фирма от Централна Япония построи на острова хотел.

— А Кенсей Домото и спътниците му и те ли отсядат там?

— Сигурно.

— А Хидейо Ошима и представителите на Националния център за промишлено строителство — ония, които са вечеряли през юли миналата година с кмета на Амаги — и те ли са живели в същия хотел?

— Разбира се. И вечерята се е състояла в банкетната зала на хотела.

— Още по-хубаво — додаде Хирано. — Ще ми бъде по-лесно да изясня подробностите.

— Ние вече съобщихме за вашето пристигане на семейството на покойния, на полицията, на кореспондентите на местните вестници и на членовете на градската управа. Всички са готови да ви помогнат, а ние, разбира се, ако не възразявате, ще ви придружаваме.

Пътят се отклони в планините.

— Събрахме изрезки от местните вестници за плана КАТ, може да ви потрябват. — Фукуяма подаде на Хирано една папка.

Хирано благодари и започна да прелиства статиите. Почти всичко вече му беше известно от Шинкава.

По плана КАТ три хиляди декара земя около горното течение на река Акиригами се вземаха за строителна площ на завода, а това означаваше загуба на огромни площи в землищата на Ниши Акина и Микьо, с богати пасища, образцова ферма и оризови плантации; местните власти имаха намерение в близко бъдеще да засадят на това място субтропични култури — папая и праскови. Това решение било взето неотдавна и никой не можеше да разбере защо кметът е дал съгласието си за проучванията по плана КАТ. Като научил това, помощник-кметът само разперил недоумяващо ръце. „Невероятно!“ — казал той, изразявайки мислите на цялото островно население.

Особено се възмущавали жителите на град Амаги, чиито земи трябвало да бъдат отнети за площ на завода. Тогава бил създаден Обединеният съвет на трите града, който организирал населението на целия остров за борба против строителството на завода.

На Хирано му направи впечатление едно често повтарящо се във вестникарските статии име.

— Фирма „Усвояване на южните морета“ — какво представлява тази фирма? — попита той, като вдигна поглед от папката.

— И ние не можем да разберем. Главното ѝ управление е в Токио, в Акасака. Казват, че нейният президент бил приятел на

покойния кмет. Според нас това е фиктивна фирма на Националния център за промишлено строителство.

От подшитите в папката статии се разбираше, че „Усвояване на южните морета“ е фирма за продажби на недвижими имоти с капитал от десет милиона йени, създадена е през август 1974 година и главното ѝ управление се намира в Токио, район Минато, третия квартал на Акасака. Президентът на фирмата се казва Томокадзу Инамура. „Усвояване на южните морета“ се появила за пръв път на Токуношима през юли 1974 година; тогава фирмата наела помещение в град Амаги и открила свое представителство. Наистина в представителството нямало никакви чиновници, а само една табелка с името на фирмата.

През ноември миналата година, четири месеца след като кметът Хага отправил „молба“ към Националния център за промишлено строителство да започне проучвания по плана КАТ, между фирмата „Усвояване на южните морета“ и Центъра бил сключен договор.

Но защо една скромна фирма за продажба на недвижими имоти се е заела с такава неподходяща за нея работа — проект от държавно значение по плана КАТ? Такива подозрения очевидно са се породили и у местните журналисти. В едно интервю нейният президент Инамура беше отговорил, че през 197X година с него разговарял кметът на Амаги — Хага. Той казал, че Токуношима не може да се развива само на основата на селското си стопанство, че на острова е необходим отрасъл, който ще спомогне за икономическото му издигане. Тъй като Токуношима се намира далеч от оживените морски пътища, нямало смисъл да бъдат строени обикновени промишлени предприятия и петролохранилища. Тогава той, Инамура, предложил идеята да бъде построен заводът за регенерация на ядрено гориво, който би могъл да стане ядро на японската атомна промишленост. Кметът Хага приел тази идея, фирмата отпуснала осем милиона йени за предварителни проучвания и възложила осъществяването им на Националния център за промишлено строителство.

Отговорът беше незаангажиращ, формален. От него не ставаше ясно защо фирмата „Усвояване на южните морета“ е отпуснала толкова щедро осем милиона йени за изследвания на острова, който нямаше нищо общо с нея, каква полза се надяваше да получи от това, какво я свързваше с Центъра? Без съмнение, местните кореспонденти също са

задавали тези въпроси, но както се виждаше от вестникарските изрезки, не бяха получили отговор.

Докато Хирано прелистваше папката, без да забележи живописния околнен пейзаж, колата спря пред хотела. Още от пръв поглед ставаше ясно, че хотелът принадлежи на голяма фирма. Портиерът го посрещна с любезна усмивка. Макар че летният сезон беше свършил, в хотела имаше много млади двойки, очевидно младоженци на сватбено пътешествие.

Заведоха го в апартамент „лукс“, един от най-комфортните в хотела. Това беше разкошна стая за двама души с хол.

— Искахме да ви заангажираме най-хубавата стая, но за съжаление младоженците са заели всичко. Засега ще потърпите — извини се Шинкава. Това прозвуча на Хирано като подигравка. Той пресмяташе трескаво наум каква ще бъде сметката. Какво да се прави, такъв бе животът на един журналист от скромен провинциален вестник...

След като Хирано се настани, Шинкава направо премина към работата:

— Откъде да започнем?

— Може би от хотела. Искам да разбера с кого е вечерял кметът в навечерието на смъртта си. Зная само, че на банкетата са присъствували депутатът Хидейо Ошима и някои от Националния център, но са ми необходими имената на всички.

— Те трябва да са известни на полицията, а сигурно са регистрирани и в специалната книга на хотела.

— А дали е имало на вечерята някой от фирмата „Усвояване на Южните морета“?

— Не съм чувал...

— Това е странно. Центърът е имал работа с кмета чрез посредник — президента на фирмата „Усвояване на Южните морета“ Инамура. Поне той е трябвало да присъствува...

— Нашето островче е малко и хората не са много, ако е присъствувал, непременно биха го забелязали. Може пък да е бил зает и да не е дошъл на банкетата?

— А депутатът Ошима ... През юли миналата година той е идвал тук неофициално, нали?

— Точно така. За неговото пристигане научихме едва след смъртта на Хага.

— Бихте ли ми казали, дали Ошима е посещавал тогава гробището за скелети?

— Гробището за скелети? — повтори въпроса Шинкава.

— Да, в планините на Ниши Акина. — Хирано реши да обмисли друга версия: ами ако лъжичката е загубена от Хидейо Ошима.

— Той беше тук инкогнито, не знаем с какво се е занимавал и къде е ходил — поклати посърнало глава Шинкава.

— Изглежда, че тук малцина знаят къде се намира гробището в Ниши Акина. А познавате ли човек на име Накагава?

Хирано си спомни разказа на Кейко, че на гробището ги е завел един местен жител, който се казвал Накагава.

На въпроса му отговори Исобе:

— Накагава ли? Разбира се. Тъкмо той е дал къщата си под наем на представителството на фирмата „Усвояване на Южните морета“!

— Бих искал да се срещна с него — каза Хирано, Исобе започна да мънка:

— Ама той е малко странен човек, дори в съвета не иска да влезе

...

— В съвета ли? В съвета за борба за спасение от „пепелта на смъртта“? Нима тук има хора, които са съгласни със строежа на завода? — Хирано дори се учуди: той беше сигурен, че целият остров се е вдигнал на борба.

— Има различни хора. Не може да се каже, че всички са против. Някои вярват, че строежът на завода ще бъде полезен за острова, че животът ще стане по-добър. Само че Накагава не влезе в съвета по друга причина. Заради кучето си.

— Заради кучето си?! А какво общо има с това кучето му? — учуди се Хирано.

— На острова се развъдиха много бездомни кучета, започнаха да нападат децата. В градската управа беше решено бездомните кучета да се унищожават: и не щеш ли, сред тях се случило кучето на Накагава.

— И тогава той се разсърди на всички и на всичко ...

— Изглежда, че е така. Обичаят да бъдат погребвани мъртвите „на вятъра“ съществува от дълбока древност и никой не знае как се е появил ... Само че там, където се е запазил, не обичат кучетата.

Разбира се, сега кучетата се шляят по целия остров, но все още има села, в които ги мразят. Затова и Накагава твърди, че някой е убил кучето му нарочно.

— Кога стана това?

— Струва ми се, че беше през август миналата година.

— Следователно веднага след смъртта на кмета Хага...

— Да, така беше. Точно тогава започна и протестното движение.

А той не пожела да участва в него и предложи къщата си за канцелария на фирмата „Усвояване на Южните морета“, малко преди тя да сключи договора с Центъра. Трябва да е било приблизително през октомври. Преди това беше привърженик на кмета, оглавяваше изборителната му кампания. Когато Хага умря, на Накагава му беше много мъчно, а ето че стана и тази история с кучето му, та той се откъсна съвсем от работите на града. Изобщо на нашия остров винаги е имало голямо боричкане за власт, а тогава, след смъртта на кмета, се смени цялата управа, пък и редът стана по-друг...

Хирано събираше материал. Преди всичко трябваше да открие кои са присъствували на последната вечеря на кмета на двайсет и осми юли миналата година. Администрацията на хотела отказа да отговаря на въпросите му, казаха, че не били запазени никакви документи, но след намесата на Шинкава прегледаха старите си книжа и намериха келнера, който е обслужвал гостите. Той беше местен жител и отговаряше на драго сърце.

Но келнерът познаваше по външност само кмета, а имената на другите не му бяха известни. В книгата за предварителни заявки беше вписано, че банкетът се урежда от някой си Судзуки от Националния център за промишлено строителство, че са сервирани ястия от местната кухня по разценка десет хиляди йени на човек, поканени били петима души.

— Но нали гостите са се наричали някак помежду си? На банкета не е бил само Судзуки.

— Може и да са се наричали, но аз не помня. Нашата работа е да носим чиниите, а разговорите, които се водят на масата, не ни засягат.

— А кога платиха сметката — веднага или по-късно?

— Заедно със сметката за стаята.

— Коя стая?

— Гостите бяха отседнали в хотела, затова са платили за всичко заедно, когато са си заминали.

Хирано изтича веднага при портиера и двамата заедно откриха какво е записано в книгата за регистрация. Там фигурираше само името на Сабуро Судзуки с трима придружаващи го от Националния център; две стаи с по две легла бяха записани на негово име от двајсет и шести до двајсет и осми юли. Вечерта на двајсет и осми юли беше записана пак на негово име още една стая „лукс“. Очевидно тя е била за Хидейо Ошима. Изглежда, че името Сабуро Судзуки беше измислено, а що се отнася до „тримата придружаващи“, нямаше никакви доказателства за тяхното присъствие на вечерята. С една дума, Хирано не можа да добави нещо съществено към данните на полицията.

Тогавя реши да посети семейството на покойния кмет...

— Ако дойдем с вас, могат да не ни пуснат дори до прага. Тъй че ние само ще ви откараме до къщата — предупреди го Шинкава.

Хага беше потомък на древен род: от 1974 година е избран два пъти подред за кмет на град Амаги. Той правел всичко, за да подобри живота на гражданите на Амаги и да го издигне до жизненото равнище в Централна Япония. Стараел се да привлече фирми, от които островът ще има полза, преди всичко пътно-строителни. Заслугата му за това, че Амаги не отстъпва по нищо на префектурата Кагошима, била очевидна.

Променя се самият облик на града; старите, покрити с тръстика къщурки били заменени от солидни железобетонни постройки. Тръстиковите покриви станали такава рядкост, че дори бил поставен въпросът за опазването им като етнографски експонати. Токуношима не отстъпвала на Централна Япония и по степента на своята електрификация, почти във всяка къща е прокаран газ. С една дума, покойният кмет направил толкова много за града, че ако не била тази история с „плана КАТ“, би трябвало да му издигнат бронзов паметник. Но сега беше станал за островните жители „предател“, продал острова на „търговците със смъртта“.

Мразено от всички, семейството на Хага се криело в къщата си и избягвало да се среща с жителите на острова. Разбира се, Шинкава и другарите му едва ли можеха да се надяват, че ще бъдат приети радушно.

Върху къщата на Хага личаха белезите на старинността: част от покрива ѝ беше тръстиков, каквито са били всички покриви в отколешните времена; види се, покойният кмет е искал да даде пример за грижливо отношение към традиционния облик на Токуношима. Къщата бе застанала на самия връх на един хълм, а от нея се отделяха надолу ветрилообразно много улички; тук е бил някогашният център на селището. В древни времена селата на Токуношима се появявали така: на най-високото място издигали малък храм с идола на божеството пазител, а надолу, под него, започвало да расте селището. По местоположението на къщата на Хага можеше да се съди за древността на неговия род. Но сега, след смъртта на стопанина, тук цареше мрачният дух на запустялостта.

— Ще ви почакаме в колата — Шинкава спря на прилично разстояние от входната врата. Хирано влезе в къщата и се озова веднага в широко антре; праг с черна решетеста врата го отделяше от гостна с дъсчен таван, а в полумрака зад нея се забелязваше лабиринт от малки стаички.

Хирано тихо извика, но не се обади никой. Шинкава му каза, че тук живеели вдовицата на кмета и по-големият му син със семейството си, но в къщата цареше такава мъртвешка тишина, че тя изглеждаше необитаема. Антрето беше празно, решетката на вратата блестеше с черната си политура. В прохладния въздух се усещаше едва доловима миризма на жилище. Все пак тук имаше някой...

— Каква работа имаш при мен? — неочаквано се чу дрезгав глас откъм гостната. Хирано се взря и едва сега видя приклеknала на колене старица със съвсем бяла коса. Види се, тя си е била там и преди, но той не беше я забелязал. Старицата беше се свила ниско до пода, сякаш се стараеше да стане невидима, и седеше толкова тихо и неподвижно, че човек можеше да я вземе за неодушевен предмет. Вдовицата на покойния кмет...

Хирано ѝ подаде визитната си картичка и ѝ обясни, че би искал да научи нещо за последните дни на кмета. Обаче цялото му красноречие остана напразно: не се чу никакъв отговор. Старицата сякаш не чуваше нито една негова дума. Като се стараеше да не издава смущението си, Хирано ѝ каза какво го е довело на самотния южен остров. Но тя продължаваше да седи все така мълчаливо. Беше се

вцепенила като изваяна, приличаше на изсъхнала мумия. Думите сякаш не достигаха до нея.

Хирано се отчая — можеш ли да накараш камъка да проговори? Но когато той се обърна и тръгна да излиза, мумията заговори. Старицата фъфлеше, сякаш разговаряше със себе си. Хирано не можеше да ѝ разбере нищо. И изведнъж се сети, че тя пее! Пее някаква древна песен.

Глухият ѝ хрипков глас сякаш идваше изпод земята:

Колкото и да си ми мил, заедно не можем тръгна. Ти върви пред мен и чакай, а аз след теб ще дойда.

Хирано слушаше зашеметен печалната песен на старицата. Песен на мумия, идваща от дълбините на времето...

— Какво означава песента ви? — попита той, когато старицата млъкна.

— Оная вечер... преди смъртта си... той пееше тази песен — промърмори вдовицата, без да отговори на въпроса на Хирано. Тогава той реши да попита другояче:

— Мъжът ви обичаше ли тази песен?

— Той казваше: „Тъжна песен, не я обичам“, рядко я пееше...

— А тогава защо?

— Изглежда, е знаел, че ще умре...

— Господин Хага е предчувствувал смъртта си?!

— Отиде си ... Не зная нищо друго ... Старицата замахна с ръка и сякаш отново се вкамени.

На път за хотела Хирано се опита да повтори песента и Фукуяма каза:

— Та това е една много стара песен, „Ягамабуши“, пеят я на погребения ... Много печална мелодия. Пеят я, когато оплакват покойния. По празници не я пеят никога. „Колкото и да те обичам, ние не можем да отидем заедно на онзи свят. Върви една крачка пред мен и ме чакай там. Скоро ще дойда и аз след теб.“ Такъв е смисълът ѝ.

— Сега разбирам за какво е пяла ... — Хирано усети, че сърцето му изтръпва.

[1] Организация, в която членуват главно младежи от селата. ↑

СДЕЛКА С ДЯВОЛА

През този ден Хирано трябваше да се задоволи само с посещението в къщата на Хага. Исобе и Шинкава останаха в Амаги, а Фукуяма го откара с колата си до хотела. Едва сега Хирано разбра колко е уморен — излетя рано сутринта от летище Ханеда и пристигна още същия ден на Токуношима.

Вечеря в ресторанта и си легна, но умората дълго не му позволяваше да заспи. Той прехвърли през паметта си всичко, което стана през деня, и разбра, че търсенето му не е било безплодно. Ако Сабуро Судзуки е измислено име, това означава, че нещо е накарало участниците в последната вечеря на Хага да скрият истинските си имена. Може би нечистата им съвест? И освен това защо Хага е предчувствувал още в навечерието гибелта си? Дали не е знаел, че на банкетата ще го отровят? Но смъртта е настъпила едва сутринта. Съществува ли отрова с толкова забавено действие?...

Песента, която му „разтълкува“ Фукуяма, не излизаше от ума на Хирано... „Колкото и да те обичам, ние не можем да отидем заедно, по един път, на онзи свят. Върви крачка преди мен и ме чакай там. Скоро ще дойда и аз след теб.“

На кого е посветена тази песен? Навярно на любимия човек, на мъжа или на жената, на сина или дъщерята. С погребална песен живите изпращат мъртвите. Но песента може да се тълкува и обратно: мъртвите я даряват на живите, които си отиват я пеят на тези, които остават да живеят още на този свят. „Аз си отивам по-рано и ще те чакам, а ти ела по-късно.“

Дали не е имал предвид тъкмо този смисъл кметът Хага?

Неочаквано пред погледа на Хирано се появи образът на Мари. Тя умря по-рано и сега чака оногова, който ще си отиде след нея. Кого чака?

Хирано неусетно заспа и се събуди едва когато беше станало съвсем светло. Вечерта забрави да дръпне завесите на прозорците. Над земята бяха надвиснали облаци, пенливи вълни плискаха пясъчния плаж пред хотела. Нима приближава тайфун?

Хирано закусваше в стаята си, когато му се обади Шинкава. Той му съобщи, че в полицията са уведомени за него и са обещали да му помогнат. Препоръката на Шинкава беше добре дошла: Хирано трябваше на всяка цена да разговаря с полицията.

Полицейският участък на Токуношима се намираше в центъра на селището Камецу. Той беше един за трите селища, за цялото трийсет и пет хилядно население на острова. Стандартна двуетажна железобетонна сграда, само един гигантски фикус гаджумару пред входа ѝ с увиснали кафяви въздушни корени напомняше, че всичко това е в тропиците. Пред входа — две патрулни коли.

Хирано предаде визитната си картичка и излезе да го посрещне един полицейски инспектор, широкоплещест мъж на средна възраст. От едрото му червендалесто лице гледаха малки закръглени очи.

— Нумата — представи се инспекторът. — Шинкава ми каза за вас. — Външно изглеждаше простицък, но очите му бяха остри, проникателни.

След като си размениха обичайните приветствия, Хирано пристъпи към същността на работата. Защо е направена аутопсия на трупа на кмета — може би защото обстоятелствата около смъртта му са предизвикали съмнения? Нали се прави съдебна аутопсия само в случаите, когато има подозрение, че е извършено престъпление. Инспектор Нумата предупреди, че ще отговаря в рамките на позволеното, и каза:

— Престъпление е прекалено силно казано. Такива подозрения нямахме. Просто решихме да си изясним причината за смъртта: вечерта бил съвсем здрав и, не щеш ли, сутринта ненадейно умира. А и съпругата му пожела...

— Нима и съпругата му поиска аутопсия? — Това беше нещо ново за Хирано.

— Да. Нашите желания съвпаднаха. Такъв здравеняк и изведнъж да умре.

— Но нали се пристъпва към съдебна аутопсия само в изключителни случаи!

— Възможно е да сме се престарали.

— А полицията нямаше ли и някакви по-сериозни причини? Да речем, някакви съмнения във връзка с банкета в навечерието на смъртта?

— Да не се надявате да измъкнете нещо от мен, от полицая? Разбира се, разпитахме за всеки случай всички, които са били на вечерята, но не подозираме никого.

— Казват, че на банкетата присъствувал заместник-министърът Хидейо Ошима.

— Да. И какво от това? Отседнал случайно в същия хотел, не му било удобно да откаже.

— Инициатор на банкетата е Националният център за промишлено строителство. Известно ли е кои са присъствували?

— Известно ни е, но това не можем да ви съобщим.

— Казват, че кметът Хага възложил на центъра да извърши проучвания по „плана КАТ“. Може би тъкмо това е предизвикало у вас съмнения?

— Това стана ясно едва след смъртта на кмета.

— Следователно смъртта на кмета е станала повод за подобни разговори?

— Не зная какво бих могъл да ви кажа ... — Нумата явно не искаше да бъде откровен.

— Може би са се породили някакви съмнения сред местното население?

— Възможно е ... Искате ли да говорим направо? — Погледите на Нумата и Хирано се срещнаха, инспекторът беше взел някакво решение. — Работата е там, че имаше сигнал.

— Какъв сигнал?

— Обади ни се един неизвестен човек и каза, че кметът бил убит. Разбира се, само едно такова обаждане не може да бъде повод, но и на самите нас тази ненадейна смърт ни се стори необяснима и затова решихме да направим аутопсия. Имаше много слухове ... Между другото аутопсията не показва нищо, никакви следи от отравяне, нищо подозрително.

— А къде беше направена аутопсията?

— В местната болница. Идва експерт от префектурата.

— Кой все пак се обади?

— Не зная. На нашия остров обичат политиката, празниците и хазартните игри. По време на избори островът се превръща в разлютено гнездо на оси, консерваторите се борят за власт. Островът

ни е забутан, тъй че за него изборите са голямо събитие. И за кмета Хага би могъл да се обади всеки.

Без да иска, инспекторът потвърди подозренията на Хирано, че полицията е имала основания да смята смъртта за насилствена. И не обаждането по телефона е било причина за това: наистина би могъл да позвъни всеки жител на острова ...

— Ако обичате, кажете ми на острова често ли стават убийства?
— Хирано реши да заобиколи от друга страна.

— Престъпленията тук са преди всичко битови. Напият се и почват да се бият. Около шейсет случая годишно. Стига се и до убийства. На второ място са спречкванията с туристи от Япония. Навремето жителите на острова са били тормозени от клана Сацума, оттогава е останала и омразата към идващите от Ямато.

— А имало ли е случаи на отравяния?

— Наистина аз съм отскоро на служба в Токуношима, по-малко от три години, но през това време не е имало нито един случай. Виж, много неприятности имаме с отровните змии хабу. Навсякъде гъмжи от тях. През лятото излизат дори на шосето. Но сега докараха във всички болници серум, тъй че смъртни случаи вече няма.

Хирано не можа да разбере кои са вечеряли заедно с Хага. Полицията беше разпитала чиновници в управлението на Националния център за промишлено строителство, но един обикновен репортер нямаше това право. Стана ясно едно — полицията има сериозни подозрения относно причините за смъртта на кмета.

Когато се разделяше с Хирано, инспектор Нумата добави, че в полицейския участък на Токуношима не работи нито един човек, роден на острова. Това е железен закон — полицаят не може да служи там, където е роден; той се спазва свято и в цялата префектура Кагошима. В разследването не бива да има лични мотиви.

Сега му предстоеше да се срещне само с Накагава, макар и да знаеше, че разговорът с него няма да бъде лек. Накагава живееше в западната част на острова, в Ниши Акина. Хирано тръгна затам по един планински път с такси. Главното превозно средство на Токуношима бяха автобусите, но те минаваха нарядко и ако решиш да ги чакаш, значеше да си губиш напразно времето. Сегиз-тогиз започна да плиска порой и пейзажът, който се откриваше през прозореца на колата, се забули от бяла пелена.

Накагава живееше в скромна селска къщичка сред плантация от захарна тръстика, заобиколена със зидана ограда. На портата беше окачена дървена дъска с черен надпис: „Компания за усвояване на Южните морета“.

Хирано позвъни. Излезе възрастен човек с рошави вежди, упорито заострена брада и виращ се поглед. Лицето му беше обрасло с остра четина, види се, небръсната от няколко дни. Навярно беше Накагава. Разглеждаше подозрително госта.

Хирано му подаде визитната си картичка. Като чу, че искат да го разпитват за покойния кмет, стопанинът започна да се държи още по-недоверчиво.

— Няма за какво да разговаряме. Отивайте си!

Не помогнаха и обясненията на Хирано за това, какво е станало повод за посещението му. Накагава не искаше дори да слуша нищо.

— Отивайте си, защото иначе ще извикам полицията!

Но Хирано не отстъпваше.

— Кажете ми само едно. Приблизително по времето, когато умря господин Хага, на острова е идвал заместник-министърът Хидейо Ошима. Водихте ли го на старите гробища в Ниши Акина?

Хирано рискуваше, като зададе направо най-важния си въпрос: ако Накагава откаже да отговори, щеше да се върне с празни ръце.

— Защо питате за нещо, което не е ставало? — отрязва Накагава.

Хирано не пропусна да се възползва от този отговор.

— Неотдавна, когато сте придружавали началника на Управлението за национална отбрана Мацуока, на гробището била намерена сребърна лъжичка...

— Откъде знаете? — не може да скрие учудването си Накагава.

— Жената, която е намерила лъжичката, е моя позната.

— Ваша позната? А тя познава ли заместник-министъра Ошима?

— В очите на Накагава проблесна любопитство. Хирано се убеди, че събеседникът му се е хванал на въдицата, и продължи да го разпитва.

— Възможно е лъжичката да е била загубена от Ошима. Но защо е ходил той на гробището? ...

— Искате да научите за нещо, което не е ставало — отговори грубо Накагава. Хирано дори се обърка. По лъжичката той се сети за посещението на Ошима на острова, но всичко по-нататък беше само предположение. Пряка връзка между лъжичката и Ошима не се

виждаше. Дори ако лъжичката е принадлежала наистина на Ошима, от това съдбата на Мари и причината за смъртта на кмета Хага не ставаха по-ясни. Фактът за посещението на гробището също не даваше нищо. — Отивайте си! Не познавам никакъв Ошима и още повече никакъв заместник-министър.

Надеждите на Хирано видимо пропадаха.

— Аз не вярвам в скоропостижната смърт на кмета — каза решително той. — Казаха ми, че вие сте били приятел с господин Хага. Нима вярвате, че той е умрял от естествена смърт?

— Полицията разследва този въпрос.

— Казват, че имало средство, което предизвиква изкуствено инфаркт. Чувал съм, че след смъртта препаратът бързо се разлага и затова експертизата не може да го открие.

— Нима искате да кажете, че на кмета са дали такава отрова? — Гласът на Накагава се разтрепера.

— Напълно е възможно.

— А защо е нужно да се прави толкова сложно? На острова е пълно с хабу. Да пуснат в леглото му една змия — и край! — Накагава повтори това, което каза инспекторът Нумата.

— Виждам, че сте неспокоен. Струва ми се, че и във вас са се породили подозрения?

— Какви ти подозрения! Кметът умря от инфаркт. А освен туй защо е притрябвало на хората от центъра да го убиват?! — Гласът на Накагава се превърна в крясък.

— А нима казах, че са го убили хора от центъра?

— Че това е ясно и без да се казва. Нали тъкмо те са го поканили и нали умря след вечерята, и... — Накагава явно се смути. — Чуйте какво ще ви кажа! Не зная какво се опитвате да надушите, но аз няма да ви кажа нищо повече. Нищо не зная. Махайте се оттук!

Това беше всичко, което Хирано можа да изцеди от Накагава.

На другия ден след неуспешното си посещение в къщата на Накагава Хирано се среща с най-малко десетина отговорни местни хора и стигна до убеждението, че загадъчното и съвсем секретно писмо, с което кметът е дал съгласието си за проучванията, наистина съществува.

След пладне времето започна да се разваля. Според прогнозата възникналият на екватора тайфун се засилвал и се движел на

северозапад. Дъждът се изливаше като из ведро, поради което се наложи Хирано да обещае щедър бакшиш на шофьора на таксито. Но безкрайното обикаляне не донесе нищо ново.

Когато се прибираще в хотела, Хирано едва тътреше крака от умора; тялото му сякаш беше налято с олово. Още повече го измъчваше чувството, че няма никаква надежда. Самата мисъл, че дори няма какво да докладва на главния редактор, го потискаше дълбоко. Само подозрения не бяха достатъчни, за да се напише статия. От умора даже не му се ядеше.

Хирано поразчовърка с пръчиците вечерята си и се качи в стаята, където се зае да записва в бележника си съдържанието на днешните разговори. И телефонът ненадейно иззвъня.

„Кой ли се е сетил да ме търси толкова късно? — учуди се той. — Никой не знае, че съм отседнал тук.“ Телефонистката на номератора каза, че го търсят от града. В слушалката се чу гласът на Накагава. Този път разговаряше съвсем иначе, учтиво и доброжелателно. Започна да се извинява заради вчерашното си държание. Попита го откъде знае за препарата, който може да предизвика инфаркт.

— Казвали са ми аптекари — отговори Хирано.

— А аз питах лекари. Те не знаят нищо — възрази му Накагава.

— Открит е съвсем наскоро. Пазят го в тайна, за да се избегнат злоупотребите.

— Знаете ли как се казва?

— А защо се интересувате? — попита го Хирано.

— Ей така. Просто искам да зная.

— В такъв случай вие сте съгласен с моята версия?

— Как мога да бъда съгласен? Нали едва от вас научих, че съществува такова средство. Просто ми мина през ума, че ако това е наистина така, не е било никак трудно да се измами полицията.

— Фактът за съществуването на този препарат излезе наяве, когато се водеше следствието по аферата „Локхийд“ и свидетелите на обвинението започнаха да умират един след друг от остра сърдечна недостатъчност.

В слушалката настъпи пълно мълчание, шумът на плискация по прозореца дъжд се чуваше по-ясно. Хирано не пропусна да се възползва от объркването на своя събеседник.

— Господин Накагава! Отговорете ми на вчерашния въпрос. Преди смъртта си кметът придружавал ли е депутатата Ошима? И ако той е ходил на гробището, защо? Това може би ще ни помогне да открием ключа за загадъчната му смърт...

— Честна дума, не съм се срещал никога с депутатата Ошима и не съм го водил никъде.

В гласа на Накагава не се долавяше фалш. Нима говори искрено? А кой тогава е загубил лъжичката? Но ето че Накагава добави ненадейно:

— С депутатата Ошима не съм ходил никъде, но нашият кмет точно преди смъртта си изведнъж поиска да посети гробовете на прадедите ни. Отдавна не беше ходил там и го заведох.

— Откъде се е появило в него това желание? И то само един ден преди смъртта му? Нима двайсет и осми юли е ден, в който се прави помен за душите на мъртвите?

— О, не, това е най-обикновен ден.

— А изобщо през юли прави ли се помен за прадедите? Има ли такава традиция?

— През юли е нашият празник „хамаори“.

— „Хамаори“ ли? Какъв е този празник?

— Един от най-важните празници на Токуношима. Това е едновременно ден за помен на мъртвите и празник на плодородието. Празнува се през юли три дни подред — в дните „хиное“, „хиното“ и „цучиное“^[1]. През първия ден построяват къщичка на брега на морето и поставят в нея казан; на другия ден се събират всички край морето, наливат в казана саке и слагат сварен ориз. В къщичката се събират роднините на мъртвите и пируват, танцуват цяла нощ, чак до зори; през последния ден на празника има борба сумо^[2], която тук се нарича „шимаджима“. Преди да се разотидат, събират всички пръчици за хранене, завързват ги със сламени върви и ги слагат в казана. Когато къщичка та се изпразни, в нея ще дойдат мъртвите, ще преброят пръчиците, ще разберат, че техните потомци живеят богато, и душите им ще се успокоят.

— А може ли вместо пръчици да оставят лъжичка? — Разказът на Накагава неочаквано напомни отново на Хирано все за същата сребърна лъжичка.

— Каква лъжичка? — попита недоумяващо Накагава.

— Ами, нещо като черпаче, кепче ...

— Не съм чувал за такова нещо.

— Но защо тогава кметът... — промълви Хирано и изведнъж му хрумна да попита:

— А Хага пъ ли пред гробовете на прадедите ви „Ягамабуши“?

— „Ягамабуши“?

— Е, да, погребалната песен: „Ние не можем да отидем заедно на онзи свят, ти върви една крачка пред мен и ме чакай.“

— О, за тази песен ли говорите... Наистина я пъ на гробището... Чакайте да си спомня какво се пееше: „Колкото и да си ми мил, заедно не можем тръгна...“ Вече бях забравил съвсем думите, но кметът изпя няколко пъти песента и си ги спомних отново.

Хирано се замисли: Хага очевидно е предчувствувал смъртта си. Защо? Нима, знаейки, че гибелта му е близка, е побързал да предупреди душите на прадедите си?

— А с вас кметът сбогува ли се?

— Като че ли не.

— Добре, ако нямате нищо против, ще ви задам още един въпрос: носят се слухове, че имало някакъв таен документ, с който кметът дал съгласието си на острова да бъдат извършени проучвания за бъдещия завод за регенерация на ядрено гориво. Къде може да бъде намерен този документ?

— Сигурно в градската управа ...

— Там ми казаха, че не е при тях.

— Лъжат. Страх ги е, че ще имат неприятности.

— Намери ли се този документ, всичко ще стане ясно. Знаете ли какво си мисля: а не е ли възможно смъртта на кмета да е била неочаквана за ония, които са го принудили да напише документа? Сега те имат причини да се страхуват от неговата публикация. Преценете сам: документът е имал някакво значение за тях, докато кметът е бил жив, а след смъртта му това е просто лист хартия, нещо повече, опасна улика срещу тях...

— Ако е тъй, защо ще го тровят? Нали казвахте...

— Да, но още не знаех, че преди смъртта си Хага е посетил гробището. А сега си помислих: а не е ли възможно да е самоубийство?!

— Какво говорите?! Защо е трябвало да се самоубива?

— Почувствувал се е виновен пред прадедите, задето е дал съгласието си за строежа на завода. Та нали „пепелта на смъртта“ може да погуби родната му земя. Навярно ще попитате защо се е съгласил? Сигурно са го принудили. Казаха ми, че покойният е бил човек, който държи на дълга...

— Да, това не можеше да му бъде отречено! — съгласи се Накагава. — Но ако е тъй, какво ще кажете за инфаркта?... Инфаркт — самоубийство? ...

— Кметът е могъл да намери онзи препарат. А може би препаратът дори не е бил нужен — тежки преживявания, чувство за вина, претоварване на сърцето, това е било напълно достатъчно.

— Ако е така, къде е предсмъртното му писмо?

— Не всеки самоубиец оставя писмо. Особено възрастните хора. Ако кметът е оставил нещо след себе си, то е само поръчката за проучванията.

— И вие смятате, че тъкмо това е неговото завещание? — Гласът на Накагава затрепера.

— Да, документът, за който кметът е заплатил с живота си. Написал го е по чужда воля, защото е бил обвързан от отдавнашни задължения. Това какво е, не е ли предсмъртно писмо? — Възцари се мъчително мълчание. Хирано почувствува колко е объркан Накагава и реши, че е дошло време да говори с него направо: — Господин Накагава! Разбирам ви, покойникът е бил ваш приятел и вие не искате да се говори лошо за него. Зная, документът е във вас. Хората трябва да научат истината.

— Не крия никакви документи!

— Ако ви е известно нещо, кажете ми го. А може би да знае някой друг. Запознайте ме с този човек.

Отново последва мълчание.

— Господин Накагава, разберете, документът трябва да бъде намерен. Заради него кметът загуби живота си. Ако разкрием истината, ще оставим най-добра памет за покойния. А душата му ще отиде в рая.

— Идете в Камецу, при господин Такаока: той е собственик на пансиона „Гейхинкан“.

— В Камецу, при Такаока?

— Сбогом! — И Накагава затвори телефона, преди да отговори. От умората на Хирано не остана и помен, той трепереше целият от

вълнение и дори не чуваше как фучи бурята вън.

Когато Хирано се поуспокои, в паметта му отново изплува сребърната лъжичка.

Хидейо Ошима не е ходил на гробището. Но ако е тъй, кой е могъл да я изтърве там?

Хирано подозираше Ошима само защото е пребивавал в „Джошокаку“ приблизително по същото време, когато и Шиндзо Мацуока, но нали е могъл да остави лъжичката на гробището и някой, който е посетил дома за приеми по всяко друго време.

А може би Ошима е подарил лъжичката на кмета и кметът я е взел със себе си на гробището? Но ако е така, защо? Ако дори е изтървал случайно там лъжичката, то защо е трябвало да я взема със себе си?

„Преди да напише документа — мярна му се нова мисъл, — Хага е посетил атомния център в Шиноме, а нали там се намира филиалът на «Джошокаку»!“

Хирано се обади веднага в телефонния номератор на хотела и помоли да научат номера на „Джошокаку“ в град Куресаки и да го свържат с управителя. Свързаха го буквално след две минути. Провървя му — Сакагами беше там.

След като му благодари учтиво за гостоприемството, Хирано го попита:

— Приборите за храна, с които е снабден филиалът ви в Шиноме, същите ли са, каквито и в главната сграда?

— Съвсем същите. Е, разбира се, дубликати, но са изработени в същата фабрика. Всичко е еднакво — и съдовете, и сребърните прибори.

— А във филиала също ли подаряват сувенири?

— Там има само дубликати, тъй че не ги жалят много, а и редът не е толкова строг.

— Миналата година във филиала е почивал господин Хага, кмет на град Амаги, остров Токуношима. Знаете ли дали е получил за сувенир една чаена лъжичка?

— Трябва да е записано в книгата. Защо, какво е станало?

— Бихте ли могли да проверите в книгата? — Хирано реши да се възползва от любезността на Сакагами. Така беше по-сигурно,

отколкото да се обади по телефона във филиала на „Джошокаку“, където не познаваше никого.

— Виждам, че работата ви е бърза. Ще попитам веднага.

След около половин час Сакагами се обади:

— Попитах във филиала. През юли миналата година господин Хага от Токуношима наистина е благоволил да отседне там и си е поръчал чаени лъжички за сувенир.

И така предположението на Хирано се оказа вярно. Лъжичката, намерена от Кейко пред гробището, е принадлежала на Хага, но защо е оставил там само едната лъжичка?

На острова вилнееше буря. Тайфунът, който беше се породил в района на екватора, заобикаляше областта с високо атмосферно налягане над островите Огасавара и се движеше в северозападна посока към Окинава. Ако не изменеше посоката си, след пладне щеше да връхлети върху Окинава и архипелага Нансей. Съпротивлявайки се на урагания вятър, достигащ до двайсет метра в секунда, Хирано най-после пристигна в пансиона „Гейхинкан“ в Камецу. Това бяха няколко десетки малки стаички, пристроени към къщата на стопанина. През лятото ги наемаха туристи, а сега, през мъртвия сезон, пансионът беше празен.

Като подаваше визитната си картичка, Хирано съжали, че не е отседнал тук още след пристигането си, тогава би спестил много пари.

Посрещна го добродушен наглед, около шейсетгодишен мъж. Но зад привидната му мекота се криеше опитност, жизнена закалка, придобита през дълги години труден живот. Достатъчно беше обаче репортерът да съобщи, че го изпраща Накагава от Ниши Акина, и недоверчивият израз върху лицето на мъжа веднага изчезна. Хирано каза, че го интересува последното писмо на кмета.

— Какво, господин Накагава съгласи ли се? — учуди се Такаока.

— Господин Накагава каза, че ви е известно за документа.

— Извинете ме, но съм длъжен да се обадя на господин Накагава. — След като телефонира на Накагава от съседната стая, той се върна при Хирано. — С кмета Хага се сприятелих още през годините, когато бях на служба в Южнопонската електрокомпания. Тъй като се грижа за честта на покойния, запазих документите у себе си. Не зная как е бил съставен този документ. През декември миналата година се пенсионирах. Писмото на кмета се получи при нас, в

дирекцията на компанията, като приложение към доклада за проучванията по „плана КАТ“. Тогава работех в отдела за документация и подших тези документи към делото...

С „плана КАТ“ не се занимаваха отделите за топло- или атомни електроцентрали, а пряко директорът, затова не са ми известни никакви подробности. Но аз разбирах, че ако документът бъде публикуван, кметът Хага ще изпадне в крайно трудно положение.

По това време вестниците вече шумяха за „плана КАТ“, плъзнаха и слухове, че имало тайно писмо на кмета. А тъй като бях приятел с господин Хага, реших, че трябва да скрия документа, за да не бъде опетнено доброто му име. Когато напуснах работа, взех със себе си писмото му заедно с един тон други, неподредени документи. Смятам, че в това няма нищо лошо, тъй като копие от документа сигурно се пази в Националния център за промишлено строителство. Но ако това е предсмъртното писмо на господин Хага, аз нямам право да го задържам у себе си.

Такаока донесе от съседната стая едно топче книжа и ги постави на масата пред журналиста. Между тях Хирано откри два документа.

Единият от тях се оказа поръчката за извършване на проучвателни работи, адресирана от кмета на град Амаги до председателя на управлението на Националния център за промишлено строителство Масао Сато. а вторият — договорът за проучванията, сключен между компанията „Усвояване на Южните морета“ и Националния център.

Най-после! Хирано взе документите с разтреперани от вълнение ръце и започна да ги чете.

Вън бушуваше бурята; островът се намираше на пътя на тайфуна и макар че солидната къща бе защитена от зидана ограда, изглеждаше, че всеки миг може да се срути. Но Хирано не чуваше нищо — нито пронизителния вой на вятъра, нито трясъка на стените. Той беше погълнат от четенето.

Поръчката до Националния център за промишлено строителство за извършване на проучвания, дадена от кмета на град Амаги Норимаса Хага, носеше датата 5 юли 197х година, а началото на проучвателните работи по „плана КАТ“, поети от Центъра въз основа на договора с компанията „Усвояване на Южните морета“, се падаше през септември същата година. Замисълът беше очевиден — искали са

да представят работата така, като че ли проучванията на острова по „плана КАТ“ стават в съответствие с желанието на неговите жители.

Истинският характер на плана беше съвсем различен от това, което бе представено пред обществеността. Финансовите кръгове и Министерството на външната търговия и промишлеността се стремяха на всяка цена да проучат площта, определена за строеж на завода за регенерация на ядрено гориво. Те бяха възложили тази задача на Националния център за промишлено строителство. Центърът от своя страна трябвало да си осигури „молба“ от властите на град Амаги за провеждане на проучванията.

Разполагайки с такава поръчка, компанията „Усвояване на Южните морета“ вече можела да сключи договор с Центъра за извършване на проучванията и да ръководи секретните работи по „плана КАТ“ така, че ако тези работи бъдат открити, по-късно да публикува писмото на кмета.

Работата по „плана КАТ“ започнала през септември миналата година. Пробното сондиране на повече от десет точки се извършвало уж за строеж на „циментов завод“, а метеорологичните изследвания — под предлог че ще се строи пристанище. Изследвани били и изоставените галерии на меден рудник от епохата Едо, като пуснали предварително слух, че там е открита златоносна жила.

Двата съвсем тайни документа, с които вече разполагаше Хирано, разобличаваха същността на всички тайни операции.

Материалът беше напълно достатъчен, за да разтърси острова, но за статия в „Сагами шимпо“ още не достигаше. Та нали документът беше съставен така, като че ли самият кмет на Амаги е помолил да бъдат направени тези проучвания...

За да се получи статия, трябваше да бъде доказано, че в стремежа си да предотвратят протестите на населението, промишлените и финансовите гешефтари са упражнили натиск върху кмета Хага и са го принудили да напише писмото.

— Е, какво ще кажете? — Въпросът на Такаока върна Хирано към действителността.

— Страшен документ.

— Точно затова го криех при себе си. Когато бях на служба в компанията, често идвах тук да рибарувам, точно тогава се сприятелих с Накагава, а после чрез него и с господин кмета. Редовно си

гостувахме. Господин Хага отсядаше у нас, когато идваше в Кагосима, а аз у тях, на Токуношима. Тъкмо той ми предложи да открия този пансион, когато разбра, че се уволнявам.

Накагава ми помогна да открия пансиона. Затова споделих с него, че пазя писмото на кмета. Ако го публикувате, не се позовавайте на мен. Иначе много хора ще си имат неприятности — добави неспокойно Такаока.

— Можете да бъдете спокоен. Вестникът никога не разкрива своите източници на информация.

— Ние с Накагава предчувствувахме, че рано или късно документът някъде ще излезе на бял свят. Мислехме, че компанията сигурно ще го публикува, нали е в неин интерес, но времето си течеше, кметът умря и ето че дойдохте вие. Ако те бяха публикували писмото веднага след смъртта на кмета, щеше да се породя подозрение, че са го принудили да го напише. Можеше да се помисли дори, че те са виновни за смъртта му. Тогава писмото би загубило всякакъв смисъл. И затова си мисля ... дали кметът Хага не съкрати живота си, за да лиши от сила документа, който е подписал против волята си?

— Значи вие мислите, че кметът се е самоубил?

— Отначало се съмнявах, но напоследък все повече се уверявам, че е самоубийство.

— Аз предполагам, че причина за самоубийството е било чувството му за вина, но вашата гледна точка може би е по-правилна — вие смятате, че кметът е сложил край на живота си, за да направи писмената поръчка недействителна. Ако беше останал жив, можеха да го принудят да заяви, че не е бивал подлаган на натиск. А тъй като скоро след това е умрял, всеки ще си помисли, че работата не е чиста. И за компанията, която провежда проучванията, толкова трудно полученото писмо става опасно. Писмото наистина има цената на един живот!

— Прав сте! — каза Такаока. — Ако бяхме отгатнали навреме намеренията на кмета, бихме публикували по-рано този документ.

— И сега не е късно! Само че трябва да направим вашата версия убедителна.

— Вие смятате, че не е достатъчно убедителна? — Такаока погледна Хирано.

— Все пак дори сега, след смъртта на кмета, можем само да предполагаме, че молбата за проучванията е написана принудително. Необходими са доказателства...

Къщата се разтрепера от напъна на вятъра.

„Защо е написал това писмо кметът на Амаги? Кой би могъл да упражни върху него натиск?“ — в ума на Хирано се тълпяха едно след друго съмнения.

— Навърши се вече над една година от смъртта на кмета. Сега е невъзможно да бъдат намерени доказателства — каза Такаока.

— Достатъчно е да открием какъв е бил поводът за натиска. Дали кметът не е имал, да речем, някакви лични връзки с Националния център за промишлено строителство, с чиновници от Министерството на външната търговия и промишлеността или пък с компанията „Усвояване на Южните морета“?

— Вие мислите...

— Може би господин Хага не е можел да откаже на някого, с когото е бил свързан в миналото. Ако успеем да открием подобен факт, това би имало ефекта на експлодирала бомба. Знаете ли нещо за миналото на господин Хага?

— Малко зная, но ми се струва, че по време на войната е бил офицер в Квантунската армия, воювал е в Китай.

— Господин Хага е служил в армията, така ли?

— Казват, че завършил войната с чин капитан. Но господин Хага не обичаше да си спомня за ония времена ... Да, един ден заедно с него и с Накагава отидохме да ловим риба и ненадейно се оказахме край остров Морското конче. Тогава Хага каза, че по време на войната му се наложило да премести на острова фабриката за производство на бактериологично оръжие ... Тогава вярвал, че действа за благо на родината, но след поражението на Япония станало ясно, че само е осквернил родните си места. Това го измъчваше постоянно, за мен, вика, може да се каже: „И страната загина, и дори планини и реки не останаха.“^[3]

В съзнанието на Хирано сякаш проблясна искра. Хага е пренасял на Морското конче базата за бактериологично оръжие! Паметта му заработи трескаво, разпокъсаните факти се съединяваха, сливаха се в единна цялост.

— И след това кметът даде съгласието си да бъдат направени проучвания за строежа на атомния завод ... — продължи тъжно Такаока.

— Струва ми се, че след като е извършил една грешка, господин Хага не би направил втора. Сигурно са го принудили. Но как?

Върху къщата връхлетя с рев нов порив на вятъра.

Привечер бурята поутихна. Към три часа през деня тайфунът се отклони рязко на североизток източно от Токуношима и се насочи към Японските острови. В последния момент Токуношима остана встрани от фронталния му удар.

[1] Третият, четвъртият и петият ден според цикличните знаци, названията им означават съответно: „големият брат на огъня“, „малкият брат на огъня“ и „малкият брат на земята“. Изписвани с йероглифи, цикличните знаци в съчетание със знаците на зодиите се използват още от древността в японския бит (сега в поверията и гадаенето) като названия на годините, дните и часовете. ↑

[2] Японска национална борба. ↑

[3] Перифраза от известната сентенция на китайския поет от VIII век Ду Фу: „Страната загива, но планините и реките остават.“ ↑

СЪУЧАСТНИЦИТЕ

Ураганът префуча и остави чудовищни следи — срутвания и пороища в планините затрупаха с камъни пътищата, разрушиха къщи. За щастие пътят от Камецудо Амаги не беше пострадал и Хирано успя да се върне в хотела, макар и много трудно.

На другия ден искаше да отиде на гробището в Ниши Акина, но тайфунът провали всичките му планове. Сега сигурно не можеше да се достигне дотам. При това положение трябваше да се стяга за Токио.

Благодарение на това, че телефонната връзка вече беше възстановена, Хирано се обади от хотела на Шинкава. Разказа му за резултатите от пътуването си и го помоли да изясни подробностите в биографията на Хага. След това се свърза с редакцията на „Сагами шимпо“. На телефона беше Кенджо.

— Какво става там с тайфуна? — Гласът на главния редактор звучеше учудващо ясно, сякаш разговаряха по градския телефон.

— Току-що ни отмина.

— От тебе ни вест, ни кост. Бях започнал да се безпокоя.

— Е, пак е добре, че сегиз-тогиз си спомняте за мен!...

— Я не се надувай. Стане ли нещо с теб, трябва да търся някого за мястото ти.

— И аз се безпокоях, че вестникът може да закъса съвсем, докато ме няма.

— Ама че език имаш... Как да е, намери ли нещо интересно?

След като му разказа в общи линии за събрания материал, Хирано предложи:

— Тукашните вестници се готвят тези дни да публикуват писмото на кмета. Не бихме ли могли да ги изпреварим, да поместим поне кратко изложение?

— Хм ... фиктивен документ — местните власти искали на острова да бъде построен завод за регенерация на ядрено гориво. Примамливо... — Кенджо явно се заинтересува от тази история.

— Имам една молба: необходими са ми някои данни ... Запишете си: Хидейо Ошима, парламентарен заместник-началник на

управлението за развитие на островите Амами Ошима; Масао Сато, председател на управлението на Националния център за промишлено строителство, и Томокадзу Инамура, президент на компанията „Усвояване на Южните морета“. Предполагам, че кметът Хага, който е написал писмото, е бил свързан по някакъв начин с тях. Ако открием нещо общо в биографиите на тази четворка, смятайте, че работата е свършена.

— Трябват ти биографиите на тримата, така ли? Дребна работа. До твоето пристигане ще подготвим досие.

— Мисля, че и тримата са служили в армията, на това обстоятелство обърнете особено внимание. Необходими са ми много подробни сведения: офицерските им чинове, номерата на частите, в които са служили, мястото и службата им.

— Ясно. Кога мислиш да се върнеш? Заради тайфуна тук са отменени всички полети.

— Искам да отида утре на гробището. Ако не успея, връщам се още с първия самолет. Не искам да ми търсите заместник.

— Добре, и ние ще се постараям да издържим някак си, докато се върнеш.

Както винаги разговорът завърши с приятелско заяждане.

Сутринта небето се изясни. Тайфунът връхлетя с бясна скорост върху Япония в района на остров Шикоку, префуча през Хоншу и изчезна в Японско море.

Хирано все пак трябваше да се откаже от посещението на гробището — пътят в планината беше затрупан. Журналистът съжаляваше, че не му се удаде да види величествената грамада побелели от ветровете и дъждовете скелети ... Той реши да отлети с първия самолет за Кагошима — след обед полетите бяха възстановени. До летището го изпратиха Шинкава и Фукуяма. По пътя Шинкава му разказа биографията на Норимаса Хага.

Хага завършил военно училище, а в края на войната достигнал до чин майор; служел във Втори отдел на манджурския „отряд 731“ на Управлението по водоснабдяване и профилактика на частите на Квантунската армия.

Общата картина се изясняваше.

— Браво на вас! — възхищаваше се Шинкава. — Само за три дни намерихте писмото, което тукашните вестникари търсят от толкова

време.

— Просто ми провървя — отговори скромно Хирано. И наистина случайността го срещна в подходящ момент с Накагава и Такаока.

В чакалнята Шинкава подари на Хирано бутилка с прочутия местен еликсир от змийска отрова и прибави към този сувенир една дебела книга:

— Това е географско описание на нашия остров. Може би ще ви бъде полезна само че книгата е малко тежичка ...

Хирано пристигна в Кагошима, но краят на пътуването пак се отложи — поради тайфуна самолетите не летяха. Той реши да чака в летището и да отлети веднага, когато стане възможно.

За да си запълни някак времето, започна да прелиства подарената му от Шинкава книга. Въпреки очакванията му, краеведческият очерк за Токуношима се оказа интересен — в него се разказваше за историята, политическия живот, икономиката и културата на острова. В раздела „Народно изкуство“ Хирано намери песента „Ягамабуши“. Оказа се, че песента играела важна роля в погребалния обред. Наричат я „размишления“ и в някои селища я пеят и досега по време на погребения. Освен това пеят само жените и думите на песента са различни в зависимост от това, кого погребват. Ако е умряло дете, пеят „мило чедо“. Ако са умрели младеж или девойка, пеят „любов моя“. Ако са умрели баща или майка, пеят „останахме сираци“. Текстът на песента е простичко повторение на едни и същи думи, но мелодията е толкова красива и печална, че щом я чуеш веднъж, запомняш я за цял живот. Много старци смятат, че без нея не могат да се разделят с този свят.

Хирано откри в книгата и един текст, който не му беше известен:

„Колко са далеч от нас островите на Ада и Рая! Всички сме чували гласовете на отишлите там, но никой не е чувал гласа на някого, който се е върнал. Който кротко е починал, няма желаниа. На каменната му възглавница сложи само сребърна лъжичка и цъфнала клонка ...“

Там имаше и бележка, че лъжичката се смята за щастлив амулет.

Сребърната лъжичка ... Изтърваната пред гробището лъжичка се появи в „Ягамабуши“! Случайно ли е това съвпадение? Или Хага е оставил сребърната лъжичка като жертвоприношение пред душите на прадедите си, както се пее в песента?...

Хирано се увлече да чете книгата. В раздела „Вярвания“ откри друго любопитно място. Оказа се, че култът към мъртвите предшественици е вкоренен толкова дълбоко сред населението на острова, че дори е съчинена пословицата: „Преди да се помолиш на бога, почети родителите си.“ Хората вярват и досега, че онзи, който не участва в празника за помен на мъртвите, ще бъде сполетян от жестоко наказание — ще го ухапе хабу, нещастieto ще споходи къщата му...

Но къде е пристанището на духовете на мъртвите? Има поверие, че в продължение на трийсет години покойникът се намира в своето земно пристанище, а след това се превръща в божество и се възнася на небето.

Сред празниците и обредите Хирано откри няколко празника за помен на мъртвите, между които и „торуми“, или „оякоджими“, който се чествува през октомври. „Торуми“ е ден за посещение на пещерното гробище „Тору“, а „оякоджими“ — „ден за среща с родителите“, иначе казано, „ден за среща с покойните предшественици“.

Види се, Норимаса Хага е отишъл на гробището „Тору“ за „оякоджими“ и там, спазвайки „Ягамабуши“, е оставил като дар на духовете на прародителите си сребърната лъжичка и е поставил цъфнала клонка. Хага навярно е решил да приеме смъртта още когато е бил в атомния център Шинономе.

„Торуми“ или „оякоджими“ се празнували през октомври, но Хага не е можел да чака. Книгата „Описание на остров Токуношима“, която отначало се стори на Хирано ненужен подарък, всъщност му направи добра услуга: тя потвърди версията за самоубийството на Хага.

Съобщиха по радиото, че полетите са възстановени, но Хирано не можеше да се откъсне от света на древните обичаи и нрави.

Още същата вечер Хирано се върна в Сагами.

Итецу Кенджо му даде веднага досието.

— Има ли нещо интересно?

— Виж.

Във всички биографии правеше впечатление една обща особеност:

Хидейо Ошима, завършил военно училище, в края на войната — подполковник, командир на „специална група“ от „отряд 731“ при

Управлението за водоснабдяване и профилактика на частите на Квантунската армия.

Масао Сато, завършил аспирантура в медицинския факултет на Университета Тохоку, преподавател във Военномедицинското училище, към края на войната получил чин подполковник от медицинската служба, оглавявал отдел Втори на „отряд 731“ при Управлението за водоснабдяване и профилактика на частите на Квантунската армия.

Томокадзу Инамура, завършил военно училище, в края на войната — майор, бил е заместник-началник на отдел Втори на „отряд 731“ при Квантунската армия.

Хирано дори се провикна: „Така ли било?! И четиримата са от «отряда Ишии»!“ Той очакваше нещо подобно, но не мислеше, че ще улучи толкова точно в целта.

Нещо повече, отдел Втори, в който са служили Сато, Инамура и Хага, се е занимавал с „експерименти“, тоест с опити над живи хора, а „специалната група“, командувана от Ошима, е била чисто и просто затвор, който е доставял „материал“ за тези опити. А след края на войната те предложили услугите си на американската армия, която ги привлякла в разработката на биологично оръжие. Благодарение на службата си при американците и четиримата избягнали съда над военнопръстъпниците и останали живи.

— Защо каза четиримата? Нали са трима ... — попита недоумяващо Кенджо.

— Покойният кмет, който е написал писмото за проучванията, също е служил в отряда на Ишии с чин майор. В отдел Втори на „отряд 731“ са правили опити с живи хора! С една дума, и четиримата са съучастници в едно претъпление. Сега зная как са принудили Хага да напише този жалък документ! — едва не се провикна Хирано.

— Хага веднъж се изпуснал да каже, че е ръководил пренасянето на „фабриката“ за бактериологично оръжие на остров Морското конче. Възможно е да са го шантажирали, заплашвали са го, че ще разкрият миналото му — изказа предположението си Хирано.

— Но нали, издавайки Хага, шантажистите са щели да издадат и себе си? — замисли се Кенджо, като преценяваше стойността на материала.

— Да, но Хага е местен жител, за него последствията биха били много по-страшни, отколкото за другите. Нали той е продал родния си остров.

— Убеди ме — съгласи се Кенджо. — Статията ще заеме всички колони на броя. Заглавията ще бъдат: „Машинациите около строежа на завода за регенерация на ядрено гориво. Призракът на бактериологичния отряд на Квантунската армия.“ Чудесно! — завърши главният редактор.

... Статията на „Сагами шимпо“ стана сензация. Убедителната ѝ сила не се изразяваше само в това, че е „изровен“ тайнственият документ — поръчката на кмета, за чието съществуване се носеха упорити слухове. Важна роля в разобличаването на задкулисните операции около строежа на предприятието за регенерация на ядрено гориво изигра обстоятелството, че четиримата главни осъществители на „плана КАТ“ принадлежаха към остатъците от „отряд 731“, вилнял по време на войната в Китай.

Правителството, компанията „Кокубу джукогьо“, Националният център за промишлено строителство и заинтересуваните лица решиха да пренебрегнат разобличенията на „Сагами шимпо“. Но от историята се заинтересуваха и големите вестници. Общото в жизнените съдби на четиримата изпълнители на „плана КАТ“ не можеше да бъде обяснено с обикновено стечение на обстоятелствата.

Репортерите обсаждаха непрекъснато президента на компанията „Усвояване на Южните морета“ Инамура и председателя на управлението на Центъра Масао Сато. Но те побързаха да изчезнат.

Редакционният телефон на „Сагами шимпо“ буквално се разсипваше да звъни. От Токуношима се обади Шинкава и събщи развълнувано, че населението на острова е възмутено. Статията на Хирано предизвика широк отзвук.

По-нататъшното разследване на случая не беше по силите на „Сагами шимпо“. Но той свърши работата си — привлече вниманието на големите вестници, а раздухането на тлеещите въглени беше вече тяхна работа. Хирано също си спечели журналистическа слава, Но самият той се чувствуваше неудовлетворен. Нито машинациите около „плана КАТ“, нито смъртта на кмета Хага — нищо в тази афера не изясняваше обстоятелствата, при които е изчезнала Мари Фуджигура.

Нещо повече, сега започна да му се струва, че сребърната лъжичка само отклони издирването в лъжлива посока.

Къде е изчезнала Мари? Съдбата ѝ все още си оставаше загадка.

И така през дните между 13 и 16 юли Мари е била в „Джошокаку“ заедно с началника на УНО Шиндзо Мацуока и след това следите ѝ се губят. Ако в една конституционна държава, каквато е Япония, изчезне безследно млада жена и за нея не се знае нищо повече от година, това означава, че или са я убили тайно, или я държат в психиатрична болница.

Ако предположим, че е била убита, убийците е трябвало да скрият някъде трупа ѝ. Колкото по-далеч е трябвало да го откарат, толкова повече се е увеличавал рискът, че ще бъде открит. Токуношима е прекалено далеко за това.

Най-безопасно е било да скрият трупа някъде наблизко до „Джошокаку“. Хирано си спомни чудесната градина около дома за приеми. Сред зеленината пламтяха алените цветове на азалии. Сред обширната площ на градината ще се намери място за не един труп. Но нали не всеки би се осмелил да зарови труп в прочутата градина, на която се е любувал самият император. Това може да направи само престъпник, свързан с „Кокубу“.

Другото възможно място е съседният корабостроителен завод, нали „Джошокаку“ се намира на неговата площ. Хирано си спомни странното тревожно чувство, което го обзе, когато снимаше скришом корабостроителницата — струваше му се, че е шпионин, проникнал на вражеска територия. Тогава биха могли да заловят и него на местопрестъплението и да го убият още там; никой нямаше да научи никога къде е изчезнал.

Спомни си и думите, които му каза главният редактор преди неговото заминаване: „Ще стоварят на главата ти някакво желязо или ще те залееят с отровен разтвор и ще те минат като нещастен случай.“

ОЛТАР НА МАШИННАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Шумотевицата около машинаците във връзка с „плана КАТ“ вече позатихна и вестниците започнаха да пишат за ново събитие.

В атомната електроцентрала в град Цуруга, префектура Фукуи, (с мощност 350 хиляди киловата) беше регистрирана необикновено висока радиация на изходните водни канали и край бреговете на залива Урасоко, към който е обърната фасадата на централата.

След изследванията, направени по инициатива на Министерството на външната търговия и промишлеността и Управлението на енергетичните ресурси, беше изказано предположението, че повишената радиоактивност е резултат от изтичане на радиоактивни отпадъци от басейна за изхвърлянето им към изходните водосточни канали. Били открити радиоактивни изотопи на кобалт-60 — 9941 пикокюри, и на манган-54 — 1458 пикокюри на един грам тиня. Управлението на енергетичните ресурси предполагаше, че причина за изтичането е пукнатина в резервоарите или тръбопровода или пък погрешно отворен кран.

— Пак авария! — ядоса се Хирано, като прочете вестника. Специалистите по атомна енергетика твърдят, че било необходимо да се строят АЕЦ и че те били безопасни, а се говори постоянно за аварии ...

Мисълта за Мари го измъчваше постоянно.

Най-опасната улика е трупът. Без него не може да се говори за убийство. Затова престъпникът трябва да се избави преди всичко от трупа. Може да го хвърли в морето, да го закопае някъде в планините, но това крие за него опасности.

Криминалната литература предлага най-различни начини за избавяне от трупа. Тъй като това е само „игра на убийство“, те изглеждат много хитри. Така или иначе и авторите на криминални романи трябва да си блъскат над този въпрос главите, също като престъпниците.

„Вечно погребване“ на радиоактивните отпадъци ... Та нали тъкмо „Кокубу джукогьо“ се готви да строи завод за регенерация на

ядрено гориво!...

Могли са да бетонират трупа и да хвърлят бетонния блок сред „вечно погребаните“ радиоактивни отпадъци. Разбира се, той може да бъде хвърлен и в морето, но във „вечното му погребване“ рискът е много по-малък. Та нали хранилището за отпадъци е железобетонен резервоар, който се намира, както твърдят специалистите, под строг и сигурен контрол. Към бетонното хранилище може да привлече вниманието само изтичането на радиоактивност, но тя ще направи и достъпа по-труден: ще проверяват само системата за безопасност, но не и вътрешността на хранилището.

И все пак допустима ли е самата възможност да бъде скрит труп сред отпадъците? Отначало тази мисъл се стори на Хирано безсмислена и нереална. Обаче от вестникарските съобщения ставаше ясно, че аварията в атомната електроцентрала в Цуруга е последица от многобройни пропуски, задълбочени от дефектите на цялата структура на японската атомна енергетика.

Случаят в Цуруга безспорно ще стане пречка в строителството на атомни електроцентрали, а нали тъкмо върху тях се гради цялата стратегия на „освобождението от петрола“.

Хипотезите се раждаха една след друга в ума на Хирано. Ако са пренесли тялото на Мари от Куресаки в някоя АЕЦ, в коя би могло да е? След аварията в Цуруга вестниците публикуваха списъци на всички АЕЦ в Япония.

„В Хамаура?“ — очите на Хирано заблестяха. Атомната електроцентрала на Западнояпонската електрокомпания в град Хамаура се намира на нос Саката в префектура Ехимае. Ако се плава през Вътрешното Японско море, от Куресаки до Хамаура е съвсем близо. Централата принадлежи формално на електрокомпанията, но главният пакет от акциите е в ръцете на „Кокубу джукогьо“. Всички съоръжения, цялата система за осигуряване на безопасността са изработени в предприятията на „Кокубу“.

Трупът може да бъде пренесен лесно от „Джошокаку“ до Хамаура, необходим е само някакъв малък плавателен съд. Най-важното за тях е да го скрият между радиоактивните отпадъци...

Дори на един дилетант е ясно, че е нужен контейнер, за да бъде поставен трупът в него и да бъде залят с бетон, а после да го скрият между железобетонните блокове с отпадъците. Това не може да

направи един човек. Но колкото повече са участниците, толкова по-голям става рискът от разобличаване.

И все пак на Хирано беше трудно да се откаже от примамливата версия. Нали не би трябвало да се случи и аварията в АЕЦ „Цуруга“. Но стана поради несъвършенството на системата за безопасност. На човека е присъщо да греши. И Хирано реши да провери лично дали съществуват в Хамаура пролуки, от които би могъл да се възползва престъпникът.

И този път му помогна Тамекичи Мишима. Разбира се, Хирано не го запозна с целта на посещението си, каза му просто, че събира материал за аварията в Цуруга, и го помоли да го свърже с някого в Хамаура.

Мишима не усети измамата.

— Има такъв човек, добър мой познат, работи в отдела за безопасност на експлоатацията. Идва в нашето предприятие в Куресаки, когато още бях на служба в компанията. Развеждах го из завода. Оттогава сме приятели, дори си пишем. По-миналата година ми показва централата.

Приятелият на Мишима се казваше Ясуке Ивама. Хирано му се обади по телефона и Ивама му отговори на драго сърце: „Вече говорих с Мишима, можете да заповядате, когато ви е удобно.“ Наистина Ивама добави, че началствата били много недоволни от случилото се в Цуруга и едва ли ще му разрешат толкова лесно да разгледа реактора.

Хирано тръгна за Хамаура в началото на ноември. Полетът от Токио до Мацуяма продължи един час и двайсет минути. Но от Мацуяма до централата му предстоеше още дълго пътуване. Експресът до Увахама пътува около час и половина по магистралата Йосан, но пътуването с влак винаги е уморително. А освен това от Увахама до Хамаура имаше още трийсетина километра път по шосе, на запад през нос Саката...

Хирано пристигна в Увахама по пладне. Още на перона почувствува соления мирис на морето. Излезе на площада пред гарата, на който бяха разположени магазинчета, чакалнята на автогарата, клон на банка, закусвални и ресторанчета, салони с автомати за хазартни игри.

Цялата останала площ беше задръстена с велосипеди — те приличаха на купчина оглозгани кости, останали от пиршество на

чудовищата на механичната цивилизация... Стандартна картина на гаровия площад в едно провинциално градче; само соленият мирис, донасян от вятъра, напомняше за близостта на морето.

Пред автогарата бяха застанали няколко таксита. Но местните жители не ги удостояваха с внимание.

— До атомната в Хамаура — каза Хирано, като седнаше в едно от такситата.

— Бялата сграда на хълма ли? Електрическата компания?

— Не. Нужна ми е атомната електроцентрала в Хамаура. Нима е на хълм?

— Разбира се, не. Само че всички отиват най-напред там, на хълма.

— Защо?

Колата се носеше бързо по шосето.

— Това е Центърът за обслужване. Екскурзиантите отиват най-напред в Центъра, където им изнасят една лекция, и едва след това — в атомната. Ей сега ще се спуснем в тази долина, после ще завием и ей ти го Центъра. Близо е вече. А вие не сте ли от компанията?

— Не.

— Сигурно сте от рибарската кооперация.

— Не съм и от кооперацията.

— Е, тогава сте от някой вестник. — Шофьорът разглеждаше любопитно Хирано в огледалото.

— Може би.

— По покана на компанията, нали?

— Не, просто отивам сам.

— А ще ви посрещнат ли?

— Не.

— Редът на атомната е много строг. И ние, таксистите, сме като на служба там, охраната ни познава. Тъй че по-хубаво е да сте поканен, повярвайте ми.

— Но защо?

— Обслужването е съвсем различно. За всички е по обикновения курс, а за такива като вас — по специалния.

— А какво означава това?

— Компанията има договор с баровете. Обслужването е по най-високата категория. И момичетата са екстра, все с висше образование,

не са като нашите, тукашните, дето вонят на риба.

Правото като опъната нишка шосе водеше на запад. Пробягаха редица къщи, посипани с бял прах. В далечината се показва защитна ивица срещу вятъра, а след това зад заобиколено от вълнолом парче суша се видя морето. Огряно от яркото следобедно слънце, то блестеше с бялата пяна на вълните си, а след туй вятърът вдигна облаци прахоляк, които замъглиха пейзажа.

— На мен ми е все едно, момичетата не ме обичат — засмя се Хирано.

— Не се безпокойте. Компанията ще уреди всичко. Има ли значение дали ви обичат, или не ви обичат — утеши го шофьорът.

Фамилиарността му не се хареса на Хирано. Но реши да се възползва от неговата бърливост.

— Таксистите и дотам ли возят клиентите си?

— Всички возят. Компанията урежда специално обслужване... А най-важните гости откарваме в Мацуяма, в апартаментите.

— А там какво е?

— Та вие знаете, защо ме питате? — в погледа на шофьора се почувствува недоверчивост.

— Не, нищо не зная. Питам, защото искам да напиша репортаж.

— Компанията ни дава да припечелим по нещо. Не искам да я коря.

— Та аз не се каня да пиша нищо лошо! Просто ми стана интересно. Нали знаете как посрещат гостите обикновено — най-напред в ресторант, после в кабаре, а тук — някакви си апартаменти...

— Не просто апартаменти. С хубавици.

— Излиза, че момичетата са за десерт, а?

— Така разправят. Ако искате, можете да отидете там още тая вечер. В атомната уважават журналистите. Ето ви картичката ми. Ако решите да отидете в Мацуяма, извикайте ме. Ще кажете в бюрото за обслужване и ще ви дадат талонче за такси.

— Какво, и таксито ли плаща компанията?

— Само вие плащате от джоба си. А е прието компанията да компенсира всички разходи. За всичко — за „корема, за краката, за покрива“^[1] и за жените също.

— А и селяците ли водят при жени?

— Тях ги обслужват по обикновената норма, в кабаре ... Качват ги в комфортен автобус и им показват централата, а след това през цялата вечер в кабарето. На най-несговорчивите угаждат момичета от баните. За самите тях не е удобно да ходят там, затова момичетата ходят при тях в хотела. От такова обслужване всеки ще омекне. Заминават си доволни, привърженици на строежа на атомни електроцентрали. Ха-ха-ха!

— Много е интересно. На връщане непременно ще ви извикам. А сега ми разкажете още нещо, по-подробно.

Хирано му подаде една сгъната банкнота от пет хиляди йени. Дадеше ли повече, събеседникът му можеше да заподозре нещо. Като видя парите, шофьорът кимна доволно: „За почерпка, а? Е, благодаря.“

Равнината свърши, колата запълзя по нанагорнище. Пътят се стесни и започна да криволичи. Морето се отдръпна назад и придоби обикновения си цвят.

Шофьорът бърбеше, без да млъкне. На Хирано му провървя.

Същността на неговия разказ се свеждаше до следното. Деветдесет на сто от посетителите на атомната електроцентрала в Хамаура са жители на онези райони на Шикоку, където се планира строеж на нови атомни електроцентрали. Това са главно ръководители на рибарските и селскостопанските задруги, представители на младежката организация „Сейнендан“ и женските отдели на кооперациите. Останалите десет на сто са чиновници, журналисти, политици, учени от Токио и Осака и най-последно туристи от цялата страна.

Таксито приближаваше билото. Долу се разстиляше синьо море. В скалите се разбиваха пенливи вълни. В далечината брегът чезнеше в синкава мъгла. На хоризонта границата между небето и морето беше забулена. Ето го и билото. Отбиха се от асфалтираното шосе по тесен планински път. Колата започна веднага да се друсва. Пътят беше разбит — яма след яма, и толкова тесен, че две насрещни коли не биха могли да се разминат; за тази цел на известно разстояние една от друга бяха направени площадки. Излязла от един остър завой, колата тутакси влизаше в следващия и морето ту се появяваше, ту изчезваше. Шофьорът въртеше бързо волана и даваше последните си съвети:

— Когато влезем в района на централата, в никой случай не показвайте, че сте недоволен от нещо. Слушайте, кимайте с глава,

преструвайте се, че атомната много ви се харесва, че такива централи са нужни на Япония и вие сте убеден в тяхната сигурност. Тогава екскурзоводът ще ви покаже всичко, което пожелаете. В никой случай не се отказвайте от обслужването, което ще ви предложи компанията. Иначе веднага ще застанат нащрек и няма да видите нищо. И не забравяйте на връщане да поръчате моята кола.

Таксито взе последния завой и изхвърча на върха на хълма; показа се бялата сграда на Центъра за обслужване. То беше нещо като пропускателен пункт към атомната електроцентрала в Хамаура. Тук „промиваха мозъка“ на посетителя, като му втълпяваха стандартна информация, и едва след това го откарваха в самата централа.

След като излезе от Центъра, Хирано се качи отново в очакващото го такси и колата започна да слиза към морето. На синия фон на морето през прозореца скоро се показа сградата на АЕЦ.

— Спрете тук! — помоли Хирано.

— Но дотам имате още доста път... — учуди се шофьорът.

— Докато вървя, искам да фотографирам. А на връщане непременно ще ви извикам.

— Е, щом е тъй, довиждане. Само бъдете внимателен.

Хирано плати сметката по брояча, освободи таксито и остана насаме с морето и планината. Самата сграда на централата не се виждаше от това място, закриваше я нисък хълм. Само дълбоко долу се тъмнееха пристанищните съоръжения, но те не нарушаваха хармонията на природата.

От билото на хълма се откри изглед към атомната електроцентрала в Хамаура. Бялата сграда се очертаваше ясно върху прозрачния фон на морето. Машинната зала, цилиндричният корпус на реакторната зала, басейнът за отпадъци, пристанищните съоръжения, крановете, стълбовете на далекопровода за високо напрежение, стърчащи като часови, всичко това се възприемаше като въплъщение на високомерието на научно-техническия прогрес и неговото посегателство срещу Природата.

Хирано направи няколко снимки в общ план. По-късно разбра, че тъкмо в този момент го е засякла телевизионната камера, поставена в помещението на охраната.

Докато слизаше от хълма към централата, той усещаше все по-осезателно нейните мащаби. Вторият ѝ реактор още се строеше и

картината на този грандиозен строеж смайваше погледа.

Хирано насочи обектива към бетонната стена на басейна за отпадъците и се стресна от рязко извикване:

— Какво правите тук? — зад гърба му беше застанал пазач със синя униформа. Той се взираше подозрително в журналиста.

— Снимам! — призна си откровено Хирано.

— А имате ли разрешение?

— Нима е нужно разрешение за снимки извън района на централата?

Съпротивата озадачи пазача. Изглежда, че никой досега не бе фотографирал хранилището за радиоактивни отпадъци.

— Разбира се, не. За снимки отвън не се иска специално разрешение, но... Опасно е!

— Кое е опасно? Да бъда тук ли?

— Не, тук всичко е наред — каза смутено пазачът. — Опасно е там, вътре.

— А нима може да се влезе вътре? Между другото, къде е тук входът? — хранилището беше оградено с дебела железобетонна стена, а тя беше заобиколена от метална решетка.

— И дума да не става, че ще ви го покажа. Махайте се оттук!

— Аз имам насрочена среща с господин Ивама, началник на отдела за безопасност на експлоатацията.

— С господин Ивама?...

— Казвам се Хирано. Препоръча ме господин Мишима, началник на отдела за производство на оръжия в завода „Кокубу джукогьо“ в град Куресаки.

Пазачът промени мигновено тона си.

— Моля да ме извините. Ще ви придружа веднага.

Пазителят на реда поведе Хирано към главния вход. Изглежда, че споменаването на „Кокубу“ направи очакваното впечатление.

В АЕЦ „Хамаура“ работят постоянно около две хиляди души, четиристотин от които са официално служещи в Западнояпонската електрокомпания. Пред входа на административния корпус вече очакваха Хирано; дадох му бяла престилка, забодоха му на гърдите табелка с фотолента за определяне индивидуалната доза на облъчване и след това го въведоха в сградата.

Входът в административния корпус също се охраняваше строго. Там беше окачена инструкция, подписана от директора на централата: „Проверете дали вратата е затворена; не допускайте влизане и излизане през една и съща врата, бъдете бдителни.“

Ивама беше около петдесетгодишен, спокоен и предразполагащ към себе си мъж. Той посрещна журналиста с усмивка и му предложи да го разведе из централата.

Първата турбина. Под огромния си капак гигантската турбина се въртеше с чудовищна скорост и мощност от 559 хиляди киловата. Бученето ѝ караше сърцето да замира. Навсякъде бяха окачени надписи: „Опасност от пожар!“, „Снимането забранено!“ Управлението на турбината беше напълно автоматизирано, в машинната зала нямаше жив човек. Главното действащо лице тук са машините, а на човека са отредени второстепенни роли — истински завод автомат. Слязоха в подземния етаж на машинната зала. В нея имаше безброй тръбопроводи, преплетени като корените на гигантско дърво.

След като разгледаха турбината, Ивама и Хирано отидоха в контролната зона, където се намираха атомният реактор и центърът за управление. Това беше сърцето на атомната електроцентрала, най-опасният ѝ участък.

Пред входа на реакторната зала предупредиха отново Хирано: „Снимането забранено!“ Там се четяха и нарежданията: „Прикачете си табелката с фотолентата и термофлуоресциращия дозиметър“, „Не пушете“, „Не яжте“, „Не внасяйте ненужни вещи“ ... С една дума, от началото до края — „не“.

Върху централния пулт за управление, разположен покрай цяла стена, светеха цветни индикатори — червени, зелени, бели; на стената блещукаше решетъчно табло с измервателни уреди. Няколко оператори следяха внимателно данните на датчиците.

Системата за управление е автоматизирана, работата ѝ се контролира от компютър. Изглеждаше, че хората няма какво да правят тук.

Това е светилището, в което се пази идолът на механичната цивилизация. Тук човекът е само роб, който угажда на електронното божество...

На излизане от реакторната зала Хирано премина отново през дозиметричен контрол. В централата допускаха посетители само до четири и половина, поради което разглеждането бе кратко, но Хирано успя да види всичко, което го интересуваше. Още повече че не беше дошъл тук на екскурзия.

[1] Т. е. за храна, за превоз, за хотел. ↑

ВЕЧНОТО ПОГРЕБЕНИЕ

След като разгледаха централата, влязоха в кабинета на Ивама. Поднесоха им кафе. Хирано започна отдалеко:

— Как реагира тукашното население на аварията в Цуруга?

— Разтревожи се. Това навреди много на плановете ни в Западна Япония. А до неотдавна никой не спореше, че АЕЦ са единственият изход от петролната криза. — Ивама беше явно обезпокоен. Той не се страхуваше никак от Хирано — дали защото го беше препоръчал Мишима, дали защото не се отнасяше сериозно към такъв вестник като „Сагами шимпо“.

— А какво ще кажете ... съществува ли и тук възможност за авария? Такава, каквато имаше в Три-Майл-айлънд или в Цуруга.

— Там аварията стана поради немарливостта на персонала; хората не са спазвали длъжностните инструкции. Ако се действа според правилата, авария не може да има.

Хирано позамълча.

— Казват, че най-трудното било ликвидирането на отпадъците, така ли е?

— Над този проблем си блъскат главите специалистите от цял свят — съгласи се Ивама. — В Америка например смесват отпадъците с цимент и стъкло и ги откарват в западните щати, в прериите. В Англия ги изливат в специални резервоари и ги държат в басейните, докато се понижи равнището на радиацията; в Западна Германия ги изхвърлят в галериите на изоставени солници. Има проекти отпадъците да бъдат транспортирани в Антарктида, в Гренландия и дори в Космоса — в специални капсули. Следим внимателно работата на учените в другите страни, но и ние не стоим със скръстени ръце, правим изследвания за понижаване степента на радиоактивността. Извличаме от „пепелта на смъртта“ всичко, което може да бъде използвано като източник на топлина или радиация. Ако бъдат поставени в реактор за размножаване на бързи неутрони, трансурановите елементи се разпадат и при това периодът на разпадането им се съкращава значително.

— Но нали всичко това все още е в стадия на изследванията ...
— изрази съмнение Хирано.

— За съжаление това е все още теория.

— Следователно на практика всичко си върви по-старому, пълните резервоарите, смесвате отпадъците с цимент и ги пазите в специални хранилища?

— Да, засега е така. През октомври 1979 година Комитетът по атомната енергия препоръча вредните отпадъци да бъдат смесвани със стъкло и да се заравят дълбоко под земята, но и това не е изход от положението. Ще се мине още доста време, докато бъде открит наистина сигурен начин за обезвреждането им.

Ивама помрачня. Въпросът на репортера засегна болното му място.

— Бетонирате ли отпадъците? — Хирано се опита да се приближи до това, което го интересуваше.

— Да. Твърдите отпадъци се изхвърлят в специални двесталитрови варели и се заливат с циментов разтвор.

— Доколкото разбирам, циментирате особено вредните твърди отпадъци и ги пазите в специални помещения?

— Ние наричаме това „вечно погребване“.

— А какво мислите, възможно ли е... Разбира се, питам ви чисто теоретично... Възможно ли е да бъде скрито нещо в тези варели ... да речем, нещо, което е докарано отнякъде?

— Не ви разбирам. — Ивама погледна учудено Хирано.

— Ето каква е работата, имам един приятел, който пише криминални романи. Та, като разбра, че отивам в атомна електроцентраля, помоли ме да попитам, възможно ли е да бъде скрито мъртво тяло в хранилището за отпадъци...

— Ама че въпрос! Такова нещо наистина може да хрумне само на автор на криминални романи — засмя се Ивама. — Кажете му, че това е немислимо. Преди всичко всеки подозрителен товар ще бъде задържан на входа. Там дежурят постоянно четирима пазачи, проверяват дори багажниците на колите. А от шофьорите изискват удостоверение за самоличност и пропуск.

— Ами ако варелът е стандартен, а охраната подкупена?

— И четиримата? — сви рамене Ивама.

— Изказвам само предположения...

— Дори ако подкупите пазачите, нали ще ви бъде нужен специален съд. Да предположим, че сте намерили и него, тогава пак ще ви хванат, когато циментирате.

— А как се прави това?

— Целият процес е автоматизиран, а и Гайгеровият брояч трябва да реагира, нали в съда се поставят радиоактивни отпадъци.

— И така, излиза, че е невъзможно... — Хирано осъзна с мъка, че търсенията му са напразни. Ивама опроверга толкова лесно неговата версия.

— Разбира се, невъзможно е. Но нали говорите за роман, тогава навярно би могло да се измисли нещо — каза съчувствено Ивама, като видя, че гостът му се омърлуши. — Това е само сюжетен трик, нали? Да предположим, че аз съм почнал да пиша криминални романи.

— Естествено. — Хирано дори се приближи към събеседника си.

— Ако скрием трупа в хранилището, ще се получи „вечно погребване“... Нали в края на краищата той ще бъде изхвърлен в морето заедно с отпадъците и ще остане там завинаги. Сега варелът... Как да го получим? Чакайте, та те се произвеждат в завода на „Кокубу джукогьо“. Изработват се от дебели листове стомана, с двойни стени, но външно не се различават по нищо от обикновените двесталитрови варели! Тъй че не е никак трудно човек да си достави подобен на вид варел.

— И варелите ли се изработват от „Кокубу“?

— Разбира се, и не само те. Машините, съоръженията, системите за автоматично управление, системите за контрол на радиационната безопасност и охраната, дори мебелите — всичко получаваме от фирмата. — Ивама се засмя. — Може би само бельото не е оттам. Макар че е възможно и то да е тяхно производство.

— Нима всичко се доставя от „Кокубу“? — учуди се Хирано.

— Абсолютно всичко. Затова, ако имаме връзки, можем да намерим и нужния варел. Най-трудно ще бъде да се пренесе трупа в района на централата.

— Едва ли може да бъде подкупена охраната...

— По-просто е да се вземе от някого пропуск. Така рискът е по-малък.

— А нима това е възможно? — усъмни се Хирано.

— В централата работят около две хиляди души, но постоянните служещи на компанията са по-малко от четиристотин. Работят на три смени по плаващ график. Пропуските са тъмнозелени, преминават по около триста души на ден, така че пазачите познават всички по външност. Но освен основния персонал идват работници на строежа от втория реактор и такива, които работят в централата по договор. На тях им издават пропуск при всяко идване. Сред тях има доста много надничари. Тук ги наричат „атомни скитници“, тъй като странствуват от една централа в друга. Разбира се, тях не можеш ги запомни по външност.

— Ясно. Следователно от тях може да бъде взет пропуск.

— Да. И още нещо. Казах ви, че проверяват багажниците, но ако предметът е опакован, не го развързват, а само питат какво има вътре. Можем да кажем, че са инструменти или материали и ще ни пуснат, без да кажат нищо.

— Да. Но в багажника не може да се пъкне железен варел.

— Тогава в каросерията на камион. В такъв случай дори не е нужен непременно цимент, трупът може да е завит, да речем, в одеяло и пъкнат в сандък за инструменти.

— А след това да бъде скрит във варел за отпадъци, така ли?

— Разбира се. Наистина районът на централата се контролира със скрити камери, но в него има колкото щеш мъртви пространства. Отпадъците биват обвивани най-напред с полиетиленово платно, същото може да се направи и с мъртвото тяло — поставено ли е в железен варел, останалото ще направят машините. Полиетиленово платно може да се намери лесно, а двама души са достатъчни, за да опаковат трупа.

— А кой поставя отпадъците във варелите?

— Цялата черна работа извършват работници от предприемачески фирми — отговори Ивама.

От думите му се разбираше, че компанията прехвърля всички опасни операции на общите работници от малките фирми. „Толкова повече пролуки за престъпника!“ — помисли си Хирано и попита:

— Значи достатъчно е да се плати добре на помощните работници?

— Разбира се! Много по-лесно е, отколкото да подкупваме охраната. Изобщо договорната система в атомните централи е много

сложна, понякога наемането на работници става чрез четвърта или дори пета ръка. Стига се до фирми праправнуци. Естествено, тук не може да става и дума за профсъюзи. Работниците извършват безропотно всяка работа, без да задават никакви въпроси и без да общуват с другите работници. Тъй че на тях не им струва нищо да хвърлят във варела заедно с отпадъците труп, опакован в полиетиленово платно. Всичко ще мине за отпадъци.

— Въпреки толкова сигурната охрана ...

— Е, общо взето, не пускат подозрителни хора. Но по-рано редът беше по-строг, а сега... Вече познават надничарите и ги пускат свободно. На някои дори не преглеждат багажниците. И тъкмо така се създават пролуки за промъкване.

— Та нали и някой терорист може да мине за надничар. Ще прекара сандък с оръжие и ще завземе атомната централа!

— Чак за терористи не мога да ви кажа, но да се прекара труп не е трудно. — Ивама леко се намръщи.

— Какви други препятствия има?

— Най-големият проблем е да се вкара железният варел с трупа в хранилището.

— Хранилището има ли охрана?

— Не, там няма нужда от пазачи. Входната врата се отваря ръчно, но там проверяват радиоактивността. Варелът с бетонирани отпадъци пристига по конвейер до входа на хранилището. Контрольорът преброява варелите и проверява остатъчната радиоактивност с помощта на брояч. Представете си, че уредът не покаже нищо. Ще бъде странно, нали във варела трябва да има високо радиоактивни отпадъци. Ще решат да проверят какво има вътре. Не, струва ми се че от нашия роман няма да излезе нищо ... — Новоизлюпеният писател поклати разочаровано глава.

Заради това очевидно не си струваше да се пътува до Хамаура. Хирано реши да не се предава.

— Ами ако заедно с трупа натъпчем във варела отпадъци с висока радиоактивност?

— Е, да, разбира се, за това не помислих. Тогава ще съвпада и броят на варелите. Нали иначе би имало един варел повече, а така и варелите ще бъдат, колкото трябва да са, и броячът ще заработи.

— И така въпреки всичко успяхме да скрием трупа в хранилището — засмя се Хирано.

— Но всичко това става само за криминална история. В действителност не би могло да се получи нищо. — предупреди Ивама.

— Чудесно, нали разработихме само една сюжетна линия ... Впрочем, а възможно ли е след това да се извади трупът от хранилището?

— Невъзможно. Хранилището е предназначено да изолира завинаги отпадъците. Входът в него е забранен. Още повече че няма да е известно в кой бетонен блок е скрит трупът. Не, няма никаква възможност.

— И аз смятам така — съгласи се Хирано. Той си помисли, че ако престъпникът е успял да скрие трупа в хранилището за радиоактивни отпадъци, тогава би било налице така нареченото „убийство без труп“ или „престъпление без улики“.

Те продължиха да разговарят дълго за най-различни дреболии и Ивама не се сети какво бе довело Хирано тук.

НОВАТА ВЕРСИЯ

Щом и версията за атомната електроцентрала излезе неприемлива, къде все пак можеше да бъде търсена Мари? А може би е жива и просто е скъсала с миналото си? Загадката е, какво би я накарало да предприеме такава крачка.

Няколко дни след безплодното си пътуване до Хамаура Хирано получи писмо от Токуношима. Пишеше му Ясуо Шинкава. В писмото се казваше: „След като вашият вестник разобличи истинските причини за писмената поръчка на покойния кмет и неговите връзки с Центъра за промишлено строителство и компанията «Усвояване на Южните морета», целият остров беше обхванат от вълнения.“

В писмото бяха изредени най-важните събития, станали на Токуношима след отпътуването на журналиста. Оказва се, че всички строежи на острова се извършвали в съответствие с „плана КАТ“ — жилищни сгради, пътища, пристанища, тунели. Покупките на земя придобили невиджани по-рано мащаби. Но особено впечатление на Хирано направи онова място в писмото, където бе казано, че токийската туристическа компания „Увеселения на новия живот“, която бе закупила през последните години участъци земя в различни райони на острова, същевременно е и собственик на острова Морското конче.

Когато в Хирано се породи подозрение, че тъкмо това островче е избрано за строителна площадка на завода за регенерация на ядрено гориво, помисли си, че то сигурно е владение на някоя фиктивна компания, зад която стои „Кокубу“. Но тогава това беше само предположение, сега трябваше да бъде изяснено какво свързва компанията за „увеселения“ с концерна. Възможно беше тази фиктивна компания да има някакво отношение и към компанията „Усвояване на Южните морета“, и към Националния център за промишлено строителство. На Хирано му се струваше, че ако размотае това кълбо, може би ще открие нова перспектива за своето издирване.

Той не беше се виждал вече отдавна с Рюджи Ката яма и Кейко Накамура. На Кейко бе възложил да следи Шиндзо Мацуока, но тъй

като от нея нямаше никакви вести, можеше да се предполага, че не е станало нищо ново.

Липсата на вести неочаквано разтревожи Хирано. А да не е станало нещо с Кейко?

Тримата се срещнаха в предишното китайско ресторантче. Достатъчно беше Хирано да си спомни за Кейко и тя се обади сама. Беше бодра и приказлива, но избягваше да говори за отношенията си с Мацуока.

Хирано им разказа за резултатите от своите издирвания.

— Интересно предположение — замисли се Катаяма. — Ако трупът е скрит наистина там, никога не може да бъде намерен.

— Съгласен съм. Но сега виждам, че пътувах напразно дотам. Не е трудно да бъдат подкупени общите работници, но рискът е много голям. Ами ако проговорят ненадейно ... Пък и глупаво е да мъкнат трупа до атомната електроцентрала. Най-напред трябва да го разсекат на части. Каквото и да изхитруват, рискът винаги ще бъде много голям.

— С други думи, тази версия става само за криминален роман? Остава морето. Нали Куресаки е на морския бряг.

— Да, като че ли е така.

— Ако бях на тяхно място, не бих посмял да хвърля трупа в крайбрежните или близките води. По-безопасно е в открито море.

— Тогава е нужен плавателен съд!

— Че какво от това, с рибарска шхуна или дори с моторна лодка може да се навлезе далеч в морето. Я виж колко хора предприемат околосветско плаване с яhti.

— Може да се отиде дори до Токуношима ... — обади се и Кейко.

— По време на плаването до острова трупът може да бъде превърнат в скелет.

Това предположение накара и тримата да изтръпнат.

— Мислите, че са откарали Мари-сан в гробището за кости?

— Ако са разполагали с някакво корабче, могли са да го направят, особено през нощта — продължи версията си Катаяма. — В съдебната практика има такъв случай. Четох за него в една книга по криминалистика.

— А как е господин Мацуока? — реши да смени темата Хирано.

— Много е нахален — намръщи се Кейко. Събеседниците се спогледаха.

— Само да не си помислите нещо лошо — предупреди ги спокойно Кейко. — След завръщането от Токуношима не му беше до жени, а сега започна да ме ухажва. Тези дни ме покани на вечеря и аз се съгласих, мислех, че ще науча нещо за Мари. — След като каза това, Кейко погледна смутено мъжете. — Просто вечеряхме и се разделихме. Но успях да разбера, че той не е имал никакво отношение към Мари. Въпросът е в това, че ... но няма да ви обяснявам нищо.

ПЪТУВАНЕ ПО МОРЕ

И така Мацуока трябваше да бъде зачеркнат от списъка на заподозрените... Но кой ще е тогава? Хирано изпита тъжното чувство, че е опустошен, че е загубил целта си, сякаш се сражаваше с някакъв призрак. Към безпомощността му се прибавяше и ядът от това, че Мацуока задиря нахално Кейко. Хирано нямаше никакви права над нея, но към топлото чувство неусетно започна да се прибавя едно Друго, много по-сложно чувство, досега отдадено на Мари.

Катаяма прояви голям интерес към съобщението на Шинкава, че собственикът на остров Морското конче — компанията „Увеселения на новия живот“ — закупува трескаво участъци земя на Токуношима. След два дни той телефонира на Хирано:

— Научих много интересни неща за тази компания! — в обикновено безстрастния глас на Катаяма се долавяше вълнение. — Президент на компанията е Кунийоси Хироуе!...

— Е, и какво от това? — името на Хироуе беше вписано в справочника за длъжностните лица в акционерните дружества.

— Оказва се, че той е роднина на един много известен човек — Катаяма премина в тайнствен полу-шепот.

— На кого? — попита нетърпеливо Хирано.

— Не бихте могли дори да си представите на кого! Зет е на Хироаки Накамидзо, женен е за по-голямата му дъщеря.

— Накамидзо?! — Хирано подскочи от изненада и едва не изтърва телефона.

— Да, на Хироаки Накамидзо, генералния секретар на партията „Приятели на народа“. Като разбрах това, реших да проверя и другите директори на компанията. Всички до един са роднини на Накамидзо: директор на въпросите на управлението — Коджи Мимура — мъж на по-малката му дъщеря, изпълнителен директор Норийоси Окута — негов племенник. Фиктивна компания!

И така „Увеселения на новия живот“ е фиктивна компания, зад нея стои самият Накамидзо. Какво следва от този факт? На Хирано му

се стори, че прозорецът на тъмната му стая изведнъж се отвори и очите му не могат да свикнат с ослепителната светлина.

— Ало, ало! Слушате ли ме? — извика припряно Катаяма.

— Слушам, слушам. Просто нямам думи ... Накамидзо!...

— Това са обикновените му номера, само дето не знаех, че той е собственик на Морското конче. Той е голяма политическа фигура, само че не принадлежи към фракцията на Домото, а към друга. Ако е свързан и той с този завод за регенерация на ядрено гориво, аферата е по-заплетена, отколкото си мислех.

Хироаки Накамидзо принадлежеше към групировката на най-влиятелните привърженици на сегашния министър-председател Ямато. В миналото е заемал важни постове в правителството и управляващата партия — бил е министър на правосъдието, министър на труда в предхождащия кабинет на Кодака, председател на политическия комитет на партията „Приятели на народа“, началник на канцеларията в кабинета на Нагая ... Бил е посредник при предаването на властта от кабинета на Кодака на сегашното правителство, възглавявано от Ямато.

Министър-председателят Ямато, който няма здрави корени в партията „Приятели на народа“, беше марионетка на Кенсей Домото. А Накамидзо се смята за най-близкия съратник на Домото и успя да укрепи влиянието си в партията дотолкова, че сега имаше възможност да организира самостоятелна, своя фракция.

Някои твърдяха, че тази фракция вече съществува. Министър-председателят Ямато не искал да продължава да бъде кукла в ръцете на Домото и се стремил към реалната власт. Накамидзо бързаше да се възползва от неговите амбиции.

Макар че групировката на Накамидзо още се подчиняваше привидно на Домото, тя всъщност вече беше придобила сила, която не можеше да бъде пренебрегвана, тъй като Домото, достигнал върха, но остарял, вече не можеше да държи с твърда ръка кормилото на управлението. Накамидзо притежаваше реална сила в партията и затова мнозина смятаха, че е най-вероятният кандидат за неин председател^[1].

Навремето Накамидзо е бил кореспондент на вестник, после се оженил много изгодно за по-голямата дъщеря на Масаши Инагаки — депутат от партията „Приятели на народа“, бил е негов личен секретар, а впоследствие наследил изборителния му окръг и на 38-годишна

възраст е избран за пръв път в парламента. Той умееше да говори хубаво и да прави впечатление на публиката. В държанието си с хората е учтив, приятен, но потаен, не споделя с никого плановите си. Снабдява щедро със средства депутатите — членове на неговата фракция, но същевременно се ползва и от връзките си със своя покровител министър-председателя Ямато, за да натрупа солиден политически капитал. Затова дори най-близките му привърженици не му се доверяват прекалено много, смятат го за интригант: даже са му измислили прякор — Доромидзо^[2].

И все пак учудването на Хирано беше предизвикано от други причини. От 26 до 29 юли миналата година Накамидзо е пребивавал заедно с Хидейо Ошима в „Джошокаку“. Какво би могло да означава това съвпадение?

И така Хироаки Накамидзо е собственик на остров Морското конче и сега купува земя на Токуношима.

Едно от протежетата на Накамидзо, Хидейо Ошима, по време на войната е бил офицер в бактериологичния отряд на Квантунската армия и познава много добре местността, в която се е намирала фабриката за бактериологично оръжие. Съвсем възможно е тъкмо той да е посъветвал Накамидзо да купи остров Морското конче.

Накамидзо е политик и заедно с това бизнесмен. Той владее и управлява лично редица туристически фирми, агенции за покупко-продажба на недвижими имоти, увеселителни предприятия, супермаркетите от така наречената „група Накамидзо“. Всичките тези предприятия е наследил заедно с избирателния си окръг от своя тъст Масаша Инагаки и благодарение на своя търговски похват е разширил значително състоянието си.

Освен официално регистрираните си предприятия Накамидзо владее много други изкуствено създадени, фиктивни фирми от рода на „Увеселения на новия живот“. Те са предназначени да смучат печалби от всевъзможните предприятия, които Накамидзо създава, използвайки широките си политически връзки и влияние.

Тъкмо благодарение на сигурната си финансова база Накамидзо беше успял да направи главозамайваща политическа кариера. Капиталовложенията му на Токуношима също не са случайни: няма съмнение, че е почувствувал огромната изгода, която би имал от строежа на завода за регенерация на ядрено гориво...

Щом като сянката на Накамидзо се мярка и тук, фактът на неговото посещение в „Джошокаку“ придобива особено значение. Накамидзо е бил там заедно с Хидейо Ошима, а на 28 юли вечерта, вече сам, Ошима се е появил на Токуношима.

Досега Хирано не се беше опитвал да вникне в намеренията на Ошима, но сега не можеше да не си зададе въпроса: какво го е накарало да напусне „Джошокаку“ и да замине толкова бързо за далечния остров Токуношима?

Ошима казал, че бил дошъл да почива; но ако е така, защо е придружил своя покровител Накамидзо в „Джошокаку“ и само след два дни се е отправил сам за Токуношима? Всичко това изглеждало твърде странно.

— Наистина е необяснимо — съгласи се със съмненията на Хирано Катаяма. — Странно е ... Един заместник-министър заминава на почивка сам, без личния си секретар. Така правят, когато заминават с жена.

— Но аз проверих: с него не е имало жена.

— Тук има нещо нечисто. А не е ли възможно той да е заминал за острова вместо Накамидзо?

— Какво искате да кажете? — не разбра Хирано.

— Нещо е попречило на Накамидзо да замине лично и той е изпратил Ошима да го замести ...

— Каква работа е могъл да има на острова?

— Не зная. Но е можел да замине, Хидейо Ошима е можел съвсем естествено да замине вместо него.

— Да речем, да купува земя?

— Едва ли. С това може да се справи и най-обикновен чиновник. Нима това е работа за такова високопоставено лице?

— Очевидно Ошима е изпълнявал задача, която не е можела да бъде поверена на никого друго. Изглежда, че кръгът се стеснява — подхвърли нова идея Хирано.

— На никого освен на Ошима ... Каква може да е тази задача? — сега вече недоумяваше Катаяма.

— По всичко изглежда, че Ошима е тръгнал за острова от „Джошокаку“. От това следва, че необходимостта от изпълнението на тази задача се е появила по времето, когато се е забавлявал в дома за приеми заедно с Накамидзо.

— Искате да кажете, че пътуването на Ошима до острова е свързано с Мари Фуджикура? — Катаяма най-после схвана накъде се е насочила мисълта на Хирано.

— Нека допуснем следната възможност. Ние не можахме да докажем, дали Мари е била в „Джошоокаку“ тъкмо с Шиндзо Мацуока. Само предположихме, че ненадейно заболялата жена през юли миналата година е била Мари и че тя е отишла в „Джошоокаку“ с Мацуока. Но нали тя би могла да отиде там с всекиго от четиримата мъже, гостували в дома приблизително по същото време. Мацуока просто ни се стори най-подозрителен. Мисля, че изключихме прибързано Накамидзо и Ошима от списъка на заподозрените.

— Да предположим, че Мари е пристигнала с Накамидзо. Каква връзка има с това пътуването на Ошима до острова?

— И аз засега не мога да разбера. Но чувствавам, че ако Ошима е заминал за Токуношима като доверено лице на Накамидзо, неговото пътуване е свързано с произшествието в „Джошоокаку“.

— Хм ... Да се избавят от трупа ли?

— Нека предположим, че Мари, която е пристигнала с Накамидзо... Не, това още не може да се твърди ... да кажем, жената, която е забавлявала госта ... И така тя внезапно се разболява и умира. Накамидзо е объркан. Към кого ще прибегне за помощ? Естествено към своето протеже Хидейо Ошима!

— Искате да кажете, че Ошима е тръгнал за Токуношима с трупа ... Но трупът не е чанта със стикове за голф. Как ще го откара?

— Тъкмо това е спънката. Хайде да помислим. Пътническият самолет или кораб, разбира се, не влизат в сметката.

— Следователно собствен самолет или плавателен съд. Чакайте, та нали „Увеселения на новия живот“ е туристическа компания, тя сигурно има собствени кораби и самолети...

Ако се съди по записаното в книгата за почетни гости, Хироаки Накамидзо и Хидейо Ошима са пребивавали в „Джошоокаку“ от 26 до 29 юли миналата година, но на 28 вечерта Ошима е бил видян на Токуношима. Следователно той е тръгнал на 28 юли. Това разстояние може да бъде изминато за един ден само със самолет.

Дали са запазени списъците на пътувалите с пътнически самолети от преди една година и ако са запазени, дали ще ги дадат на Хирано, който няма официално разрешение за разследване? Хирано не

се реши да помоли за тази услуга Катаяма. Спомни си за един отдавнашен приятел, негов съученик от колежа, който сега беше на служба в едно туристическо бюро в Токио.

Мидзушима, така се казваше приятелят му, се зарадва от неочакваното обаждане на Хирано и обеща да направи за него всичко, което е необходимо.

— Пак ли си надушил нещо? — попита го той в края на разговора.

— Защо пак? — обърка се Хирано.

— Отдавна наблюдавам как се издигаш. Дори се абонирах за „Сагами шимпо“.

— Ти четеш нашия вестник?!

— Би трябвало да знаеш имената на постоянните ви абонати ...

— Никога не бих могъл да си го помисля...

— Сега живея в град Мачида. Четох разобличенията ти във връзка с атомните опити... ония де, за регенерацията на горивото. Оттогава се абонирам за твоя вестник. Драго ми е, че не си загубил предишния си свободен дух.

Мачида се намира в префектура Токио, съвсем близо до Сагами. Хирано не знаеше, че Мидзушима живее толкова близо.

— Защо не ми се обади?

— Търсих те няколко пъти по телефона, но все те нямаше. Пък и аз пътувам често в чужбина, придружавам туристически групи... Такива работи, приятелю. А молбата ти ще изпълня непременно.

Мидзушима отговори след два дни. Името на Ошима не фигурираше в списъците на пътниците на самолетните компании за дните от 26 до 29 юли миналата година по маршрута Хирошима (Окаяма) — Кагошима, а също така и по маршрута Кагошима — Токуношима.

— Наистина — добави Мидзушима — името на Ошима е вписано сред пътниците на полет 526 на компанията „Тоа кокунай“ по маршрута Токуношима — Кагошима и полет 626 на компанията „Дзенникку“ по маршрута Кагошима — Токио. И двата полета са на 29 юли.

— Точно ли е?! — възкликна Хирано.

— Абсолютно. Изглежда, че е пристигнал на острова по море. Но в такъв случай пътуването от Кагошима до токуношимското

пристанище Каметоку би му отнело повече от шестнайсет часа. Мисля, че заместник-министърът не би се съгласил да пътува толкова дълго. Трябва да запиташ корабната компания... Дявол да го вземе, как нямам там поне един познат. Освен това на ферибота едва ли пазят старите списъци...

— Благодаря ти, не се безпокой. Достатъчно ми е и това. Много ми помогна. Довиждане...

Хирано затвори телефона. Ако Ошима е плавал по море цели шестнайсет часа — а при това той е трябвало да пристигне и от Куресаки в Кагошима, — тогава е било нужно да тръгне от Куресаки не по-късно от двацет и седми юли. От това следва, че Ошима непременно е използвал за пътуването си собствено транспортно средство. С други думи, трябвало е да крие нещо от чужди очи.

Но в такъв случай изниква нов въпрос: накъде е тръгнал Ошима със зловещия си товар?

И тогава Хирано си спомни отново за остров Морското конче. Наистина най-напред си помисли за откритите гробища на Токуношима, но за да погребее трупа сред скелетите, е била необходима специална обработка на тялото. Не, не би могъл да го направи, ако не разполага със съответните приспособления, много е сложно. Освен това на Токуношима има прекалено много чужди очи. Атмосферата на острова е толкова нажежена, че всеки външен пришълец привлича към себе си заострено внимание.

Съвсем друго е положението на Морското конче. Безлюден остров, на който някога се е намирала „фабриката на смъртта“, построена от императорската армия, остров, от който хората се стараят да бъдат по-далеч дори и след войната. Там съществуват идеални условия да бъде скрит трупът. При това земята принадлежи на Накамидзо, а неговият съучастник Ошима, който е командувал по време на войната „отдела за специални съоръжения“ към „отряда Ишии“, познава прекрасно местността.

А може би Ошима е пристигнал на Токуношима, след като вече е бил на Морското конче.

[1] А следователно и за поста министър-председател. ↑

[2] „Канавката“ (япон.). ↑

ЦВЕТЯТА НА СМЪРТТА

... Колкото и малко да е островчето, обиколката му сигурно не е по-малко от дванайсет километра. Убийците едва ли са поставили някакъв знак над гроба на Мари. Хирано си представи заобиколеното от коралови рифове и забравено от бога късче земя с посърнал релеф. Изведнъж пред погледа му се яви една зловеща картина — купищата кости в откритите гробища на Токуношима. „Как не се сетих по-рано за това!“ — помисли си той.

Нали по време на войната на Морското конче се е намирала „фабриката“ за бактериологично оръжие и там навярно са правени опити над живи хора. Ако това е така, нещастните жертви сигурно са погребвани на самото островче. А началникът на затвора Ошима непременно знае местата на погребенията.

Могли са да скрият тялото на Мари сред техните останки. Ще мине време, трупът ще изгние и никой няма да го различи от мощите на онези, които са станали жертва на престъпните експерименти. Дали не са си направили тази сметка, когато са откарали мъртвата Мари на далечното островче?

Какво трябва да се направи? Хирано реши да пише на Ясуо Шинкава. Помоли да го свърже с някого, който познава острова, и то най-добре с човек, който е имал пряко отношение към „фабриката“ за бактериологично оръжие.

Отговорът се получи след няколко дни. Когато го прочете, Хирано се окуражи — сега вече знаеше как да действа. Шинкава пишеше:

„... В местното управление на Токуношима почти не са запазени никакви документи за остров Морското конче: през последните дни на войната военните власти са се постарали да ги унищожат. Но може да се предполага, че във «фабриката» са работили около три хиляди души, по-голямата част от Япония, местни хора между тях почти не е имало. Но и малцината местни жители, работили там, по-късно или са се преселили на други острови, или са измрели. Така или иначе на Токуношима не можах да открия нито един свидетел. Сега остров

Морското конче се числи административно към Токуношима, а по време на войната се е считал за свръхсекретен военен обект и не е бил отбелязан на картата. И въпреки всичко от откъслечните материали, запазени в градската управа на Токуношима, може да се изгради известна представа за острова.

«Фабриката» за производство на бактериологично оръжие била построена през 1933 година и се смятала за един от обектите на Осма военнотехническа лаборатория при армейския щаб на военните съоръжения (разработки и фундаментални изследвания в областта на биологичното и химическото оръжие). През 1935 година тя преминала под ръководството на манджурския «отряд 731» и станала база за производство на бактериологично оръжие. Капацитетът ѝ позволявал да бъдат отглеждани месечно в чист вид 200 килограма бактерии на чума, 300–400 килограма на сибирска язва, 500–600 килограма на кореман тиф, паратиф и дизентерия, 500 килограма на холера.

На острова бил прехвърлен отряд на военната жандармерия в състав около 250 души. Достъпът на острова бил забранен — без специално разрешение на военния министър там не можели да отидат дори членове на императорската фамилия и висшите офицери. Веднъж една именита особа, приближена до императора, пожелала да разгледа островчето, но командирът на охраняващия отряд не я допуснал на брега.

Преоблечени в цивилно облекло жандарми патрулирали с катери в крайбрежните води и пропъждали оттам всички плавателни съдове, независимо дали са рибарски шхуни, или дори най-обикновени лодчици.

Ония, които се заразявали и заболявали на Морското конче, били изпращани на болнично лечение в Япония. Като опитен материал използвали пленени манджурци и китайци от континента и осъдени на смърт от японските затвори.

В района на «фабриката» били построени пещи, където изгаряли трупове. В ясно време високият комин на крематориума се виждал от Токуношима и когато той бълвал черни кълба дим, островните жители разбирали: «Пак изгарят хора!» Когато вятърът духал по посока на Токуношима, донасял миризма на изгоряла плът.

През лятото на 1940 година на Токуношима избухнала дизентерийна епидемия. Заболели 180 души, 16 от които умрели.

Предполагало се, че епидемията е избухнала в резултат на експлодиране на напълнена с бактерии бомба, хвърлена по грешка над острова...“ Накрая Шинкава пишеше:

„След капитулацията жандармите взривили обектите на острова, изгорили материалите и документите, но един от работниците във «фабриката» — местен жител — още е жив. Сега се намира на лечение в рехабилитационна болница в град Исава, префектура Яманаша. Може би той ще ви разкаже подробности за «фабриката на смъртта».“

В писмото бе съобщен адресът и името на работника.

Какво да се прави, до Исава и обратно можеше да се отиде за един ден.

Експресът от токийската гара Шиндзюку до Исава пътува по-малко от два часа. Но Хирано тръгна затам през Хачиоджи, без да минава през Токио. Исава е провинциално градче в долината Кофу и е прочуто с многобройните си топли извори. Край изворите са построени хотели в европейски и японски стил, заобиколени от лозя и прасковени градини. Това е тих курортен градец. Човекът, при когото бе дошъл Хирано, се лекуваше в тукашната болница. В регистратурата му дадоха данните: Нобушиге Нагасава, 54-годишен, родом от Токуношима. Преди две години претърпял инсулт в лека форма и сега довършва лечението си след парализа на лявата половина на тялото.

Болницата се намирал в самите покрайнини на града, сред градини от праскови. Построена неотдавна, след откриването на изворите, сградата беше още блестящо нова.

Хирано почака известно време в хола, тъй като болният бил на някакви процедури. Мина почти час и чак тогава при него дойде побелял старец с добродушно лице, който се подпирал на патерици.

— Господин Хирано, нали? Извинете ме, че ви накарах да чакате. Аз съм Нагасава.

Нагасава изглеждаше много по-стар за възрастта си. Вече се движеше доста свободно, види се, лечението беше ефикасно, но говореше трудно, преглъщаше края на думите.

Хирано стана да го посрещне и след като си размениха обичайните поздравии, му разказа за целта на своето посещение.

— Остров Морското конче ли? ... Дори не ми се иска да си спомням за него. — Нагасава помрачня. За да предизвика

откровеността му, Хирано трябваше да разкаже цялата история на своите издирвания.

— Добре, ще ви разкажа това, което зная. Човек трябва да е голям негодник, за да скрие там труп.

— Наистина ли погребваха на острова нещастниците, върху които правеха опити?

— Да, стотина души. А за работа там събираха млади момчета, донаторници, от шестнайсет до деветнайсетгодишни, непременно без семейства. Изпратиха им сини листчета — повиквателни за трудова мобилизация. Събраха всички в Кагошима, ваксинираха ги, а след това ги обучаваха, четеха им лекции за тифа, чумата, холерата, дизентерията, инфекциозния менингит. След това ги качиха на кораб и ги откараха на острова.

Мен ме мобилизираха извънредно, за попълване на контингента. Струва ми се, бяха ме наклеветили, че съм чел една бунтовна книга — „История на социалната мисъл“.

Сред работниците изобщо имаше много такива като мен — заподозрени в антивоенни настроения и симпатии към социалистическите и комунистическите идеи. Но какво можеха да разбират от тези неща момчета, които не бяха навършили дори двайсет години? Те би трябвало да живеят под закрилата на родителите си, а ги взеха и ги пратиха в този ад, уж да защитават родината.

— Доколкото разбирам, умирали са не само онези, върху които са правени опити?

— Разбира се. Ваксинациите не помагаша винаги. А инжектираха всички подред, по десет ваксинации наведнъж — не се знае каква беше ползата от тях. Може би ги правеха ей тъй, само да ни залъжат. Защото иначе нямаше да умират толкова много от нас... Освен това най-много умираха новациите, ония, които току-що бяха дошли на острова. Навярно оживяха само тези, които са придобили имунитет. Ето, да речем, аз, наскоро след като пристигнах на острова, получих страшно разстройство и си мислех, че вече е свършено с мен, но оживях и друг път не съм се разболявал, макар че влизах в допир с болни от най-различни болести — и от чума, и от холера...

— В какво се състояха опитите над живи хора?

— Заразяваха ги. Даваха им заразена храна или пускаха в помещението преносители на заразата, насекоми — мухи, бълхи,

паяци. След това наблюдаваха как се развива болестта. Или пък събличаха пленниците съвсем голи, завързваха ги за някой стълб и взривяваха близо до тях бомба с шрапнел, за да предизвикат газова гангрена.

— Ужасно! А какво правеха с трупите на пленниците?

— Изгаряха ги в специална пещ. Но след това трупите станаха толкова много, че вече нямаша възможност да ги изгорят, докато се превърнат на пепел. Затова изгаряха само тъканите, а костите оставаха. В същата пещ изгаряха и работниците, които умираха от болести.

— А защо не ги изпращаха на други острови?

— Та нали болестите бяха страшни, заразни. Заразените затваряха в специален изолатор и те умираха там без медицинска помощ. Дори ако се разболееше приятелят ти, не позволяваха да го посещаваш или да се грижиш за него. Избавяха се от трупите на мъртвите съвсем тайно. В Япония изпращаха само онези щастливци, чието заболяване беше сравнително леко. И ги предупреждаваха: „Забравете всичко, което сте видели или чули на острова. На никого нито дума — нито на родителите си, нито на братята си. Дори насън!“ От острова не можеше да бъде изнесено дори късче хартия.

— От всичко това следва, че на острова са отглеждали бактерии, нали?

— Правеха и специални съдове. Там ги наричаха „бомби със сюрприз“.

— Защо „със сюрприз“?

— Пълнеха ги с бактерии и ги оставяха на неприятелска територия. Казват, че американците после ги нарекли „неексплодирани бомби“. Бактериологичното оръжие действа само тогава, когато е биологически активно. Затова там създаваха специални опаковки. Най-подходящи бяха керамичните съдове, но имаше и други начини — използваша книжни кесии, натъпкваха с бактерии хранителни продукти, заразяваха сапун, дрехи, животни, чието месо се яде. Развъждаха насекоми — преносители на болести, издръжливи на големи студове.

— А никой ли не се опитваше да избяга?

— Имаше и такива, но жандармите ги залавяха до един. Никой не можа да избяга.

— И как постъпваша с бегълците?

— Изпращаха ги да работят на най-опасните места — където се отглеждаха чумни и холерни бактерии. Над някои от тях правеха опити.

— А какви хора бяха на служба там?

— Комендантите бяха лекари — подполковници и полковници от медицинската служба, но те често се сменяха. Не можеха да издържат повече от половин година. Кадровите офицери също се съгласяваха насила да служат на острова, казваха, че това е „служба при дявола“. Комендантът на острова ръководеше шестте отдела — производствения, изследователския, изпитателния, лечебния, административния и отдел „Охрана“. Най-важен беше производственият отдел, където отглеждаха бактериите, като за всеки вид бактерии във „фабриката“ имаше специална сграда. Холерните и чумните групи работеха в специални сгради, които предизвикваха у хората панически ужас ...

Виждаше се, че страшните картини от живота на острова са се отпечатали дълбоко в паметта на Нагасава.

— ... Изследователският отдел се занимаваше с опити над живи хора. Отдел „Охрана“ всъщност беше чисто и просто жандармерийският отряд, който охраняваше острова. Жандармите презираха всички други офицери, защото те, включително и комендантът, бяха само медици. Когато наближи краят на войната, за командир на жандармерийския отряд беше назначен майор Котаки. Това беше страшен човек, нарекоха го Котаки Дявола.

— Как се казваше? Котаки ли? — Хирано се стресна.

— Да, Котаки.

— А малкото му име помните ли?

— Фумиюки. Нима мога да му забравя името... Тогава работниците измислиха дори една песен: „Можеш да преплуваш бурното море, но не можеш да преминеш този «дяволски водопад».“ Става дума за това, че единият от двата йероглифа, с които се пише фамилията му име, означава „водопад“.

— Фумиюки Котаки... — Хирано дори изахка, Той беше чувал това име от Кейко Накамура, Това е президентът на компанията „Амарилис“, който я препоръча на Джордж Охара, доставчик на жени за големците от политическия и деловия свят ... Бивш жандарм, служил на остров Морското конче!

— Познавате ли се с Котаки? — Нагасава забеляза реакцията на събеседника си.

— Ако не е някакво съвпадение, познавам го. Той е собственик на сладкарници из цяло Токио.

— Котаки търгува с пасти?!

— Освен сладкарници има и кафенета. Може би сте чували за „Амарилис“. Главното му заведение е в Роппонги, а филиалите са разпръснати из цялата префектура Токио.

— Изумително! Котаки търгува със сладкиши! — Нагасава се засмя. Но смехът му беше горчив. — Навярно не може да му се отрече, че има чувство за хумор. На острова наричаха затворниците, върху които правят опити — „каши“^[1]. Ще попитате защо? Не знам, дали защото им даваха да ядат сладки и бонбони, напълнени с бактерии, дали защото ги докарваха до полумъртво състояние. Изобщо Котаки обичаше да си играе на думи; много му харесваше например думата „кейк“^[2], тъй като му звучеше като „присъда“. А сега виждам, че и названието на фирмата си не е избрал случайно. На острова не растеше никакъв бурен — даже овчарска торбичка, — затова пък навсякъде цъфтеше отровният ликорис. Наричахме го „цветето на смъртта“.

— Защо пък „цвете на смъртта“?

— Защото „амарилис“ е име на цвете, роднина на ликориса.

Хирано не можа да се въздържи да не извика от учудване. Ако Котаки е нарекъл сладкарниците си „Амарилис“, защото в миналото е измъчвал затворниците — обект на престъпни опити, а на острова, където е ставало това, са цъфтели „цветя на смъртта“ — той наистина има чувство за хумор. За черен хумор. Естествено Котаки не би искал хората да научат с какво се е занимавал на Морското конче. Разбира се, той не разказва на никого за миналото си, но и след като сменил след войната професията си, този таласъм е оставил кървави следи върху надписа на своята фирма. Какво е това — безразсъдност? Или нахалство?

Казват, че пастите и тортите в „Амарилис“ били прекалено сладки. Дали това не е, защото Котаки навремето е подслаждал своите отровни банички, та затворниците да не се сетят веднага за смъртната им опасност?...

Нагасава продължи:

— А химическо оръжие произвеждаха на остров Окуноджима в град Такехара, префектура Хирошима. Там работеха около петдесет хиляди работници. Произвеждаха се около четиристотин тона газове — иприт, сълзотворни и кихавични газове, циан. Чувал съм, че през 1935 година почти цялата смяна се отровила от газове и се наложило да спрат работа. По-късно някои от тях заболяха от рак на белите дробове или страдат от хроничен бронхит. Казват, че и сега умират по десетина души от тях. В Такехара и до днес живеят около три хиляди работници, пострадали от газовете, но никой не им оказва никаква помощ. Тези хора от дълги години се борят поне за някаква компенсация, но всичко е безполезно.

Хирано мълчеше.

— А работниците на Морското конче — по-голямата част от тях бяха юноши сираци, — разбира се, бяха обречени на още по-печална участ: те просто умираха в изолатора. При нас всичко се пазеше в много по-строга тайна, отколкото на Окуноджима, поради което в хрониката на военните години не е останала дори следа. Ликорисът предизвиква и досега у мен отвращение. Щом го видя, спомням си адския пустинен остров. Но там ликорисът беше единственото цвете. Като гледахме цветовете му, спомняхме си за родните поля и равнини. Когато умираше някой от другарите ни, пак от тези цветя слагаме до възглавето му. Други там нямаше. Това бяха наистина и цветя на смъртта, и остров на смъртта.

Нагасава посърна от своите спомени за тези отдавнашни времена. Бяха се минали вече тридесет години след войната, но старите рани не зарастаха.

— Какво нахалство — да нарече заведението си „Амарилис“! Де да знаеха някогашните ми другари, но те вече не са живи ... — каза със злоба Нагасава.

— А може би Котаки е искал по този начин да утеши душите на загиналите?

— Как ли не! Нима Котаки Дявола е способен на такива чувства ... Той е същински дявол.

— Бихте ли познали сега Котаки?

— Такива като него не се забравят. Ако ми попаднеш сега пред очите, не зная какво бих направил с него...

— А как сте със здравето? — смени темата Хирано, той бе научил за Морското конче всичко, което искаше да знае.

— Сигурно вече няма да се поправа ... — каза с чувството на обречен Нагасава.

— Но лечението е дало добри резултати.

— Моята болест е неизлечима.

— Нали сте прекарвали инсулт?

— Това е за пред другите хора... Всъщност съм болен от съвсем друго.

— От друго? — учуди се Хирано. — Какво имате предвид?

— Нека говорим по-тихо. — Нагасава се озърна уплашено. — Имам белокръвие. Левкемия. Облъчен съм.

— Хиросима ... или Нагасаки? — „Ех, че нещастник! — помисли си Хирано. — Да оцелее на «острова на смъртта» и да попадне под атомна бомбардировка.“

— Не, не, не съм бил там. Облъчих се в атомна електроцентрала.

— А как сте се оказали там? — Хирано беше учуден съвсем. Той не очакваше, че разговорът ще се докосне до атомните електроцентрали.

— Бях общ работник, странствувах от централа в централа. Такива като мен се наричат „прелетни птици“ или „атомни скитници“.

— Но защо сте в тази болница?

— Измама ... Компанията се страхува да не се разчуе за аварията и държи пострадалите тук ... От нас искат да се примирим със съдбата си, да не се оплакваме. Освен мен тук има още няколко „атомни скитници“.

— Искане ми се да ми разкажете за „атомните скитници“, разбира се, ако нямате нищо против. — Хирано дори се премести напред, толкова го интересува новата посока на разговора.

— Само че не ме издавайте. — Нагасава явно искаше да разкаже всичко, но се виждаше, че не смее, страх го е.

— Обещавам ви — увери го Хирано.

— Бях на служба в един завод за селскостопански машини в Нагоя, но собственикът се разори: полиците, с които бяха му плащали, се оказаха фалшиви. След това живеях с помощта за безработни. Веднъж, когато бях на трудовата борса, се срещнах с един човек, който ми предложи работа в атомна електроцентрала. Храната и квартирата

бяха за сметка на компанията плюс седем хиляди йени на ден. Учудих се — видя ми се много щедро. Той помисли, че искам да се откажа, и ми предложи още хиляда йени. Трябваше да отида във Фукушима. Попитах защо търси работници толкова далеко. Той ми каза, че местните хора не искали да работят в АЕЦ. А на мен точно тогава ми свършваше осигуровката за безработица, за по-добра работа нямах никаква надежда и се съгласих. Изпратиха ме в една болница и ме накараха да се изследвам. Минах през тази проверка и ми дадоха билет за влака. Не ми платиха пътните в брой, сигурно ги беше страх, че ще избягам.

Нагасава спря, за да си поеме дъх.

— А този човек защо е дошъл тъкмо при вас? Сигурно ви е следил?

— И аз мисля така. Виждал ме е на трудовата борса. Та, пристигнах където трябваше, отидох в хотела, който ми беше посочен. Там ме посрещна чиновник от електрокомпанията, каза ми да си напиша автобиографията, а след това ме подложиха на още един медицински преглед в тамошната болница. Щом държат толкова строго, викам си, работата ми е спукана. Когато не одобряваха по здравословни причини, веднага биваше връщан обратно.

— Нима започвахте работа веднага след медицинския преглед?

— Не, преди това имаше инструктаж по техника на безопасността. Инструктираше ни началникът на някакъв си отдел в централата. Той твърдеше непрекъснато, че там била осигурена стопроцентова безопасност, но след като бяхме чули много ужасяващи истории, никой не му вярваше.

— Каква беше конкретно работата ви?

— На нас не ни обясняваха какво правим. Нещо като текущ преглед на активната зона на реактора, ремонт ... Обличахме защитни дрехи и когато майсторът ни дадеше сигнал, слизахме по една желязна стълба в активната зона. Майсторът ни говореше с микрофон, даваше ни нареждания какво да правим. Измъквахме някакви използвани материали, миехме частите, съединявахме нещо, монтирахме. Работата беше различна, зависи в каква бригада ще се паднеш. Когато дозиметърът запищя за пръв път — той е предвиден за осемдесет мили^[3], — излязох от зоната, а майсторът започна да ми се кара; няма защо да му обръщаш внимание, казва, уредът има резерв, връщай се

назад, свърши си работата. Ония, които са работили дълго време, свикват; броячът може да показва четирийсет, петдесет мили — не е страшно, могат да продължават. След това изобщо престават да обръщат внимание дори ако дозиметърът им пищи непрекъснато. Създава се навик. С разума си разбираш опасността, но нали не се вижда, не мирише и в края на краищата свикваш. Къде ще намериш такава работа: работиш половин, най-много един час, а ти плащат за цял ден. Който е опитал веднъж тази работа, вече няма да я напусне никога доброволно — каза Нагасава и се усмихна. — Допустимата дневна доза е осемдесет мили, а ние понякога получавахме по двеста. Преоблъчване. Но за сметка на това — пари. Наистина за нас оставаха едва трийсетина на сто от тях — останалите прибираха предприемачите.

— Осем хиляди йени на ден! Човек може да си представи какви огромни суми се изразходват за атомните електроцентрали.

— Казват, че само за един атомен реактор били необходими хиляда и петстотин работника на ден. Трябва да се каже, че реакторите, които Япония купува от Америка, са несъвършени; това са по-скоро експериментални реактори. Многобройните им дефекти се компенсират от евтината работна ръка, от труда на „атомните скитници“. Тези нещастници са нещо като части на дефектните реактори. А облъчените работници не са нужни на никого, това са просто производствени отпадъци. Мисля, че ние, „атомните инвалиди“, ще ставаме все повече и повече. Администрацията на АЕЦ не жали хората.

— Ако само за един реактор са нужни хиляда и петстотин работника на ден, колко ли такива работници има в цялата страна? И всичките ли ги осигуряват предприемачи?

— Администрацията не иска да има работа с неквалифицирани работници. Всичко се дава на откуп на предприемачески фирми. — На лицето на Нагасава се изписа сянката на умора. — За да наберат необходимата работна сила, представителите на тези фирми ходят дори в приютите за бездомници в Санья и Камагасаки^[4]. Казват, че докарвали и негри от Америка. Предпочитат да наемат самотни хора. Ако стане нещастен случай, предприемачите се стараят да потулят работата.

— Но нали преоблъчването не може да бъде скрито толкова лесно. Доколкото зная, има специален център, където се регистрира дозата на облъчване, получена от всеки работещ в атомната промишленост, и там се следи строго тя да не надминава в никой случай допустимата норма.

— Всичко това е фалшификация — възрази Нагасава. — Инструкторът по безопасността може да запише такава доза, каквато си иска. А и самите работници не си знаят дозата. Всеки е заинтересуван да му запишат по-малко, защото достигането на допустимата доза го заплашва с уволнение. Някои забелязват, че са болни едва когато започне да им се повръща, да им тече кръв от носа, когато се усещат отмалели или почва да им капе косата. Но тогава вече е късно. Ето, погледнете мен. Преди да започна работа в АЕЦ, имах чудесна коса, нито един бял косъм, а сега изглеждам като седемдесетгодишен старец. И зъбите ми изпадаха, сега съм с протези.

Нагасава отметна с ръка белите си кичури и отвори уста. Ето с какво се обясняваше неразбираемият му говор...

— На колко години сте сега? — попита го Хирано. Той не можеше да повярва, че годините на Нагасава са толкова малко.

— На петдесет и четири. Десет години съм работил в атомните централи...

— А как постъпихте в тази болница?

— През октомври миналата година се почувствувах зле. Провериха ме на специален апарат, който измерва натрупаната доза на облъчване. Оказа се, че надминава три пъти нормата. Искях да подам заявление за трудова злополука... Тогава довтаса директорът на предприемаческата фирма, целият позеленял от злоба, започна да ме заплашва и ме накара почти насила да се подпиша под един документ, че нямам никакви претенции. Отначало отказвах да приема доброволно тази сделка; тогава той доведе някакви си гангстери, които ми казаха: „Опичай си ума, че иначе току-виж някой от семейството ти го премазала кола!“ Уплаших се и подписах. След това ме изпратиха в тази болница. На мен дори ми провървя, условията тук са добри, а някои от приятелите ми бяха изпратени далеч в планините, в северната част на Хокайдо, където има топли извори.

— Излиза, че атомните електроцентрали се крепят на „атомните скитници“?... А когато вече са ги използвали — изхвърлят ги като

парцали ... — обобща Хирано.

— Точно така — потвърди Нагасава.

— Наемат неквалифицирани работници из цялата страна, броят ги на глава, като добитък, обучават ги надве-натри и ги изпращат в атомните електроцентрали. Но как работят тогава тези централи?

— Такава е и работата им: неприятностите следват една след друга. И не е само преоблъчването, още почести са аварията поради най-различни недовършени работи. Каквото е отношението към работниците, такъв е и трудът им. Не съществува и никаква профилактика, като закърпят една дупка, появява се друга; по тази причина всеки момент може да стане голяма авария. И това ми било атомна промишленост — връх на прогреса. Дефектни реактори и безотговорна експлоатация на работниците.

Нагасава все повече се разгорещаваше, но вече се чувствуваше, че разговорът го умори.

— Ето и последния ми въпрос: какво мислите да правите, след като излезете от болницата?

— Сигурно няма да ме пуснат оттук, докато не се понижи облъчването. Но остатъчната радиоактивност ще се запази в мен чак до смъртта ми, а дори и след смъртта ми. С такова здраве кой би ме взел на работа ... Докато съм в болницата, няма защо да се безпокоя за съществуването си. Тук е, така да се каже, „хранилище за атомни инвалиди“. По принцип свижданията с нас са забранени, но те знаят, че онзи, който живее тук от дълго време, няма да посмее да се оплаче. Нали болницата е единственото ни убежище.

Нагасава тъжно се усмихна. Очевидно всичко беше му станало отдавна безразлично.

Хирано си замина от Исава с потиснато настроение. Атомната енергия извърши преврат в науката и техниката, но разходите за нея се оказаха прекомерни. Форсираното строителство на атомни електроцентрали в Япония се осъществяваше без необходимата грижа за техниката на безопасността, с цената на живота на „атомните скитници“.

Дали тези жертви са неизбежни, предизвикани от необходимостта да бъде преодоляна енергийната криза? Или развитието на атомната енергетика е тръгнало по пътя на стремежа към по-големи печалби?

Когато се върна в редакцията, Хирано се залови да преглежда теченията на старите вестници, в които се опитваше да открие факти, потвърждаващи разказаното от Нагасава. Сега в Япония действуват специални закони за оказване помощ на работниците в атомните електроцентрали, пострадали от радиоактивността: „Постановление за компенсация при нещастни случаи в производството, свързани с йонизиращо излъчване“, и „Закон за обезщетение на вредите, предизвикани от използването на атомната енергия“. Но Хирано не срещна нито един случай, когато тези закони са приложени на практика. Нито един случай! Нито един от двайсетте хиляди „атомни скитници“ не беше се възползвал от узаконените облаги. Такава беше мрачната действителност в атомните електроцентрали. Администрацията прикриваше умело нещастните случаи.

Мирното използване на атомната енергия се гради върху три принципа: „самостоятелност, демокрация, публичност“, но на практика те се оказаха „безотговорност, произвол, потайност“.

И все пак колко злочеста беше ориса на Нагасава... През годините на войната — принудителен труд във „фабриката на смъртта“. А след като се измъкнал от този ад — трагичната участ на надничар в атомна електроцентрала, преоблъчване и инвалидност...

Пътуването до Исава не завърши с публикация на статия в „Сагами шимпо“. За положението на „атомните скитници“ вече бе писал вестник „Акахата“ и Хирано не можеше да добави нищо ново. Но след интервюто с Нагасава остров Морското конче му се представи в още по-зловеща светлина.

Купища кости под разцъфналите стъбла на „цветето на смъртта“ и сред тях — останките на Мари... Амарилисът навярно вече е прецъфтял... Но... да допуснем, че той дори намери нечии останки, как ще докаже, че те са на Мари?!

„И все пак ще я открия“ — помисли си тъжно Хирано. Да, той ще се добере до този „остров на смъртта“, за да разбере къде е изчезнала Мари. Той е длъжен да доведе издирването докрай.

[1] „Каши“ означава буквално сладкиши, бонбони. Но освен това в зависимост от произношението и йероглифното ѝ изписване думата може да означава и „полумъртво състояние“. ↑

[2] „Кейк“ — паста, кейк (англ.). ↑

[3] Става дума за миллипикокюри, единица мярка за активността на радиоактивните изотопи. ↑

[4] Бедняшки покрайнини в Токио и Осака. ↑

СБЪДНАТАТА МЕЧТА

Джордж Охара повика Кейко да отиде при него.

Тя продължаваше да живее в наетата от него стая в хотела, но напоследък се виждаха рядко поради зачестилите ѝ срещи с Домото. Охара имаше тържествен вид. Той погледна Кейко загадъчно и ѝ каза:

— Живеем заедно, а се срещаме рядко.

Охара се държеше като собственик, който оглежда владенията си след дългото си отсъствие.

— Много съжалявам, но... — Кейко неволно настръхна. Охара сигурно е научил, че докато той не беше тук, Домото я е „заел“ на Мацуока — така ѝ се стори.

— Извини ме, че всичко става толкова неочаквано, но аз трябва да си замина бързо за Америка — каза ѝ твърдо Охара.

Кейко знаеше, че Охара ще ѝ каже някога това, но не се надяваше, че това ще стане толкова скоро. Тя се смути. Смуцението ѝ не беше престорено. Обзе я тревога за бъдещето, което я очакваше. На Домото не може да се надява, а пък и нали се срещаше с него по заповед на Охара.

— Много съжалявам. Но не мога да те взема със себе си. Мисля си какво ще стане с теб ... — Охара я погледна замислено.

— Аз предполагам, че ще стане така, но въпреки това ми е мъчно ... — Кейко наведе глава. Тя си помисли, че в Америка Охара сигурно има жена и деца.

— И на мен не ми се иска да се разделяме. Но какво да се прави. Ще идвам още много пъти в Япония, така че не се виждаме за последен път. Но искам да ти направя прощален подарък.

Охара ѝ подаде един кафяв плик. Той беше точно такъв, какъвто и пликът с доклада за изпробването на „Черното копие“.

Кейко се отдръпна и се разтрепера от страх.

— Хайде де, по-смело — усмихна се Охара.

— Какво има вътре?

— Отвори го, виж.

Кейко отвори страхливо плика и извади от него документи. Някакъв договор. Текстът, написан на пишещата машина, под него няколко печата.

— В шести квартал на Гиндза се продаваше подходящо заведение и го купих заедно с цялото му обзавеждане. Това е нотариалният акт за покупката. Ако искаш, можеш да приемаш веднага клиенти. Работите на заведението вървели добре, но собственичката се разболяла и вече не можела да се справя с него. Има много постоянни клиенти. Барът може би е малък, но като начало не е зле. Е, какво, съгласна ли си? Сигурен съм, че ще се справиш. А след това работата може да се разшири...

Кейко сякаш онемя от учудване. Тя дори не беше си помисляла, че мечтата ѝ ще се сбъдне толкова скоро.

— Доволна ли си? — попита я нетърпеливо Охара.

— Това ми прилича на сън! — успя да промълви най-после Кейко.

— Не е никакъв сън. Барът е регистриран на твое име. Прехвърлянето на правата е заверено нотариално, така че можеш да отидеш веднага там. Ето ти и един чек за текущите разходи.

— Аз ... аз ...

— Хайде, хайде, тръгвай. Сега ще станеш кралица на Гиндза. — И Охара ѝ даде договора и чека.

Барът, който получи Кейко, се намирал в шестия квартал на Гиндза. В девететажната сграда бяха разположени около трийсет барове и нощни клубове. Заведението на Кейко заемаше дванайсет кубо^[1] площ на четвъртия етаж. Салонът може би беше доста продълговат, но за сметка на това обзаведен много сполучливо: край самия вход се намирал тезгяхът, а покрай стените по цялото протежение имаше диван, към който в случай на нужда можеха да се добавят допълнителни места за сядане. Това позволяваше интериорът да се променя в зависимост от това, колко клиенти ще дойдат.

Барът беше обзаведен по европейски, но към стените бяха прикрепени традиционните паравани, изработени в японски стил: двата стила се съчетаваха чудесно и създаваха уют.

Грижливо беше помислено и за осветлението: умерената светлина на полилеите се сливаше със светлината на поставените в ъглите стоящи лампи. Създаваше се едно уютно кътче... Прекалено

ярката светлина затруднява общуването, а твърде слабата — скрива женските лица, убива вкуса на сакето. Разпределението на светлината се хареса на Кейко — то беше тъкмо такова, каквото е нужно, за да подчертае красотата на жената и да придаде аромат на питието...

Макар че барът беше купен със старото обзавеждане, всичко в него блестеше като ново. На рафтовете край тезгяха бяха подредени няколко десетки бутилки с питиета и на всяка от тях се виждаше етикетчето с името на постоянния клиент. Както увериха Кейко, те ще дойдат непременно при своите бутилки.

Барът ѝ хареса още от пръв поглед. Той беше точно такова „кътче“ от Гиндза, за каквото бе мечтала. Само една на пет хиляди хостес става „мама-сан“ — собственичка на такова заведение, и при това другите обикновено започват с някой мъничък снек-бар с площ от три-четири цубо.

И ето тя, едва двацет и пет годишна, вече е стопанка на великолепен бар! Кейко не можеше да скрие радостта си.

Когато разказа на Домото, Мацуока и Котаки, че е притежателка на бар, те си поръчаха по случай откриването на заведението бутилки уиски и коняк: Домото — двацет, Мацуока — пет, и Котаки — три. От старата стопанка Кейко беше наследила около седемдесет бутилки. Ако се предположеше, че поне две трети от старите клиенти ще посещават бара, работата му няма да тръгне зле, а останалото ще зависи от предприемчивостта на Кейко.

Рюджи Катаяма и Тацуши Хирано също си поръчаха по една бутилка. Но Кейко не се канеше да взема от тях пари.

И така бар „Шарм“ беше открит. Разчитайки да запази старата клиентела, Кейко не смени името на заведението. Но освен това то се харесваше и на нея. Събраха се и достатъчно хостес: Йоко Токито, младо момиче от „Валпургия“, приятелка на Кейко; една студентка — японка, препоръчана от Катаяма, и една чуждестранна студентка, решила да припечелва по нещо в бара. Бяха всичко четири заедно със самата Кейко.

На откриването на бара, което стана на 21 ноември, дойдоха Домото и Мацуока, придружени от цяла свита. Заради Домото дойдоха и видни политици и магнати от деловия свят, които придадоха с посещението си тежест на новото заведение.

По препоръка на Котаки бар „Шарм“ беше посетен от известни артисти и писатели. В скромното заведение идваха един след друг видни големци и любимци на публиката. Стопаните и клиентите на другите заведения, разположени в същата сграда, можеха само да се учудват на този „парад на звездите“.

Имаше и изненади.

— Честито ви! Надявам се, че ще ми разрешите да наминавам при вас? — поклони ѝ се един мъж. Гласът му ѝ бе познат. Кейко се вгледа и позна Минасе от „Сумикура“.

По молба на Домото на третия ден дойдоха важни гости от „Кокубу джукогьо“ — началници на отдели и по-нагоре. Кейко дори започна да се безпокои: не са ли толкова много клиентите за такъв мъничък бар?

В продължение на две седмици барът беше препълнен, налагаше се на някои гости да бъде отказвано.

Кенсей Домото правеше всичко каквото може, за да процъфтява заведението. Очевидно бе, че гостите го смятаха за покровител на Кейко. И самата тя не отричаше това. За да не губи клиентите си, Кейко се договори с един съседен бар гостите ѝ да чакат в него, докато се освободят места в „Шарм“. Разходите им по време на чакането поемаше тя, но за сметка на това задържаше клиентелата си. С една дума, „Шарм“ вече си имаше и „дъщерна фирма“, която също не губеше — благодарение на „Шарм“ растеше и нейната печалба. Ето защо въпреки неприятните емоции съдържателката на другия бар беше олицетворение на доброжелателността. Там, където пламтят светлините на рекламата, всичко се решава от съотношението на силите. Тук, в тоя кът на Гиндза, където са струпани на педя място над хиляда барове и ресторанти, властвува суровият закон на джунглата, борбата за съществуване придобива особено ожесточен характер.

Засега Кейко беше завоювала само плацдарм на Гиндза, но ѝ предстоеше борба, за да го запази за себе си. Наскоро след откриването на бара се сблъска с първата трудност. Студентките, които припечелваха в „Шарм“ през свободното си време, напуснаха почти едновременно работа.

Заведенията от типа на „Шарм“ се крепят на жените, работещи в тях. Само от тях зависи и печалбата. Двете момичета подкупваха със своята непоқвареност и чистота и затова напускането им беше голяма

загуба. Оказа се, че тя трудно може да бъде запълнена. Момичетата не обясниха защо напускат. Вместо тях го каза йоко Токито: „Нашите гости се заблуждават. Те си мислят, че могат да спят с нас.“

Гостите възприемаха „Шарм“ като филиал на „Амарилис“. Повечето от тях идваха тук по препоръка на Домото или Котаки. И като идваха, надяваха се, че ще намерят жена. Клиентите не биваше да бъдат разочаровани дълго — това значеше заведението да ги загуби. Разбира се, възможно бе да се постараят да променят представата им за бара, но тогава биха задържали трудно сегашната си клиентела. Кейко реши, че освен обикновените хостес трябва да има и „безумни“...

Беше принудена да прибегне отново до услугите на Котаки. И много скоро „Шарм“, това завоювано от нея „кътче“ от Гиндза, се превърна във филиал на „Амарилис“.

Благодарение подкрепата на Домото и Котаки работата на Кейко се разширяваше. Клиентите принадлежаха към различни слоеве на обществото: представители на политическите и деловите кръгове, артисти, писатели, художници. Три месеца след откриването на бара Кейко купи и съседния, този, в който изпращаше гостите си да чакат. Сега в заведението работеха десет жени заедно с Кейко. „Шарм“ стана нещо като салон за членове на правителството и висши чиновници, принадлежащи към фракцията на Домото, а също така и за свързаните с него промишленици и търговци, преди всичко от „Кокубу джукогьо“. Понякога в него наминаваха и сътрудници на търговската фирма „Сумикура шоджи“. Много често най-зли врагове, клиентите седяха тук кротко един до друг и пийваха саке.

На Кейко ѝ направи впечатление един учудващ факт: когато седяха на трапезата, съперниците губеха бдителността си и издаваха лесно най-важните си тайни. На тях сякаш им беше безразлично, че съседът им може би подслушва техния разговор, а обслужващите ги хостес могат да избъбрят тайната, без да искат. В първокласните барове на Гиндза цари атмосфера на откровеност, там не съществува съдържаността, характерна за традиционните японски ресторанти с техните плътно затварящи се прегради. Случваше се някой гост да се изпусне да каже нещо, а после се сепваше и молеше обслужващата го хостес да не издава тайната му, но обикновено се развързваше езикът

на всички, дори на най-мълчаливите. Това беше характерно донякъде и за „Валпургия“, но все пак не толкова, колкото за баровете на Гиндза.

Барът на Гиндза е особен малък свят със собствена атмосфера. Тукашните клиенти не си обръщат внимание един на друг. Срещнат ли познат, поздравяват се само със сдържано кимване, отделните компании не общуват помежду си.

Дошли в бара, двете враждуващи страни като че сключваха помежду си временно примирие. Кейко внушаваше на момичетата си, че са длъжни да забравят тутакси за какво са разговаряли гостите.

— Гостите говорят пред вас за важни неща, защото ви имат доверие. Не бива да изменяте на доверието им ... — Като им казваше това, тя разбираше прекрасно, че наивното добродушие на клиентите се обяснява не с доверието, а с увереността им. Точно така се държат и пътниците в едно такси, които разговарят за всичко, без да обръщат внимание на шофьора.

А когато между хостес и някой от гостите се създава близост, момичето веднага престава да бъде „принадлежност на бара“ и може лесно да стане осведомител. Но всъщност в това няма нищо страшно. Кейко знаеше от собствения си опит, че в такива случаи изтичането на информация най-често е взаимно, и двете страни крадат тайните си, печалбите и загубите са уравнивесени.

Тогавана Кейко ѝ дойде наум, че и самата тя играеше ролята на таен агент на Катаяма и Хирано. За тях — съвсем чужди за нея хора — крадеше тайните на Охара, човека, който ѝ подари „Шарм“! Какво е това, ако не предателство?! На Кейко, кой знае защо, ѝ се стори, че Охара знае всичко.

Мари изчезна. Кейко помагаше на Катаяма и Хирано да я търсят. Но вече не я интересуваше Мари. Вече беше стъпила на мостчето, което водеше към мечтата ѝ. Всичко оттук нататък зависи от самата нея. А щом е така, струва ли си да рискува толкова само заради това, че някога Мари ѝ помагаше да намери котката си?! Тя вече беше изплатила отдавна дълга си ... Катаяма и Хирано доловиха промяната в настроението на Кейко. Те посетиха „Шарм“ два-три пъти и повече не ходеха там.

— Струва ми се, че това място не е за мен — мърмореше Хирано. Разкошът на бара и изобилието от знаменитости го потискаха.

— Не обръщайте внимание на това — успокояваше го Кейко. — Вие сте за мен специален гост, чувствувайте се като у дома си.

— На мен повече ми прилича някоя закусвалня под моста. — засмя се Хирано и тръгна към изхода.

Кейко не се опита да го задържи, но все пак ѝ стана малко тъжно. Дойде крайт на дружбата им, но за сметка на това мечтата ѝ за едно кътче от Гиндза ставаше реалност. Това запълваше изцяло загубата.

[1] Един цубо е равен на 3,3 кв. метра. ↑

ЖЕНСКИЯТ „ЧУЖДЕСТРАНЕН ЛЕГИОН“

— Господата Накамидзо и Ошима се готвят да ви посетят, надявам се, че няма да се посрамите — каза на Кейко личният секретар на Хироаки Накамидзо. Стори й се, че е чувала някъде това име.

Посещенията на видни политически дейци в такива заведения обикновено се предхождат от идване на техния секретар. Той е длъжен да се погрижи шефът му да бъде посрещнат с почитта, която му подобава; не дай боже да се окаже, че няма свободно място, или да го приемат като обикновен клиент. Политиците са педантични хора, те обичат всичко да е предварително съгласувано.

Хироаки Накамидзо и Хидейо Ошима посещаваха за пръв път „Шарм“. Ясно беше, че адресът им е даден от Котаки. Но щом идват по препоръка на този сводник, целта на посещенията им е ясна, а тъкмо днес като че за беля всички „безумни“ са заети. Може ли да се откаже на такова важно лице?! От неговото благоразположение зависи много.

Кейко реши, че ако Накамидзо пожелае, ще го обслужи самата тя. Дори високопарният тон на секретаря говореше колко важна личност е неговият шеф. Кейко си спомни един подслушан разговор. Домото наричаше Накамидзо доверен човек на самия министър-председател. Но някой друг го споменаваше във връзка с друго нещо и това беше съвсем наскоро ...

Докато Кейко се мъчеше да си спомни, Накамидзо и Ошима пристигнаха, придружени от свитата си. Кейко позна веднага Накамидзо, снимката му се появяваше доста често във вестниците. Като видя усмихващата се Кейко, Накамидзо почна да я оглежда безцеремонно.

— О, вие ли сте прочутата „мамичка“? Господин Домото ми е говорил много за вас. Отдавна ми се искаше да намина някак си при вас.

— Защо „някак си“?! Идвайте при нас всяка вечер! — пропя със сладко гласче Кейко, като почти се притискаше до госта.

— Всичко зависи от това, как ще ни посрещнете — на драго сърце подхвана тона на стопанката Накамидзо.

— Ако гостите поискат, ще направя всичко, което е по силите ми.
— И Кейко отпрати към госта един многозначителен поглед. Той се замисли, опитвайки се да разбере сериозно ли говори стопанката, или това е обикновено кокетиране.

— А няма ли да си изпатя нещо? — намекна за Домото Накамидзо.

— Няма от кого. Пък и не се харесвам на никого...

— Ха-ха-ха! Нима някой ще повярва! Внимавайте, аз не разбирам от шеги — процеди мрачно Накамидзо.

— Олеле, колко ме е страх! Нима може всичко да се взема сериозно... — Кейко реши, че няма да е зле да го пораздразни, за да плати повече. Тактиката ѝ беше такава: налитат ли — изплъзвай се, охладняват ли — подклаждай ги отново. На масата прислужваха няколко хостес, които наливаха на гостите питиета. Изглежда, че Ошима прояви интерес към едно от момичетата. А Накамидзо не обръщаше внимание на никоя освен на Кейко. Стана ясно, че няма нужда от „безумни“.

Кейко наблюдаваше незабелязано Накамидзо, Изглеждаше много по-млад за шейсетте си години. Нямахше нито един бял косъм, кожата му — гладка, като на мъж в разцвета на силите си. Той можеше да каже с пълно право за себе си, че тайната на младостта е в жените. Кейко си спомни слуховете за любовните му похождения, за многобройните му държанки.

Тази вечер Накамидзо си отиде от бара сам, но доволен. Очевидно сметна, че не е удобно да си отиде със стопанката на заведението, в което беше дошъл за пръв път.

И все пак той получи от Кейко „полица“. Когато дойде времето да бъде изплатена, тогава тя няма да му се изплъзне. Накамидзо беше достатъчно сигурен в силите си, за да пожелае жената, зад която стоеше самият Кенсей Домото.

Старецът я покровителствува, но все пак Кейко не му принадлежи! Самият той разбира прекрасно това и едва ли ще претендира за правата си ...

Тацуши Хирано намери на бюрото си в редакцията адресирано до него писмо. Той се върна вчера в Сагами от командировка и се прибра в къщи, без да се отбива във вестника. Следователно писмото е донесено вчера следобед. На плика беше написано името на подателя

— Нобушиге Нагасава. Хирано си спомни — това бе човекът, с когото се срещна през декември миналата година в град Исава.

„Какво ли е станало?“ — мислеше Хирано, когато отваряше припряно плика. Очевидно поради това, че болестта на Нагасава прогресираше, пръстите не са му се подчинявали и йероглифите сякаш подскачаха, на места беше невъзможно да бъдат разчетени, но общият смисъл на писмото беше ясен.

Нагасава съобщаваше, че все още е много зле със здравето и в най-скоро време ще го преместят в „Хавайския център“ в префектурата Ибараки. Специализирана болница. Страшно място. Облъчените го наричали „доживотен затвор“.

По-нататък Нагасава пишеше: „Във връзка с това имам към вас една молба. В болницата, където лежа сега, освен мен имаше още двама работници; преди седмица състоянието на единия от тях внезапно се влоши и той почина. Изглежда, че тъкмо след този случай лекарите решиха да се избавят от нас, като ни изпратят в Ибараки, но въпросът не е в това. Покойният беше американски негър, нает за работник в японските атомни централи. Беше много добър човек, приятелихме се с него. Той дошъл в Япония заедно с жена си. Польгал се от сладките приказки на роботърговците, които го наели, надявал се, че тук ще спечели пари и едновременно с това ще види Япония. Но се облъчил и умря. Администрацията не иска да знае нищо, а от американците, които са го завербували, няма и помен. Младата вдовица изведнъж остана сама в чужда страна и се чуди какво ще прави.

Сега работи в едно кабаре в Кофу, но ѝ е много трудно, тъй като не знае нито дума японски. Затова ѝ се иска да си намери работа в Токио, в някое заведение, където би могла да разговаря на английски. Господин Хирано, ако имате нещо предвид, много ви моля да ѝ помогнете да се настани. Тя се казва Карън Блументал и е на двайсет и четири години. Мулатка е, но по външност не може да бъде различена от бяла. Ако сте съгласен, ще я изпратя при вас в най-скоро време.“

Като прочете писмото, Хирано си спомни веднага за Кейко Накамура. Нали има бар на Гиндза, сигурно ще се зарадва, че може да назначи хостес чужденка.

Хирано телефонира веднага на Кейко. Тя се заинтересува много, като разбра, че препоръчаната ѝ жена е чужденка, и каза, че би искала

да я види.

Хирано се свърза с Нагасава. На другия ден Карън дойде в редакцията. Всички, които бяха там, гледаха с възторг русокосата и синеока посетителка. На пръв поглед Карън не можеше да бъде различена от европейките. В Америка наричат жените като нея „розови“. Гъвкава и стройна като негърка, тя може би имаше много по-красива фигура от белите жени. Само устните ѝ издаваха леко нейната негърска кръв, но това не би разбрал всеки.

На своя изкълчен английски Хирано каза на Карън, че една негова позната, собственичка на бар на Гиндза, иска да я види. Младата жена го погледна сериозно и кимна в знак на съгласие.

— А защо не се върнете в Америка? — попита я Хирано и Карън отговори:

— Къде ще намеря там работа? В Америка няма работа, има само расова дискриминация. В Япония поне тя не съществува.

— И в Япония има дискриминация.

— Да, но мен няма да засяга. А в Америка трябва да стана уличница. По-добре каква да е работа в Япония. Тук дори на улицата ще струвам скъпо.

Хирано разбра, че Карън съвсем не е толкова слаба и безпомощна, каквато я представяше Нагасава. В нея се усещаше упоритост и жизнена закалка.

— Струва ми се, не бива да постъпвате на работа в подобно заведение, може да се намери и нещо по-добро.

— В думите ви има предубеждение. Във всяка друга работа жената е само помощничка на мъжа, а в баровете и ресторантите е кралица.

— Е, добре. Нека бъде така.

Хирано заведе Карън при Кейко. Мулатката се хареса още от пръв поглед на собственичката на бара.

Като видя Карън, Кейко разбра веднага, че получава сериозна подкрепа.

Карън не можеше да бъде наречена красавица. Лъчисти, продълговати очи. Наистина устните ѝ са малко пълнички, но, общо взето, е просто прелестна. Кейко дори завидя на гъвкавата ѝ тънка фигура.

След като поговори с нея, Кейко се убеди, че Карън беше съвсем подходяща да попълни оределия брой на „безумните“. Без да мисли дълго, тя се съгласи да вземе Карън на работа в бара. Ако иска, нека да постъпи веднага. Но мулатката трябваше да пренесе нещата си в Токио и да си намери поне временно жилище.

— Откъде я изнамерихте? — попита Кейко.

— Защо, харесва ли ти? — отговори ѝ с въпрос Хирано.

— И още как! Много е мила. Вие ме спасихте. А тя не е ли ваше момиче? — очите на Кейко пламтяха от любопитство.

— И таз хубава ... — смути се Хирано.

— Е, щом е така, нека поработи... без да се срамува от господин Хирано...

„Без да се срамува ...“ — Хирано разбра всичко: и смисъла на тези думи на Кейко, и характера на нейното заведение.

Той разбра и колко се е променила Кейко. След като стана собственичка на „Шарм“, престана да бъде съмишленичка. Сега тя е във властта на огромното зло, което погуби Мари. Вече не може да се разчита на Кейко. Хирано може би дори трябваше да се пази от нея като от съюзничка, която е преминала на страната на врага. Какво да се прави, налага се да продължи издирването на Мари без помощта на Кейко. И в мислите му отново се появи образът на непознатия остров Морското конче.

Карън стана веднага примadona на бара. Гостите ѝ се възхищаваха. Дори не им минаваше през ум, че в тази русокоса и синеока жена тече негърска кръв. Около нея се въртяха хора от висшите кръгове. Ако бяха американци, не биха я удостоили дори с едно кимване. Тя ненапразно каза, че в Япония дори на улицата ще струва по-скъпо.

Хироаки Накамидзо стана чест гост на „Шарм“. Отначало той не обръщаше особено внимание на Карън, но след като тя прислужва няколко пъти на масата му, буквално не я пускаше да се отдели от него. Кейко вече си спомни от кого е слушала за Накамидзо — името му споменаха Хирано и Катаяма...

След като дойде Карън, цялото внимание на Накамидзо се насочи към нея. Кейко можеше да въздъхне облекчено, но поведението на важния гост я смущаваше: достатъчно бе Карън да отиде до друга маса и настроението на Накамидзо веднага се разваляше. Наскоро след

това секретарят на Накамидзо дойде при Кейко и я помоли да повлияе на Карън. Това означаваше, че усилията на Накамидзо да я спечели са безуспешни.

— Какво говорите! Коя би посмяла да откаже на господин Накамидзо... Всяка ще каже „о'кей!“ — реши да раздразни секретаря Кейко.

— Да, но тя не казва това!

— Никога няма да повярвам, че някакво си момиченце може да прави номера на господин Накамидзо.

— Моля ви, поговорете с Карън.

— Нашите момичета решават сами какво да правят ... — продължи да хитрува Кейко.

— Моля ви ... Една ваша дума ще бъде достатъчна. Ако продължава да бъде неотстъпчива, моят шеф ще се ядоса. А това може да навреди и на заведението ви — заплаши я секретарят.

— Е, щом е така, какво да се прави. Макар че аз не обичам да се меся в чуждите любовни работи.

— Много ви моля ... — секретарят беше готов отново да падне на колене пред Кейко. Тя си помисли, че Карън, която неотдавна казваше, че е готова да се предлага на улицата, твърде много се е възгордяла. Кейко я покани в къщи и ѝ каза:

— Господин Накамидзо е влюбен безумно в тебе, бъди по-мила с него! — и ѝ даде плик с няколко банкноти от по десет хиляди йени. Собствениците на увеселителни заведения имаха навик да подтикват работещите при тях момичета към проституиране с помощта на подобни подаяния и затова беше прието пликовете с парите да се наричат „пликове за покорност на съдбата“.

Карън взе парите, без да възразява, но се виждаше, че нещо я смущава.

— Какво става с тебе, мила?

— Страх ме е от него.

— Защо?

— И аз не зная ... — Карън се разтрепера.

— Глупости. Ако той те обикне, ще си живееш като в рая.

— Нямам нищо против. Но нещо в него ме плаши. Не зная защо — каза колебливо Карън, като едва намираше нужните японски думи.

Кейко разбра какво искаше да каже Карън. В Накамидзо имаше нещо, което пораждаше у жените страх.

Младолико, мъжествено лице, стегната, спортна фигура. Знае как да се държи с жените. И въпреки това те чувствуват интуитивно в него опасността, която ги заплашва.

Отначало Кейко си мислеше, че това само ѝ се струва, но се оказа, че и Карън изпитва същото необяснимо чувство на страх. И все пак не бива да прави отстъпки на момичето. Не дай боже да развали настроението на Накамидзо! Необходимо е той да бъде задържан като клиент на всяка цена и затова Карън трябва да предугажда всяко негово желание.

— Само ти се струва така. Господин Накамидзо винаги е много мил с жените.

— Наистина той никак не ми е противен — съгласи се Карън.

ПРОЩАЛНИЯТ ПОДАРЪК НА ЛУННАТА ДЕВА

Сега Карън принадлежеше на Хироаки Накамидзо. Разбира се, той не можеше да монополизира най-добрата хостес на „Шарм“ или да я купи, но тъй като не пропускаше вечер, без да дойде в бара, и я задържаше непрекъснато около себе си, естествено бе Карън да се окаже негово момиче. Слухът за това караше другите гости да се държат на почетно разстояние от нея. От друга страна Накамидзо оставяше всяка вечер в „Шарм“ много пари.

Когато дойде в Токио, Карън си нае скромна квартирка в Сасадзука, но наскоро след като се сближи с Накамидзо, се премести в една разкошна къща в Аояма.

Кейко беше чувала, че сградата е собственост на компанията за недвижими имоти, принадлежаща на Накамидзо.

Карън продължаваше да ходи в бара, но фактически вече беше държанка на Накамидзо. Веднъж Кейко посети Карън в новата ѝ квартира. Три стаи с балкон, разкошна обстановка; гостната беше подредена в европейски стил, подът застлан с пухкав килим. Слънчевата светлина — тази рядка скъпоценност за града — проникваше през вратата на балкона и заливаше цялата стая. Квартирата се намираше на най-горния етаж и от прозорците ѝ се откриваше чудесна гледка към района Шибую. Ясно беше, че когато е правена и обзавеждана тази квартира, парите не са жалени.

Едва прекрачила прага, Кейко разбра, че апартаментът на нейната хостес е много по-хубав от жилището на господарката ѝ. Кейко дори се пошегува с лека завист:

— Ето на, виждаш ли, а ти се страхуваше. Какъв подарък!

— Да, той е много щедър към мен! — усмихна се закачливо Карън, но лицето ѝ тутакси се промени и тя добави: — И все пак има странни навици...

Минаха се няколко месеца, откакто Хирано настани Карън на работа в заведението на Кейко. Вниманието на „Сагами шимпо“ беше заето от всекидневието на града, както и подобава на един местен вестник. Хирано не знаеше как се развиват работите с атомното

предприятие на Токуношима, нямаше никакви известия от Шинкава, но изглежда, че планът за строежа на завода се осъществява, макар и тайно от обществеността. Колкото и да се възмущаваше провинциалният вестник, промишлените магнати хич не искаха и да знаят.

Чувството за собствената му безпомощност и за безсмислеността на всичките му усилия продължаваше да потиска Хирано както и преди, но вече започваше да свиква с това. Навикът означава компромис; Хирано разбираше прекрасно, че ще деградира като журналист, ако се примири с несправедливостта и подлостта, но не намираще никакъв изход.

А от друга страна, не биваше да почива на лаврите, които му донесоха разобличителните статии. Тогава на Хирано се падна щастлив жребий, но сега трябваше да се върне към градския живот, към историята на града. „А може би това не е компромис, не е предателство. Просто се занимавам с това, с което съм се занимавал винаги. Това е делничната ми работа“ — успокояваше се Хирано.

Една априлска вечер той се върна в редакцията малко по-рано, отколкото обикновено след дълго търчене из града и започна да обработва събрания материал, за да напише статия. Сега работеше над поредицата „Разходка из историческите места на Сагами“. В древна Япония Сагами е бил нещо като порта по пътя Токайдо, който водел от императорската столица Киото към източните провинции. Тук аристократичната култура на Западна Япония влизала в допир със самурайската култура на Изтока. Поради това нямаше нищо чудно, че в префектурата са се запазили много исторически паметници.

Хирано научи от тукашни старци, че по време на войната била откарана за претопяване камбаната на градския храм, върху която бил открит издълбан надпис: „Кокубун ниджи“^[1]. Той се срещна с настоятеля на храма, с други жители на града, с краеведи и се опита да намери потвърждение на разказаното. Ако получените от него сведения бяха верни, тогава храмът, който той посети, в древни времена наистина е бил държавен манастир, а това потвърждаваше версията му, че през годините на управлението на императора Темпо^[2] на мястото на сегашния Сагами се е намирало „кокуфу“ — областното управление.

Това откритие развълнува Хирано. Той вече дописваше статията си, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Хирано вдигна слушалката и чу неочаквано английска реч. Той се обърка и помисли, че сигурно е грешка, но жената, която се обаждаше, каза името си и той разбра, че е Карън.

— О, вие ли сте! Много съм изненадан! Да не е станало нещо?
— Развълнуваният глас на Карън предизвика у Хирано лоши предчувствия.

— Хирано-сан! Помогнете ми! Please help me!^[3] — викаше Карън, смесвайки японските думи с английски.

— Help? What happened?^[4] — уплаши се Хирано.

— Ще ме убие! Страх ме е! Помогнете ми... моля ви! — Карън едва не плачеше. Гласът ѝ трепереше. Чувствуваше се, че е много уплашена.

— Къде сте сега?

Хирано разбра, че не бива да се бави. А след това ще я попита какво е станало.

— Близко до квартирата си. Избягах оттам!

— Щом е така, наберете номер 110. Веднага ще дойде полиция. Аз също идвам при вас.

— Oh, police po!^[5] Срокът на паспорта ми е изтекъл.

Хирано дори не бе помислил за това. Японските власти се отнасят строго към чужденците, които са загубили правото си на пребиваване в страната. Те или изселват чуждите поданици с недействителни паспорти, или ги изпращат в специални лагери.

— Тогава вземете такси. Кажете му да ви докара в „Сагами“, вестник „Сагами шимпо“. Шофьорът ще ви докара при мен.

— Аха ... „Сагами шимпо“ ... — Карън окачи слушалката.

А дали шофьорът на таксито ще разбере изкълчения ѝ японски? Но вече не можеше да бъде направено нищо, оставаше му само да се моли на бога дано Карън пристигне благополучно в редакцията. А работата очевидно е сериозна, иначе не би се обадила. Кой и защо иска да я убие?

Карън каза, че е избягала от къщи. Следователно е станало нещо с нея в квартирата ѝ ... В такъв случай би могло да се предположи, че на нея е посегнал покровителят ѝ Хироаки Накамидзо. Тази мисъл подсказваше и обстоятелството, че Карън търси помощ от него, а не от

господарката си, Кейко. Та нали Накамидзо е постоянен клиент на „Шарм“.

Какво е станало? Кой знае защо, Хирано си спомни за Мари Фуджикура. Накамидзо е главният заподозрян в историята с нея. Нима му е било необходимо да премахне и Карън, както стана с Мари? Нима Карън е научила тайните му?

Но възможно ли е един депутат в парламента, генералният секретар на партията „Приатели на народа“ да убива една след друга жени, „които знаят прекалено много“? Така или иначе само обаждането на Карън не е достатъчно, за да може да вникне в обстановката.

Хирано не можеше да мисли за нищо друго. Работата не му вървеше. В редакцията нямаше никого освен нощния дежурен. Помещението беше тясно, през целия ден царяха шум и бъркотия, но останал сам, Хирано понасяше трудно тягостната пустота.

Измъчваше го и едно безпокойство. А какво ще стане, ако ония, които преследват Карън, се домъкнат тук след нея? Ще може ли да я защити? Без да съобщава подробности на дежурния, той го помоли, „ако стане нещо“, да се обади в полицията. „А какво може да стане?“ — попита го дежурният. „Мисля, че няма да стане нищо, но ако все пак бъде нужно, моля те да ми помогнеш“ — повтори Хирано. Дежурният поклати недоумяващо глава, но не зададе други въпроси. Изглежда се досети, че въпросът е деликатен.

След около един час в редакцията дотърча Карън само по нощница. Лицето ѝ беше изкривено от страх. Добре, че шофьорът на таксито беше я докарал, без да разпитва за нищо. Не бе забелязала да я следят.

Хирано покани Карън в приемната и ѝ предложи чашка кафе.

— Ето, тук сте в безопасност. Успокойте се и ми разкажете какво е станало — каза Хирано, когато Карън се посъвзе.

— Няма да се върна вече там — заплака тя. След като беше преминала опасността, Карън не можеше да се сдържи.

— Щом не искате, не се връщайте. Вината за станалото е и моя, нали аз ви препоръчах в този бар. От кого се страхувате, от Накамидзо ли?

— Откъде знаете? — повдигна учудено очи Карън.

— Къщата, в която живеете, принадлежи на Накамидзо, нали?

— Той е страшен човек. Terrible^[6], все по-лошо и по-лошо. Накамидзо crazy^[7].

— Crazy? Какво ви направи?

— Би ме, души ме, връзва ме и се смееше. Все по-лошо и по-лошо. Ето, вижте.

Карън повдигна нощницата и откри бедрото си, на което се виждаха синини. Страшно беше да ги гледаш. На кожата ѝ бяха се подули червени ръбове, напомнящи следи от въжета.

— Ужасно!...

— Накамидзо се радва, когато tease^[8] жена. Той е истински садист. Вчера започна да ме души... Молих го да спре, но той продължаваше, започнах да се задушавам, едва не умрях. Ухапах го, изтръгнах се от него и избягах. Никога няма да се върна! Върна ли се, ще ме убие.

Хирано се замисли. Ако се разкрие, че един депутат държи в къщата си чужденка с просрочен паспорт, това няма да му се размине току-тъй. Още повече, ако заедно с това стане ясно, че той я е изтезавал и тя е избягала. Тогава на Накамидзо няма да му помогнат дори връзките му.

Може да излезе чудесна статийка, същински криминален разказ! Ако тези факти станат известни, Накамидзо може да бъде притиснат на тясно. Съвсем неочаквано в ръцете на Хирано се оказаха козове. И все пак не му се искаше да мърси името на Карън.

И така Накамидзо е садист. Може би и Мари е станала негова жертва? Ако пише сега за Карън, Накамидзо ще се притаи. А ако се окаже, че Накамидзо е убил Мари, тогава произшествието с Карън е вече „рецидив“.

— Хайде да решим какво ще правим. В този си вид не можете да отидете никъде. Ако нямате нищо против, живеете засега при мен. Наистина у мен не е подредено, но... — предложи ѝ Хирано.

Карън прие предложението му с благодарност. Така се настани при него. Той си мислеше, че тя само ще преспи, но и на другия ден нямаше къде да отиде. Нали беше дотърчала в редакцията само по нощница, трябваше най-напред да ѝ купи дрехи. Но нямаше пари. И затова Карън продължаваше да живее при него.

След няколко дни Хирано ѝ купи дрехи. Тя възприе подаръка като разрешение да остане и с присъщата ѝ непринуденост се зае да

готви и да почиства квартирата му.

На другия ден се обади Кейко и запита колебливо дали Карън не е при него. Хирано ѝ каза, че я няма, и се заинтересува защо го пита за това. Бившата му „съратничка“ сега беше враждебна страна.

— Карън избяга!

— Че защо? — престорено се учуди Хирано.

— Не зная, изглежда, че между тях с Накамидзо е станало нещо.

— Да не са се скарали?

— Сигурно са се скарали. Хирано, искам да ви помоля нещо...

Ако дойде при вас, задръжте я и ми съобщете.

— Точно така ще направя. А обадохте ли се в полицията?

— Защо да се обаждам? Любовно спречкване, дреболия.

Очевидно беше, че Кейко не знае точно какво е станало и затова не го възприемаше като нещо сериозно.

— Ако дойде, веднага ще ви се обадя.

Хирано затвори телефона и предупреди Карън.

— Не излизай никъде без мен. Тук могат да дойдат хора на Накамидзо. Ще научат от твоята „мамичка“ адреса ми и ще се домъкнат. Позвъни ли телефонът, също не се обаждай. Който и да дойде, в никой случай не отваряй вратата.

Пребиваването на Карън в Япония беше незаконно и трябваше да решат колкото е възможно по-бързо какво ще правят по-нататък. Ако тя се яви доброволно пред имиграционните власти, незабавно ще я изселят от страната.

. Хирано реши да се посъветва с Кенджо, но дори той, патилият и препатил вестникар, се обърка.

— Ама че работа ... Но за статия не става.

— Защо да не става? — Реакцията на главния редактор разочарова Хирано. — Може да се получи сензация ...

— Сам прецени. Само нейните показания не са достатъчни. Кой би повярвал, че едва не са я убили. Та тя пращи от здраве.

— Ами синините, белезите?

— Паднала е, ударила се е. Няма никакви доказателства, че ги е причинил Накамидзо.

— Но Накамидзо я е държал в къща, която му принадлежи. Нима не е ясно, че той е направил това?

— А ти сигурен ли си, че къщата принадлежи на Накамидзо?

— Ако не на него, то на неговата фиктивна фирма.

— Тогава няма да излезе нищо. Това е отличен параван. Нали неговото име не е записано никъде. Но дори да се изясни, че сградата е негова, това все още не означава, че Карън е негова държанка. Ще каже, че тя е наела там квартира и той няма какво да крие.

— А нима това, което разказва Карън, не е достатъчно за статия?

— Безполезно. Ти ще я напишеш, а той ще те даде под съд за клевета.

Козовете на Хирано се превръщаха в бити карти. Нещо повече, можеха да го привлекат под отговорност за укриване на чужденка, нарушила имиграционния закон.

— И все пак какво мислиш да правиш с нея? — Кенджо погледна с любопитство Хирано.

— И аз не зная ...

— Мога да ти дам хубав съвет — усмихна се Кенджо.

— Слушам ви.

— Момичето е хубавичко. Каква фигурка само!

— Е и какво?

— Защо да не се ожениш за нея? С един куршум два заека: тя ще получи японско поданство, а ти ще се простиш с ергенския живот.

— Я по-добре не се месете в чужди работи. Аз без каквито и да е задни мисли...

— Без каквито и да е задни мисли ли? Живееш в една стая с такава съблазнително момиче и никакви задни мисли? Дори аз, макар да съм много стар, не бих могъл да устоя.

— Нека да говорим на друга тема.

В края на краищата и главният редактор изказа мнението, че на Карън ѝ остава само да се яви доброволно пред имиграционните власти. Но самата Карън не искаше и да чуе това.

— Ако отида там, ще ме върнат в Америка. Не искам там. Харесва ми Япония — възразяваше тя.

— Но без документи не можеш да намериш никаква работа, а освен това всеки момент могат да те арестуват.

— Дори да е така, За жена винаги ще се намери работа, а паспорт може да се купи.

— Пак си знае нейното... Но нали не можеш да играеш вечно на криеница, все някога ще дойде краят.

— Не искам да мисля за по-нататък. Каквото стане, нека става. Нали днес и утре ми е хубаво — това ми стига.

Карън нямаше никакво желание да се върне в родината си. На всичко отгоре остана и без каквито и да е средства за издръжка. Всичките си пари и вещи беше оставила в квартирата. Единственото, което беше успяла да вземе, бе един пръстен — подарък от Накамидзо. Хирано имаше намерение да се опита чрез Кейко да върне принадлежащите на Карън ценности.

Нищо не говореше, че Накамидзо търси Карън. Тя си намери място в едно кабаре и ходеше там, но продължаваше да живее при Хирано. В кабарето стана веднага звезда и печелеше добре и въпреки това дори не се опитваше да си намери ново жилище. Изглежда, че ѝ харесваше да подрежда квартирата на Хирано, все едно, че му беше жена. На драго сърце готвеше, чистеше, переше. За разлика от еманципираните американки Карън обичаше да домакинствува, харесваше ѝ да се грижи за мъж. „Нима ме е обикнала?“ — мислеше си Хирано. А и той вече не беше безразличен към Карън. И някак си от само себе си стана тъй, че се сблизиха. Млад мъж и млада жена живеят под един покрив — щеше да е странно, ако не бе станало така. Удобството е слабото място на мъжа. Докато живее сам, примирява се с неудобството, но появи ли се жена, която поема домакинската работа, той вече не е в състояние да се върне към предишния си жалък ергенски живот. Карън беше олицетворение на обаянието. Нямаше нищо чудно в това, че Хирано се привързва към нея.

Обичта към Карън изтри от паметта му Мари. Нейният образ започна да помрачнява, бледите полузабравени цветове бяха покрити с нови, ярки и сочни багри. Оставаше само да бъдат оправени документите ѝ. Най-сигурният начин бе да се ожени за Карън, което ще ѝ осигури японско поданство. Работата вървеше в посоката, която му подсказа главният редактор. Според документите Карън беше пристигнала с мъжа си в Япония с „туристическа цел“. Туристическата виза се издава за срок от шейсет дни. Желаящите да продължат визата си обикновено напускат страната и получават ново разрешение за влизане с право да останат на японска територия още шейсет дни. Имиграционният закон предвижда възможност да бъдат вписани във визата следните цели на пребиваването в страната: „бизнес“ и „техническа помощ“ — срок три години, „квалифициран труд“ — една

година, но съпругът на Карън е бил „атомен скитник“, той не попадеше в никоя от тези категории.

Ако някой иска да промени вида на визата си, нужно е да получи съответното разрешение за променяне статута на пребиваването си в съответствие с член 20 от имиграционния закон; а ако някой иска да продължи срока, без да променя статута на пребиваването си, трябва да получи разрешение по член 21 от същия закон за „подновяване срока на пребиваването“. Но японските власти не обичат да дават такива разрешения:

Министърът на правосъдието удовлетворява подобни молби само ако са налице „сериозни основания“. Когато разглежда тези въпроси, той изхожда от съображението дали по-нататъшното пребиваване и дейност на дадения чужденец ще съответствуват, или няма да съответствуват на държавните интереси на Япония, на нейната сигурност, и от други политически съображения.

Но дори чужденците, получили разрешение да влязат в страната, още от първия ден на пребиваването си в Япония са буквално сковани от най-различни ограничения; цялата им дейност в страната се регламентира от тези ограничения: онези чуждестранни граждани, които се занимават с дейност, непредвидена от статута на пребиваването им, а следователно насочена против държавните интереси, биват изселвани веднага от страната.

Едно от основанията за изселване е налице, когато чужденецът не разполага със средства за живот и следователно е „бреме за обществото“. А какво беше положението на Карън? Тя и мъжът ѝ са пристигнали в Япония с туристическа виза, но мъжът ѝ е работил в атомна електроцентрала, което ще рече, че се е занимавал с „несъответстваща на целта на пребиваването му“ дейност; след това той е останал без работа, разболял се и умрял, а самата Карън била изхвърлена на улицата. Това означава ли, че трябва да бъде смятана за „беднячка, обременяваща обществото“?

От социална и хуманна гледна точка е необходимо да бъде давана помощ и защита на всички страдащи и нуждаещи се, независимо от това, дали са чужденци, или граждани на страната, но имиграционният закон предвижда принудително изселване на чужденците. С други думи, на онзи, който е болен и паднал пред прага, казваш: „Марш оттук!“

Във всички случаи Карън едва ли ще бъде сметната за „чужденка, чиято дейност съответствува на държавните интереси“. Но нали тя не може да се крие вечно от властите...

Карън не се интересуваше никак от страховете на Хирано, тя просто се наслаждаваше на живота. Макар и да работеше до късно през нощта, ставаше преди Хирано, приготвяше му закуската, почистваше дрехите му. Може би се различаваше от грижовните японски жени само по цвета на косата си.

Условията за натурализация се определят от закона за гражданството, но този закон предвижда, че чужденката, която е встъпила в брак с японски поданик, може да получи японско поданство само в случай че поведението ѝ бъде признато за „благоприлично“.

Но Карън работи в кабаре и е много възможно поведението ѝ да не бъде признато за „благоприлично“. Освен това тя не можеше да встъпи в брак, като се крие от властите. Заявлението ѝ за сключване на брак няма да бъде прието, докато не получи разрешение за продължаване срока на пребиваването си или за изменение на статута му.

И все пак това, че Карън е сгодена за японец, можеше да бъде смекчаващо обстоятелството и да спомогне за получаване на разрешение.

„Трябва да побързам да се ожения!“ — реши Хирано, но точно тогава Карън внезапно изчезна.

Тази вечер Хирано се прибра в единайсет часа и веднага почувствува, че нещо е станало. Карън трябваше да бъде в кабарето, но той не намери вечерята, която тя обикновено му приготвяше, преди да отиде на работа.

Можеше да се предположи, че е била заета с домакинска работа и просто не е смогнала да стотви, но на Хирано се стори странно, че всичко в квартирата беше преобърнато наопаки.

Всяка вечер, преди да отиде в кабарето, Карън подреждаше квартирата. Но леглото не беше оправено, не бе оставено изпрано бельо. Квартирата не бе почистена. На мивката в кухнята имаше куп мръсни съдове.

Обзет от лоши предчувствия, Хирано огледа стаята. Погледът му попадна на една чаша за кафе, оставена на масата. Тя беше натъпкана с фасове. Карън пушеше друга марка цигари.

Тя в никой случай не би оставила фасовете си в чашата за кафе. Но ако това не е направила Карън, тогава кой? Изглежда, че в квартирата му е имало „неканени гости“. Нима са отвели Карън?

Хирано се обади в кабарето. Отговориха му, че днес не е отишла на работа. Отсъствието на „звездата“ безпокоеше собственичката и тя вече беше я търсила няколко пъти в къщи по телефона. Хирано разбра, че тревогата му не е напразна. Ако Карън е отвлечена, това биха могли да направят само хора на Накамидзо. Той сигурно е успял да научи къде се крие.

Хирано започна да набира номера на полицията, но се отказа. Намесата на полицията можеше само да обърка още повече нещата.

След като огледа по-внимателно квартирата, той се убеди, че нещата на Карън, купени, след като тя се настани при него, липсват. Следователно е имала време и възможност да се приготви. Но това не означава ли, че е изчезнала по свое съгласие?

Всъщност и Накамидзо сигурно е разбрал каква опасност поема, когато се е решил да върне Карън при себе си. Та нали, ако Хирано подаде заявление за издирването ѝ, може да се разкрие фактът, че един политически деец укрива чужденка, нарушила закона.

Да допуснем, че той укрива Карън у свои хора, но нали властите могат да я открият и да я изселят от страната. При това положение какъв смисъл е имало да я отвлича от Хирано?

Хирано се мъчеше да си отговори — какво все пак е замислил Накамидзо? И не можеше да намери никакъв отговор. Нима не е могъл да забрави Карън и е решил да рискува, за да я има отново?

Когато Хирано разказа на Кенджо за внезапното изчезване на Карън, главният редактор направи заключението:

— Ето че твоята Кагуяхиме^[9] се върна обратно на небето...

Докато Хирано се чудеше какво да прави, историята придоби неочакван обрат.

Два дни след изчезването на Карън Хирано се върна в къщи и още щом отвори вратата, замръзна на прага като ударен от гръм. Той дори си помисли дали не се е оказал погрешно в чужда квартира. Всичко беше преобърнато наново нагоре с краката. Книгите по бюрото — разхвърлени, всички чекмеджета на бюфета — измъкнати, и намиращите се в тях вещи изсипани на пода. Възглавниците и дюшеците — извадени от стенния гардероб, рогозките — отлепени от

пода. Разбойниците не бяха отминали без внимание дори тоалетната и банята. Беше ясно, че някой се е възползвал от отсъствието му, за да влезе в квартирата и да я обискира незаконно.

Но нямаше нищо откраднато. Парите му — няколко десетки хиляди йени, които Хирано пазеше в чекмеджето на бюрото си — не бяха докоснати, не липсваше нито една книга или документ. Нищо не напомняше за кражба. Но щом не са били крадци, какви са тези хора?

Хирано дори трепна от догадката, която му хрумна неочаквано... Ключалката не е разбита. Когато се прибра в къщи, вратата беше заключена. Това означава, че престъпниците са имали шперц или ключ. Хирано беше дал ключ от квартирата си само на един човек. Нима са идвали отново хората, които отвлякоха Карън?! В такъв случай те са могли да дойдат с единствената цел да вземат нещо, оставено от нея в квартирата, и то нещо, което представлява за тях изключителна ценност.

Ако неговите предположения са правилни, къде и какво е скрила Карън? Намерили ли са това, което са търсили? Очевидно не са, щом са преобърнали наопаки всичко в квартирата. А тъй като не са намерили нищо, може да се очаква, че ще повторят посещението си.

Хирано стоеше объркан в опустошената си квартира и се чудеше какво да прави.

Ако Карън е скрила нещо, то сигурно не е на много тайно място, тъй като е трябвало да издебне момент, когато те са отвлекли за миг вниманието си. Те очевидно са забелязали липсата на нужното им нещо едва след като са я отвели със себе си, а тя не им е казала нищо.

Хирано се замисли има ли в квартирата място, което не е претършувано от престъпниците. Квартирата беше малка, само една стая, дори дилетант би могъл да я огледа за много малко време. Най-вероятно е тези хора да са намерили това, което са търсели.

Но ако въпреки всичко не са успели, Хирано трябваше да побърза. Враговете имат ключ, могат да се върнат всеки момент. Не бива да допусне вещта, оставена специално за него от Карън, да попадне в ръцете им.

Хирано огледа стаята. Претършували са буквално всичко, но нали са го правили, след като са влезли незаконно в чужд дом, а стопанинът е можел да се върне всеки миг. От това следва, че е съвсем възможно да е останало някое кътче, до което не са достигнали.

Хирано се постави на мястото на Карън. Къде би могла една жена да скрие нещо за броени минути, и то крадешком от ония, които са дошли да я вземат?

Трябва да е някакъв най-обикновен предмет, на който враговете не са обърнали внимание. Разбира се, обискът е правен от мъж. Той е виждал вещите така, както ги виждат мъжете, а ги е крила жена; може би точно затова не е догледал?

Хирано се умори. В тясната едностайна квартира вече не бе останало нито едно непретърсено от него място. Ожадня, допи му се нещо. Хвана дръжката на хладилника и изведнъж изахка.

Всичко, което се намираще в бюрото и бюфета, беше изтърсено на пода. Само хладилникът бе останал затворен и всичко в него си стоеше на мястото. А може би тъкмо хладилникът не е бил претърсен?

Той стоеше на най-видно място в малката стаичка, в която и без друго нямаше къде да се обърнеш. Може би тъкмо това го правеше психологически невидим. Също като онази история с „Откраднатото писмо“^[10], което дълго не можели да намерят, само защото било поставено на най-видно място.

Ясно е, че не са търсили продукти, а този, който е търсил, е бил мъж и застаналият буквално под носа му хладилник е могъл да се окаже в „мъртвата зона“ на погледа му. Затова пък изпадналата в трудно положение жена е могла по силата на някакъв вътрешен усет да избере за скривалище именно хладилника. Рано или късно похитителите ще разберат пропуска си. Може би дори вече са се сетили и бързат насам.

Хирано отвори хладилника. Яйца, мляко, масло, бира, зеленчуци — бяха останали доста от продуктите, купени от Карън за запас. Понякога те ходеха в супермаркета и избираха заедно продуктите. Пред него се появиха в едър план незначителни епизоди от пропадналия им живот...

Докато си мислеше за Карън, Хирано вадеше от хладилника най-различни пакети и пакетчета, буркани. Тя обвиняваше рибата и месото със станиол и ги поставяше на най-долната поличка, а зеленчуците — най-отгоре. Като че ли би трябвало да бъде обратното, но Карън твърдеше, че така продуктите се запазвали най-добре. Във всичко се чувствуваше ръката на Карън, всяко нещо му напомняше за

съвместния им живот. Какво ли му е оставила? Това нещо може да бъде само тук.

Но нямаше нищо. А може би в камерата за замразяване?

Като изваждаше оттам замразените продукти, Хирано си спомни изведнъж за коритцето за лед. Той натисна надолу дръжката и на пластмасовата подставка се изсипаха кубчета лед. Измъкна подставката и започна да преглежда внимателно кубчетата едно по едно. И намери много скоро това, което търсеше.

В едно от кубчетата беше заледен пръстен. Хирано строши леда и извади брилянтения пръстен, който беше виждал неведнъж на ръката на Карън. Това беше най-чист брилянт, поставен на халка от платина.

Карън казваше, че ѝ го подарил Накамидзо. Пръстенът беше единствената вещ, която бе успяла да вземе със себе си; той бил много скъп и заедно с халката уж струвал цели три милиона. По това можеше да се съди колко е влюбен в Карън Накамидзо. Пръстенът е наистина много ценен, но дали е чак толкова ценен, че заради него да се разбива и обискира разбойнически чуждо жилище?! Навярно за това не е причина паричната му стойност, а нещо друго. Какво е то?

Хирано не беше се занимавал никога със скъпоценности, но бе чувал, че сега умеели да изработват изкуствени скъпоценни камъни, които не могат да бъдат различени от естествените. Разбира се, самият той не би могъл да открие дори най-грубия фалшификат. Като разглеждаше пръстена, Хирано забеляза от вътрешната страна на халката йероглифа „костенурка“, който очевидно беше търговската марка на фирмата, продала пръстена.

Така или иначе, пръстенът е оставила Карън. Какво е това — знак или прощален подарък?

[1] Държавни женски манастири, основани в много провинции на Япония през VIII век. ↑

[2] От 729 до 749 година. ↑

[3] Моля ви, помогнете ми! (англ.) ↑

[4] Да ви помогна ли? Какво е станало? (англ.) ↑

[5] Не искам полиция! (англ.) ↑

[6] Ужасно (англ.) ↑

[7] Луд (англ.) ↑

[8] Измъчва (англ.) ↑

[9] Главната героиня на „Такетори моногатари“ („Повест за стареца Такетори“), японска приказна повест от IX век. В нея се разказва за един старец, който намерил в бамбуково стъбло момиче. Момичето било лунна дева, изпратена на земята. В повестта са включени пет новели за аристократите, които напразно се опитвали да се оженят за момичето. В края на краищата лунната дева се връща на Луната. ↑

[10] Има се предвид новела на Е. А. По. ↑

ПОД ЗАЩИТАТА НА ВЛАСТИМУЩИТЕ

Карън е скрила пръстена в камерата за замразяване, тъй като се е страхувала, че похитителите ще ѝ го вземат. Пръстенът ѝ е подарен от Накамидзо. Следователно тя е искала да съобщи на Хирано, че са я отвели хора на Накамидзо. Докато пръстенът е в него, всеки момент може да очаква неканени гости. Хирано разбра, че го застрашава опасност. Но ако се скрие, враговете ще разберат, че е разгадал плановете им и ще се постараят да си поправят грешката.

Хирано залепи на входната врата една бележка: „В квартирата е прокарана сигнализация, моля звънете на вратата.“ Навремето един познат полицај му каза, че това плашело крадците. Хирано затвори вратата с верижка и спусна ключалката. Сега, ако някой се опита да отвори вратата, ще има време да се подготви. През първата нощ не дойде никой. Сутринта, преди да отиде на работа, Хирано разказа на собственика на сградата какво е станало и смени бравата. Сега вече не биха могли да отворят вратата с ключа на Карън. Новата секретна брава представляваше сложно електронно устройство, за което беше практически невъзможно да се намери ключ.

Когато Хирано разказа на Кенджо за извършения в квартирата му погром, главният редактор се позамисли и го посъветва:

— Щом като твоята Кагуя-химе още не се е върнала на Луната, трябва да подадеш в полицията заявление за издирване.

— Но нали тогава ще стане ясно, че съм укривал чужденка с просрочен паспорт.

— Глупости. Кой те дърпа за езика. Ще кажеш, че не си знаел нищо за това. А що се отнася за незаконното пребиваване, бихме могли да помислим и после, когато Карън се намери. И не се бой, съобщи на полицията адреса на Накамидзо, кажи, че той е отвлякъл Карън.

Кенджо беснееше от възмущение. Хирано отиде веднага в полицията. Там заяви, че неизвестни лица са отвлекли жената, с която е живеел в незарегистриран брак, и че е възможно да я изтезават. Изслушаха го внимателно.

По-рано полицията се залавяше без желание с издирване на изчезнали, тъй като смяташе, че това не е свързано с главната ѝ функция — разкриването на престъпленията. Но през последните години нарасна броят на така наречените „убийства без трупове“, при които убийците скриват мъртвеца. Породи се предположението, че мнозина, смятани за безследно изчезнали, всъщност са станали жертва на престъпление. Започнаха да залагат сведенията за изчезналите в компютър, да изпращат запитвания в пунктовете на възможното им пребиваване, до техни роднини и познати, в оживените места, посещавани от туристи. Ако станеше ясно, че е извършено престъпление, полицията обявяваше издирване.

Това, което научи Хирано, беше удар за него. Очевидно полицията бе направила веднага проверка в принадлежащата на Накамидзо сграда и станало ясно, че „изчезналата“ се намира в собствената си квартира.

Излизаше, че Карън не е изчезвала никъде, не е избягала, а просто като че ли е излязла за малко, а после се е прибрала в къщи. Накамидзо явно беше се погрижил да замаже всичко. Хирано си изпати от полицията; скараха му се, че вдигал напразно шум. Той не се съмняваше, че Накамидзо държи Карън заключена, а тя е оставила пръстена като знак, който ще му посочи къде да я търси. Въпреки това пръстенът не можеше да бъде улика. Тогава Хирано реши да използва последния си коз. Съобщи за незаконното пребиваване на Карън на територията на Япония.

— Какво говорите, да не би да не сте се събудили още? Тя има специално разрешение от министъра на правосъдието да продължи пребиваването си в страната.

— Специално? ... — Хирано се обърка.

— Срокът на визата ѝ е изтекъл, но е удължен от министъра по изключение.

И така Карън вече не е нарушителка на закона. Хироаки Накамидзо е направил всичко, за да се предпази ... Хитър е ...

Министърът на правосъдието може по свое усмотрение да даде специално разрешение на чужденец за пребиваване в страната, ако за това съществуват специални основания. Разбира се, самият Накамидзо не се е обръщал към министъра с подобна молба. Но тъй като заема висок пост в партията „Приятели на народа“, използвал е връзките си,

а те са могли да измислят колкото си щат причини за уж необходимото присъствие на Карън в Япония. Излизаше, че сега държавната власт я прави своя държанка. Предсказанието на Кенджо се сбъдваше: козът на Хирано се оказа бита карта. Но оставаше пръстенът. Отчаяните опити на Накамидзо да го намери бяха просто изумителни. Нима прави всичко това, само защото пръстенът е бил подарен на Карън? Дори опитът за кражба чрез взлом? Не, това не е толкова просто. Той явно има някакви други причини, поради което не иска да допусне пръстенът да попадне в чужд човек. Ако научи какви са тези причини, Хирано би получил нов коз срещу Накамидзо.

Хирано показа пръстена на бижутер, който определи веднага, че е купен от „Златната костенурка“ — бижутерски магазин на Гиндза. Фирмата е солидна. На всичките ѝ изделия е гравирано изображение на костенурка. Марката „Златна костенурка“ се цени високо сред специалистите. Но бижутерът предпочете да не дава оценка на камъка.

— Стойността му не мога да ви кажа. Въпросът е в това, че качеството на брилянта се определя по четири признака: масата на каратите, цвета, прозрачността и шлифовката на камъка. Преди всичко аз не мога да определя точно каратите му, дори ако го извадя от платинената халка. Не съществува единна класификация, има различни карати — американски, британски, скандинавски. Може би не трябва да ви казвам това, но във всеки магазин цената е различна. Абсолютно прозрачен брилянт от един карат може да струва от два и половина до десет милиона йени — обясни бижутерът, който очевидно бе разбрал, че посетителят има много смътна представа за скъпоценностите. — Така или иначе можете да бъдете абсолютно сигурен — фирмата е солидна — добави той на сбогуване.

След като получи информация в съседния магазин, Хирано тръгна към Гиндза. Там, в района на Шести квартал, който можеше да бъде наречен с пълно право „златен“ поради баснословните си цени, се намираше фирменият магазин на „Златната костенурка“. Върху покрива на шестетажната сграда блестеше огромна костенурка от чисто злато. По време на войната бяха я реквизирали за военни нужди, а когато настъпи мирът, фирмата изработи нова златна костенурка и я покачи на покрива.

На първия и втория етаж се продаваха скъпоценни камъни и бижутерия, на третия и следващите — часовници и очила, там се

намираха и ателиетата за шлифовка на камъните и ремонт на изделията. Опитният купувач не приближава тези магазини. Посещават ги само избраници, които са готови да платят двойно повече за изящен лукс.

Хирано, който нямаше пари не само за подобен лукс, но и за най-обикновени неща, влезе в магазина боязливо. След като огледа пръстена, продавачът каза доволно: „Да, това е наша работа.“

Хирано му разказа предварително измислената си „легенда“ за това, как се е оказала у него тази скъпоценност: „Пръстенът забрави някоя от гостенките на един прием. Очаквах, че собственичката ще дойде да си го потърси, но не се обади никой. Сигурно не може да си спомни къде го е загубила. На приема имаше много хора, невъзможно е да бъдат попитани всички, затова реших да открия името на притежател ката при вас“.

Разказаното от Хирано не предизвика подозрения. Продавачът влезе в канцеларийката си, очевидно за да направи справка. След малко той дойде с книгата за вписване на поръчките, като я прелистваше вървешком.

— Ето какво е записано. Пръстенът е поръчан от господин Хироаки Накамидзо и на двацет и четвърти март по-миналата година е доставен в Роппонги на госпожа Мари Фуджикура.

— Мари Фуджи...! — Хирано се запъна, изумен от това, което чу. А продавачът продължи, без да обръща внимание на учудването му:

— Според приетата в нашата фирма класификация брилянтът е от високо качество: прозрачност Ви-Ес-Ай^[1], тоест близка до идеалната, нула цяло и шест десети карата, с една дума, камъкът е много скъп, цената му заедно с платинената халка е два милиона и осемстотин хиляди йени.

И така пръстенът е бил купен за Мари. Хирано стоеше като вдървен пред тезгяха, дългите обяснения на продавача вече не достигаха до съзнанието му.

[1] Very Slightly imperfect — Със съвсем незначителни примеси (англ.) ↑

ЦВЕТА СРЕД МОРЕТО

Посещението в „Златната костенурка“ отвори очите на Хирано. Накамидзо не е искал да бъде разкрита връзката му с Мари Фуджикура. А това означаваше, че в тази връзка има нещо тъмно и уничително.

Как се е оказал купеният за Мари пръстен на ръката на Карън? Подарил го на Мари, а после, по причина на някакви нови обстоятелства, го преподарил на Карън?

Професионалният усет подсказваше на Хирано какви биха могли да са тези обстоятелства. Да речем, че подаръкът е останал без притежателка. Например, ако жената е умряла. Щом като Карън е носила подарения преди това на Мари пръстен, това сигурно означава, че той вече няма да бъде нужен никога на Мари? И този факт е известен на самия Накамидзо? Преди всичко това потвърждава връзката между Накамидзо и Мари. На Накамидзо е известна съдбата ѝ. Но той ще мълчи. Стремешът му да си върне на всяка цена пръстена говори за неговото намерение да скрие тайната.

С помощта на пръстена Накамидзо не може да бъде уличен. Необходимо е преди всичко да се установи къде е изчезнала Мари. Полицията ще започне следствие едва след като бъде открит трупът. А тогава ще „заговори“ и пръстенът. Полицията непременно ще иска да знае, защо той, след като е бил подарен от Накамидзо на Мари, се е оказал у Карън, а след това у Хирано.

От всичко това следваше, че Хирано трябва да отиде на остров Морското конче. Сега той беше просто убеден, че гробът на Мари се намира някъде на островчето. Хирано помоли главния редактор да го командирова до острова.

— Наистина ли си убеден, че трупът е погребан там? — попита го Кенджо.

— Всичко говори за това — каза уверено Хирано. От всички факти най-подозрително беше внезапното пътуване на Хидейо Ошима до Токуношима.

— Щом е така, тръгвай. И без друго исках да публикувам репортаж за острова като едно от възможните места за строеж на завода за регенерация. Ако не откриеш трупа, тогава ще намериш нещо друго — за вестника.

— Не се съмнявайте, ще намеря.

— А какво смяташ, ако се намери трупът, това ще бъде ли краят на Накамидзо?

— Мисля, че да — кимна Хирано.

Хирано обясни на Кеңджо плана си:

— В „Златната костенурка“ удостовериша, че Накамидзо е подарил пръстена на Мари Фуджикура. За да го даде после на Карън, той е трябвало да го вземе от Мари. Ако бъде открит трупът на Мари, Накамидзо е длъжен да даде обяснения как е получил пръстена.

— А какви ще са мотивите за убийството?

— Садизъм. Нали Карън беше се уплашила, мислела си, че Накамидзо ще я удуши.

— Това трудно може да бъде доказано...

— А какви други подбуди е можело да има? — повдигна рамене Хирано.

— Мисля, че тя е знаела прекалено много. Била е в „Джошоокаку“ и е проникнала в някаква тайна, научила е нещо, което не е трябвало да знае никой.

— Каква тайна?

— Едно е ясно: това ще е много важна тайна, такава, заради която може да бъде убит човек, и същевременно нещо съвсем елементарно, разбираемо дори за оногова, който няма нужните познания.

— Тайната сигурно е свързана с „Джошоокаку“, поточно казано, с „Кокубу джукогьо“ ...

— Разбира се, тук не се е минало без участието на „Кокубу“, С тяхна помощ са успели да откарат и скрият трупа.

— В такъв случай излиза, че и управителят на „Джошоокаку“, и цялата прислуга са съучастници... — Хирано си спомни колко добре го посрещна управителят Сакагами.

— Могли са да се справят и без тях. Достатъчно е било лекарят да промълви само една дума, за да не се приближи никой до трупа. А може би изобщо не са викали лекар.

Хирано се замисли. Морското конче се намира по пътя за Токуношима, На Токуношима ще бъде построено атомното предприятие. Ако „Кокубу“ превозва строителни материали от Куресаки на Токуношима, не е било никак трудно да качат трупа на някой товарен кораб и да го свалят пътем на Морското конче...

Хирано реши да потърси отново помощта на Ясуо Шинкава. Пътят му за Морското конче минаваше през Токуношима, там ще трябва да наеме някое рибарско корабче.

Той запозна Шинкава със същността на положението и му каза за какво го моли. Шинкава се съгласи веднага да му помогне. На седемнайсети юни Хирано отлетя за Токуношима. На летището го посрещнаха Шинкава и Фукуяма.

Шинкава веднага се похвали възторжено:

— Да знаете какво интересно нещо намерих!

— Какво?

— Плана на фабриката на Морското конче, в която са произвеждали бактериологично оръжие. Открих го в архивата на градската управа.

— Това е чудесно! — зарадва се Хирано. — Сега ще бъде лесно да търсим.

Провървя му! Иначе би трябвало да претършуват целия остров, чиято обиколка е дванайсет километра. Ако трупа на убитата е скрит сред останките на жертвите от бактериологичните опити, те трябва да бъдат търсени или в площта на самата фабрика, или някъде близо до нея. Та нали Хидейо Ошима е бившият началник на тукашния затвор, познава много добре местността и няма да скрие трупа къде да е. Картата ще облекчи търсенето. Шинкава беше доволен, че ще помогне с нещо на Хирано.

Исобе имал работа в риболовната кооперация и не дойде да посрещне журналиста, но обеща, че на другия ден ще намери корабче, с което ще отидат на Морското конче.

По пътя за хотела Шинкава разказа на Хирано тукашните новини:

— На нашия остров продължават да строят пътища и да прекопават тунели, но след като излезе наяве историята с молбата на покойния кмет, стараят се да правят всичко скришом, за да не разбунтуват хората. Тъй че сега трудно може да се разбере точно какво

става. Но е ясно, че не са се отказали от замисъла си. След това започнаха отново разговор за Морското конче.

— Наистина ли са погребали там вашата позната? — попита Шинкава.

— Засега това е само мое предположение.

— Само на дявола би хрумнало да скрие трупа на такова островче.

— Та нали и островчето е дяволско ...

— Ех, че скандал ще се вдигне! — Шинкава вече предчувствуваше сензацията.

— Най-важното е да успеем да отидем там: казват, че на острова не пускали странични хора — изрази безпокойството си Хирано.

— Глупости! Морското конче е било наше, това е част от Токуношима — изфуча възмутено Шинкава.

— Да, но ми казаха, че го охранявали.

— Не зная, отдавна не съм бил там. Но щом има подозрение, че там се планира строежът на завода, никой не може да попречи на Съвета за борба да направи проверка. За нас това дори ще е подходящ повод. Дори да не строят завод, щом го охраняват, значи там има нещо секретно и не искат да го научим.

Корабчето, осигурено за тях от Исобе, се намиреше в пристанището Каметоку; то беше на източното крайбрежие и оттам бе най-близо до Морското конче. Хирано реши да пренощува там.

На другия ден небето беше ясно, а морето спокойно. В осем часа сутринта Шинкава и Фукуяма дойдоха в хотела да вземат Хирано. Исобе ги чакаше на корабчето. Фукуяма беше с кола и тръгнаха веднага за пристанището.

Край кея се поклащаше невзрачно рибарско корабче. Хирано чу познат глас. От палубата му се усмихваше приветливо грубото загоряло лице на Исобе.

Разнебитеното корабче и вече остарелият му двигател не внушаваха доверие. Но бодрият бръмтеж на мотора от машинното отделение все пак окуражаваше. Разстоянието от Каметоку до Морското конче беше трийсет и два километра, около два часа път. Оттук островчето изглеждаше като замрежена от синкава мъгла чертичка сред безбрежното море. Колкото повече се отдалечаваха от Токуношима, толкова по-синьо ставаше морето, а контурите на

Морското конче се очертаваха все по-ясно. Хълмистото островче едва се издигаше над морската шир.

След два часа корабчето влезе в заливчето край провлака на Морското конче. Островчето беше заобиколено от коралови рифове, а водата в лагуната сияеше с всички цветове на дъгата. Чудесно място за туризъм и отдих.

Островът беше безлюден. На брега на заливчето се виждаха няколко изоставени рибарски къщурки. Макар че компанията „Увеселения на новото време“ беше купила островчето, всичко си оставаше непокътнато, не се забелязваше да е работено нищо.

— Може да са го купили за всеки случай... Ако се осуетят плановете им на Токуношима — промърмори като че ли на себе си Шинкава. От една страна, това, че Морското конче е непокътнато, го успокояваше, а, от друга, се тревожеше, че все пак се готвят да строят завода на Токуношима.

Слязоха на брега близо до изоставеното рибарско селище. Островът съвсем не се оказа така пустинно късче суша сред сивото море и под ниски оловно-тежки облаци, каквото си го представяше Хирано, а обетована земя, къпана от лазурно-бистри води, сгрявана от ярко слънце.

Светлината беше толкова изобилна, че режеше очите. Ликорисът още не бе цъфнал и багрите бяха доста еднообразни. Навсякъде се издигаха полегати хълмове, обрасли с трева. Някога тук е имало пасища. Покрай брега се низеха дюни от коралов пясък. На юг островът постепенно се издигаше и южният му край представляваше коралово плато, което свършваше над морето с трийсетметрова отвесна скала.

Хирано надникна в една от изоставените къщурки. Срутено огнище, изпочупени съдове, лампа, изгнили шоджи^[1], от които бяха останали само дървените рамки — следите от някогашния живот само подчертаваха сегашната пустота. Във входното антре Хирано едва не настъпи захвърлена на пода кукла. Очевидно обитателите на тези къщички бяха напуснали острова набързо.

Когато излезе от последната къщурка, Хирано за миг спря, изумен от щедро леещата се светлина. Но и това великолепие само подсилваше пустотата и избягалите отук хора едва ли са намерили пътя към светлината.

Фабриката за бактериологично оръжие беше разрушена напълно. Спътниците на Хирано недоумяващо се спряха, но им помогна картата, намерена от Шинкава в общинската архива на Амаги. На централното плато са били разположени лабораториите и сградата на самата фабрика, източно от тях — електроцентралата и складовете, в южния край на острова — фарът, а в северната част — работническите бараки, столовата, амбулаторията, помещението на административния отдел, щабът на охраната, шинтоистки храм, резервоар за питейна вода, дисекционната и пещите за изгаряне на трупове и заразените материали. Дисекционната била съединена чрез галерия със сградата, която беше означена на плана като „специален корпус“. Възможно е тъкмо там да са работили холерните и чумните групи.

Трупове на пленниците били изгаряни в пещите, а пепелта им изхвърляли някъде наблизо. Ако трупът на Мари наистина е заровен на островчето, трябваше да бъде търсен близо до пещите.

— В края на войната на острова имало около сто пленници. Избили ги до един, за да скрият следите на престъпленията. Но вече не им стигало времето, за да изгорят трупове в пещите, затова ги събрали на едно място, залели ги с бензин и ги подпалили... Останките им трябва да са на острова. Ако скрият между тях труп, никой не би могъл да го различи. — Шинкава изрази това, което предполагаше и самият Хирано. Трупове, които не са унищожени в пещите, не са изгорели до изпепеляване. Но за да скрие трупа на Мари сред останките на пленниците, онзи, който е направил това, би трябвало да знае къде са погребани те.

Фукуяма посочи гъсти и буйни туфи от някакви растения. Сред тях се забелязваха обраслите с мъх основи на някаква постройка.

— Според картата тук трябва да е бил „Специалният корпус“ — каза Шинкава.

— Какво, с холерата и чумата ли? — Лицето на Исобе се сгърчи от уплаха. Той сигурно се страхуваше, че страшните бактерии още са живи.

— Вижте, основи! Всичко съвпада с картата! — извика им Шинкава.

— Пещите трябва да бъдат до дисекционната. — Хирано погледна на картата. Проектантите са планирали същински „конвейер

на смъртта“: след аутопсията труповете били отправяни без никакво забавяне направо в пещта.

— Ето тук! — тупна с крак Шинкава. Той беше застанал на западния склон на един хълм, откъдето се виждаше морето с тъмното петно на Токуношима. На това място растителността беше особено гъста и буйна. Ярко-зелената трева изглеждаше учудващо свежа, сякаш всмукала соковете на погребаните тела. В задушните изпарения като че ли се долавяше мирис на прясна кръв.

— Ако дисекционната е била там, тогава тук трябва да е била пещта. — Хирано разгърна тревата. — Елате тук!

Всички изтичаха при него. Това беше едва забележимо хълмче, обрасло с бурен. Железобетонен блок, обрасъл с тъмнозелен мъх, от пукнатината му стърчат стръкчета трева.

— Това е всичко, което е останало от пещите — каза мрачно Шинкава. — Когато изгаряха мъртъвците, ние виждахме от Токуношима дима.

Слънцето вече клонеше към залез, огряна от полегатите му лъчи, морската шир изглеждаше маслено-зелена.

— Я вижте, цъфнали азалии! — извика учудено Исобе. Останалите проследиха погледа му и видяха на трийсетина метра по-нататък няколко храста азалии с кървавочервени цветове. Дивите цветя оживяваха еднообразния пейзаж.

— Ама че изненада — азалии на Морското конче! — учуди се Шинкава. Хирано си спомни какво му разказваше в Исава Нобушиге Нагасава, който в миналото е имал нещастieto да работи на островчето: „Дори бурени, дори овчарска торбичка не растяха на острова, но отровният ликорис цъфтеше навсякъде.“ Освен това Нагасава разказваше, че когато умираше техен приятел, слагали до него цветове от ликорис...

И ето че на островчето, където не цъфтят никакви цветя, освен ликорис, неочаквано зааленяха азалии. Нагасава дори не спомена за азалии. Защо? Той не би могъл да не ги забележи тук. Следователно тогава не ги е имало, появили са се по-късно!

Хирано си спомни великолепните храсти азалия в градината на „Джошокаку“. Пред него цъфтяха съвсем същите азалии, само че диви. Внезапно му хрумна:

— Тук ще копаем!

Другите изтичаха след него, без да разбират още какво става.

— Защо тъкмо под цветята?

— Още не знам, но може би ще намерим нещо... — Хирано вече разриваше пръстта с лопатата, която носеше със себе си. Останалите се заловиха да му помагат.

Азалиите, както и всички рододендрони, се прихващат лесно на нова почва. Те се размножават от семена и избуяват бързо. Азалията от „Джошокаку“ би могла да се окаже на Морското конче заедно с Мари. Вероятността е малка, но е възможно, особено ако са крили известно време трупа сред храстите в градината на „Джошокаку“, преди да го качат на кораба. В такъв случай това е знамение. Може би Мари му изпраща вест за себе си ...

Почвата беше мека, но преплетените корени на азалиите затрудняваха копаенето. Цял час разриваха земята под храстите и не откриха нищо, напомнящо за човешки останки. Дали интуицията на Хирано не беше го излъгала?

Всички храсти вече бяха изкоренени безжалостно и изглеждаше, че всичко е напразно, когато лопатата на Хирано се натъкна ненадейно на нещо твърдо. Той претършува внимателно пръстта с ръце и откри един сребрист ключ.

Ключът беше особен — вместо зъбци имаше пет черни магнитни пластинки. Въпреки че бе лежал дълго в земята, не бе ръждясал ни най-малко. На него бяха отпечатани названието на фирмата и номерът му. Хирано знаеше тази фирма производителка на електронни ключалки. Такива ключалки започнаха да изработват едва след войната. Съвсем ясно бе, че онзи, който е изтървал ключа, е бил тук не много отдавна.

Всички се окуражиха. Започнаха да работят задружно с трите лопати. И скоро Исобе попадна на кост. Тогава започнаха да разравят пръстта с ръце. От ямата миришеше на разложена плът.

След няколко минути пред тях се откри скелет. Дори за дилетант би било ясно, че това не са тленни останки с повече от трийсетгодишна давност, което щеше да рече, че покойникът не е жертва на престъпните опити от времето на войната. Трупът не беше подлаган на кремиране, а е бил просто заровен в земята. Тук-там по костите бяха се запазили меки тъкани и парцали от дрехи, по които

можеше да се предположи, че трупът е принадлежал на жена. Но беглият оглед беше явно недостатъчен, за да се твърди, че това е Мари.

— Тя ли е? — погледна го въпросително Шинкава.

— Мисля, че е тя ...

Всички посърнаха. Ако Хирано не греши, пред тях бе жертва на престъпление.

— Какво да правим сега? — попита нерешително Шинкава.

— Не бива да пипаме нищо, ще извикаме полицията — отговори Хирано, но все пак прибра намерения ключ в джоба си.

Хирано неведнъж бе сънувал и беше си представял наяве как ще намери Мари и какво ще изпитва в този момент. Сега се учуди на спокойствието си. Нямахше ги нито сълзите, нито отчаянието, които беше сънувал. Не изпитваше дори тъга по загубата, сякаш виждаше останките на далечен предшественик.

Чувствата му бяха повехнали и прецъфтели. И съзнанието за това го потискаше повече, отколкото самата смърт на Мари. Нима това, което бе пазил толкова години в сърцето си, се е превърнало в тлен? Нима съкровището, което бе получил през годините на детството, се оказа фалшиво? Може би нямаше смисъл да преследва призраци?

Слънцето приближаваше хоризонта. Пурпурът на залеза се събра в огнения му диск, който оплиска с ослепителни багри небето и морската шир. Денят умираше, облян в кръв...

И цялата тази картина беше съвсем различна от това, което Хирано бе бленувал преди. В сънищата си той си представяше сбогуването с Мари в чисто бяло. Може би защото смъртта се асоциира с белотата, картините, които си въобразяваше, бяха безцветни. А това зрелище беше обогрено с наситен пурпур — бесен танц на цветове и оттенъци, постепенно замиращата агония на деня, който си отива ...

[1] Плъзгащи се прегради в японските къщи, обикновено от залепена върху дървена рамка хартия. ↑

КЛЮЧЪТ КЪМ ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

След като получи съобщение за откриването на трупа, полицията на Токуношима изпрати на остров Морското конче хора за оглед на местопроизшествието.

Следственото дело беше сериозно. Досега на острова бяха ставали само пиянски побоища или спречквания на местни жители с туристи. Но никога досега не бе намиран труп.

Разбира се, Хирано трябваше да даде подробни показания.

Изглеждаше невероятно, че той е могъл да предвиди такава находка на самотното островче сред безбрежния океан. Но още по-невероятни се сториха на полицаите предположенията на Хирано. Ако той бе прав, за убийството трябваше да бъде обвинен не кой да е, а един депутат, генералният секретар на партията „Приятели на народа“.

И все пак реално съществуващият труп беше достатъчно сериозно доказателство, за да не могат да пренебрегнат версията на журналиста. Делото надхвърляше компетентността на полицейския инспектор на Токуношима. Преди всичко беше необходима съдебномедицинска експертиза. Аутопсия се прави по специална заповед на полицейското управление в префектурата, а тук дори ставаше дума за изтлели останки — задача, която не е по силите на местните съдебни медици.

Засега островната полиция реши да постави на Морското конче охрана и да чака пристигането на оперативна група от префектурата. Групата, съставена от сътрудници на първия следствен отдел и експерти, пристигна след обед и започна оглед на местопроизшествието заедно с полицаи от Токуношима.

Трупът — по-точно казано, останките от него — беше откаран в полицейското управление и подложен на криминологични изследвания. Установено бе, че скелетът принадлежи на два̀сет до два̀сет и пет годишна жена. Междупрешленните дискове на шията и подезичната ѝ кост бяха счупени; предполагаше се, че смъртта е настъпила вследствие на удушаване. Зъбите на двете челюсти бяха правилни. На горната челюст нямаше повредени зъби или следи от

лечение. Третите кътници отляво и отдясно на долната челюст липсваха, на първия десен и на първия и втория леви кътници имаше пломби. От момента на настъпването на смъртта бяха изминали от две до три години. Извършеният по серологичния метод анализ на костен мозък, взет от диафизата на бедрената кост, показва, че кръвта на покойната е била от група А по класификацията АВ0.

Гипсови отпечатащи от зъбите бяха сверени с медицинския картон на Мари Фуджикура, който се пазеше в стоматологичната поликлиника в Роппонги, и се установи самоличността на загиналата: Мари Фуджикура. Всичко показваше, че е извършено престъпление, макар че експертизата не твърдеше това.

Неизвестен човек е докарал трупа на убитата на остров Морското конче и го е заровил там. Заподозрени бяха генералният секретар на партията „Приатели на народа“ и заместник-началникът на Управлението за развитие на островите Амами Ошима. Беше невероятно, но фактите са упорито нещо — Мари Фуджикура е изчезнала на 26 юли, т. е. в деня, когато е отседнала с Хироаки Накамидзо в „Джошокаку“, а на 28 юли Хидейо Ошима се появил тайно на Токуношима.

Полицията провери сведенията в „Джошокаку“. Управителят Сакагами потвърди, че на 26 юли по-миналата година Накамидзо е отседнал в дома за приеми и че с него е имало жена, за която той, Сакагами, не знае нищо. Сакагами отговаряше неясно и когато му показаха снимка на Мари Фуджикура, не каза нищо определено: като че имало прилика, но нали това било станало преди две години, а той я видял бяло и не може да твърди нито че е тя, нито че не е тя.

Полицията в префектурата също беше предпазлива. Едва след многократни консултации с окръжната прокуратура и Главното управление на полицията началниците се осмелиха да разпитат Накамидзо и Ошима. Да бъдат извикани на разпит по подозрение за прикриване на престъпление двама депутати — това беше нещо нечувано!

И двамата заявиха възмутено, че не са ходили никога в „Джошокаку“ с жена на име Мари Фуджикура и следователно не знаят и не биха могли да знаят какво е станало с нея. Тогава ги попитаха коя е била жената, която ги е придружавала в „Джошокаку“. Отговориха неопределено: „Този въпрос е съвсем интимен и не засяга полицията.“

И все пак бяха принудени да признаят, че когато са бивали във „Валпургия“, са канили два-три пъти Мари Фуджикура на масата си. Не беше възможно да отрекат напълно познанството си с нея.

Тогава полицията показва на Накамидзо пръстена, който ѝ бе предаден от Хирано.

— По какъв начин пръстенът, който сте подарили на Мари, се е оказал у Карън Блументал?

Накамидзо трепна, но се овладя бързо:

— Наистина бях подарил пръстена на Мари, но след като се разделихме, тя ми го върна.

На това твърдение трудно можеше да се възрази — такива неща стават често в живота. На въпроса каква е била причината за внезапното му посещение на Токуношима, Ошима отговори, че неочаквано му останало свободно време и решил да се поразходи.

Макар, че много факти предизвикваха съмнение, все пак разпитаните успяха да отговорят формално на всички въпроси на полицията. Стана очевидно, че пръстенът и предположенията на Хирано не са достатъчни, за да бъдат притиснати Накамидзо и Ошима до стената. Пръстенът само доказваше връзката между Мари и Накамидзо, но това още не значеше, че тя го е придружавала в „Джошокаку“. Хирано разбра, че за да бъдат хванати здраво за гушата, необходими са още по-сериозни доказателства. Нужни са преки улики, които ще потвърдят, че някой от тях е убил Мари и след това е откарал трупа ѝ на остров Морското конче. Без такива улики полицията нямаше да си помръдне пръста.

И тогава Хирано си спомни за открития в гроба на Мари ключ. Ето го ключа за разгадаване на тайната! Първата мисъл, която му хрумна, бе, че това е ключът от квартирата на Мари, нали той е бил у нея чак до смъртта ѝ.

Но ключът може би е принадлежал на убиеца? Вероятността да го е изпуснал престъпникът е много по-голяма от вероятността той да не е могъл да намери ключа у Мари. Така или иначе ключът е много важен. Убиецът трябва да бъде търсен там, където бравата се отваря с намерения на острова ключ. Но ако престъпникът се е сетил за ключа, сигурно е сменил бравата...

И тогава на Хирано му хрумна една мисъл: Накамидзо даде на Карън пръстена, който е подарил на Мари; след убийството той го е

свалил от ръката ѝ не толкова, защото е искал да премахне уликата, а от алчност: за какво ѝ е на мъртвата такъв скъп пръстен? Ако не е така, защо ще подарява същия пръстен на Карън? Очевидно Накамидзо не си е помислил колко рискува, просто е искал да използва както трябва скъпото бижу. Скъперничеството на Накамидзо в случая е явно. А дали тази негова черта не се проявява и във всичко друго? Ако е така, той би могъл да настани Карън в същия апартамент, в който някога се е срещал с Мари. В такъв случай намереният ключ ще отключи квартирата на Карън.

Накамидзо сигурно е притежател на много разкошни сгради, но всички са записани на имената на подставени лица. Лично той навярно няма толкова много квартири. Точно затова върна избягалата Карън в апартамента, където живееше и по-рано, дори с риска да си навлече неприятности. Ако той се среща с всичките си любовници в една и съща квартира, съвсем възможно е да не си е дал труда да сменя и бравата. Хирано реши да провери. Трябваше да се опита да отвори квартирата на Карън с намерения ключ. Нямахше никакви съмнения, че онзи, който отвлече Карън от квартирата на Хирано, е взел някакви предпазни мерки. Но все пак Хирано би могъл да провери дали ключът ще стане на бравата, достатъчно е само да издебне подходящ момент.

Къщата, в която живееше Карън, се намираше в района Аояма. Още в самото начало на познанството им тя даде на Хирано адреса и телефонния си номер.

Веднага след като реши, Хирано тръгна към квартирата на Карън.

Четириетажната, сравнително неголяма къща беше облицована с тъмноохрови глазирани плочки; сградата придобиваше внушителен вид от широкия двор, служещ едновременно и за автомобилен паркинг. Откъм улицата дворът имаше масивна двукрила порта, а встрани от нея — малка врата. Вратата не беше заключена, но Хирано си помисли, че в главния вход непременно има портиер.

Карън живееше на третия етаж в квартира 305. Стената на къщата откъм улицата и градината беше без прозорци. Архитектът очевидно се е стремил да прикрие личния живот на обитателите на сградата от нахални погледи. От улицата изобщо не бе възможно да се забележат каквито и да е признаци на живот в къщата.

Хирано започна да се колебае. Ако влезе през главния вход, портиерът ще го спре. Но при всички случаи няма откъде другаде да мине. Ако позвъни на Карън по телефона, слушалката може да вдигне някой друг. Макар че дори да държат Карън под стража, това още не значи, че я пазят през цялото денонощие. Стига да иска да избяга, тя би могла да намери някакъв начин. А щом се върна при Накамидзо, това означава, че така е пожелала. Съвсем възможно е наистина да е избягала от страх, но после са я успокоили и тя е разбрала, че не бива да се лишава от изгодния си покровител ... Нима не казваше, че е готова да се продава там, където ще ѝ платят по-скъпо? Може да се е опомнила и да си е възвърнала присъщата ѝ пресметливост... И изобщо, като се замисли по-сериозно, всичките му планове за женитба с Карън бяха просто безумие.

Застанал пред скъпата къща, построена върху скъпа земя в самия център на града, Хирано почувствува цялата суета на мечтите си. Карън беше рядка птица в позлатен кафез. Веднъж успя да излети оттам за миг, не повече. И той навярно би трябвало да благодари на нейния притежател, че му позволи да се полюбува безплатно на прекрасната ѝ перушина.

Докато Хирано оглеждаше сградата и си правеше сметката как да влезе в нея, от страничната врата излезе мъж на около шейсет години. Той затвори грижливо вратата и пъкна резето от отвън. „Странно... нима е така винаги?“ — учуди се Хирано, но погледна часовника си — току-що бе минало пет часът — и разбра: това е краят на работния ден.

След като се убеди, че мъжът се отдалечи, Хирано дръпна резето и влезе в двора. В главния вход, точно срещу вратата, видя, както и очакваше, стаичката на портиера. На вратата ѝ беше окачена табелка: „Когато съм необходим срочно, търсете ме по телефона ...“ Следователно портиерът не живее тук.

От двете страни на стаичката на портиера се изкачваха стълбища, а на стената беше окачен списък на апартаментите. Хирано го прегледа и тръгна по лявото стълбище. Беше толкова тихо, че къщата изглеждаше необитаема. Ако се съди по номерата, апартаментите не бяха повече от двацет.

Хирано се стараеше да стъпва тихо. Ако го срещне някой, можеше да се престори на търговски агент или кредитор. Апартамент 305 беше разположен до самата стълба. Зад плътно затворената врата

не се чуваше нито звук. Нима вътре е Карън?! Поиска му се да почука — току-виж че очакващата го Карън излязла да го посрещне както порано, когато живееше при него.

Хирано устоя на изкушението и се залови за работа. Извади ключа и го пъкна предпазливо в ключалката. Ако Карън не е сама, всичко е загубено. Ключът като че ли ставаше. Той го пъкна до края и го завъртя надясно. Бравата не се отключваше. Смутен, Хирано завъртя ключа и наляво — отново никакъв ефект. Влиза съвсем свободно, но ключалката не се отключва. Ключът явно не е за тази брава. А той беше толкова уверен, че ще успее!

Но времето не бе подходящо да изпада в отчаяние. Всеки момент някой можеше да излезе в коридора или да мине покрай него.

Хирано успя да се измъкне незабелязан. Когато се отдалечи на безопасно разстояние, усети, че го притиска чудовищна преумора. Напрежението премина. Хирано почувствува изведнъж цялото безсмислие на усилията си и му се доиска да седне направо на улицата. „Излиза, че все пак са сменили бравата.“ — Струваше му се, че вече няма никакви сили да се бори. Ужасно, почти бе притиснал врага натясно, но не можа да му нанесе последния удар...

Краката му сякаш се наляха с олово и той едва се домъкна до вкъщи. И едва тук малко се покуражи: не беше ли твърде прибързан изводът му, че ключът, намерен в гроба на Мари Фуджикура, е от квартирата на Карън? Мари беше получила най-напред квартира в Роппонги. След нейното изчезване там бе настанена Кейко Накамура.

Защо ѝ е било нужно да се среща с Накамидзо на друго място, след като е разполагала със собствен апартамент? И дори да са се срещали на друго място, откъде накъде Накамидзо би ѝ дал ключ? Излизаше, че намереният ключ не е от квартирата на Мари. Но щом е така, той не може да бъде улика против Накамидзо.

Освен това ключът е сравнително едър предмет, как е могъл да се изплъзне от вниманието на престъпниците? Та нали те са направили всичко, за да заличат следите на престъплението.

Мислите на Хирано се объркваха. Щом като ключът не е принадлежал нито на Мари, нито на Накамидзо, тогава чий е? Трябва да опита да открие това по пътя на изключването. Разбира се, Накамидзо не би се заловил да откара лично трупа на островчето. А Хидейо Ошима? Дали не е загубил той ключа?

Но и Ошима е депутат, парламентарен заместник-началник на Управлението за развитие на островите Амами Ошима. Макар и да е най-близкият помощник на Накамидзо, той не може да бъде третиран като обикновен прислужник и едва ли би се заел лично с такава опасна работа. Но кой е бил все пак изпълнителят?

Съучастник би могъл да е само много доверен човек. Може би някой от роднините? Хирано започна да изрежда в ума си хората, които бяха близки на Накамидзо и Ошима.

Всички ръководни постове в принадлежащата на Накамидзо фирма се заемаха от членове на многобройното му семейство. Може би някой от тях е поел върху себе си „грижата“ за трупа на Мари?

Ами обкръжението на Ошима? И като си зададе този въпрос, Хирано се сети за един човек. Веднъж, когато обядваха заедно с Катаяма и Кейко, Кейко спомена няколко пъти фамилното име Ошима. Разбира се, не ставаше дума за заместник-началника на управлението, а за друг човек, негов съфамилец, който беше обикновен служител в „Кокубу джукогьо“.

Обстоятелствата, които говореха, че Мари е намерила смъртта си в „Джошокаку“, дома за приеми, принадлежащ на „Кокубу“, бяха много; а тъкмо в тази компания работи съфамилецът на Хидейо Ошима, човекът, който е свързан непосредствено с нейната смърт.

Следващата вечер Хирано отиде в „Шарм“ и се държеше така, като че ли нищо не е станало. Макар и да бе още рано, вече нямаше нито едно свободно място. Бутилките на рафтовете над тезгяха бяха се увеличили, което говореше, че заведението процъфтява.

Боязливите очаквания на Хирано не се оправдаха. Карън не се виждаше. Очевидно вече е преминала на пълна издръжка при Накамидзо.

— Отдавна не сте идвали. И защо стоите толкова скромничко, до тезгяха ... — поздрави го с лек упрек Кейко. Тя вече беше се вживяла напълно в новата си роля — собственичка на моден бар на Гиндза! От нея като че ли се излъчваше някакво сияние.

— Виждам, че работите ви вървят чудесно.

— Благодаря. Днес е малко по-спокойно — кимна Кейко, но въпреки това не откъсваше нито за секунда грижовния си поглед от своята „рожба“.

— А как е Карън? — попита я Хирано със спокоен тон, все едно, че нищо не е станало. Кейко и Накамидзо бяха от един дол дренки, поради което не беше възможно тя да не знае, че Карън е намерила убежище при него.

— Нищо. Върна се при господин Накамидзо. Казва, че ѝ се доискало да си поживее малко, както ѝ се ще. Изглежда, че господин депутатът ѝ беше омръзнал с любовта си — отговори Кейко. От израза на лицето ѝ не можеше да се разбере дали говори истината, или се преструва...

— А защо не ми казахте нищо за това? Все пак аз ви я препоръчах ... — упрекна я с престорена наивност Хирано.

— Извинете ме, но имах много грижи — не преставаше да се преструва и Кейко.

— И какво, не работи ли вече при вас?

— Къде ти! Оттогава насам господин Накамидзо я държи непрекъснато при себе си, не я пуска — страх го е да не избяга отново.

Кейко можеше да го напусне всеки миг и затова Хирано побърза да ѝ зададе въпроса, заради който беше дошъл.

— А господин Ошима? Той идва ли при вас?

— Кой Ошима?

— Нали помните, разказвахте ни, че той карал колата, когато бяхте на Токуношима.

— О-о, за тоя Ошима ли ставало дума! Често ни гостува. Защо, да не е станало нещо? — отговори с желание Кейко, очевидно без да забелязва клопката. Както и трябваше да се очаква, Ошима е станал постоянен посетител на „Шарм“...

— А той роднина ли е с депутатата Хидейо Ошима или просто са с еднакви фамилни имена?

— Дори не ми е минавало през ума ... Следващия път непременно ще го попитам.

— А идват ли заедно?

— Не, той идва повече с господин Домото. Господин Ошима казваше, че е на служба в „Кокубу джукогьо“ — каза Кейко.

Дали са прикачили роднината на Хидейо Ошима към Домото? Нищо чудно, ако Домото дори не подозира, че е така. И при това Хидейо Ошима принадлежи към фракцията на Накамидзо, а в крайна сметка всички са подчинени на Домото.

— А защо ме питате за господин Ошима? Някаква работа ли имате с него? — попита го Кейко и го погледна изпитателно в лицето.

— Мисля си, че Мари може би се е срещала с него.

— Мари ... с господин Ошима? Нима мислите, че той ... — Кейко прекъсна думите си ужасена. Изглежда, че новината за намерения труп е достигнала и до нея. Историята беше станала прекалено скандална, Кейко не можеше да не я знае.

— Струва ми се, че той не предизвиква особени подозрения, но нали все пак някой е трябвало да откара трупа на островчето. А хората, които са могли да направят това, не са чак толкова много.

— Наистина, ако тогава нямаше буря, тъкмо Ошима трябваше да ни откара на Морското конче — каза замислено Кейко.

— Знаете ли адреса му?

— А защо ви е адресът му? — сепна се Кейко. Тя явно преценяваше какво е по-изгодно за нея: да запази интересите на клиента си или да помогне на Хирано. Виждаше се, че знае адреса.

— Искам да го попитам за някои работи.

— Но вие можете да отидете при него в службата му.

— Не, неудобно е. Моето посещение може да му навреди на репутацията.

— Чувала съм, че той си имал много „свърталища“.

Как не се сети досега за това! Нали и по-рано се чудеше как престъпникът е могъл да бъде толкова непредпазлив — да изпусне ключа от собственото си жилище и дори да не забележи това! Семейен човек няма да се грижи толкова небрежно за ключовете си. Друго нещо е, ако той е наемал тайно от семейството си още една квартира. Тогава не би държал ключа от нея заедно с връзката на другите си ключове.

— А не знаете ли къде? — наведе се обнадежден напред Хирано.

— Аз — не — меко, но многозначително отговори Кейко.

— Тогава знае някой друг, така ли?

— Ето какво ще ви кажа, Хирано-сан! Нали знаете, че в нашата работа има един закон: „Нищо не виждам, нищо не чувам, нищо не казвам.“ — И все пак Кейко явно се колебаеше.

— Няма да ви създам никакви неприятности. Нужно ми е само да хвана негодника.

— И все пак вие подозирате Ошима. Няма ли да е по-добре да се заеме с него полицията?

— Полицията не знае нищо за втория Ошима. Два дни след изчезването на Мари от „Джошокаку“ Хидейо Ошима се е появил на Токуношима. А той е бил в „Джошокаку“ заедно с Накамидзо и Мари. Това съвпадение не може да е случайно. Но аз мисля, че един голям човек като него, не би се заловил лично с такава мръсна работа. Трябвало е някой да я свърши вместо него. И си помислих за неговия „двойник“ — за роднината му, който е на служба в „Кокубу джукोगьо“ и се върти постоянно около Домото.

— Но нали не е доказано, че Мари и Накамидзосенсей са били заедно — възрази Кейко. Като собственичка на бара тя титулуваше с особено уважение своя клиент.

— Да, не е доказано, но след като зачеркнахме от списъка Шиндзо Мацуока, остава само той.

Кейко и Хирано се гледаха изпитателно. Кейко се разкъсваше от противоречиви чувства. На Хирано му се струваше, че още мъничко и тя ще премине на негова страна, но точно тогава в бара влезе нова компания. Кейко изобрази на лицето си професионална усмивка и се втурна възторжено да посрещне гостите.

Моментът беше изтърван. Кейко вече не дойде при него. А Хирано не можеше да се провере до нея през тълпата гости. От предишното им приятелство не бе останал и помен. Ще трябва сам да потърси адреса...

Хирано се върна в къщи, изкъпа се и легна в незастланото от сутринта легло. През краткото време, когато живееха заедно с Карън, квартирата му придоби семеен уют, но още след нейното изчезване се възцари предишната ергенска разхвърляност.

Хирано вече беше задрямал, когато иззвъня телефонът и го събуди. В слушалката се чу гласът на Кейко:

— Извинете ме, че днес стана тъй, но никога не е имало толкова много клиенти. Вие сте ми толкова скъп гост, а аз не можах да ви отделя никакво внимание ... Научих адреса на Ошима. Разбирате ли, на него много му се хареса една от нашите хостес и се среща там с нея. Тя ми каза адреса му. Запишете си го: Токио, район Чийода, улица Шеста, жилищен блок Рокубанчо-хаус, апартамент 515. Само че аз не зная дали ходи много често там. За всеки случай си запишете и домашния му адрес, но там живее семейството му... Град Кавасаки,

район Тама, улица Тийогаока 6–10. И много ви моля, не казвайте, че сте научили адреса от мен.

— Естествено. Много, много благодаря.

След този разговор с Кейко Хирано се окуражи. И сякаш не му се беше dospивало. Все пак приятелските ѝ чувства още са се запазили! И така, това е тайната квартира на Ошима... Дали ключът ще стане този път?

След като разбра, че няма да може да заспи, Хирано реши да отиде веднага да изпробва ключа. Погледна часовника — минаваше един часът. Ако тръгне още сега с кола, към два часа ще бъде там. Добре ще е Ошима да отсъствува, но дори да е там, сигурно спи. Във всеки случай е по-удобно замисленото да бъде осъществено през нощта, отколкото денем...

Хирано се облече и вече бе тръгнал към вратата, когато си помисли, че няма да е зле да се обади на Катаяма. Но него го нямаше у дома, само един монотонен глас, записан на магнетофонна лента, помоли Хирано да изложи същността на въпроса, по който се обажда.

Хирано искаше да затвори телефона, но се отказа и съобщи, че е намерил съименник на Хидейо Ошима и е отишъл в тайната му квартира на еди-какъв си адрес, за да провери дали намереният ключ не е от неговата брава.

Жилищният блок „Рокубанчо-хаус“ се намирал на едно тихо място недалеч от железопътната спирка Йоцуя. Това беше в самия център на столицата, стойността на земята тук е много голяма и въпреки това всяка сграда заема огромна площ, показвайки богатството на собствениците и обитателите си. Улицата беше безлюдна, което навярно можеше да се обясни с това, че постоянните жители на този квартал са сравнително малко. Ако необходимата на Хирано сграда се случеше с много квартири от хотелски тип, с пълно обслужване, тогава в партера ще го посрещне портиер и всичко е пропаднало... Външно сградата наистина не се различаваше по нищо от хотел, но Хирано надникна във вестибюла от улицата и не забележа нито будка, нито стаичка на портиер.

Хирано се приближи предпазливо до входната врата. Тя се отвори автоматично с неочакван за мъртвата тишина шум. Когато влезе във вестибюла, той видя отляво малко прозорче и трепна — очевидно това беше стаята на портиера, но вътре нямаше никой. Опасността се

размина. Пред него се виждаше асансьор, вдясно — пощенски кутии. На кутията на апартамент 515 не беше написано никакво име. Имаше и доста други безименни кутии. Или апартаментите бяха празни, или живеещите в тях искаха да останат анонимни.

Безлюдната и безжизнена сграда приличаше повече на завод автомат, отколкото на жилищен блок. Хирано се приближи до асансьорите — оказа се, че те са два. Стъпките му кънтяха и ехото ги повтаряше.

Той погледна списъка на апартаментите и натисна копчето на петия етаж. Апартамент 515 се оказа наистина на петия етаж. Коридорът беше празен и тих.

Хирано се озърна и долепи ухо до вратата, след това коленичи и се опита да погледне вътре през пролуката под вратата. Увери се, че вътре не е светло.

Извади ключа и го пъкна в ключалката. Размерите съвпадаха. Натисна ключа до крайно положение и го завъртя леко. Чу се тихо изщракване — нямаше съмнение, че бравата се отключи. Дъхът на Хирано замря. Той натисна внимателно дръжката и се убеди, че вратата е отворена.

Най-после истината е установена. Той разполага с важна улика, показваща съучастничеството на Ошима в убийството на Мари.

Вратата се отвори тихо. В апартаментата беше тъмно, но слабата светлина, идваща откъм коридора, позволяваше на Хирано да различава предметите. Зад вратата имаше стая, обзаведена по европейски, вляво очевидно още една стая. Хирано не виждаше нищо, но в квартирата не се чувствуваше присъствието на човек; не се чуваше и дъхът на спящ.

Вече искаше да затвори вратата, но изведнъж го обзе изкушението да влезе вътре. Може би там има някаква тайна? Но ако го заловят на местопрестъплението, могат да го обвинят, че нарушава неприкосновеността на жилището?!

Не се колеба дълго. Вестникарското любопитство и приключенската му страст надделяха над разума. Отвори вратата и се вмъкна в стаята. Дебелият килим убиваше шума от стъпките. В първата стая имаше съгваема писмена маса с поличка за папки, завинтена за стената. Малко по-високо се виждаха рафтове за книги и грамофонни плочи. С една дума — работен кабинет.

Съседната стая се оказа спалня, с грижливо застлано легло за двама. След като се убеди, че в квартирата няма никого, Хирано светна с джобното фенерче, което бе взел предвидливо със себе си.

Над възглавниците бяха окачени полички, а на тях — малка стереоуредба, телефон, грамофонни плочи, бутилки вино, чаши. До преградката, отделяща спалнята от коридора, се допираше гардероб. Хирано го отвори и откри в него три мъжки костюма, халат, няколко ризи, палто, вратовръзки. Спалнята напомняше първокласна стая в хубав хотел.

Върна се в първата стая и огледа бегло чекмеджетата на писмената маса и поличките за папки. Не откри нищо съществено. Атлас на автомобилните пътища, пътеводители, книги за киноизкуство и музика. Очевидно квартирата не се използваше толкова за работа, колкото за почивка.

Хирано премина отново в спалнята. На нощната масичка до леглото — куп японски и чуждестранни илюстрирани списания „само за мъже“, с голи жени на кориците. Грамофонни плочи, предимно американски, поп-музика. Десетина бутилки уиски от най-добрите шотландски марки ...

Под телевизора — двукрило шкафче. Хирано се наведе да го отвори и в този миг усети, че въздухът зад него се раздвижи. Той искаше да се обърне, но загуби съзнание от силен удар по главата.

По едно време се свести: лежеше завързан на пода, устата му бе залепена с лейкопласт. Пред него се тъмнееше силуетът на мъж. Погледнат откъм пода, той изглеждаше особено висок и зловец.

— Събуди се, а ... — изкиска се непознатият. „Какво искате от мен?“ — реши да го попита Хирано, но само измуча безпомощно: лепкавата лента лейкопласт стягаше устните му.

— Сръчен момък сте, дума не може да се каже. Правилно сте пресметнали всичко. Готов съм да ви сваля шапка за вашата упоритост и кучешкия ви нюх. — Непознатият говореше учтиво, но думите му звучаха зловещо, твърдо. — Само в едно сбъркахте: сметнахте, че това е същата квартира. Прибързахте... Помислихте си, че сте намерили съименника... Да, това фамилно име носят хиляди. Кой ви каза, че тук живее Ошима? Е, то е ясно — Кейко. А вие взехте всичко за чиста истина.

„... Значи, всичко е направила Кейко!“ — проблясна светкавично в ума на Хирано.

— Разбира се, че е тя. Тя ми е любовница. Достатъчно е една жена да спи с мъж и започва да работи за него. Да, доверихте се на жена, това е грешката ви — засмя се доволно непознатият.

— Кой сте вие? — опита се да попита Хирано.

— Да, забравих да ви се представя. Казвам се Кийохара. Много е възможно името ми да не ви говори нищо. Имам честта да бъда личен секретар на господин Фумиюки Котаки, директора на „Амарилис“.

Хирано изстена от яд. Фумиюки Котаки — началникът на жандармерийския отряд, охраняващ остров Морското конче, човекът, който познава острова като петте си пръста. Как не се сети да се залови по-рано с този тип! А беше нужно, ех, колко беше нужно...

— Ние следим всяка ваша стъпка още откакто Карън избяга при вас. Нима не сте забелязали? Такъв опитен детектив ... — поклати подигравателно глава Кийохара. — Честно казано, дори се изплашихме, когато се добрахте до Морското конче. А преди това бяхме напълно сигурни: никой не може да намери това островче! И още повече — един труп на него. Но вие го извадихте на бял свят. Оттогава не ви изпускахме от очи.

Хирано никога не би могъл да предположи, че ще го изиграят толкова хитро. С помощта на Кейко... Не биваше да се надява на нея, да вярва на приятелските ѝ чувства. Кийохара е прав: Кейко е преминала на страната на врага. Кога ли е станало това?

По всичко изглежда не много отдавна. Навярно след като стана собственичка на „Шарм“. Това е сериозна грешка: не беше трудно да се досетят, че след това Кейко ще се промени, а те с Катаяма продължаваха да се надяват на добрите ѝ чувства. Не биваше да ѝ се доверяват повече. А сега е късно.

— Поведението ви, след като намерихте Мари, беше за нас неразбираемо и затова ни безпокоеше. Това, че трупят се намери, не ни плашеше ни най-малко. Кой ще докаже, че сме я убили ние? Няма никакви улики. Заплахата се криеше само във вас. Вие намерихте Мари, и не знаехме какво друго ни кроите. Откровено казано, страхувахме се. Бояхме се да не направим погрешна крачка. През това време посетихме квартирата на Карън. Вече си мислехме, че сте решили да я върнете при себе си. Не можехме да проумеем само едно,

защо не го направихте веднага, след като я отведохме. После дойдохте при Кейко, за да я попитате как можете да намерите Ошима. И тогава всичко ни стана ясно. Разбрахме, че ключът е у вас. Аз го загубих и дори не знаех къде. Но сега разбрах къде съм го изпуснал. Вие търсехте бравата, която се отключва с този ключ. Трябва да ви кажа, че ме хвана треска, когато се досетих — ключът можеше да погуби всички ни. Безполезно беше да се сменя бравата, нали номерът на ключа е регистриран във фирмата, която го е произвела. Трябваше да го взема от вас на всяка цена. И вие ни помогнахте сам: не дадохте ключа на полицията, а го държахте в себе си. Фирмата не отговаря на частни запитвания, затова можехме да бъдем спокойни, че докато ключът е във вас, името на притежателя му няма да излезе наяве. Без ключа вие нямахте улики. Не беше трудно просто да го вземем от вас. Но вие бяхте се приближили прекалено много до истината. Самият факт, че съществувате, за нас се превърна в заплаха. Не можехме да спим спокойно, докато живеете на този свят. — Кийохара се ухили. — Вие сте наистина даровит репортер. Имате всичко, което е нужно за един добър журналист: кучешки нюх, енергия, любопитство. Жалко ... Жалко, че вашите таланти чезнеха в това мизерно провинциално вестниче. Но тъкмо те ви и погубиха. Дълго мислихме какво да правим с вас. Утре сутринта ще намерят трупа ви на улицата край някое високо здание: ще паднете от покрива. Намерили сме ви много хубаво местенце. Там ще бъде лесно да инсценираме нещастен случай — тъй да се каже, събирал материал за статия и загинал ... Да, като става дума за материал, щях да забравя нещо много важно. Нека ви бъде прощален подарък от мен. Ще ви разкажа защо се наложи да премахнем Мари. Разбира се, не съм я убил аз. Уби я господин Накамидзо. Нещо като „нешастен случай“. На двайсет и шести юли по-миналата година господин депутатът и Мари отседнаха в „Джошокаку“. Канеха се да отидат в Куресаки и да се разходят с яхта. Разбирате ли, едни богати хора, привърженици на Накамидзо, му подариха моторна яхта, та той беше решил да се поразходи до остров Морското конче, а заедно с това да провери и плавателните качества на яхтата. С него бяхме депутатът Ошима, директорът Котаки и аз. Ошима и Котаки имат много спомени от този остров, искаше им се да го посетят. Всички бяхме в чудесно настроение, предишната нощ се повеселихме много хубаво. Всичко вървеше чудесно. Но вечерта след

като се разотидохме в стаите си, стана неприятност. Господин Накамидзо нещо се разгорещи и без да иска, удушил Мари в леглото. Когато ни извика, вече беше късно. Посъветвахме се помежду си и решихме да потулим работата. Никой не знаеше, че с депутатата е пристигнала именно Мари, затова решихме да кажем, че уж едно от момичетата, които бяха с нас, ненадейно се разболяло. Уговорихме се, че аз ще откарам с яхтата трупа на Мари на Морското конче и там ще го зароя. Яхтата беше бързоходна, с мощен двигател за плаване в открито море, с една дума, точно това, което бе нужно. Та такава разходка се получи. Мен бяха ме поканили, защото умея да управлявам яхта. Господин Накамидзо много се разстрои и отлетя с директора Котаки за Токио, а ние с господин Ошима отплавахме за Морското конче — депутатът познава добре местата на островчето. На връщане се отбихме в Токуношима, за да се запасим с гориво. Господин Ошима не ме послуша и слезе на брега, вместо да почака в яхтата. И тъкмо това ви насочи по следата. Мястото на погребението посочи господин Ошима. Не зная как сте могли да го намерите. Ама че усет имате вие, вестникарите! Жалко че този усет не ви помогна да подушите миризмата на собствената си смърт... Трябва да ви кажа, че дори не ми се иска да убивам такъв талантлив човек. Но, било каквото било. Много се разприказвах. Стига толкова, разказах ви такава интересна история. Трябва да свърша всичко, преди да се е разсъмнало. Много съжалявам, но ще трябва да ви помоля да заспите още веднъж. Наистина, предполагам, че после няма да се събудите никога.

Кийохара извади спринцовката. Хирано си помисли, че ако го приспят и го хвърлят от някое високо здание, наистина вече няма да се събуди. Ако представят смъртта му като нещастен случай, дори няма да бъде и аутопсиран. Но даже да направят експертиза, тя няма да покаже нищо, защото могат да му инжектират препарат, който се разлага в организма.

Хирано се опита да си спомни името на този препарат, за който разказа Накагава. Но страхът и отчаянието объркваха мислите му.

Кийохара се наведе над завързания с въже Хирано и разтърка кожата на ръката му с напоено в спирт памуче.

— Ето, вижте, дори дезинфекцирам, надявам се, че ще оцените грижата ми! — засмя се Кийохара. Хирано едва сега успя да го види добре.

Сухо и зло лице. Почти неподвижно, прорязано от дълбоки бръчки, то говореше за жестока и студена воля. Тялото му беше жилаво и мускулесто. Хирано не знаеше дали би могъл да се справи с него, ако ръцете му бяха развързани ...

Но точно в мига, когато иглата бе готова да се забие в ръката на Хирано, вратата шумно се отвори. В апартамента нахлуха няколко мъже; през вратата поглеждаше някакъв сънен човек, види се, домоуправителят. Той носеше в ръцете си връзка с ключове.

— Арестуван сте при опит за убийство — извика този, който се втурна пръв в стаята и издърпа спринцовката от ръцете на Кийохара. Другият щракна белезниците. Иззад гърбовете им поглеждаше Рюджи Катаяма. Когато се срещнаха погледите им с Хирано, той въздъхна облекчено:

— Все пак успяхме. Мислех си, че ще закъснеем. Хирано разтриваше отеклите си от възето ръце и го попита:

— Как разбрахте, че съм тук?

— Наскоро, след като сте ме търсили по телефона, се прибрах в къщи, прослушах записа и си помислих: „В тая работа има нещо опасно.“

— Но защо?

— Много бърза е реакцията на Кейко Накамура. Помислих си, че е знаела още от самото начало този адрес. Но откъде? Един мъж няма да почне да съобщава адреса на тайната си квартира на някого за щяло и не щяло. Тя трябва да е в близки отношения с този мъж, помислих си, и щом е издала толкова бързо адреса му, това означава, че се крои нещо лошо.

— Не й ли вярвахте?

— Тя вече не беше наша приятелка.

— И аз се сецах за това, но все пак не можех да допусна, че ще стигне до такова мръсно предателство ... — въздъхна Хирано.

— А тя сигурно не го смята за предателство. Просто е покорна на волята на любовника си. Ето на, вижте! — Катаяма порови в джоба си и извади няколко сгънати листчета хартия. — Това са последните ми сметки от „Шарм“. По-рано ни правеше отстъпка от петдесет-шейсет на сто. „Приятелска“ отстъпка. И ние с вас можехме понякога да се почерпим на Гиндза. А какво стана напоследък? Никаква отстъпка.

Курдисат те някъде прав до тезгяха и „мадам Кейко“ не ти обръща никакво внимание, какво ти приятелство...

Наистина Хирано си спомни, че последния път наместиха и него до тезгяха. И отново се възхити от наблюдателността на Катаяма.

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ ЛЮБИМЕЦ

След ареста на Кийохара положението се промени. Отначало той отказваше да дава показания. Обяви разговора си с Хирано за журналистическа измислица. Но Кийохара се промени рязко след като Накамидзо, Ошима и Котаки, сякаш по взаимна уговорка, стовариха всичко върху него. Твърдяха, че той и Мари се скарали и Кийохара я убил от ревност.

— Ама те мене за глупак ли ме имат?! Да не си мислят, че след като са ме използвали, могат да ме тикнат в кофата за боклук? О, не! Аз предвиждах, че могат да ми направят такъв номер и съм скрил предварително нещичко — каза Кийохара и предаде на следователя ключа от една каса в банката. В касата откриха интересна снимка. На нея бяха фотографирани трима души. Един от тях — японец, а двамата очевидно чужденци. Нямахме никакво съмнение, че японецът е Хироаки Накамидзо. Следователят се позамисли и си спомни кой е и единият от чужденците.

— Та това е Ашенбренър!

— Ашенбренър ли? Американският министър на отбраната? — учуди се колегата му.

— Да, той.

— Не разбирам... Защо е било нужно на американския министър на отбраната да се снима с Хироаки Накамидзо?

— Дявол знае... Ако се съди от това, как Кийохара е скрил снимката, с нея трябва да е свързана някаква важна тайна.

— Не си спомням Ашенбренър да е идвал напоследък в Япония

...

— Официално посещение не е имало, но е могъл да пристигне инкогнито. Ненапразно го наричат оръженосец на американския президент.

— А може би самият Накамидзо е пътувал в чужбина?

— Не е съобщавано за среща между тях, тъй че според мен рандевуто е било тайно.

— А кой е третият?

— Струва ми се, че съм виждал снимката му във вестниците, но не мога да си спомня кой е ...

Ако тайната среща между генералния секретар на управляващата партия „Приятели на народа“ и министъра на отбраната на САЩ наистина се е състояла, това означаваше, че поводът за нея е бил сериозен. Снимката очевидно беше направена в хотелска стая. Уставът на партията дава на генералния секретар доста широки пълномощия. Той се разпорежда с финансите на партията, разпределя между нейните депутати постове в парламента, играе ръководна роля при определянето на партийната политика. За външния свят той е своеобразен изразител на волята на управляващата партия. Неговото мнение има решаващо значение, тъй като носи отговорността за текущата дейност на партията.

Генералният секретар на партията „Приятели на народа“ е свързан тясно с другите трима ръководители на партийния апарат — председателя на политическия комитет, председателя на ръководния съвет и заместник-председателя на партията. Много често основната линия на партията фактически се определя по пътя на преговорите между четиримата, а след консултации с правителствени дейци всъщност се определя и политиката на цялата държава. Накъсо казано, със своето влияние генералният секретар превъзхожда министрите.

Генералният секретар се избира само от групировката, ръководена от председателя на партията^[1]. Накамидзо беше си спечелил славата на най-ловкия политикан измежду всички досегашни генерални секретари на управляващата партия и затова ненапразно го наричаха „Дзурумидзо“^[2]. И ето, оказва се, че той, дясната ръка на председателя на партията Ямато, е водил тайни преговори с „оръженосеца“ на американския президент!

Ашенбренър беше доверено лице на американския военнопromoишлен комплекс. Продължавайки началото, поставено от Макнамара, той бе направил много за укрепване на връзките между Пентагона и военния бизнес. След като стана министър на отбраната, Ашенбренър се зае усилено да натрапва американско оръжие на различни страни по света. Той твърдеше, че това било необходимо за уравнивяване на външнотърговския баланс на САЩ, страдащ от постоянен дефицит, и за стандартизация на военната техника в армиите на страните от НАТО. С тази цел към управлението по

въпросите на международната сигурност при Министерството на отбраната на САЩ беше създадена Агенция за развитие на международните доставки, със задължение да координира доставките на оръжия и военно снаряжение за американската армия и техния експорт в чужди страни. Заради своята старателност Ашенбренър получи от журналистите етикета — „главен търговски пътник за продажба на американско оръжие“.

С особена страст Ашенбренър настояваше пред Япония да увеличи военните си усилия и да поеме функциите по охрана на морските комуникации в района на Югоизточна Азия, които сега изпълнява Седмият флот на САЩ.

— Мари си подписа сама присъдата, когато видя тази снимка. Затова и беше премахната. Опитайте се да публикувате тази снимка и ще видите какъв ще бъде ефектът! — каза Кийохара и се ухили. Когато полицията показа на Накамидзо снимката, той пребледня като платно.

По това време вече бе изяснена и личността на третия човек на снимката. Оказа се, че той е Франк Милз, шеф на Агенцията за развитие на международните оръжейни доставки. Бивш началник на отдела за разработка на военна техника, сега той беше известен като ръководител на проекта за създаване на най-новия американски безпилотен изстребител RPV-81 „Черно копие“.

След разобличителните статии във вестник „Майчо шимбун“ правителството и военните вече не се решаваха да настояват за приемането на RPV-81 на въоръжение в японските военновъздушни сили. Много моменти в тази афера все още оставаха неясни и съмнителни. Тогава подозрението за натрапването на този изстребител на японските ВВС падна върху Кенсей Домото, но поради липса на доказателства всичко беше замазано. Сега историята с „Черното копие“ се разкриваше в нова светлина.

Общо взето, замисълът на оръжейните търговци беше ясен. Дейността на агенцията, която продължи и засили линията на създадената в миналото от Макнамара Агенция за външни връзки по доставките на оръжие, доведе до по-нататъшно срастване на Пентагона с военните концерни. В стремежа си да придаде глобален размах на оръжейния износ в съответствие с политиката на Вашингтонската администрация, Пентагонът, заедно с производителите на оръжие, засили продажбите на американската

военна техника по всички части на света, като раздаваше щедро подкупи на високопоставени представители на правителствата и влиятелни политически дейци.

Но колкото и огромни да са сумите, които Америка изразходва за подкупи, тя всъщност не губи нищо. Подкупите, или „отстъпките“, както ги наричат за благоприличие, се включват в стойността на оръжието и в последна сметка цялата сума се изплаща от народа на страната, закупила оръжието.

Когато стана известно, че концернът „Локхийд“ е заплатил солидна сума на тогавашния министър-председател на Япония, някои хора се учудваха: „Че какво лошо има в това да бъдат получени подкупи от Америка?!“, но те не вземат предвид едно доста важно обстоятелство: този, който е принуден да заплати сметката, е японският народ.

Нямаше никакво съмнение, че „тройката“ — Накамидзо, Ашенбренър и Франк Милз, се е събрала на тайна среща, за да уговори закупуването на „Черното копие“ от Япония.

Но работата им бе объркана от ключа, намерен на местопрестъплението. Събитията се развиха невероятно бързо. Кийохара потвърди напълно това, което беше разказал през нощта на Хирано. Той настояваше, че е изпълнил заповедта на Хидейо Ошима да откара мъртвото тяло на остров Морското конче и го е заровил там. С делото се зае прокуратурата. Под непосредствения контрол на главния прокурор тя започна разпит на депутатите Накамидзо и Ошима, а също така и на директора на „Амарилис“ Фумиюки Котаки. Те се опитаха да се изплъзнат, но уликите бяха много сериозни, още повече че към принадлежащия на Мари пръстен и към признанията на Кийохара се прибави злополучната снимка „за спомен“, на която Накамидзо беше заснет заедно с Ашенбренър и Франк Милз.

Пръв не издържа на кръстосания разпит Фумиюки Котаки, след него призна вината си за извършеното престъпление Хидейо Ошима и най-после Хиуроаки Накамидзо. Ето как звучеше неговото признание:

— Мари се оказа много любопитна; надникна в чантата ми, където откри известната ви снимка, и започна да ме дразни: „Ами ако я продам на вестниците?“ Казах ѝ да ми върне снимката, но това само я възбуди още повече. Бягаше от мен из стаята и размахваше снимката. Отначало може би просто се шегуваше, а после започна да говори

сериозно. Просто побеснях от яд, че тя видя тази свръхсекретна снимка...

Когато се опомних, разбрах, че ръцете ми стискат гърлото на Мари и тя вече не диша. Опитах се да ѝ направя изкуствено дишане, но вече беше късно. Обърках се и се втурнах да се посъветвам с най-добрия си приятел Ошима. Той отиде да разговаря с Котаки и двамата предложиха да качим трупа на яхтата и да го скрием на Морското конче. Нямах друг изход. За щастие служещите в „Джошокаку“ не познаваха Мари. Излъгахме ги, че жената, която бе дошла с мен, внезапно се е разболяла, а през нощта изнесохме трупа и го натоварихме на яхтата. За да не види никой, не го изнесохме през главния вход, а през градината и задния изход. С всичко друго се занимаваше Котаки. Но когато изнасяхме трупа, аз направих грешка: досвидя ми и измъкнах пръстена от ръката на мъртвата — това не биваше да правя — каза накрая Накамидзо.

Обстоятелствата около престъплението се изясниха, а едновременно с това излязоха наяве и фактите за корупцията във връзка с доставките на военна техника, корупция, в която бяха затънали представители както на японските, така и на американските управляващи кръгове.

Сегашният президент на САЩ дължи избирането си на Ашенбренър, задкулисен ръководител на предизборната му кампания. Осведомени лица бяха убедени, че при решаването на въпроса за закупуването на „Черното копие“ и друго съвременно американско оръжие от Япония лично президентът на САЩ е упражнявал натиск върху Кенсей Домото и Масатака Ямато.

Преди да стане Иран пазар за пласиране на тяхната продукция, най-големият купувач на американските оръжейни производители беше Япония. Успехът им в Япония отваряше пътя за износ на американско оръжие в страните от Далечния изток.

Като съдействуваше на търговците с оръжие да завоюват и разширяват своите пазари, президентът в никой случай не го правеше безкористно: той разчиташе, че в замяна на това ще получи от тях огромни суми за избирателната си кампания. Япония с нейните специфични политически права се оказа изключително подходяща за осъществяване на тези замисли.

Нейният политически живот наистина е немислим без връзката му с парите; един депутат в парламента не може да се надява на никакво влияние, ако не си осигури щедър източник, от който може да черпи безконтролно средства за своите политически цели. Като типичен пример може да бъде посочен прочутият Танака, който направи главозамайваща политическа кариера с помощта на тъмните си връзки и умението си да измъква пари от най-различни съмнителни начинания.

Корените на японската корупция могат да бъдат открити, на първо място, в срастването на политическите кръгове с компаниите — производителки на оръжие. Ключът за покупките на оръжие е в ръцете на правителството и политиците. А и не само за оръжейните покупки. Както показва скандалното „дело Танака“, подкупите се използват и когато, както беше в дадения случай, чуждестранна самолетостроителна корпорация се опитва да отстрани конкурентите си и да продаде свой тип пътнически самолет на частна японска въздухоплавателна компания.

Действайки като емисар на президента, Ашенбренър беше видял в Хироаки Накамидзо подходящ човек, чрез когото би могъл да въздействува върху апарата на властта в Япония. Ако тайната им среща бе станала известна навреме на обществеността, това нямаше да свърши само с проваляне на сегашната изключително изгодна сделка за продажба на американско оръжие на Япония; в такъв случай биха получили гласност и фактите за подкупване на японски политически дейци от американските фабриканти на оръжие. И нямаше да бъде сложен край само на политическата кариера на Накамидзо. Тогава би избухнал голям политически скандал, който щеше да доведе до падане на правителството.

В никакъв случай не бивало да бъдат допуснати съобщения за тайната среща! Зад гърба на народа „търговците със смъртта“ подготвяли невиджана по мащабите си сделка, а някаква си жена имала нещастieto да надникне в този свят на безчестieto и я накарали да замлъкне завинаги.

По време на следствието Хироаки Накамидзо призна само факта, че е убил Мари Фуджикура, но не промълви нито дума за срещата си с Ашенбренър.

Снимката направи смайващо впечатление на политическите и деловите кръгове, на правителството. Сега вестниците и телевизията се надпреварваха да изясняват обстоятелствата, предизвикали появата на „снимката за спомен“.

Приблизително по същото време в американския печат се появиха съобщения, че производителката на „Черното копие“ — „Дженерал електроникс“, е зачислила в щата си над трийсет генерали от запаса, излязоха наяве тъмните връзки на корпорацията с Пентагона.

На специално заседание на комисията при Конгреса на САЩ, която се занимаваше отдавна с етиката в поведението на гигантските монополи, беше разкрит фактът, че корпорацията „Дженерал електроникс“ чрез своя търговски агент Джордж Охара е дала два милиона долара комисиони на един близък негов познат, в миналото министър-председател, а сега ръководен политически деец на Япония, който и досега влияе тайно и явно върху правителството и парламента. Сега се поставяше въпросът — с кого е делил получените пари бившият министър-председател? Ако станат известни пътищата, по които са потекли тези огромни суми, кои политици са ги получили, това ще доведе неизбежно до катастрофа.

Името на бившия министър-председател не се споменава, но беше ясно, че става дума за Кенсей Домото. Историята неочаквано получи неприятен за управляващите кръгове обрат.

Изясни се съдбата на Мари Фуджикура, открит бе и престъпникът. Бели кости под цъфнали азалии — такъв бе краят на мечтата на Хирано. Нищо вече не сгряваше сърцето му.

„Не може да бъде все така, ще дойде нова любов“ — неуспешно уверяваше себе си Хирано.

На другия ден, след като бе публикувано съобщението, че срещу Накамидзо е отправено обвинение за убийство и подкуп, при Хирано дойде Карън.

— Все пак реших да се върна в Щатите — каза тя. Хирано не започна да я убеждава, че не бива да прави това. Той не можеше да й каже: „Остани в Япония, при мен“, още повече че в него не беше останало почти нищо от предишните му чувства. „В Америка я очаква сурова действителност — мислеше си той, — вече не може да се надява, че ще я издържат силните на деня, както беше в Япония. Там

ще загуби покровителството им. Очаква я съдбата на улична проститутка, и при това цветна...“

— Ако дойдете в Америка, непременно ми се обадете — каза Карън. Хирано кимна в знак на съгласие, но веднага помисли, че това е невъзможно. Дори ако му се удаде случай да отиде в Америка, едва ли ще му се иска да се срещне с нея. Откъде ще намери душевни сили, за да види на улицата жената, с която — макар и за малко — е живял под един покрив?

— Извини ме, но няма да мога да те изпратя ... — каза Хирано, като стискаше протегнатата ръка на Карън.

— Така ще е по-добре ... Иначе ще ми бъде трудно да замина. — Очите на Карън се наляха със сълзи.

Няколко дни след като си замина Карън, вестниците съобщиха, че „процъфтяващият“ бар „Шарм“ в шестия квартал на Гиндза е бил място, където американските фабриканти на оръжие са давали подкупи на тайните си агенти в Япония. Пишеха, че собственичката на бара е бивша любовница на представителя на „Дженерал електроникс“ Джордж Охара и че именно той ѝ е дал парите, с които е открила заведението си. Без да жаят страниците си, вестниците публикуваха снимки на Кейко Накамура.

Хирано се досещаше смътно, че тук съществува някакъв покровител, защото не бе по силите на една самотна жена да открие и поддържа такова заведение, но не можеше да предположи, че човекът, който е финансирал Кейко, е Джордж Охара.

„Сега на Кейко ще ѝ се види нанаягорно!“ — Хирано предвиждаше големите трудности, които очакват бившата му приятелка. Положението на главния клиент на „Шарм“ Кенсей Домото се разклати, Накамидзо се оказа подсъдим. Всичко това не може да не се отрази върху работите на собственичката на бара. Такова заведение е непосилно бреме за една жена, останала без покровители — конкуренцията под ярките светлини на Гиндза е безжалостна.

След експертизата тленните останки на Мари Фуджикура бяха кремирани, а на четирийсет и деветия ден се състоя скромна панихида. Хирано присъства на нея. Тя беше уредена в един малък храм в префектурата Токио, близо до границата с префектура Сайтама. Беше горещ септемврийски ден. Жегата се чувствуваше особено силно в траурните дрехи.

Както и трябваше да се очаква, присъстващите бяха малко. Хирано запали своята благовонна пръчица и вече се канеше да си тръгва, когато видя тези, които най-малко бе очаквал да види — Кейко и Катаяма. Появата на Кейко беше пълна изненада.

Тя го поздрави смутено с поглед. Благодарение на нейните старания Хирано едва не последва Мари. Но имаше ли някакъв смисъл да я упреква за това, пък и мястото беше съвсем неподходящо за упреци. Кейко побърза да запали своята пръчица и си замина веднага с очакващата я наета кола. Журналистът и детективът гледаха известно време след колата, която ги облъха с бензинов дим и прахоляк, след което Катаяма каза тъжно:

— Ето че пътищата ни се разминаха...

Със своята поява на панихидата Кейко отдаде последно внимание към тяхната дружба. Всъщност тази дружба вече бе загубила отдавна смисъла си: изчезна онова, което бе общо за тях и ги свързваше — Мари Фуджикура. Днешната церемония постави края.

— Да ... От това дело претърпях загуби — оплака се Катаяма по пътя към спирката. Думите му напомниха на Хирано с какво се занимава неговият приятел.

— Когато намеря изчезнал от дома си човек и го върна на семейството му, клиентът не жали парите си. А в случаи като сегашния едва ли мога да се надявам, че ще покрия разноските си. На туй отгоре, нали не намерих аз трупа. Тъй че от това дело съм на загуба ... — мърмореше си Катаяма. Днес Хирано се раздели не само с Кейко, дойде време да се сбогуват и с Катаяма. Едва ли им предстоеше да се срещнат отново през живота си.

— Дявол да го вземе! — извика Катаяма и се озърна. След него тичаше кой знае откъде появило се котенце, мършаво, с окаляна козина. Изглежда, че беше захвърлено на улицата веднага след като се е родило. То или щеше да умре, или щеше да стане плячка на гарваните ... — Марш оттук! Псст! — прогони го Катаяма. Котенцето се потътри далеч от него, но изведнъж изтича към Хирано и като мяукаше жално, започна да се търка о краката му. Хирано също искаше да го прогони, но пред очите му се появи котенцето на малката Мари. Изведнъж му се стори, че то е възкръснало.

— Пис-пис-пис, ела при мен!

Хирано приклепна и котенцето подскочи радостно към него.

— Хирано-сан! Какво мислите да го правите? — попита го учудено Катаяма.

— То се появи неслучайно на панихидата на Мари. Ще го взема при себе си.

Катаяма гледаше недоумяващо Хирано, който милваше нежно котенцето.

[1] Както и навсякъде дотук, става дума за реда в Либерално-демократическата партия, която управлява Япония и сега. Още от времето на създаването ѝ в нея съществуват различни групировки и фракции, които водят помежду си ожесточена борба. Най-голямата и влиятелна фракция, заедно с подкрепящите я други фракции, се смята за „основна“ и избира председателя на партията, а следователно и министър-председателя (засега ЛДП има мнозинство в парламента). Практиката, по силата на която „основните фракции“ избираха свой представител за генерален секретар, беше нарушена през 1979 година, когато по времето на министър-председателя Охира на този пост беше избран председателят на „антиосновната групировка“ Сакураучи. ↑

[2] От „дзуруй“ — хитър (япон.). ↑

ПОСЛЕСЛОВ

„Контейнери на смъртта“ отбеляза преломен момент в моето творчество. Досега бях убеден, че предназначението на криминалния роман е да развлича читателя. И че дори ако в него се разобличава несправедливостта, ако той е наситен с полезна информация, това се прави поради сюжетна необходимост, за да придаде на криминалната история реалност и достоверност.

Но на първи план в тази творба не е криминалната занимателност, а изобличението. Романът е изграден върху фактически материали. Той не просто разкрива истинското положение в атомната енергетика, но и прави обществено достойно доклада на Корпорацията за развитие на атомната енергетика и източниците на ядрено гориво относно регенерацията на използваното ядрено гориво. Разработките в тази област също са осъществявани тайно. Между другото „Контейнери на смъртта“ даде повод на един от японските вестници да публикува разобличителни статии във връзка с регенерацията на ядрено гориво.

Когато пишех романа, в АЕЦ в залива Цуруга стана авария, предизвикана от небрежности в експлоатацията, която завърши с изтичане на радиоактивни материали. Аварията стана неочаквано потвърждение на това, че изобразеният в романа свят не е измислица на автора.

Ако, четейки романа, читателят се разтревожи за съдбата на Япония, зад чийто сегашен мирен живот и процъфтяване се крие страшният опит, извлечен от миналата война, ако пред читателя се възправи образът на една страна, която наблъскват в гигантски контейнер на смъртта — може да се смята, че целта, която си поставя авторът, е постигната.

В тесния смисъл на думата „контейнерите на смъртта“ символизируют овладяването на енергията на атома (което може да премине лесно към производство на ядрено оръжие), а в широкия смисъл — на всичко, което заплашва демокрацията и мира.

Във връзка с работата си над романа се срещнах с живи участници в „отряд 731“ на Квантунската армия; в резултат на това се появи книгата „Кухнята на дявола“, която бе публикувана във вестник „Акахата“ — това е едно подчертано трагично и смайващо с описаните в него факти произведение и затова не бива да бъде смятано само като страничен резултат от работата ми над „Контейнери на смъртта“. „Кухнята на дявола“ беше първият опит от този род в писателската ми практика.

Усвоих нов жанр — жанра на документалната повест. „Контейнери на смъртта“ откри пред мен нови хоризонти.

Бих искал да изразя дълбоката си благодарност на всички, които ми помогнаха да събера нужния ми материал — на господин Масаки Шимодзато, на служещи в компанията „Мицубиши джукогьо“ и в атомната електроцентраля в Иката и на много други хора.

За мен е голяма чест, че творбата ми беше включена в новата серия на издателство „Кадокава шотен“ — „Повестите на Кадокава“. Ще се чувствавам щастлив, ако мога, разработвайки теми от нови области, да стана достоен сътрудник на това издателство, чието новаторство привлича все повече читатели.

Посвещавам тази книга на президента на издателството — Харуки Кадокава, и на всички негови сътрудници, които съдействуваха за публикуването на „Контейнери на смъртта“.

Романът „Контейнери на смъртта“ бе отпечатан за пръв път с продължения в неделните броеве на вестник „Акахата“ от 22 юни 1980 до 27 септември 1981 година, след което авторът внесе в него допълнения и поправки. (Сюжетът на произведението разбира се, е измислен.)

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

Сейичи Моримура. Контейнери на смъртта. Първо издание. Рецензент Благой Киров. Консултант Силвия Попова. Превел от руски Иван Бояджиев. Редактор Димитър Нейчев. Художник Веселин Павлов. Художествен редактор Александър Хачатурян. Технически редактор Ронка Кръстанова. Коректор Мила Томанова.

(с) Сейичи Моримура, 1981

Моримура, С. Контейнери Смерти

Роман. Пер. с японского.

Предисловие: В. Цветкова, М., Прогресс, 1984.

Иван Бояджиев, превод с/о Jusautor, Sofia, 1987

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.